

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\James, P\James, Peter - Prorocvi.pdb

PDB Name: James, Peter - Prorocvi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Prorocvi
Peter James

Nakladatelství: NAŠE VOJSKO
1994

Věnováno Jessemu

Poděkování

Jako vždy jsem zavázán mnoha lidem a organizacím, jejichž pomoc, vědomosti a přísun informací byly neocenitelné. Mimořádné díky si zvláště zaslouží:

Vikomt Hampden za to, že mi umožnil použít Glynde Place jako předlohy pro Meston Hall (přesto bych však měl dodat, že Glynde Place je ve značně lepším stavu než Meston a že jsem provedl některé změny týkající se sídla i pozemků). Rovněž bych měl doplnit, že rod Halkinů ze Sherfieldu je zcela fiktivní a nemá nic společného s rodinou vikomta Hampdena ani s předchozími obyvateli Glynde Place.

Brian Inglis. Roderick Main z Výzkumu skarabů rovněž za neocenitelnou pomoc s náhodami (a při souhře náhod!).

Robert Knox, zástupce ředitele orientálního oddělení v Britském muzeu. Frances Wollenová. Kanovník Dominie Walker OGS. Dr. Robert Morris z Edinburské univerzity. Slečna Eleanor O'Keefeová ze Společnosti pro psychologický výzkum. Jane Henryová. Ruth Westová. Brian Dickinson. Tim Mair. Pippa Hooleyová, specialistka na hovězí dobytek. Radní Pani Stilesová. Kathryn Baileyová. Sophie Allenová, odbornice na digitální hru Game Boy. Dr. Nigel Kirkham. Dr. Tim Carter. Dr. Duncan Steward. Dr. Brian Kirkland. Mick Harris. David Garbutt. Nina Mackayová (za bleskové výpočty na zadních stranách obálek!). Ray Hazan a Peter Marshall z kostela svatého Dunstana. Adrian Elliott. Mark Towse. Peter Orpen z AVT. Dě. Robert Wilkins. Roy Gambier ze Shuttleworthské sbírky.

Současně jsem vděčný za namáhavou práci Sue Ansellové a svému obchodnímu jednateli Jonu Thurleymu; redaktorům Joanně Goldsworthyové a Richardu Evansovi a své jazykové redaktorce Elizabeth Reevesové. A Bertiemu za to, že nespořádal celý můj rukopis. A mé ženě Georgině, která mě přes rány osudu udržovala pod tlakem, ale nezlomeného...

Prolog

26. března 1652

Muž s chlapcem kráčeli londýnskou ulicí a přitom se snažili vyhýbat kalužím. Jak muž spěchal, svíral chlapce špičatými kostnatými prsty, pak odbočil do tmavé uličky a hned do další jako krysa, která zná z paměti cestu labyrintem.

Hoch byl zmatený a nejistý; neměl tušení, kdo je ten člověk, a vůbec se mu nelíbil. Matka a ten cizinec rozmlouvali tlumenými hlasy, a když si ho muž odváděl, ani ho nepolíbila, ani se mu nepodívala do očí. Šli dlouho v dešti a ubývajícím světle a on byl unavený a hladový. Navíc se začínal bát.

Po chvíli stanuli v zadním dvoře velkého domu a muž hlasitě zaklepal. Dveře se nepatrně otevřely a vykoukly z nich tmavé podezřívavé oči.

„Pojďte dál,“ vyběhla je žena a skulina ve dveřích se rozšířila. Muž strkal chlapce před sebou až do kuchyně.

Žena chlapce vylekala. Byla vysoká, oblečená v černých šatech, a zdálo se, že její oči ve vyzáblém obličejí mu spílají.

„Kolik má roků?“

„Osum,“ odušil muž.

„Smdí.“

„Musí se umejt, nic víc.“

Žena si pozorně chlapce prohlížela. Měl světlé, nečesané a přerostlé kudrny, velké modré oči a tupý nosík; rty měl vzpurně sevřené, místo šatů na něm visely špinavé hadry a nohy byly bosé. „Počkej tu,“ rozkázala.

Hoch stál s očima upřenými na podlahu, vnímal plameny v ohništi a nad ním kotlík, z něhož vycházel štiplavý nepříjemný zápach.

Za pár okamžiků se zase otevřely dveře a žena se vrátila v doprovodu kulhavého dlouhána. Měl na sobě zlaté roucho

splývající k zemi a jeho krutý, nadutý obličej rámovaly pečlivě zastřížené vousy. Stál ve dveřích a uznale se usmíval na chlapce. „Ano,“ řekl. „Odvedl jsi dobrou práci.“

Blížil se k dítěti a se skřípěním za sebou vlekl koňskou nohu. Opět znehybněl v obdivu. „Výborně.“

Vousáčův oděv a honosný zevnějšek na hochu udělaly dojem. Neznámý přistoupil ještě blíž a pak mu jediným rychlým pohybem strhl šaty a nechal je padnout ke kotníkům.

Chlapec na něj vyděšeně zíral. Šlechtic udělal ještě krok a položil mu ruku na rameno. Hoch prudce natočil hlavu, hryzl ho silně do zápěstí a vyrazil směrem ke dveřím na vzdáleném konci kuchyně.

Muž, který ho přivedl, jej popadl za vlasy a pevně přidržel. Šlechtic řval směchy.

„Je hezký a má kuráž. Tentokrát sis vedl velmi dobře.“

„Děkuju, Vaše milosti.“

„Ano,“ prohodil vousáč. Prohlížel si dětské tělo s rostoucím uspokojením. „Odměním tě...“ náhle se zarazil, vyrušil ho nějaký hluk za kuchyní. Zamračil se; přišli brzy. Až příliš brzy. Přece měli ještě dvě hodiny času. Otočil se a hleděl otevřenými dveřmi do nitra chodby.

Dovnitř vstoupil muž ve vysokém černém klobouku, širokém bílém límci a černém kabátě, pod nímž měl pruhované přiléhavé nohavice. Následovala jej skupina vojáků, kteří byli oblečeni do červených kabátků, šedých kalhot a byli opásáni šerpou Parlamentního vojska.

Šedivýma očima se muž v klobouku rozhlédl po místnosti a pak upřel zrak na šlechtice. Oslovil ho s pochmurným úsměvem: „Dobrá večer, Francisi. Vytrhuji tě z nějaké kratochvíle?“

„Co má znamenat tenhle vpád, Thomasi?“ Šlechtic si měřil rozzlobeně vojáky, kteří se shromáždili ve dveřích. Výraz jejich obličejů pod semišovými klobouky nevěstil nic dobrého.

Muž v černém klobouku pohlédl na ženu a člověka s krysím obličejem vedle ní. „Kdo přivedl to děcko?“ Když nikdo z nich neodpovídal, zazněl jeho hlas tvrdě a přísně. „Kdo ho přivedl?“

„Já to byl,“ přiznal muž s krysím obličejem.

„Obleč ho a odveď ho zpátky.“ Pak se otázel ženy: „Kolik je teď v domě služebnictva?“

Žena se podívala na svého pána, jako by žádala o souhlas promluvit.

Do šlechticova rozčilení se vmísil tón nejistoty. „Thomasi, tohle si nenechám líbit. Vezmi své muže a ihned odejděte.“

Muž v černém klobouku si ho vůbec nevšímal a dál civěl na ženu. „Chci, aby všechno služebnictvo okamžitě odešlo a nevracelo se do klekání. Rozumíš?“ Obrátil se a kývl na vojáky.

Popošli kupředu a uchopili šlechtice za paže. Zatvářil se nepřítelně. „Thomasi, jsi přece můj bratr, člověče! Pro Boha věčného! Co to provádíš?“

„Pro Boha? Pro Boha věčného?“ opakoval po něm výsměšně bratr. „Co ty víš o Bohu, kterého jsi opustil už před pětadvaceti lety?“ Vyšel ze dveří a chodbou kráčet do skvostného sálu s černými a bílými dlaždicemi na podlaze, svíčkami v bohatě zdobených svícnech a zlaceným nábytkem. Vojáci, vedeni seržantem, vlekli vzpouzejícího se šlechtice a podobně jako jeho bratr nebrali na vědomí jeho protesty.

Sestoupili dolů do temného smrdutého sklepení a zastavili se u dveří, před kterými hořela svíčka. Thomas na bratra výsměšně zachřestil klíčem, odemkl a vstoupil do obrovské sklepní síně.

V krbu pod cihlovým komínem na vzdálené straně místnosti plál mocný oheň a jeho praskání a sykot se odrážely od kamenných stěn a dlážděné podlahy jako výstřely. Na zdích byly připevněny kamenné tabulky, některé nesly pěticipé hvězdy a jiné čtverce čísel. Na policích mezi rozžatými černými svícemi ležely lebky a kosti, lidské i zvířecí.

Vzadu na vyvýšeném stupni jako na oltáři se vyjímalo lože, pokryté sukrem olemovaným střapci. V každém rohu zářily masivní černé svíce a v pozadí na pulpitu ležela v kůži vázaná kniha.

Muž v černém klobouku kývl na svého bratra, zatímco se vojáci rozhlíželi kolem se strachem a hrůzou. „Pekelné ohně už planou, mylorde?“

„Nech těch žertů, Thomasi. Co vlastně chceš?“

„To nejsou žerty, Francisi, ujišťuji tě. Ani v nejmenším, sám sis to zavinil. Musím odejít, mám totiž před sebou ještě dalekou cestu, než se setmí. Jestli dovolíš, rozloučím se s tebou. Seržant Proudlove ti bude k službám. Je to vynikající muž po všech stránkách a otec tří malých chlapců.“

Pokynul seržantovi, který měl tupý obličej s širokým plochým nosem a prázdnýma očima, a vyšel ven.

„Rád špásujete s chlapečkama, Vaše lordstvo?“ zeptal se seržant.

Když šlechtic pohlédl na něj a na ostatní nehybné tváře zbývajících šesti vojáků, žár jeho hněvu pomalu vystřídala chladná nejistota strachu. „Vaše troufalost je neúnosná,“ řekl odměřeně.

„Dovolíme si ještě jednu drzost a zmizíme, Vaše milosti.“ Seržant se zašklebil a několik vojáků se obhrouble zachechtalo. Pak kývl hlavou a muži uchopili svou oběť pevněji.

„Okamžitě mě pusťte, říkám vám! Co to má všechno znamenat?“

Seržant ukázal na lůžko. Vojáci k němu přivlekli šlechtice a hodili ho na něj obličejem dolů. Seržant si sundal šerpu a převázal jí Francisova ústa místo roubíku. Utáhl ji tak pevně, až se ozval bolestný sten. Potom opatrně vyhrnul zlaté roucho a odhalil tak šlechticův holý hubený zadek. Francis se začal bránit s větší silou a nařikat hlasitěji. Vojáci se chovali, jako by tohle dělali už předtím, čtyři z nich použili vlastního těla jako závaží, aby mu zatížili ruce i nohy, druhí dva mu seděli v kříži. „Opatrně, ať ho nezraníte,“ nabádal je seržant.

Pomalou došel k ohni, poklekl a uchopil pohrabáč, pak se přiloudal zpět k čelu postele a vyzdvihl pohrabáč do výše, aby ho Francis viděl.

„Prý si potrpíte na zadnice, uvidíme, jak se vám bude zamlouvat tohle, mylorde.“

Šlechticovy oči se rozšířily; krutost z nich zmizela a vystřídal ji prosebný výraz. Zoufale a nesrozumitelně cosi mumlal přes roubík.

Seržant vytáhl zpod kabátce tenký dutý volský roh a zkusil, zda jím pohrabáč lze volně prostrčit. Pak položil ruce na zajatcovy holé půlky, kluzké smrtelným potem, a roztáhl je od sebe tak, aby odhalil okrouhlý anální otvor. Plivnutím navlhčil konec volského rohu, potom našel opět rif a pomalu, ale pevně do ní začal vsunovat roh, stále dál a dál.

„Pěkně polehoučku, Vaše milosti,“ uklidňoval ho. „Nerad bych vám ublížil.“

Vojáci zařičeli smíchy. Šlechtic se bránil, jeho zadek se divoce zmítal, ale seržant ještě zatlačil trubici o kousek dál, až zůstal třet ven pouze její konec.

Skrze roubík se vydral tlumený výkřik hrůzy. Po zádech oběti stékaly praménky potu. Seržant Proudlove donesl pohrabáč k ohni a jeho konec vnořil hluboko do žhnoucích polen. Šlechtic zasténal, pokoušel se promluvit, zavolat na něj, ale seržant stál naprosto tiše, pozoroval pohrabáč a pečlivě si přitom navlékal silnou rukavici.

Po několika minutách pohrabáč vytáhl. Špice v délce asi třiceti centimetrů rudobíle žhnula. Obešel místnost a přidržel jej před šlechticovým obličejem. „Připraven, mylorde?“

Šlechtic vypouklil oči, zdálo se, že mu vypadnou z důlků. Roubíkem se prodral další táhlý výkřik děsu a ještě jeden. Pokoušel se mluvit, dusil se vlastními slinami, kašlal a opět se s horečným úsilím snažil něco říct. Svíjel se a mlátil sebou, až se mu podařilo shodit jednoho z vojáků na podlahu a osvobodit si tak jednu ruku. Další voják ji popadl, znovu ji zatížil a druhý na něj mezitím opět vylezl a pevně ho přitlačil k posteli. Seržant vložil pohrabáč podruhé, do žhavých uhlíků a několik okamžiků jej tam přidržel rukou v rukavici. Šlechtic opět zakvílel, pak ještě jednou.

Seržant vytáhl pohrabáč, přistoupil k němu, uchopil dutý roh, který o kousek vyklouzl, opatrně vsunul dorada rozžhavený pohrabáč do jeho konce, jako by si zastrkával meč do pochvy, pak ho vpravil dovnitř a pevně a nemilosrdně zatlačil. Ozvalo se ostré zasyčení a bubláni, jak se páčila měkká sliznice rekta, a zároveň bylo cítit sladký pach spáleného masa.

Každým svaelem šlechticova těla proběhla nesnesitelná bolest, z roubíku se vydral výkřik a rozletěl se po místnosti jako odpoutaný démon; útočil na vojáky ze stropu, ze stěn, z podlahy: kvilivý jekot, který sílil každou vteřinou, jak seržant vytrvale zasunoval do útrobu pohrabáč, držel ho oběma rukama, kroutil jím, tlačil ho dál a dál skrze rektum, tračník, protřhl pobřišnici, taval a vypaloval cestu játry, žlučníkem a slinivkou; prorazil svaly, šlachy, chrupavky, pronikl žaludeční stěnou, roztřásl střeva a orgány jako obří pudink, dokud nástroj nevnikl dovnitř až po rukojeť.

Oběť se vzepjala a setřásla všech šest vojáků. Krk se mu zkroutil jako hadovi, hlava se otočila téměř dozadu, jako by měl zlomený vaz. Zíral seržantovi přímo do očí a ten si na okamžik myslel, že sleze z postele. Pak se šlechticova ústa zkroutila, jako by změkla, a vyšel z nich tichý, téměř neslyšitelný smrtelný sten: pomalu začal silit ve skučení, které bylo stále hlasitější a hlasitější, až se zdálo, že se ve svém crescendo odpoutalo od svíjejícího se, téměř nelidského předmětu na lůžku a explodovalo v jediném mohutném výbuchu.

Vojáci ustoupili a zakrývali si uši, protože už dál nemohli snést ten zvuk, jenž hrozil, že jim rozdrtí vnitřek hlavy.

Dokonce i seržant uvolnil tlak a zacpal si uši.

Ještě dlouho potom, co pohrabáč vychladl a šlechtic, s nehty zarytými do dlaní, nehybně ležel ve vlastních výkalech a zvracích, setrval jekot v místnosti a vojákům připadalo, že nikdy neutichne.

Kapitola jedna

26. března 1988

Otec a syn šli spolu po londýnském chodníku v teplém slunci jarního odpoledne. Vysoký muž, téměř čtyřicetiletý, oblečený v kabátě od Harrise Tweeda, kráčel beze spěchu a zdálo se, že se toulá myšlenkami někde jinde, jako by přemítal spíš o vesmíru nad sebou, než se soustředil na bezprostřední okolí.

Měl výrazný upřímný obličej s hezkými rysy a přívětivý, i když trochu roztržitý pohled. Vlasy rozdělené pěšinkou byly mírně přerostlé a zakrývaly mu špičky uší i okraj límce. Jeho vzezření bylo výrazně aristokratické, ale i přes městský oblek vypadal spíše jako profesor než jako člověk patřící do obchodní branže.

Pětiletý chlapec se podobal matce; měl krátké zrzavé kučery, vážný pihovatý obličej a široké nevinné zelené oči. Byl oblečen do malinkého manšestrového sáčka, šedých flanelových šortek a podkolenek stejné barvy a obutý do vyleštěných černých botek. Přál si, aby otec šel trochu rychleji; tahle část Londýna ho nezajímala – kromě Dungeonu, Toweru a docklandského vlaku, jenže to všechno už viděli. Pomyslení na obchod v Regent Street ho naplňovalo vzrušením, které sotva ovládal, i vyhlídka na jízdu podzemní dráhou byla něco, na co se také těšil, ale teď, když konečně opustili nudnou kancelář, kde musel čekat hodinu, aniž mu dali něco pořádného ke čtení, měl dojem, že otec vůbec nespěchá, a na okamžik podlehl panice.

„Tati, vid’ že jdeme k Hamleysovi? Slíbils mi to.“

„K Hamleysovi?“ Otec se zahleděl na syna, jako by na chvíli zapomněl na jeho existenci.

„Slíbils to!“

„Jasně že jo, tak to abychom hned vyrazili.“

Chlapec se podíval na otce, nikdy totiž nevěděl, kdy žertuje a kdy mluví vážně. „Jde se tam tudy?“

„Musíme počkat na maminku.“

Hoch protáhl obličej. „Kde je?“

„U kadeřníka. Přijde ke mně do kanceláře v půl jedné. To je za dvacet minut.“

„Za takovou dobu! Kam jdeme teď?“

„Musím vyzvednout mamčin svatební náramek z opravy.“

Chlapecova tvář se prodloužila ještě víc. „Ale říkal jsi, že jdeme k Hamleysovi.“

„Nejdřív si skočíme na oběd s mamkou a teprve pak půjdeme na hračky.“

„Já chci jít hned! Slíbils to!“ pošťukával hošík.

Překáželi na rušném chodníku a kolemjdoucí do nich strkali. Kousek od nich vedla ulička, na jejíž pravé straně bylo

malé bistro. Otec vlekl vzpurného synka kolem zprostředkovatelný práce, cestovní kanceláře, opravný obuvi a několika dalších obchodů, až se zastavil před zašlým, nevábne vyhlížejícím podnikem, nad kterým byl nápis sestavený z třiceticentimetrových zářivkových písmen, z nichž dvě chyběla: B ST O LUIGI. Čtyři malé přísavné úchytky držely bílý jídelní lístek z umělé hmoty na vnitřní straně výkladu. JÍDLA U NÁS, NEBO PŘES ULICI bylo dole vytištěno.

„Koukni, mají tu mléčné koktejly,“ chlácholil ho otec. „Pojď, dáme si.“

U pultu stála menší fronta a jediný z nevelkého počtu stolků nebyl ještě obsazen. Cítili silné aroma kávy a pach smaženého jídla. Skomírající moucha bzučela a šustila v síti ultrafialového lapače. Na zadní stěně byly přilepené dva plakáty, z nichž se během let vytrátila barva.

Otec dostřel svého svěřence k prázdnému stolu a usadil ho na židli. Chlapec položil pěstičky na stůl. „Slíbil mi to! Slíbil – ty...“ Hošík náhle utichl a v očích se mu objevil zvláštní výraz, jako by měl strach nebo někoho poznal, když se zadíval přes otce směrem k pultu.

Otec otočil překvapeně hlavu a stále nechápal, na co syn hledí. Hubený neoholený muž za pultem, asi padesátiletý, právě vítal zákazníka veselým: „Zdravíčko, jak se vede? Co to dneska bude?“ Vedle něho mazala chleba máslem malá zavalitá žena s matně černými vlasy a unavenou prázdnou tvář. Ozvalo se krátké cinknutí a dívka v bílé zástěrce vyndala z mikrovlnné trouby talíř.

„Dáš si čokoládový?“ navrhl otec, vytáhl kapesník a utřel slzy ze synova obličeje. Šel k pultu a koupil koktejl a espresso.

Chlapec obrátil pozornost k nápoji a na vztek rázem zapomněl. Zakrátko už vybíral lžičkou usazeninu ze dna poháru a pak se pokoušel vylovit poslední zbytky pěny brčkem.

Když opustili bistro a kráčeli uličkou zpátky na hlavní třídu, zeptal se: „Teď se sejdeme s mamkou?“

„Ano, a dáme si oběd. Pak zajdeme k Hamleysovi a potom do Planetária. Chceš přece vidět hvězdičky, vid?“

Chlapec váhavě přikývl.

V dále zaslechli sirénu; znělo to, jako by někdo pytlím kamení kroužil ve vzduchu.

„Tati, a proč máma chodí k holiči vždycky, když přijedeme do Londýna?“

„Protože chce vypadat hezky,“ dozvěděl se.

Chvilku kráčeli mlčky. Zdejší obchody nenabízely nic, co by hoča zaujalo. Papírnictví. Pánské oděvy. Zednářské symboly. Banka. Klenotnictví.

Kvílení sirény se blížilo a hoch zaslechl hluk motoru. Zastavili se na přechodu a čekali na zelenou. Kolem přejel cyklista s ochrannou přilbou na hlavě a obličejem zakrytým protismogovou maskou, ve které vypadal strašidelně, napadlo hoča. Pak na druhé straně ulice uviděl ženu s krátkými ryšavými vlasy, na okamžik měl dojem, že je to jeho matka, a nadšeně škulal otcovou rukou, protože chtěl, aby rychle přešli silnici a uvítali se s ní. Pak si uvědomil, že je to někdo jiný. Jeho maminka má dlouhé vlasy.

Siréna se stále přibližovala. Chlapec vzhledl na otce a zatahal ho za rukáv. „Tati, myslíš, že bych měl chodit k holiči v Londýně?“

Otec mu něžně prohrábl kučery. „Chtěl bys se mnou příště zajít k Trumperovi?“

Hošík přikývl, počkal, až se tatínek odvrátil, kradmo vztáhl ruku a přilhl si vlasy. Potom se zadíval přes silnici na ženu se rzavou kšticí. Teď zase vypadala zrovna jako maminka. Byla to jeho matka! Byla to ona! Srdce se mu rozbušilo. Náhle jí vítr načechral účes a zas to nebyla ona; byl to někdo dočista jiný.

Naskočila zelená a chlapec vyrazil kupředu. Něco ho však stáhlo zpět, drželo ho to za límec, prudce jim škulblo. Ozval se řev motoru, vznesl se jakýsi stín a zvuk sirény teď byl ohlušující. Rusovlasá žena stála v půlce silnice. Byla to jeho matka, nebo nebyla? Upřeně na něj hleděla s otevřenými ústy. Pokoušela se nyní rozběhnout zpátky.

Zakvílely pneumatiky. Stín jej přelétl a na moment mu zakryl výhled. Dodávka s dvěma mladíky uvnitř zuřivě brzdila a křižovala silnici. Mířila přímo na ženu. „Mami!“ zakřičel.

Žena se rozplácla na kapotě dodávky. Ta se řítla přes cestu a najela na chodník. Muž v obleku jí uskočil z dráhy. Sloup se semaforem se zlomil a barevná světla se rozsykala po zemi. A pak se ozvala rána, jako kdyby vybuchla bomba, když dodávka, stále ještě se ženou na kapotě, prolétla tabulí skla výkladní skříně knihkupectví.

Zdálo se, že se žena jakoby zúžila a pak zmizela. Na okamžik celé okolí doslova strnulo. V nastalém tichu nebylo slyšet nic než zvuk třítícího se skla. Chlapec zahlédl, jak padá obrovský kus výkladu. Uslyšel výkřik, hned za ním následoval další. Bouchaly dveře. Zvuk sirény slábl. Policisté vystupovali z auta. Dveře dodávky se otevřely: jedny lehce, druhé ztěžka, muž uvnitř na ně musel přitlačit. Motor auta stále běžel.

„Mami!“

Chlapec se vytrhl z otcova sevření a plný hrůzy běžel přes silnici,razil si cestu sbíhajícím se davem lidí a vyhnul se právě včas otvírajícím se dveřím dodávky. Další kus skla se zřítíl dolů. Krev. Všude rozházené knihy. Na zemi ležel plakát potřísněný krví. Prodavačka stála v obchodě, rukou si zakrývala ústa a křičela. ... Hoch pohlédl tím směrem, kterým se dívala. Otevřel pus, ale žádný zvuk nevyšel. ... Na podlaze spočívalo ženino tělo a krev přerušovaně tryskala z jejího hrdla. Čtverce šedého koberce pokrývaly rudé bubliny. Poblíž se válela gumová maska s připevněnými vlasy a z ní tekla krev na zřícenou hromadu paperbacků.

Teprve po chvíli si uvědomil, že to není gumová maska. Byla to hlava jeho matky.

Kapitola dvě
srpen 1991

Po dvou měsících téměř nepřetržitého deště přišlo konečně před týdnem do Londýna léto a tráva v parcích už byla spálená. Zdálo se, že sedmidenní vedra vysála z půdy poslední kapky vlhkosti – z chodníků, z cementu věčných stavenišť – a prach, uvolněný a lehký, visel ve vzduchu jako trvalý opar. Frannie Monsantová jej přes den vdechovala

a v noci vymývala z vlasů. I teď ho cítila, ulpíval jí jako pyl na kůži, která už byla celá lepkavá od potu. Její středozezemní geny většinou automaticky přijímaly sluneční svit a zaplavovaly ji hlubokým pocitem pohody. Dnes v práci však byla vděčná za chlad v klenutém sklepení muzea a nyní byla ráda, že opouští klaustrofobickou výheň ve městě a má namířeno k vlaku, který ji odveze na yorkshireský venkov.

V době dopravní špičky byl v podzemní dráze nával a ona si připadala trochu směšně, když držela kontrabas a mezi nohama svírala malý kufřík. Vagón se kolébal a skřípal dlouhým temným tunelem a otevřenými okny jí proudil do obličejů vzduch; horké, čpící závany, které páchly koptem a ještě něčím nepříjemnějším, co připomínalo nemyté nohy. Frannie bylo dvacet pět let, měla přitažlivě románské rysy a štíhlou postavu, kterou si udržovala v pěkném tvaru tím, že chodila dvakrát týdně na aerobik a každou neděli ráno padesátkrát přeplavala místní bazén. Jako většina Románů i její rodina měla ve středním věku sklony k tloustnutí a Frannie se pevně rozhodla, že nepřipustí, aby se jí tohle přihodilo, podobně jako byla pevně rozhodnutá o mnoha dalších věcech v životě.

Někdy prolomila hranice její rezervovanosti náladovostí a ve vzácnějších případech i přehlivostí; ale většinou se Frannie věnovala své práci pečlivě, se soustředěnou vyrovnaností a horlivostí. Nemyslela si o sobě, že má vědecké nebo intelektuální vlohy, a nahrazovala to tvrdou dřinou. Přesně tímto způsobem se nejprve dostala na univerzitu a takhle získala i diplom z archeologie a antropologie. Frannie by se bývala spokojila, kdyby prolezla s trojkou, ale ji samotnou překvapilo, když dostala lepší dvojku. A sotva byla s to uvěřit, že má takové štěstí, když ji za pár týdnů po absolvování univerzity nabídli místo mladšího vědeckého pracovníka v Britském muzeu, kde také zůstala.

Měla bohaté ořechově hnědé vlasy, připnuté sponkou po obou stranách hlavy a rozpuštěné na ramenou, rovný nos, inteligentní olivově zelené oči a výrazná smyslná ústa, náchylná k úsměvu, přestože v hloubi duše byla vážná dívka. Se svými sto šedesáti pěti centimetry si přála, aby byla o něco vyšší, ale vcelku byla s vlastním vzhledem spokojená. Na nohy si obula tenisky Nike, oblékla si džíny a oranžové tričko a přes ně černé bavlněné sáčko. Přes rameno si přehodila velkou kabelu ze surové kůže, kterou zakoupila před čtyřmi lety v Neapoli, když byla navštívit příbuzné, a která teď byla příjemně ošoupaná denním používáním. Frannie se nijak zvlášť nezajímala o šaty a nebavilo ji nakupovat je. Nehledě na to, že archeologie moc nevynášela, a Frannie pilně šetřila, jak jen to šlo, aby si mohla koupit vlastní byt a vypadnout z odpudivého podnájmu. Džíny se jí do práce hodily a chodila v nich většinu času, až na chvíli, kdy mívala rande.

Jenže už delší dobu žádnou takovou schůzku neměla. Před více než půlrokem skončil její poslední vztah a k vlastnímu překvapení se ze své svobody doslova radovala. Hodně četla, stihla vidět nejnovější filmy a chodila na výstavy. Věděla, že to nebude trvat věčně. Vnitřně ji cosi na mužích vzrušovalo a sex ji opravdu bavil.

NEZDÁ SE VÁM NIC ZVLÁŠTNÍHO? hlásala reklama na panelu před ní.

Naproti ní stál vyčouhlý mladík s předkusem. Pohlédl jí do obličej, pak na kontrabas a znovu na ni. Zachytila jeho pohled, upřeně se na něj zadívala, až chvatně odvrátil zrak. Vlak sebou trhl, že málem ztratila rovnováhu, vrazila do muže v nátělníku s tetováním na pažích a kontrabas se povážlivě rozhoupal. Zalitovala, že tak ochotně souhlasila a vzala ho s sebou.

Patřil Meredith Minnsové, kolegyni, která s ní studovala archeologii na Londýnské univerzitě a s kterou sdílela pokoj v posledním ročníku vysoké. Celý ten rok se rozhodovala mezi povoláním archeoložky nebo hudebnice, ale pak se zamilovala do farmáře a teď žila v Severním Yorkshiru, porodila dvě děti, z nichž jednomu byla Frannie kmotrou, a vypadalo to, že je jako farmářova manželka spokojená.

Když k nim Meredith zvala Frannie, požádala ji, jestli by jí nevadilo, kdyby vyzvedla její nástroj od člověka z Covent Garden, který jej měl opravit. Zároveň jí poradila, aby si vzala taxi, že jí ho zaplatí, jenže Frannie nerada rozhazovala peníze, ani vlastní, natož někoho jiného, a tak se rozhodla poté, co nástroj vyzvedla, že i když je objemný, není těžký, a že to zvládne podzemkou. Teď si však uvědomovala, že byla přehnaně optimistická. Souprava začala zpomalovat a Frannie sevřela pevněji držadlo, protože málem padala na mladíka s předkusem. Jak vjížděli do stanice, okno mýjela jasná světla. Spatřila nápis KINGS CROSS a vlak zastavil. Vlekla se s kufříkem a kontrabasem po nástupišti směrem k eskalátorům.

V nádražní hale se táhly dlouhé fronty od pokladen a od vchodů na peron. Ti, co dojížděli do města za prací, spěchali a někteří se dokonce bezúspěšně pokoušeli proběhnout davem.

Lidé klopýtali přes zavazadla; bezzubá stařena zastavila pojízdný nosič a čekala, až jí Frannie uhne z cesty, přitom netrpělivě pohybovala rty. Jenže Frannie si jí vůbec nevšimla; zastavila se a pokoušela se rozluštit tabuli s odjezdy. Zahlédla nápis YORK, 17.34. Nástupiště 3. Rozhlížela se po nějakém vozíku na zavazadla, ale žádný neviděla. Popadla kontrabas a kufřík a zamířila s nimi do fronty na jízdenky. Ozvalo se hlášení. Krůpěje potu jí stékaly po krku. Koupila si lístek a pak vystála další frontu u vchodu na nástupiště. Vlak už přijížděl a z amplionu se neslo:

PŘIJÍŽDÍ VLAK Z YORKU, PRAVIDELNÝ PŘÍJEZD 14.52 BRITSKÁ ŽELEZNICE SE OMLOVÁ ZA ZPOŽDĚNÍ.

Viděla, jak se otvírají dveře soupravy, ještě než vlak zastavil, a na prázdné nástupiště se v několika vteřinách vyvalila vzdouvající se vlna lidí. Frannie zaslechla výkřik a malý chlapec proběhl kolem kontrolora přímo do tlačence, následován uštvane vyhlížečím mužem. Frannie sevřela lístek v zubech, zvedla kufřík a posunula kontrabas dopředu, zastavila se, znovu celou proceduru zopakovala, dokud se nedoploužila ke vchodu, a konečně podala jízdenku kontrolorovi.

Procvakl jí, aniž se na ni podíval, vyrušen kolegou, a podal ji zpátky. Prodírala se kupředu, kontrabas jí připadal čím dál těžší a po několika krocích po peróně se zastavila, aby si oddychla. Někde opodál slyšela dětský křik.

„Ne! Já nechci! Nechci!“

Řev přehlušil klapot podpatků. Několik lidí se rozhlédlo.

„Nenávidím tě!“

Dav trochu prořídil a teprve nyní spatřila asi osmiletého kluka – byl to tentýž, co před pár minutami proběhl bariérou –,

jak sebou hází, aby se osvobodil ze sevření muže, který ho předtím honil a teď ho vlekl po peronu k východu.

„Pust' mě, pust' mě...“ Když se dostali až k Frannie, hoch náhle přestal ječet a pátravě se na ni zahleděl. Frannie měla zvláštní pocit, že ho zná, jako by ho už někdy viděla. Muž jí připadal také povědomý. Je mu asi tak pětatřicet, odhadovala. Vysoký, s hezkým výrazným obličejem; hnědé vlasy rozdělené pěšinkou; trochu jí připomínal filmového herce Harrisona Forda a bezděky začala uvažovat, kde ho jen viděla, možná že to byl herec, nebo snad politik. Vycítil změnu v chlapcově náladě i zájmu, zastavil se a usmál se omluvně na Frannie; připadalo jí, že je z chlapcova chování trochu na rozpacích. Hošík zvědavě obhlížel její kontrabas.

„Můžu vám... ehm... pomoci?“ pronesl muž tichým, sebejistým hlasem, který v sobě nesl jak přidech humoru, tak nabubřelé sebevědomí anglické vyšší třídy. Měl na sobě staromódní, ale celkem elegantní plátěný oblek, vybledlou džínovou košili a růžovozelenou kravatu. Jeho příjemný zevnějšek způsobil, že Frannie k němu pocítila okamžitě sympatie.

„To je v pořádku,“ odpověděla. „Díky... zvládnou to...“

„Mně to... ehm... nevadí. Do kterého vagónu chcete? Máte rezervaci?“

„To je jedno. Nemám místenku.“

„Kam jedete?“

„Do Yorku.“

„Dobrá... my... ehm... doprovodíme vás až dopředu..., bude to lepší, až budete vystupovat.“ Zvedl kontrabas a kufřík.

„Opravdu jste ne...“

„Co je vevnitř?“ zeptal se chlapec a dotkl se pouzdra. Vypadal vážně, měl upřímný pihovatý obličej a kudrnaté ryšavé vlasy.

„Je tam kontrabas,“ vysvětlila mu, když společně kráčeli za mužem.

„Proč je v obalu?“

„Protože se líp nese.“ Usmála se a pocítila vůči němu zvláštní spřízněnost.

„Byli jsme zrovna v leteckém muzeu a v zoo,“ svěřil jí hoch.

„Opravdu?“ prohodila Frannie zdvořile.

„Ve Whipsnadské ZOO v Bedfordshiru. Svezl jsem se na slonovi a velbloudovi. A velbloud si nejdřív sedl, abych na něj mohl vylézt. Vždycky to tak dělají. Vědělas to?“

„Netušila jsem, že jsou tak zdvořilí. Co se ti líbilo víc – velbloud, nebo slon?“

Hošík chvilku přemýšlel. „Nejspíš velbloud – protože když ho máš, tak mu nemusíš každý den dávat vodu. Ale můžou tě i zabít.“

„Nepovídej,“ řekla, pobavená hochovým rozumováním.

„To teda můžou,“ trval vážně na svém.

„Co třeba tady?“ otázal se muž.

„Výborně. Jste moc hodný..., postavte to sem.“

Muž vynesl kontrabas do vlaku a nacpal ho do zavazadlového prostoru na konci kupé. Frannie popadla kufřík, ale on jí ho s neodbytnou vytrvalostí sebral, odnesl ho také do vagónu a uložil vedle kontrabasu. „York je krásné město,“ prohodil.

„Eburacum,“ vyhrkla Frannie a okamžitě se zarazila, proč to vlastně řekla.

Pátravě se na ni zadíval, jako by zkoumal exponát ve vitrině. Měl jasné, chrpově modré oči a nad nimi husté nesrostlé obočí. „Aha,“ řekl s laskavým úsměvem. „Studentka latiny.“

Frannie úsměv opětovala. „Ne, bohužel nestuduju.“

„Já chodím na piano,“ přerušil je hoch.

„Fakticky?“

„Ano. Jenže můj učitel není moc hodný. Až budu starší, chci se učit hrát na kytaru.“

Frannie zachytila otcův pohled. Postřehla, že se v něm zachvěl záblesk zájmu. Zaváhal, jako by chtěl něco říct, vzápětí zčervenál a podíval se na syna.

„Takže... ehm...“ Muž si poplácal kapsy. Sako měl pomačkané a na nohou starší hnědé boty, sice vyleštěné, ale ochozené. Chlapec byl z nich dvou daleko líp oblečený. Měl na sobě bílou rozhalenku, šedivé krátké kalhoty se záložkami a šněrovací polobotky s podrážkou ze surové gumy. „Člověk by se ve vlaku neměl octnout v úzkých,“ usmál se na Frannie a znovu zaváhal, jako by sbíral odvahu ještě něco dodat.

„Děkuju vám,“ řekla Frannie, když se loučili. „Mockrát děkuju.“ Nejraději by dál pokračovala v rozhovoru, ale uvědomila si, že už se jen dívá, jak muž s chlapcem po boku kráčí k východu.

Vešla do kupé, které se začínalo plnit, a podařilo se jí získat místo u okna. Mužova tvář jí nešla z hlavy. V nitru hořela vzrušením. Prchavý výraz něčeho jako obdivu v jeho očích, vzájemná přitažlivost. Najednou zatoužila vstát a rozběhnout se po nástupišti za ním. Aby zabránila rozloučení, které právě proběhlo.

Nehledě na to, že jeho zájem si mohla jen namlouvat. Alespoň se neztrapnila. Náhle jí bylo tak dobře, že se usmála. Bylo jí dobře, protože po tolika měsících ji zase přitahoval muž. Opřela se, otevřela tašku a vyndala dva časopisy – Památky minulosti a Archeologické listy. Také si vytáhla rozečtený román od Roberta Goddarda Neříkej mi sbohem, což jí připadalo podivně příznačné.

Když sebou vlak opakovaně trhl a začal se potichu rozjíždět, rozevřela jeden z časopisů na poslední straně, od které vždycky začínala. Ale trvalo dobrou hodinu, než byla schopna se zklidnit a soustředit na čtení.

Doprava byla ucpaná. Motory řvaly a rachotily, klaksony houkaly. Vzduch nad kapotami automobilů se vlnil vedrem a zlaté hroty oplocení na druhé straně silnice se mihotavě blýskaly jako odrazy v rozvířené hladině rybníka. Za nimi se rozkládalo Britské muzeum, důstojné a gráciézní, ve čtverci, který v Bloomsbury okupovalo, obklopeno čtyřmi ulicemi jako ostrov, u kterého kotvil čas.

V sálech a galeriích za půvabnými portály byly uloženy a pečlivě označeny fragmenty minulosti, desítky tisíc chaotických let zde na sebe tak braly podobu řádu: Starověký Írán; Koptské výtvarné umění; Itálie před římskou říší. Návštěvníci si mohli prohlížet přes vyleštěné sklo tělo muže, které se zachovalo v rašelině, koruny s drahými kameny z hlav mrtvých panovníků, hliněné destičky a vyřezávané bohy a nádoby dynastie Ming a zlomky neolitických misek, stránky rukopisů, které zůstaly otevřené, jako by čekaly, jestli se nevrátí jejich dávno mrtví autoři, aby provedli konečné úpravy.

Jen málo lidí odcházelo z budovy bez dojmů, nedotčeno něčím, třeba vzpomínkou nebo myšlenkou nebo pocitem jak lidské nicotnosti, tak i vynalézavosti, nebo úctou, že se nacházejí v místě, jehož celková hodnota má význam větší, než kdy měla kterákoliv lidská bytost.

Za tichým řádem galerií se skrýval labyrint chodeb, kanceláří obložených knihami a podzemních prostorů, kde pracovalo na tisíc zaměstnanců a kde se během války uchovávaly drahocenné exponáty. Kancelář Frannie byla stísněná a jedna z mála bez oken, ale jí to nevadilo. Milovala toto muzeum a ještě teď, bezmála po třech letech, ji někdy ráno doslova vzrušovalo, že může vkročit dovnitř jeho majestátním vchodem, a nebyla s to uvěřit, že tady skutečně pracuje. A někdy zase, když ji jednotvárnost jejích úkolů unavila, připomněla si, že je teprve na počátku kariéry a že ji čekají radostnější vyhlídky.

Dvanáct měsíců se už zabývala kontrolou a novou katalogizací bezpočetných pokladů skrytých v podzemí před zraky veřejnosti, jelikož nahoře pro ně nezbylo místo. Byla to úmorná práce, ale ona se tím celou dobu učila, rozšiřovala si vědomosti jak ve svém oboru starověkých památek, tak i v dalších. Po Vánocích měla poprvé jet na šest týdnů na vykopávky do Himalájí. Těšila se na to tím víc, že její temperamentní šéf Declan O'Hare, vedoucí oddělení, měl v plánu nové a daleko zajímavější projekty, které se měly v Britském muzeu uskutečnit.

Popravdě řečeno naděje a vzrušení, které cítila, když dokončila univerzitu, se trochu otupily mučivou obudností reality. Zjištěním, že jedna lidská bytost dokáže lopatkou denně odhrabat maximálně pár čtverečních centimetrů země. Možná dvanáct čtverečních metrů za čtrnáct dní. Že lidi by mohli kopat na tomtéž nalezišti celý život a stejně by prozkoumali pouze jeho nepatrnou část a našli tam jen střepy. Stále bylo daleko víc skryto, než se podařilo dosud objevit. Země nevydávala svá tajemství lehko. Někdy se zdálo, jako by při práci existovala nějaká nadpřirozená síla, která si s nimi všemi zahrávala, nechávala je vytvářet teorie a pak je bourala. Jako kdyby její pravidla nepřipouštěla, aby člověk mohl dát dohromady celek.

Součástí jejího nadšení pro archeologii bylo i to, že si mohla prohlížet nálezy, držet je v ruce a pokoušet se ve své fantazii oživit minulost. Uvědomovala si, že právě tohle dělala od té doby, kdy si poprvé ve škole přečetla knihu o římských dějinách. Caesarův svět před ní na oněch stránkách jasně ožil i ve stovkách historických knih, které od té doby stihla zhltnout. Ožil pomocí drobných zlomků – rukojetí lžic, spon, kousků tabulek, korálků, okrajů nádob –, jež odkryla při vykopávkách.

Za pěkných dnů Frannie trávila polední přestávky venku, obvykle se posadila na blízkém náměstí se sendvičem na lavičku. Někdy se někomu z jejích přátel zaměstnaných ve West Endu podařilo zajet autobusem za ní nebo ji doprovázel některý mladší kolega z Muzea, ale dnešek byl výjimkou. Ovládal ji pocit strachu, když odcházela z impozantní hlavní haly a zdolávala proud návštěvníků, až konečně vyšla ven bránou mezi černým a zlatým plotem do hustého kouře z výfuků na Great Russel Street.

Celý život se děsila zubaře. Měla pocit, že má místo žaludku prázdnou kovovou mísu, když kráčela po Charing Cross Road a odbočila do úzké uličky, kde se zastavila pod malou plastickou cedulkou s nápisem ZUBNÍ LÉKAŘ, která potřebovala vyčistit. Jakmile se octla uvnitř a vyšla nahoru, ohlásila se u blondaté sestry v příjímací kanceláři.

„Francesca Monsantová. Jsem objednaná k doktorovi Gebbiemu,“ řekla.

Dívka si odškrtla její jméno na seznamu. „Jděte dál – první dveře vpravo.“

Frannie vešla do maličké čekárny s půltuctem židlí z umělé hmoty. Neupraveně vyhlížející žena s nákupem, který se jí z papírového pytle sypal na podlahu vedle židle, si měřila Frannie s nadějí, že snad bude ochotna jít dřív na řadu.

Usedla, otevřela kabelku a vyndala si diář s úmyslem nějak se během čekání rozptýlit. Nechala bez povšimnutí zdravotnické brožurky, rozházené na malém konferenčním stolku, otevřela diář založený stužkou a podívala se na víkend a další týden. V sobotu večer mejdan u Clivea Bracewella. V jeho mňavém bytě na Portobello Road bude určitě nával, ale znal spoustu lidí a vždycky byla šance, že se tam vyskytne nějaký slušný přebytný muž.

Clive dělal mladšího vědeckého pracovníka v Muzeu jako ona. Život v Muzeu se příliš nelišil od vysokoškolského, uvažovala. Podobné společenské akce, podobné party lidí. Tatáž studijní atmosféra. Byla jen serióznější a v podtextu ji provázel příjemný pocit účelnosti a společných cílů. Frannie měla kolem sebe dobrý okruh přátel, ale snažila se nedělat z něho jediný smysl svého života, a proto si zvláště cenila příležitosti od všeho utéct, které byly na hony vzdáleny od muzejní party jako třeba nedávný víkend v Yorku u Meredith Minnsové.

Bezstarostný hlas přerušil tok jejích myšlenek. „Paní Loweová?“

Pytel s nákupem zašustil, když jeho majitelka stísněně prošla dveřmi. Frannie vložila diář zpět do kabelky a všimla si, že mezi brožurkami se na konferenčním stolku povalují nějaké časopisy. Zpozorovala Novou ženu, která ležela pod výtiskem Soukromého očka, a vytáhla si ji. Přitom jí spadlo na podlahu Soukromé očko vzhůru nohama a otevřelo se. Frannie se sehnula a zvedla ho. Rozevřelo se na stránce s osobními inzeráty. Jeden sloupek nesl název OSAMĚLÁ SRDCE. Ze zvědavosti jej přeběhla očima.

PLEŠATĚJÍCÍ, NĚCO PŘES PADESÁT. Nejsem tlustý, pokud zatáhnu břicho. Vlastní dům v Londýně plus

nedostatečný příjem. Rozvedený. Náruživý kuřák nemající zálibu v horoskopech. Kdo má zájem?

PĚKNÝ ZADEK, myjící se celkem pravidelně, chytrý, 28, jako stvořený pro krásnou mladou úspěšnou Londýňanku.

Poslední svého druhu. Odpovím za známku...

ŽENA HLEDÁ výstředníka pro potěšení. Z Midlands. Pošt. schr...

Uvažovala, jaký druh lidí si dává takové inzeráty. Zda jsou jako ona. Nebo jestli jsou zoufalí. Možná to byly zašifrované zprávy. Přelétla stránku a přečetla si sjoupeček s nadpisem SDELENÍ A VÝZVY.

ZOUFALÝ STUDENT naléhavě potřebuje finance, aby se mohl dál vzdělávat. Čestné jednání. Díky. Pošt. schr...

Pak její pozornost upoutal další titulek: DÍVKO S KONTRABASEM! Jste dívka, která se prodírala nástupišťem na stanici King's Cross, nesla kontrabas a nastoupila do vlaku na Eburacum v pátek 10. srpna? Jsem muž, který vám pomohl. Rád bych vás zase viděl.

Frannie hleděla nevěřicně na inzerát a na okamžik ji napadlo, že si to jen představuje. Eburacum. Římský název Yorku. Zmínila se o tom před tím mužem a on tomu rozuměl.

Přečetla si znovu inzerát a pocítila zvláštní znepokojení. Přesto hluboko v ní tepal nepatrný pulz vzrušení. Po tom nástupišti se mohly prodírat i jiné dívky s kontrabasem. Jenže nejely do Eburaka.

„Ježíši!“ vykřikla nadšením a hned si připadala trochu hloupě. Náhle jí mysl zaplavila vlna podezření a na chvíli ji napadlo, jestli neslouží někomu za terč promyšleného žertu. Skousla rty a pak se rozhlédla kolem sebe.

Znovu si přečetla inzerát. Musí to být ona! Musí. Na tváři se jí rozprostřel úsměv, jako by se tomu vtipu smála společně s mužem, kterého potkala. Ze všech desítek tisíců lidí, co četli tenhle inzerát, byla ona jediná, které patřil. Jedině jí. A ona ho našla.

Pokoušela se vybavit si mužův obličej, ale byl zamlžený. Intenzivní pohled jeho modrých očí, podoba s Harrisonem Fordem. Laskavá tvář i hlas. Zvláštní způsob, jakým se na ni díval ten chlapec. Zrzavé kudrny, pihy; vážný, uplakaný obličej.

Vzpomněla si na šibalský výraz v mužově obličej, když ji oslovil. Znovu ji zalila vlna vzrušení, ještě silnější. Je to celé bláznivé. Dobře si pamatovala ten náhlý záchvěv přitažlivosti, cítila ho i teď. Někdy se takové věci stávaly; člověk potkal někoho naprosto cizího a okamžitě měl pocit, že jsou spřízněné duše.

Frannie vylovila z kabelky propisku, zase vytáhla diář a zapsala si číslo poštovní schránky z inzerátu a také adresu časopisu.

Ale sotva diář zavřela, ozvaly se v ní znova pochybnosti. Jako by tu nebylo něco úplně v pořádku, něco, co nestačila zaregistrovat. Nějaký zádrhel. Rychle pochyby setřásla, přečetla si znovu inzerát a opět se usmála. O deset minut později se ještě usmívala, přestože vcházela do zubařovy ordinace.

Když se vrátila do Muzea, bohatší o dvě nové plomby, Penrose Spode seděl za svým stolem s bohorovným výrazem Buddhovy sochy. A s toutéž aurou dobrotivé převahy. Byl to její kolega a sdíleli spolu kancelář.

Jako většina kancelářů v budově byla i tahle spíš vyšší než širší a stěny na všech čtyřech stranách byly od podlahy až ke stropu lemovány knihami a katalogy. Terminály se slovními procesory a tlačítkové telefony na věkovitých dřevěných psacích stolech vypadaly nevhodně, jako by to byly divadelní rekvizity, které někdo postavil na nesprávnou scénu.

Jejich stoly stály čelem k sobě: Spodeův, podobně jako sám Spode, vzorně upravený se stohy papíru, srovnanými v pečlivě geometrické asymetrii, v kontrastu k jejímu stolu, který vyhlížel jako po výbuchu jaderné bomby. Spode seděl naprosto zpřímá, hrudník vypnutý, uzel lišejníkově zelené kravaty vyčníval stejně daleko jako jeho ohryzek; černé vlasy měl hladce sčesané a rovné jako tulení srst; malé krátkozraké oči se ukrývaly za čočkami zvící zvětšovací skel a rámečků velikosti ochranných brýlí; sevřená ústa, malá a stažená, formovala dokonalý kroužek, podobný gumové zátce.

Bylo mu dvacet osm let, vyznačoval se suchým zlehčujícím humorem a byl posedlý rutinou, přesností a zásadovostí, o nichž soudil, že jsou nezbytné pro harmonický život. Dělal všechno stejným pravidelným tempem, jako by si uvědomoval, že energie je surovina, kterou se neplýtvá, a tvářil se, že žije a pracuje s potlačovanou netečností.

Archeologie byla jeho svět; neměl žádné jiné koníčky a kondici si udržoval tím, že jezdil do práce na staromódním bicyklu. Klipsy měl pověšené na háčku z druhé strany dveří společně s přilbou, smogovou maskou a fluorescenčním pásem.

Chvatný pozdní příchod Frannie z oběda mu, jak se zdálo, narušil rytmus koncentrace; všimla si, že mezitím co vešla do místnosti a usadila se za stolem, napsal a vymazal na slovním procesoru tutéž řádku třikrát.

Přestal, evidentně podrážděný. „Nevěděl jsem, že tady odpoledne budeš,“ řekl. „Měl jsem dojem, že jsi dole v suterénu.“

„U zubaře,“ zamumlala ztuhlými rty.

Vzdychl, když Frannie hlučně otevřela a zavřela zásuvku stolu, jak hledala čistý papír.

„Jo, bral jsem pro tebe hovor,“ vzpomněl si. „Nějaký pan Jupp z Bodleyovy knihovny. Prý ti našel tu informaci, cos chtěla.“

„Díky,“ prohodila roztržitě.

„Prý si myslí, že budeš hrozně ráda.“ Ve Spodeově hlase zazněl lehce bolestný tón, protože nepřestávala prohledávat stůl, pak si na něm udělala místo a začala psát na list papíru.

„Prosí, jestli bys mu do tří nezavolala,“ pokračoval a zadíval se významně na hodinky.

Frannie si toho nevšímalá. Soustředila se na psaní a snažila se, aby se to aspoň pro tentokrát dalo přečíst. Uvažovala, jestli je rozumné uvádět adresu domů a případně telefon, pak jí došlo, jak by to mohlo být trapné, kdyby jí zavolal do práce. Penrose Spode vždycky jedním uchem poslouchal její hovory. Rozhodla se, že napíše pouze telefon do bytu bez adresy. Tak jako tak měla neobvyklé příjmení a on si mohl její bydliště zjistit podle telefonního čísla. Takhle se aspoň

cítla před ním chráněná, kdyby se z něho vyklubal dotěra.

Roztrhala pět pokusů, než byla spokojená s konečným zněním dopisu:

Jsem dívka, která nesla kontrabas po nástupišti stanice King's Cross v pátek 10. srpna. Jste to vy, ten velice laskavý muž s chlapečkem, který byl právě v ZOO? Ráda vás zase uvidím. Francesca Monsantová.

Cestou domů se stavila na poště, přilepila pečlivě známku na obálku a pak dlouho dopis držela, než ho nechala s podivným pocitem neodvolatelnosti proklouznout otvorem v poštovní schránce do temnoty.

Když kráčela směrem k podzemní dráze, její krok byl lehký a pružný.

Kapitola čtyři

Frannieiny pochybnosti se ozvaly pár hodin poté, co odeslala dopis. Nebylo to nic konkrétního, spíš pocit, že to, co udělala, bylo příliš uspěchané, a že měla být opatrnější. Nešla jí z hlavy náhoda, že vůbec narazila na ten inzerát. Uvažovala, kde ještě mohl inzerovat a zda to provedl ze své vlastní vůle, nebo ho do toho vmanévrovali kamarádi kvůli sázce. A navíc ji napadla chmurná myšlenka, jestli takhle nenavazuje známosti běžně.

Poslala dopis v pátek – do časopisu by měl dorazit v pondělí. Záleželo na tom, jak rychle mu ho doručí, ale věděla, že ho může dostat nejdřív v úterý. Přesto pokaždé, když zazvonil o vikendu telefon, strnula a zvedla jej se směsicí nervozity a vzrušení.

Na sobotním večírku se svěřila Carol Boltonové, své nejbližší přítelkyni v Muzeu. Carol ji překvapila a zároveň vyděsila tím, že se projevila jako panikářka. Nabádala Frannie, že pokud se s ní ten člověk bude chtít vidět, ať se určitě sejdou někde na veřejnosti, a nabídla jí, že půjde s ní a bude je sledovat zpovzdálí jako její ochránitelka. Frannie slíbila, že se sejdou na veřejném místě, ale upozornila ji, že by neměla klid, kdyby věděla, že se Carol plíží za nimi a pozoruje je.

V pondělí si zašla na oběd do restaurace kousek od Muzea s Debbie Johnsonovou, starou přítelkyní, s kterou chodila do školy od třinácti let. Z Debbie vyzařovalo drsné a odzbrojující uličnictví; byla malá, ale hezčí než si obvykle dovolila vypadat, s velkýma lanima očima a světlými vlasy, které trčely zpod špatně uvázaného šátku jako divoká tráva.

„Hm,“ konstatovala Debbie, „případá mi jako fajn chlap. To mně se nemůže nikdy stát.“

Debbie pracovala jako informační úřednice pro centrálně řízenou skupinu módních obchodů a pokaždé ji všechno nadchlo, což byla jedna z mnoha věcí, které se na ní Frannie líbily. Sdělila Frannie, že jí to připadá neuvěřitelně romantické, ale stejně jako Carol Boltonová doporučovala, aby se sešli na veřejnosti. I kdyby byl nějaký maniak, poznamenala, sotva by ji zavraždil v přeplněném baru.

Debatovaly o tom, zda fakt, že byl sám se synem, znamená, že je rozvedený, nebo vdovec, nebo snad dokonce šťastně ženatý a hledá si jen bokovku. Debbie vyloučila možnost šťastného manželství; podle ní by se neodvážil riskovat a dát si inzerát. Frannie s tím souhlasila.

V úterý nikdo nevolal. Frannie ani nešla ve středu na aerobik, aby byla doma, kdyby telefonoval. Ale přístroj zatvrdle mlčel.

Ozval se následující večer, právě když ležela ve vaně. Bylo půl desáté. V tu chvíli zapomněla na inzerát i dopis a přemýšlela o hádce, kterou měla se svými rodiči, když byla v neděli u nich na obědě v Bethnal Green, kam většinou chodívala. Její matka na ni vypálila salvu obvyklých výčitek, že je jí už skoro šestadvacet a ještě není vdaná, dokonce ani s nikým nechodí a že se ještě nechystá mít děti.

Otec měl jednu ze svých depresivních nálad, kdy nad ní potřásal hlavou a pochyboval o jejím rozumu, že si vybrala právě archeologii. Nemohl pochopit, jak se jeho dcera dokázala dostat na univerzitu, proč potom nešla pracovat do průmyslu nebo dělat právo, jak může být spokojená, když tak málo vydělává a tráví čas koukáním na staré kameny a kosti, jak to nazýval. Frannie poslouchala tytéž argumenty, opakující se s únavnou monotónností dvakrát třikrát do roka už od okamžiku, kdy se poprvé rozhodla studovat archeologii. Během jejích let na univerzitě nebyl otec tak přísný, protože si snad v koutku duše namlouval, že má třeba nějaký skvělý obchodní cíl, který nezaregistroval. Většinou když dostal špatnou náladu, ventiloval vztek na vlastní neúspěch, ke kterému podle něho přispěla Frannieina zrada, i když se právě kvůli dceři tak dřel. Netoužila být bohatá. Nedokázal ji pochopit. On a její matka obětovali všechno, aby mohli odejít do Anglie a pokusili se vydělat peníze.

Nazlobeně odpověděla, že ona zase nechápe, jak mohli mít třicet let restauraci ve čtvereční míli londýnského City a nenadělat jmění. Oběd skončil hlasitou hádkou, při které stála na její straně mladší sestra Maria-Angela a na stranu rodičů se postavil bratr Paolo. Spor nakonec ustal, ale trpkost přetrvávala, takže se onen nedělní večer vracela do Claphamu rozezlená sama na sebe, že tak vybuchla, naštvaná na rodiče a s pocitem prázdnoty vlastního života. Rodiče těžce pracovali, snažili se, poskytl jí dost příležitostí. Možná měli pravdu a ona je zklamala. Napadlo ji, že zvířata to mají daleko snazší, když navždy opouštějí své staré v okamžiku, jakmile se mohou sami kmit. Pak si vzpomněla, kolikrát se už vrátila k rodičům, když se rozešla s klukem nebo ji trápil splín, a oni s ní seděli, objímali ji, mluvili moudře, vtipkovali, až se zas cítila silná, a teď jí bylo mizerně, že na ně tak křičela.

Ležela opřená ve vaně se skrčenými koleny. Koupelna v jejím podnájmu byla nevzhledná: mrňavá, těsná místnost bez oken s ošklivou úzkou vanou, která byla příliš krátká, aby se v ní natáhla, a kohoutky byly uvolněné už tehdy, kdy se sem před třemi lety nastěhovala. Navzdory častým telefonátům do kanceláře domácího umyvadlo pořád odpadávalo ze zdi a bylo tak malé, že do něho téměř nemohla ponořit obě ruce najednou.

Hala byla naopak obrovská, větší než ložnice i obývací pokoj dohromady. Byla tmavá a zašlá a vedlo v ní masivní potrubí, které v zimě, když se pustilo ústřední topení, bublalo a splašeně se otřásalo. Zároveň fungovala jako dozvuková komora pro bojler, který se v nepravidelných intervalech hlučně zapínal a vypínal. Frannie byla přesvědčená, že jednou exploduje a vyhodí celý řadový dům nad ní do vzduchu.

Posadila se a začala si mydlit prsa. První zazvonění telefonu ji polekalo, a jak se postavila, voda vy šplouchla přes zadní

okraj vany a pěna jí stékala mezi nohy.

Instinktivně vytušila, že je to on, a když lezla ven, pokoušela se vybavit si jeho tvář, snažila se představit si ho, ale jediné, co viděla, byl malý chlapec s rezavými vlasy a pihami, jak ukazuje na kontrabas. Podařilo se jí v paměti vyvolat pomačkaný plátěný oblek, ale obličej nad ním jí unikal.

Voda jí tekla po tváři a po krku. Prsty sklouzly po klíce, aniž jí pohnuly, takže ji musela obalit koncem ručníku, aby otevřela. Pak vyrazila ven, prameny mokrých vlasů jí splyvaly přes obličej a padaly vzadu na krk, přeběhla chodbu a v obývacímu po hráškově zeleném koberci spěchala k hnědému telefonu, který osamoceně trůnil na laciném vysokém stolku.

„Haló?“ ozvala se a snažila se, aby to vyznělo nenuceně, ale místo toho ze sebe vydala příškrčené zakrákání.

„Je to... ehm... Francesca Monsantová?“

Poznala ten hlas okamžitě. Bylo v něm zaváhání, pak tichá autorita.

„Ano, u telefonu,“ odpověděla. Hlas oživil jeho podobu a myslí jí probleskl jeho jasný obraz.

„Tady je váš nádražní nosič.“

Poznámka ji na okamžik zmátla, pak se však zasmála. „Ach, ano, dobrý večer, dostal jste můj dopis?“ vychrlila ze sebe a až příliš pozdě si uvědomila nesmyslnost otázky.

„Dneska ráno.“

Voda jí stále stékala po tváři. Nastalo trapné mlčení. „Já... ehm... posílala jsem ho v pátek.“

„Jak... é... jak dopadl koncert?“ zeptal se.

„Koncert?“ opáčila nepřítomně.

„V Yorku?“

„Koncert? Aha...“ Nervózně se zasmála, že to spíš vyznělo, jako kdyby spolkla rybí kost. „To nebyl můj kontrabas.

Vešla jsem ho kamarádce do Yorku, měla ho v Londýně v opravě.“

„Už chápu... já... Myslel jsem, že jste muzikantka.“

„Ne... nejsem... vůbec hudebně nadaná.“

Nastala další trapná odmlka. „Promiňte..., ani jsem se nepředstavil..., jsem Oliver Halkin.“

„Těší mě,“ prohodila a formálnost jejího tónu jí připadala absurdní.

„Jste v nějakém vztahu s tou společností?“

„Společností?“

„Monsanto... Je dost známá přes textil.“

„Ne... pochybuju.“ Přistihla se, že pozoruje lidi, kteří kráčeli po ulici, aniž to měla v úmyslu. Nad parapetem spatřila kalhoty, pak dámské nohy. Voda jí skapávala po kříži do ručníku.

„Jsem opravdu rád, že jste viděla ten inzerát,“ řekl.

„Bylo strašně zvláštní, že jsem na něj narazila!“ Trochu se uklidnila. „Nikdy mě nenapadlo..., totiž... nikdy nečtu Soukromé očko. Narazila jsem na něj náhodou.“

„Bylo od vás hrozně milé, že jste odepsala.“

„Vlastně jsem ani nevěřila, že to bylo pro mě, chápete? Myslela jsem, že je to pro někoho jiného. Až na to Eburacum, to bylo chytré.“

„Nemohli... bychom se sejít? Třeba... mohl bych vás pozvat na oběd?“

Oběd. Nápad s obědem se jí líbil. Ve dne. Byla v tom nevinost, která ji téměř zklamala. Oběd pro ni nebyl zas tak snadný, protože na něj měla jen hodinu; ne že by je někdo kontroloval, ale měla pocit viny, když polední pauzu přetáhla. Vzpomněla si na varování Carol Boltonové i Debbie. Oběd bude bezpečnější, i když nevěřila, že by ji Oliver Halkin mohl nějak ohrozit. A zpoždění si pak může nahradit, když zůstane v práci déle. „Výborně! Děkuju.“

„Pracujete v Londýně?“

„Ano.“

„Někde blízko City?“

„V Bloomsbury.“

„Fajn. Hodilo by se vám příští úterý?“

„Příští úterý? Jen se kouknu.“ Přitiskla sluchátko ke stehnu zakrytému ručníkem a mozem jí o překot vířily myšlenky. V úterý. Nic nemá. Díář měla sice v ložnici, ale věděla, že je volná. „Úterý mi vyhovuje.“

„Pokouším se přijít na něco, co je pro vás dostupné. Znáte Greville Street?“

„Na konci Gray's Inn Road?“

„Ano. Je tam v malé uličce vinárna, která se jmenuje Dvůr u krvácejícího srdce. Můžeme sedět i venku, když bude hezky.“

„Výborně. To najdu.“

„Takže v jednu hodinu?“

„Ano, to by šlo,“ řekla. „Tak na shledanou.“

Frannie našla vinárnu U krvácejícího srdce rychleji, než čekala, tudíž přišla o deset minut dřív. Oblékla si jediný skutečně elegantní letní kostýmek, co měla, tmavomodrou sukni, sako a bílou rozhalenku, a jediný pár slušných tmavomodrých bot. Před deseti minutami, když vyšla z Muzea, se cítila dobře, ale teď byla pouhý uzlíček nervů. Kráčela kolem nádvoří vinárny a přešla na druhou stranu do chládku stíněné ulice, pryč od přílišného poledního vedra, a přitom uvažovala, jestli ve volbě místa schůzky nebyl nějaký skrytý žert, který jí unikl.

Zkontrolovala svůj odraz ve skle výlohy, aby se ujistila, že se jí nelesknou tváře a nos, pak se nervózně loudala dál, neschopná stát na místě, nahlížela do dalších výloh, sotva však vnímala, co obsahují. Místo toho myslela na něho. Na Olivera Halkina. Byla celá ztrémovaná – kvůli někomu, přemítala, koho potkala na nádraží a patrně ho už po dnešku

nikdy neuvidí. Kvůli někomu, jehož obličej si nedokázala ani jasně vybavit, teprve až jí ho připomněl jeho hlas.

Dokonce zapochybovala, jestli ho vůbec hned pozná.

Za pět minut jedna se vrátila ulicí zpátky a vešla do pěkného dlážděného nádvoříčka, kde stály k obědu prostřené stoly, z nichž několik už bylo obsazených. Číšnice se jí optala, zda má rezervaci, a ona odpověděla, že to bude patrně na jméno Oliver Halkin.

Dívka zmizela uvnitř a o chvíli později se vrátila. „Ještě tady není.“ Zavedla Frannie ke stolu na slunci a zeptala se:

„Dáte si něco k pití?“

„Pár minut počkám,“ odpověděla Frannie.

Seděla a rozhlížela se kolem. U vedlejšího stolu klábosily tři elegantně oblečené ženy. Dva muži se usadili u stolu před ní, jeden jedl polévku a drahý si půlil artyčok. Světlovlasý muž v pestře károvaném saku a vkusně oblečená žena, zavěšení do sebe, kráčeli přes kočičí hlavy dovnitř. Slyšela slabý cinkot příborů, zvonění sklenic a vdechovala aroma grilovaných ryb.

Z ulice spěšně vešel vysoký brunet; věkem i postavou odpovídal a jí na okamžik napadlo, jestli tohle nemůže být Oliver Halkin. Zachytil její pohled a zaváhal, když se na ni vyčkávavě podíval, ale vzápětí zjistil, že ji nezná, a prošel kolem ní dovnitř. Nápadně vyhlížející žena kolem třicátky v bílém kalhotovém kostýmu a cinkajících zlatých řetězech proplula okolo a její podpatky zacvakaly na dláždění. O pár bloků dál zavřeštěla siréna. Pak se objevil Oliver Halkin. Jak se k ní pomalu blížil se stydlivým úsměvem na tváři, povstala a všechno ostatní ve dvoře ustoupilo do pozadí. Zastavil se před ní, jako by sbíral odvalu, napřáhl toporně pravici a potřásl jí pevně, ale s podivnou formálností rukou. „Francesco. Omlouvám se, vže jdu pozdě... ta doprava...“ Omluvně pozvedl obě paže a spustil je dolů. „Čekáte dlouho?“

„Jen pár minut. Přišla jsem moc brzy.“

Byl ještě vyšší a rozložitější, než si pamatovala, a v jasném slunci viděla, že se spíš blíží čtyřicítce než pětatřicítce. Oblečený byl podobně jako minule, i když teď vypadal svěže a daleko lépe v dobře vyžehleném plátěném obleku, modrobíle pruhované košili a kravatě, jejíž vzorkování připomínalo hrochy. Byl přesně tak hezký, jak si ho zapamatovala. Dokonce ještě víc.

Navzájem se chvíli pozorovali, jako kdyby si oba nebyli jisti svou pamětí a chtěli se o ní přesvědčit, pak se naklonil a spiklenecky snížil hlas. „Vypadáte daleko líp bez kontrbasu.“

„Jenže bez něj člověk nepotká tak příjemné neznámé lidi.“ Usmála se, sama překvapená koketerií, s kterou odpověděla. Nyní, když už byl tady, její nervozita téměř zmizela a cítila, že je k němu bezprostředně přitahována stejně jako předtím. Posadil se naproti ní a číšnice k nim přišla se dvěma jídelními lístky. „Co budete pít?“

Frannie se rozhodla pro střík a Oliver se k ní připojil. Sklouzl očima do klína, pak vzhledl, dotkl se okraje stolu, jako by ho chtěl srovnat, a zdálo se, že mu působí problémy rozhodnout se, co má dělat s rukama. Zkřížil je, zase dal od sebe a poté je opřel o hranu stolu. Byly to velké silné ruce se štíhlými jemnými prsty a trochu nedbale zastřiženými nehty, které na okamžik zkoumavě prohlížel, než se opět zadíval přímo na ni. Povšimla si, že má na prsteníku pečeti prsten.

„Tak mi něco povězte o Francesce Monsantové.“

Propletla si prsty v klíně a divila se, jak se pořád ještě cítí klidná. „Vy mi nejdřív vykládejte o Oliveru Halkinovi.“

„Nic vzrušujícího tu na povídání není.“ Když se na něj nedůvěřivě usmála, začal poklepávat na jídelní lístek. „Jsem vdovec, mám osmiletého syna Edwarda, kterého jste už poznala. Mám farmu, kterou vede můj bratr – a já mu pomáhám o víkendech. V týdně dělám matematika v bance.“

„Ano?“ Zvědavě naklonila hlavu.

„Ano, matematika a lítání byly odjakživa mé velké lásky. Ale teď si lítání nemůžu moc dovolit.“

„Máte letadlo?“

„Mám letitého Tiger Motha, kterého si dávám do kupy. Ale ještě se s ním nedá lítat.“ Když se jí rozšířily údivem oči, vyběhl jí: „Teď jste na řadě vy! Povídejte mi o Francesce.“

„Dobře, takže...“ Sešpulila rty a pousmála se, povzbuzena jeho nedočkavým výrazem. „Je archeoložka.“ Udělala pauzu, aby zhodnotila jeho reakci, a ta byla, jak se zdálo, kladná. „Vystudovala archeologii a antropologii na Londýnské univerzitě. Je ve znamení Vah.“ Zakmitala jazykem v ústech, když se krátce zamyslela. „Její šťastné číslo je čtyřka a oblíbená barva modrá. Je dost pověřčivá. Má dva bratry a sestru.“

Číšnice se objevila s pitím, a jak se Oliver zaklonil dozadu, Frannie si všimla, že má široká ramena. V mysli jí vyvstalo rčení: Dítě je otcem muže. V Oliveru Halkinovi viděla obojí. V jeho rysech bylo něco chlapeckého, právě tak na vlasech, i v nepatrném stínu smutku v jeho očích, přesto jeho vzhledu nechyběla mužnost jak v tazích obličejů, ve vějířích vrásek kolem očí, tak v sebevědomí, které z něj vyzářovalo, v sebejistotě, s jakou tu seděl, podoben lvu ve vlastním lovišti.

„Co dělají?“ zeptal se. „Vaši sourozenci?“

„Moje nejmladší sestra Maria-Angela studuje hotelovou školu. Nejstarší bratr Vittorio je doktor – pracuje jako sekundář v Durhamu a mladší bratr Paolo řídí nákladňák.“

„Pěkná směsice, ta vaše rodina.“ Natáhl ruku se sklenicí. „Na zdraví.“

„Na zdraví,“ opětovala Frannie.

Cinkl pohárem o její a ozvalo se pronikavé zazvonění. Jejich oči se setkaly, a když se Frannie napila, pocítila nával vzrušení. Zvedl jídelní lístek. „Objednáme si? Aby nám tu nepřekážely.“

Pár vteřin studovali v tichosti menu. Frannie si objednala meloun a poté kambalu, Oliver Halkin si vybral paštiku a také platýze.

Vrtalo jí hlavou, jak jeho žena zemřela, ale nechtělo se jí na to ptát.

„U které banky pracujete?“ vyzvíдалa.

„Je to malá obchodní banka a jmenuje se Halkin-Northrop.“ Nadzvedl obočí. „Nejspíš jste o ní ani neslyšela.“

„Halkin? Souvisí to nějak s vaší rodinou?“

„Teď spíš jen jménem než něčím jiným. Nevlastníme už ani tolik akcií. Dávají mi něco víceméně z laskavosti.“

„Tomu nevěřím! Co tam vlastně děláte? Ředitele?“

„Proboha, to ne, jsem jen něco jako poradce. Sem tam si pohraju s matematikou, a když se mi daří, pohladí mě po hlavě a dostanu sušenku.“

„Děláte účetnictví?“

„Ne. Jsem analytik přes statistiku. Zkoumám směry vývoje, struktury, posuzuju pravděpodobnost rizika. Financujeme hlavně zajištění – a já se pokouším například zjistit, kolik lidí přijde v příští dekádě o život při dopravních nehodách, kolik při leteckých neštěstích a kolik jich pokouše pes.“ Suše se zazubil. „Nebo kolik důstojníků jezdeckta bude ukopáno k smrti koňmi.“

„Je jich hodně?“

„Je to velmi pevné číslo.“

„V matice jsem nikdy moc dobrá nebyla.“

„Zajímala jste se o ni někdy?“

„Ne, nikdy jsem o ní ani moc nepřemýšlela – nejspíš proto, že jsem v ní tak špatná.“

Káravě se na ni podíval. „To je škoda.“

„Proč?“

Zabubnoval dlaní o stůl, zlehka, ale s náhlým výrazem zaujetí ve tváři, a naklonil se kupředu. „Protože tolik nadaných lidí ji ignoruje. Ve škole se jen málo učitelů snaží udělat z ní přitažlivý předmět... vyučují ji jako další nudnou věc, kterou se musí člověk naučit.“ Oči se mu rozjasnily a oživily, jako když se měchem rozfouká skomírající oheň.

„Archeologie – krása – symetrie. Představte si proporce budov, nádob nebo nábytku. Matematika a design jsou neoddělitelné. Tvar předmětů.“ Pozvedl talíř a pak jej položil. „Struktura světa.“

„Světa?“ opáčila.

Pozvedl sklenku a zamíchal jejím obsahem. Oči mu hořely a Frannie byla okouzlena jeho nadšením. „Matematika je ze všech věd nejvíc vzrušující. Skrývá v sobě klíč k vesmíru.“

Podívala se na něj a zeptala se pochybovačně: „V jakém smyslu?“

„Říkala jste, že jste ve znamení Vah. Čtete si horoskop?“

„Občas.“

„Věříte na předpovědi osudu?“

„Ani nevím. Asi ano, trochu.“

„Já jsem věstec.“

Oči se jí rozšířily. „Máte křišťálovou kouli?“

„Ne. Jenom kalkulačku.“ Usmál se. „Jednoduše řečeno – matematika dokáže předpovídat neuvěřitelné věci.“

„Co třeba?“ Naklonila se k němu.

„Můžu vám prozradit, kolik lidí v příštím roce umře ve všech zemích světa při jakékoliv nehodě, která vás napadne.

Anebo kvůli jaké nemoci. A navíc budu daleko přesnější než nějaký lázeňský jasnovidce.“

Frannie pomalu vychutnávala střík a pak obemkla pohár oběma rukama. „Až na to, že nemůžete předpovědět, kdo tou obětí bude, vidíte.“

Usmál se. „Ne, máte pravdu. Ještě ne.“

„Ještě ne? Myslíte si, že to jednou půjde?“

„Na všechno existují vzorce. Když rozumíte vzorcům, můžete z chaosu udělat pořádek.“ Zdvihl sklenku. „Už mluvím moc vážně.“

„Ne, mě to zajímá.“

Napil se a postavil pohár s přehnanou pečlivostí na stůl. „Vykládejte mi o svých rodičích. Co dělají?“

Jak si povídali, čas poznenáhlu, téměř nepozorovaně ubíhal. Z jejich stolu se stal soukromý ostrov, kde seděli sami, zaujati jen sebou a ničím nerušení, vyjma toho, když jim přinesli jídlo nebo další pití či odnesli talíře, a dokonce ve chvíli, kdy si Frannie myslela, že je skoro opilá, jim přinesli láhev francouzského červeného vína Sancerre a nalili do sklenic. Čím dál víc ji překvapovalo, kolik věcí mají s Oliverem společných. Postoje i zájmy. Vyprávěla mu, jak se poprvé začala zajímat o archeologii ještě v dětství, když četla ve škole knihu o Římanech, a jak přemlouvala rodiče, aby ji o víkendech brali do zámků a muzeí.

Oliver podrobně líčil svou zálibu v matematice a vyjádřil víru, že jak umění, tak věda nakonec vyřeší veškeré taje vesmíru. Frannie zase mluvila o své lásce k archeologii a o tom, jak věřila, že odhalováním tajemství minulosti budou vysvětleny záhady světa.

Nakonec si všimla, že venku nesedí nikdo kromě nich dvou. Pohlédla na hodinky a s hrůzou zjistila, že jsou už čtyři.

Oliver ji zavezl k Muzeu taxíkem a zeptal se, jestli by s ním v pátek nepovečeřela. Odpověděla, že moc ráda. Spěchala po schodech do stínu portálů a její vinu, že jde pozdě, mírnilo alkoholové opojení.

O hodinu později, když začala střízlivět, ji přepadl kvůli Oliverovi lehký pocit stísněnosti, aniž tušila proč. Zdálo se jí, že je příliš dobrý, aby to byla pravda. Jako by v něm bylo něco, co nešlo tak docela dohromady, nějaká neznámá, která chyběla v rovnici. Něco, co jí snad o sobě neřekl, něco, co buď skrýval, nebo tajil. A ještě ji znepokojoval pocit, že už ho kdysi viděla.

Frannie byla většinou důvěřivá a dívala se na věci z lepší stránky, proto jí nebylo příjemné, že takto uvažuje. A to tím spíš, když si uvědomila, jak silně ji přitahuje.

Kapitola pět

Ve středu pozdě večer jí zavolala Debbie Johnsonová a byla zvědavá, jak dopadlo rande. Frannie, která se právě vrátila z aerobiku, se snažila nic moc neříkat, protože se bála, že by jí přineslo smůlu, kdyby o tom mluvila tak brzy. Slíbila přítelkyni, že se jí ozve v sobotu a vyličí jí průběh páteční schůzky.

Sotva zavěsila, telefon znovu zazvonil. Byl to Oliver. Omluvil se, že se kvůli němu vrátila v úterý tak pozdě do práce, a ona mu řekla, že to nevadilo, přestože vlastně byla na koberečku u nevyzpytatelného Declana O'Harea. Hovor plynul lehce. Docela dobře si popovídali. Vyptával se jí, na čem právě pracuje, a ona mu sdělila, že strávila den katalogizací indických dýk a pak šla na hodinu aerobiku; on ji zase informoval, že se právě vrátil z tenisu. Nastala pauza, ve které měla sto chutí mu navrhnout „Proč nezajdeš ke mně?“, ale nechtěla, aby to vypadalo, že ho uhání nebo že je do něj celá blázen. Stačilo, že zavolal. A vskrytu ji těšilo, že je v devět večer doma a ne někde na schůzce.

Ve čtvrtek večer si umyla vlasy, ale nebyla s to se uklidnit a uvolnit. Nedokázala se soustředit na čtení nebo na televizi a začala gruntovat byt. Věděla, že se chová jako potřeštěná pubertářka, a zlobila se na sebe. Ale nemohla si pomoci. V pátek odešla z práce přesně v půl šesté a spěchala domů, když ji náhle zachvátila nezvyklá panika, co si má vzít na sebe. Sundala z ramínka černé šaty, pro něž se rozhodla a které byly lepší verzí stylu Chanel. Líbily se jí, protože byly krátké a elegantní, ale měla strach, že v nich pro Olivera Halkina nebude dostatečně atraktivní. Vyndala ven ještě další oblečení, ale nic jiného se jí nehodilo, takže se s černými musela spokojit.

Přes podlahu ložnice se táhl úzký obdélník slunečního svitu a dotýkal se okraje bílého koberečku, který zakoupila před pár měsíci v Petticoat Lané, aby pokoj projasnila. Mnohdy jí připadal temný a tísnivý, i když jeho zdi byly bílé a strop vysoký, a stávalo se, že míval atmosféru, která ji doslova deprimovala. Okno se otvíralo do světlíku v suterénu, což jenom podtrhovalo jeskynní náladu v místnosti.

Frannie si na stěny pověsila několik egyptských tisků a na křivou římsu rozložila rodinné fotografie spolu se dvěma malými úlomky tabulek, které si kdysi dávno schovala do kapsy při jedné ze svých prvních vykopávek a dodnes ji uchvacovaly. Přestože jí v Muzeu denně procházelo rukama množství předmětů, nic se zcela nevyrovnalo pocitům, které chovala k několika vlastním pokladům.

V sedm dvacet byla hotová, musela tedy nějak zabít čtyřicet minut. Rozhlédla se po obývacím pokoji. Včerejší úsilí ho trochu pozvedlo. Byl to vůbec první byt, který měla sama pro sebe, a ani jí příliš nevadil levný nábytek i jeho všednost, protože tu měla pocit svobody a nezávislosti. Pokaždé, kdykoliv přišli její přátelé na návštěvu, ji těšilo dělat hostitelku. Jenže většina z nich byla zvyklá na daleko horší byty než ona sama. Teprve když měl teď přijít Oliver, se Frannie najednou přistihla, že se znechuceně dívá na nevzhlednou koženkovou pohovku a křesla, na jídelní stůl, z něhož se odlupovalo mahagonové lamino, i na ošuntělé síťové záclony.

Jedinými známkami její osobnosti v pokoji byly zarámované plakáty ze starých muzejních výstav, knihy a její radost a pýcha – malá nezdobená hlíněná římská nádoba, která stála na konferenčním stolku. Byla hruškovitého, spíš baňatého tvaru, měla ouško, chybělo jí kus okraje a pečlivě ji slepil dohromady amatérský archeolog, který střepy vykopal v roce 1925.

Frannie často přemýšlela o životě římského umělce, jenž ji vytvořil, a představovala si, jak vypadal. Podle hlíny usoudila, že pochází z Itálie a možná se sem dostala s nějakými přistěhovalci jako její rodiče. Před třemi lety zaplatila za nádobu pět set liber v Portobello Road, právě v den, kdy obdržela dopis z Muzea, který jí oznamoval, že tu práci dostala. Bylo to náhle bláznovství, které spolklo veškeré její úspory, ale nikdy nelitovala.

Zhasla lustr, nechala svítit jen stolní světlo a rozvíklanou stojací lampu, čímž celkový dojem zlepšila a pokoj vypadal téměř útulně. Ještě rok a koupí si něco vlastního. Bude to malé, ale hezké, rozhodla se.

Sebrala z gauče román od Jilly Cooperové, který zrovna začala číst, zapamatovala si číslo stránky, zavřela ho, dala mezi knihy na polici, místo něho si vytáhla brožovaný výtisk povídek od Guy de Maupassanta, otevřela ho a nedbale položila hřbetem nahoru na stejné místo na pohovce.

Jak se blížila osmá hodina, začala Frannie pociťovat nervozitu. Šla do ložnice a dívka, která na ni hleděla ze zrcadla, jí dodala trochu sebedůvěry. V krátkých šatech pěkně vynikaly její nohy i postava. Ustarané se zamračila, až se jí udělaly vrásky. Přinutila se ke klidu a usmála se. Smyslná dívka s tmavými lesklými vlasy, které jí rámovaly obličej a padaly na ramena, jí úsměv oplátila. Ta dívka vypadala dobře.

Dokonce skvěle.

Vrátila se do obývacího pokoje, sedla si, vzala si Maupassanta a těkala očima po stránkách, neschopna se soustředit. Z bytu nad sebou slyšela tlumené výstřely vycházející z televize. Na hodinkách měla 20.15. Potom 20.30. Pořád nepřicházel. Zbaběle z toho vycouval. Nechal ji na holičkách. A teď stráví večer koukáním na bednu.

Pak zaslechla kroky. Přes záclony se mihl stín. Zazněl zvonek.

Vyskočila, spěchala do chodby a otevřela dveře. Oliver Halkin vykukoval přes obrovský pugét, který třímával v rukou, a byl celý šťastný, že k ní trefil. „Omlouvám se, že jdu tak pozdě,“ řekl. Vysunul kytici dopředu, jako by ho uváděla trochu do rozpaků. „Já... snad... se ti budou líbit...“

„Noné!“ vydechla. Na kratičky okanzík jejich vůně překryla zatuchlinu pokoje, vlhké pachy nočního Londýna, plných popelnic, výfukových plynů a prachu a Frannie to připomnělo, že existuje i jiný svět zeleně a venkova.

„Jsou nádherné!“ Uchopila květiny, přiblížila si jejich hlavičky k nosu a zhluboka vdechovala. „Děkuju.“ Políbila ho na tvář, ale nijak nezareagoval, a tím gestem navodila pauzu trapného mlčení.

Měl na sobě tmavomodrý dvouřadový oblek, který mu slušel, modrou košili s měkkým límečkem a žlutou kravatu.

Zdálo se, že si učesal vlasy mnohem pečlivěji než předtím, a obul si černé oxfordy, které vypadaly zbrusu nové.

Úpravnost jeho zevnějšku odporovala její původní představě o něm. Když mu nabídl pití, podíval se na hodinky a pak zase na ni bez výrazu.

„Myslím, že bychom měli běžet. Rezervoval jsem to na půl devátou.“

„Jen je dám do vody.“ Byt se najednou zdál ještě zašlejší než kdy jindy. Zavedla ho do obývacího pokoje, pak s těžkým srdcem odkráčela do kuchyně a natočila studenou vodu do dřezu; pocit stísněnosti v ní narůstal. Připadal jí trochu odměřený.

Když se vracela do obýváku, potěšilo ji, že si se zájmem prohlíží římskou nádobu.

„Je to jeden z tvých nálezů?“ zeptal se.

„Ano... tak nějak... objevila jsem ji v obchodě.“ Její sebedůvěra byla pryč a uvědomila si, že to zaznělo škrobeně a nervózně.

„Jak je to staré?“

„Asi padesát let před naším letopočtem.“

„Panejo.“ Přidřep si a pozoroval ji z větší blízkosti. „Mám doma skoro stejnou. Ani mě nenapadlo, že je takhle stará. Na co se to používalo?“

„Patrně na vodu nebo na víno. Mohla bych se ti na ni podívat, kdybys chtěl.“

„Ano, to bych rád.“

„Někdy mám pocit viny, že mi to patří.“

„Proč?“ Zase vstal.

Pokrčila rameny. „Nejspíš je to totéž, co cítím k pokladům zavřeným ve sklepeních Muzea. Že věci z minulosti jako tahle by měly být přístupné každému... že bych ji možná neměla schovávat tady dole... jako utajenou nahamouněnou vzácnostku.“

„Vždycky můžeš otevřít svůj byt veřejnosti.“ Krátce se zasmál.

„Senzační nápad. První anglický suterén přístupný veřejnosti!“

Vypukl ve smích, i když trochu nucený, ale atmosféra mezi nimi se trochu vylepšila.

Venku už byla tma. Následovala ho do malého renaulta, který vypadal pod londýnskou patinou špíny a prachu buď šedý, nebo modrý; na straně spolujezdce byl pořádně promáčklý a v místě, kde se odtrhl chromovaný nebo plastický pás, byla vedle sebe řada děr.

Přidržel jí dveře, smetl hromadu novin z předního sedadla a ona nastoupila. Uvnitř auta se povalovala spousta věcí. Opatrně umístila nohy mezi několik knih z knihovny, které ležely na podlaze. Na předním skle bylo přilepené parkovací povolení ve čtvrti Chelsea vedle roční licenční samolepky a ještě nějaké další, které nemohla přečíst. Několik parkovacích lístků v celofánových sáčcích leželo v prostoru nad přihrádkou na rukavice společně s balíčkem větrových bonbonů Fisherman's Friends, několika propisovacími tužkami, pár kousky papíru a tenisovým míčkem. Přetáhla si přes prsa bezpečnostní pás a zapnula ho. Oliver vlezl dovnitř a trochu přihrbeně se usadil, přesto se však hlavou dotýkal polstrování na stropě, jako by auto bylo oblek o číslo menší. Otočil klíčkem v zapalování a motor se s rachotem probral k životu, pak se k ní obrátil. „Omlouvám se, že nejsem docela ve své kůži. Právě než jsem jel pro tebe, jsem dostal dost ošklivou zprávu.“

„To je mi líto,“ řekla.

„Ne... to je...“ pokrčil rameny. „Můj syn je na prázdninách v jižní Francii u známých, kteří mají chlapce v jeho věku... vlastní na venkově dům.“ Hlas se mu zadrhl a on prudce sešlápl plyn a vyrazil. „Zrovna teď večer mi volali... měli včera příšernou nehodu na motorovém člunu.“ Zabrzdil na křižovatce a civěl upřeně na hlavní silnici, jako kdyby čekal, že se doprava pod jeho pronikavým pohledem zastaví. „Podle všeho si všichni vyjeli na člunu, aby si našli nějakou zátoku pro piknik a na vodní lyžování. Cestou zpátky přejeli plavkyni – děvče.“

„Panebože!“ vyhrkla Frannie. „To je strašné. Je...“ zaváhala, „těžce zraněná?“

„Zabilo ji to.“

„To je hrozné.“

Rázně se zařadil do mezery, až příliš těsně před příjezdějící auto.

„Tvůj syn je v pořádku?“

Nějakou chvíli pokračoval v jízdě, aniž jí odpověděl. „Ano. Edwardovi nic není.“ Řekl to nějak divně, pomyslela si; jako by se hájil.

„Někdy lidi dostanou šok až později,“ prohodila při vzpomínce na okamžik, kdy byla účastnicí řetězové havárie na dálnici a jedno z aut za ní začalo hořet. Zpočátku to bylo jen pár plamenů pod kapotou. Všichni se snažili dostat uvězněného řidiče ven, ale oheň brzy zachvátil celé auto a museli ustoupit. Dívala se, jak muž buší do předního skla a křičí, až to nemohla dál snést a otočila se. Teprve za týden se jí o tom poprvé zdál hrůzný sen. Ještě dnes se jí to někdy ve snu vracelo.

„Ano,“ souhlasil.

„Kdo řídil člun?“

„Ani nevím. Edward to nebyl.“ Málem ještě něco dodal, ale pak zmlkl.

„Je to hrozné, když dítě vidí něco takového,“ řekla Frannie.

„Mluvil jsem s ním po telefonu. Nic moc mu nebylo..., spíš se zajímal o to, jestli jsem už spravil jeho autodráhu..., porouchal se mu transformátor.“

Usmála se. Ale Oliver se netvářil nijak vesele a ztichl. Pozorovala, jak svět pouličních lamp, které míjeli, mu ozáří obličej a pak zase zmizí. Jeho přísný profil něčím připomínal zajíce, který je lapen v záři reflektorů a neví kudy kam. Jen na okamžik. Pak ta představa zanikla.

Restaurace byla levná a živá tratorie s červenobílými ubrusy, na stěnách visely pruhy rybářských sítí a láhve od Chianti opletené slámou. Vzduch byl těžký cigaretovým kouřem a obohacený opulentními pachy horkého olivového oleje a česneku, prudce opékaného masa a grilovaných ryb. Všechny stoly byly obsazené a místo mělo zalidněnou

veselou atmosféru, že se tu Frannie okamžitě cítila příjemně.

Číšník, který měl, jak odhadla, neapolský přízvuk, je zavedl dolů po schodech do stejně nabitého sklepení. Ze vzdáleného konce se ozval výbuch nevázaného smíchu velké party lidí, kterým bylo tak přes dvacet. Pouze dva stoly byly volné a číšník je odvedl k tomu, co byl zastrčený do rohového výklenku poblíž skupiny. „Dáte si aperitiv?“ zeptal se, když pomáhal Frannie do židle.

„Ano, já... ehm...“ Oliver pozvedl tázavě oči na Frannie.

„Moc ráda.“ Měla chuť se napít.

„Dvakrát ten váš koktejl.“

„Due Vito Fizzo,“ prohlásil číšník, podal jim dva velké ručně psané jídelní lístky a odpochoval. Oba měli na svém místě položený balíček pannini – slaných tyčinek. Oliver si vzal svůj a odtrhl vršek.

Od společnosti za nimi zazněla další ohlušující salva smíchu a Frannie instinktivně otočila hlavu. Sotva to udělala, jeden z těch rozchechtaných obličejů jí připadl povědomý. Bujné vlasy byly sice kratší, než když je viděla naposled, ale nemohla si splést masité rty, rozložitou postavu a dunivý hlas. Sledovala, jak Seb Holland bouchl do stolu a vykřikl:

„Hej, Luigi, dones mi krokodýlí sendvič a hejbní kostrou!“ Otočil se ke svým společníkům a řval smíchy nad vlastním žertem.

Neviděla Seba už od univerzity, víc než tři roky. Vzpomněla si, že šel pracovat do rodinného podniku. Dělalí do pojišťovnictví, bylo to něco velkého v centru, a on teď vyhlízel v černé a bíle pruhovaném obleku a křiklavé kravatě jako prosperující obchodník ze City. Jejich oči se setkaly a jeho se rozzářily poznáním, vstal, lehce opilostí zavravoral, když odstrkoval židli, přišel k ní a nahnul se přes stůl. „Frannie! Ahoj! Jak se vede? Vypadáš bezvadně.“ Zběžně pohlédl na Olivera Halkina. „Pardon, promiň,“ pronesl. „Vždycky jsem byl do týchle holky zamilovanej..., taky bych ti ji klidně moh pozdějc přebrat, jestli se pořádně naleju.“ Seb Holland nezfetelně artikuloval a mluvil příliš hlasitě.

Frannie zrudla a oba muže představila.

„Těší mě,“ řekl Oliver. Nastala krátká odmlka, jak se Oliver se Sebem pozorovali a krčili čela, jak usilovně dumali, kde se už viděli.

„Já tě znám,“ zablábolil Seb. Stát rovně bez zakolísání mu dělalo potíže, proto se přidržoval Frannieina opěradla.

„Ano,“ souhlasil Oliver pobaveně. „Mám dojem, že jsme se...“ Zakabonil se, až vypadal skoro hrozivě, napadlo Frannie.

„Halkin? Banka Halkin-Northrop?“

„Ano,“ přitakal Oliver. „Seb Holland? Máš něco společného s Holland Delarue?“

„Jo.“

„Aha!“ Oliverův obličej zazářil, když mu konečně svitlo. „Znám Victora Hollanda.“

„To je brácha.“

„Páni! Tvůj bratr! Občas s ním hraju tenis v Queens.“

„Nebyls náhodou vloni u nás na vánočním večírku? Tam jsme se setkali.“

„U vás v tom super podniku?“ Oliverovy oči se zúžily, jako by se pokoušel vybavit si jeho název. „Je to tak. Mluvíli jsme o kriketu! Jak se má Vic? Dlouho jsem ho neviděl.“

„Má se fajn.“

„Dobrá... takže...“ Oliver se najednou zatvářil rozpačitě, jako kdyby nevěděl, čím ukončit jejich hovor. „Tak ho pozdravuj.“

„Jasně že budu.“ Seb se otočil k Frannie. „A jak se daří tobě? Kde děláš?“

„Jde to. Pracuju v Britském muzeu. A co ty?“

„Mám se skvěle.“ Potáhl nosem. „Příští měsíc se žením. Táhle mám snoubenku.“ Ukázal ke stolu, ale Frannie nemohla rozeznat, kterou z těch dívek měl na mysli. „Lucy... vidělas ji někdy?“ Zašilhal a jen s obtížemi na ni zaostřil oči. „Ne..., to bylo až po vysoký. Příští měsíc se ožením,“ opakoval. „Hele, musíš přijít! Pošlu ti oznámení. Mám pořád adresu na vaše. A stejně si zajdem předtím na skleničku.“

„Moc ráda. Gratuluju.“

„Jo, díky.“

Frannie tajně těšilo, že ji poznal; dodalo jí to sebevědomí před Oliverem. Seb ale nejevil známky toho, že by se chtěl vzdálit, a jí bylo trapné prodlužovat dál konverzaci. „Pořád děláš v rodinném podniku?“

„Jo, je to oukej. Půlku času trávím ve Státech.“ Zase popotáhl nosem. „Stýkáš se ještě s lidma, který si pamatuju?“

„S Meredith. Byla jsem u ní před pár týdny na návštěvě v Yorku.“

„S Meredith! To byla bezva holka! Fakt jsem ji měl rád. Jak se jí vede?“

„Dobře. Vzorně vdaná.“

Zazubil se a pak se zachmuřil. „Hele, pamatuješ na Jonathana Mountjoye?“

„Jistě.“ Pamatovala si ho jasně, vysoký, tichý kluk, vždycky přehnaně vážný a nikdy moc nemluvil.

„Chudák buzik, je to pár tejdnu, co ho zastřelili ve Washingtonu.“

Frannie na Seba šokovaně mlčky zírala. V žaludku měla pocit, jako by jí do něj někdo nalil bečku ledové vody. „Jak... jak se to stalo?“

„Lupič. Prej mu dal sice peněženku, ale ten parchant ho stejně zabil.“

„Panebože, chudák Jonathan!“ litovala ho. „To je strašné. Hrozné.“ Otrásla se a náhle se cítila celá zmatená.

Seb zabořil prsty do náprsní kapsy a vytáhl navštívenku. „Brnkni mi..., zajdeme si někdy na oběd nebo tak.“ Usmál se na Olivera. „Řeknu Vikovi, že jsme se setkali,“ ujistil ho, pak poodstoupil od jejich stolu, okamžik zaváhal a obrátil se k Frannie. „Bezva, že jsem tě viděl.“

„Já tebe taky.“

Jonathan Mountjoy. Zastřelený. Mrtvý. Neexistuje.

„Chodili jste spolu do školy?“

Oliverův hlas ji vyděsil. Vzpamatovala se a omluvně se na něj usmála. „Na univerzitu.“

Číšník před ně postavil koktejly.

Oliver zvedl sklenici. „Na zdraví,“ řekl potichu. „Jsem rád, že tě zas vidím.“

„Já taky,“ opáčila Frannie a uskrávala narůžovělou šumivou směs. Chutnala příjemně po meruňkách, i když ona to sotva vnímala.

„Ta zpráva mě mrzí... o tom vašem příteli, co ho zabili.“

„Díky,“ pronesla sklíčeně. „Já ho vlastně ani tak dobře neznala... neviděla jsem ho už od školy. Ale byl fajn.“ Přikrčila ramena a usmála se trochu veseleji. „Vypadá to, že dneska večer ani jeden z nás nemá moc dobré zprávy.“

„Ne,“ souhlasil. „Až na to, že jsi tady, a to je moc dobrá zpráva.“

Jejich oči se setkaly. „Děkuju,“ zašeptala.

Někdo u Sebova stolu vykládal jakousi historku a jedna z dívek pištivě protestovala. Frannie cítila na krku chladný vzduch z klimatizace a pak jí najednou naskočila husí kůže mezi lopatkami. Upila ještě víc ze svého koktejlu, ale nijak to na ni zatím neúčinkovalo. V mysli se jí proplétali Oliver Halkin a smrt Jonathana Mountjoye, jako by spolu nějak souviseli. Pokoušela se ovládnout bláznivou myšlenku, že ty zprávy byly pro ni a Olivera zlým znamením. Že by toho mohla ještě nechat, dokud to jde.

Objevil se číšník; nahlíželi do jídelníčku a objednali si, pak nastala trapná odmlka. Oliver si vytřásl z balíčku tyčinku, pak položil ji i balíček a pečlivě je srovnal rovnoběžně se svým příborem. „Na co myslíš?“

„Přemýšlela jsem o té náhodě...“, že jsem tu narazila na Seba a že ho známe oba dva.“

Oliver si ulomil kousek tyčinky a mlčky ho snědl. „Náhody mě zneklidňují,“ prozradil jí.

„Pročpak?“

Pokrčil rameny a ulpěl očima na ubrus, jako by ho uvádělo do rozpaků to, co jí chtěl světit. „Za posledních pár let jich na mě bylo až moc; a nebyly nijak šťastné. Spíš dost špatné. Nesnáším je. Patrně to zní hloupě.“

Frannie opětovala jeho úsměv, překvapená, že je pověřivý. „Určitě je zažije každý, ne? Copak nejsou i docela neškodné náhody... třeba když na někoho myslíš a on ti zavolá?“

„Nejsem si tak jistý, jestli existuje něco takového jako bezvýznamná náhoda.“

Jak pozorovala jeho vážnou tvář, začala se cítit vyšachovaná, a její skeptický úsměv se vytratil. „Co se stalo, že takhle uvažuješ?“

Vteřinu si nervózně pohrával s balíčkem tyčinek a pak jí odpověděl tak, že ji to ani trochu nerozveselilo: „Asi nejhorší byla smrt mojí ženy.“ Pohnul rukama v bezmocném gestu.

„To je mi líto,“ řekla Frannie. „Co se stalo?“ Potřebovala to vědět.

Naklonil se k ní, pevně přitiskl nehet k ubrusu a s nesmírným soustředěním přes něj začal rýsovat rovnou rýhu. „Skoro všechny náhody něco znamenají,“ pronesl nepřítomně, jako by neslyšel její otázku. „Narazit na někoho jako Seb Holland. Totéž číslo, které se několikrát opakuje. Cokoliv.“

Náhle se jeho výraz změnil ve vzdálený úsměv, který však spíš patřil celému světu než jí. „Francouzský matematik Laplace tvrdil, že náhodilost je výsledkem lidské nevědomosti.“

„A ty tomu věříš?“

Uchopil pohár za stopku, dlaní sevřel její spodek a jak jim otáčel pomalu dokola, pozoroval podezřívavě jeho obsah.

„Chaos. Všechny ty bublinky, co se tu náhodně henží. Ale účinkuje to. Chutná to dobře a je to opojné. Z chaosu je řád! Vidíš?“ Držel stále sklenici ve vzduchu, jako by mu to působilo dětinské potěšení.

„Možná že další náhoda změní tvůj osud,“ řekla a ještě se napila.

„Možná,“ odpověděl, ale neznělo to přesvědčivě.

Myslí jí proběhla tichá představa Jonathana Mountjoye, jak má na sobě obnošený starý zimmnik a jak stojí s rukama v kapsách a zírá do prostoru. Takhle si ho pamatovala, vždycky tak trochu mimo, ponořeného ve vlastní svět. Pomalého tichého Jonathana, jak podává někomu svou peněženku, a pak z namířené pistole vychází výstřel.

Konec.

Polkla, položila ruce na ubrus, sáhla po sklenici, vzápětí se však zarazila, když zjistila, že tam už nic nezbylo.

Nejsem si tak jistý, jestli existuje něco takového jako bezvýznamná náhoda.

„Mozzarella pro signorinu!“ Číšník před ně položil talíř a potom zamával mlýnkem na pepř nad Oliverovou minestrrou. Několikrát otočil prudce kličkou, až to zachřúpalo.

Objevil se další číšník s lahví vína a obřadně ji otevřel. Frannie se podívala na talíř, ale chuť ji přešla. Toužila po někom, kdo by ji ujistil, že je naprosto bezpečné zamilovat se do Olivera Halkina. Pohlédla na něho přes stůl. Ochutnával právě víno, v jedné ruce držel sklenku a druhou položil na stůl, byla velká a pevná, a natahovací kolečko jeho hodinek se skrývalo v hustém porostu na zápěstí. Do očí se mu vrátil smutek a ona pocítila nutkání natáhnout paži a dotknout se té jeho, aby ho uklidnila a sebe taky.

Byla k němu čím dál víc přitahována, ale její znepokojení vzrůstalo stejnou měrou. Usmál se na ni, skoro jako kdyby jí četl myšlenky.

Během jídla, které Frannie jakžtakž dokázala sníst, živě diskutovali. Sdělovali si především názory na smysl života a pokračovali v debatě, kterou přerušili, když spolu v úterý obědvali. Zjistila, že se s ním příjemně povídá, a on jí toho prozradil ještě víc o světě matematiky a fyziky. Uvolnila se natolik, že mu svěřila, jak se pokoušela číst Hawkingovu Stručnou historii času, ale v půlce toho nechala, a on se zasmál a řekl jí, že přestal už ve čtvrtině, a probíral s ní různé teorie takovým způsobem, že jim skoro, možná úplně rozuměla.

Frannie si dala ke kávě dvě sambucca, a když po jedné hodině opouštěli restauraci, byla příjemně opilá; teď už se s

Oliverem cítila na bezpečnější půdě. Jak zápolila v autě s pásem, matně si uvědomovala, že to byla ona, kdo dnes večer víc popíjel. Dokonce si ani nevšimla, jestli tam Seb Holland ještě je, nebo odešel.

Oliver ji zavezl domů a doprovodil ji dolů po schodech ke dveřím. Doufala, že se o nic nebude pokoušet, protože by mu jen těžko odolávala, kdyby naléhal, a ona chtěla, aby až se budou milovat, to bylo zvlášť hezké, a na to byla teď příliš opilá. „Nechceš zajít na kafe?“ zeptala se.

„Já... měl bych se vrátit... už je dost pozdě.“ Najednou vypadal rozpačitě. „Tak jsem uvažoval... Edward totiž zítra přijede... je to jeho poslední víkend doma, než půjde zas do školy.“ V mlhavém světle pouliční lampy Frannie spatřila, že se Oliver červená, a neměla tušení, co přijde dál. „Jestli... jestli nemáš nic na práci, nechtěla bys... zajet na víkend na venkov? Nějak jsi mu tehdy na King's Cross padla do oka.“

Snažila se zvážit všechny důsledky, ale její srdce zvítězilo. Měla sice jít zítra na večírek, na který se ani zvlášť netěšila, a čekal ji nedělní oběd u rodičů, z něhož se ale chtěla stejně vymluvit. „Moc ráda,“ odpověděla.

Vypadal, že ho to skutečně potěšilo. „Co kdybych tě vyzvedl asi v deset?“

„Mám si něco vzít s sebou?“

„Nějaké holinky. Nevím, jaká je předpověď. Nepotrpíme si na formality. A plavky.“

„V deset budu připravená.“

Zadíval se jí na okamžik do očí, lehce ji líbí na tvář, vyšel po schodech nahoru a počkal, dokud se v pořádku nedostala do bytu.

Když zavírala dveře a zajistila je zámekem, měla pocit, jako by ji někdo vyzdvihl na piedestal. Její emoce vypluly na povrch, takže počáteční obavy byly pohřbeny pocitem uspokojení a naděje. Jen to pouhé slovo venkov jí v mysli vyvolalo představu zchátralého stavení s kamennou podlahou a hořícími poleny, s akry polí a lesů. Viděla se, jak dělájí dlouhé procházky, možná i obědvají v zahradní restauraci. Jak lenoší u bazénu a daleko u plotu se pasou ovce. Takže chlapi padla do oka. Edwardovi. Těšilo ji to, skoro lichoťtilo.

Prošla do kuchyně, rozsvítila a zadívala se na Oliverovy kytky v dřezu. Sháněla se po něčem šikovném, do čeho by je dala. Vzpomněla si na jednoduchou bílou vázu se zelenou keramickou mašličkou, kterou kdysi dostala k narozeninám od Meredith Minnsové, a vydolovala ji zpoza hromady nádobí.

Pečlivě naaranžovala květiny ve váze a ani trochu se necítila ospalá, ale naopak skoro bláznivě šťastná, pak je odnesla do ložnice a umístila je doprostřed krbové římsy, načechrávala bílé a růžové karafiáty, žluté a oranžové lilie, nasávala střídavě jejich vůni a pak zase poodstoupila, aby je mohla obdivovat.

Frannie si šla lehnout teprve po druhé hodině a nařídila si budík na osmou. Když zhasla lampičku, ještě dlouho bděla a v hlavě jí hučelo.

Jakmile konečně usnula, upadla do hrozivého snu, ve kterém běžela tmavými prázdnými ulicemi města. Před sebou viděla Jonathana Mountjoye, jehož silueta se rýsovala na pozadí nějakého věžáku. Ale přestože se nehýbal a ona zrychlila běh, nemohla se k němu přiblížit. V uličce zaklapaly kroky. Někdo k němu utíkal a držel zbraň. Pokoušela se na něj zakřičet, varovat ho, ale hlas z ní nevycházel. Spatřila, jak na něj zbraň míří, i obrovskou rozťresenou ruku, která ji držela. „Jonathaneeeeeeeee!“

Trhla sebou, jak ji výstřel probudil.

Lidé křičeli. Sirény policie a ambulance kvílely. Pak si uvědomila, že to byla skutečná houkačka, ale někde v dálce. Jenže ten výstřel se ozval tady, v jejím pokoji. Rána nebo úder.

Někdo tu je.

Zaplavila ji mocná vlna strachu. Chvilku se bála pohnout. Pak pomalu vysunula ruku a šátrala po vypínači. Scvakla ho. Temnota uskočila zpět do stěn. Rozhlížela se kolem vyděšenýma očima. Pokoj naplňovalo pouze strašidelné ticho. Nic se nehýbalo, nic nedýchalo, ale něco nebylo v pořádku. Stín lampičky se odrážel na stropě; moucha se usadila přímo nad ní. Zírala na obrázky na zdi; na šatník. V krku jí vyprahlo a v ústech měla sucho. Pohlédla na krbovou římsu. Na krbovou římsu, kam tak pečlivě postavila vázu s květinami.

Váza tam sice byla, ale kytice v ní chyběla.

Prudce se posadila. Květy ležely rozházené po podlaze, jako by je někdo – nebo něco – vzteky rozmetal.

Kapitola šest

Oliver dorazil krátce po desáté, na sobě měl ragbyové triko, pytlovité červené kalhoty a prastaré jachtařské boty s tkaničkami; odnesl Frannie tašku do letitého zabláceného range roveru.

„Co se stalo? Strčil jsi renaulta pod zvětšovák?“ zeptala se.

Zasmál se. „Renaulta používám jen pro ježdění po Londýně; je tak vyklepanej, že by delší cestu určitě nepřežil.“

Uvnitř range roveru byl stejný nepořádek jako v renaultu, navíc se na zadním sedadle povalovaly zmuchlané deky a hromada rozkousaných kroužků a gumových kostí. „To patří Kapitánu Kirkovi,“ vysvětlil jí.

„Kapitánu Kirkovi?“

„Edwardovu psu, považuje tohle vozítko za svou boudu.“

Mířili na jižní výpadovku z Londýna, zpočátku však jeli pomalu kvůli dopravní špičce, která prořídla až na dálnici. Z bezoblačné oblohy na ně pražilo slunce. Frannie si oblékla kostkovanou košili a plátěné bílé kalhoty, přes ramena si přehodila tenký svetr a obula si tenisky. V takovém oblečení se cítila svěže a pohodlně. Ale její myšlenky už tak příjemné nebyly, navíc ji zmáhala únava a oči ji pálily od přerušovaného spánku.

Ty kytky jí nešly z hlavy. Zkontrolovala byt, ale okna byla zavřená, dveře zamčené a uvnitř být nikdo nemohl. Dala květy zpátky do vázy a ráno v ní ještě pořád byly, proto se vážně začala zabývat myšlenkou, zda to nebyl prostě jenom sen. Nebo pouhá domácí nehoda, na kterou přehnaně reagovala.

Vyptávala se Olivera na farmu, aby si o ní udělala alespoň představu. Řekl jí, že jeho mladší bratr a manažer v jedné osobě, Charles, je zapřísáhlý zelený, a farma proto byla téměř úplně ekologicky čistá. Teď právě dávali dohromady velká stáda organicky pěstovaného skotu a ovcí, i když obojí přinášelo množství problémů, z nichž některé se jí pokoušel vysvětlit. Dozvěděla se také, že Charles je rozvedený a o víkendech má v péči syna Tristrama, který je stejně starý jako Edward.

Uvažovala, že Oliver není typ řidiče, za kterým by ona sama chtěla jet. Řídil dobře, někdy až moc rychle, ale občas, když zrovna mluvil o něčem, co ho zvlášť zaujalo, jel klidně několik mil, aniž si byl vědom, že mu bliká směrovka, nebo zapomínal řadit, takže motor ka zbláznění řval. Párkrát byla zcela přesvědčena, že nehodlá zastavit na červenou, a přistihla se, že prudce dupe na podlahu. Ale jakmile se octli na dálnici, všechno se srovnalo. Otevřenými okny proudil vozem vzduch, který jí rozfoukával vlasy do obličeje, a Frannie, opřená v sedadle, se pomalu začala uvolňovat a přes černé brýle sledovala krajinu.

Čím víc se Londýn vzdaloval, tím víc ustupovala znepokojivá vzpomínka na bezesnou noc. Před ní byl slibný víkend a ona si umínila, že si ho pořádně užije. Připadalo jí, že zpáteční cesta je na hony vzdálená, a byla zvědavá, jestli tou dobou budou z ní a Olivera milenci.

Známi, u kterých pobýval Edward ve Francii, měli ráno nastoupit na trajekt do Doveru a přivést ho domů kolem poledne. Nehoda na motorovém člunu Olivera evidentně trápila; sice o chlapci příliš nemluvil, přesto však cítila, že má na něj Edward značný vliv. Došlo jí, jak strašně málo toho o Oliverovi ví. Většinou debatovali o práci, názorech na život, ale o svých rodinách hovořili velice útržkovitě. Nepodařilo se jí znova zavést řeč na téma manželčiny smrti, ačkoliv by byla ráda věděla, jak zemřela a co to bylo za náhody, které ho tolik sužovaly. Jenže nechtěla být morbidní. Na horizontu se vynořila, jako obrovská bariéra, silueta vyvýšeniny South Downs, přiblížila se a oni po pár mílech odbočili směrem na východ na rušnou venkovskou silnici. Vjeli do silného pachu hnoje, ale dokonce i ten se jí zdál osvěžující po přesyceném špinavém londýnském vzduchu.

„Kam chodí Edward do školy?“ zeptala se.

„Jmenuje se to Stowell Park. Je to příprava asi deset mil odtud. Mám to blízko, když ho vyzvedávám o víkendech.“

„On je tam přes týden?“

„Ano.“

„Nevadí mu to?“

„Ne. On to tak chce.“

Průhledem v živém plotě zahlédla čilý ruch na bleším trhu, kde se prodávalo přímo z kufrů aut. „Taky jsi byl v internátní škole?“ chtěla vědět.

„Ano, už od sedmi let.“

„Jak se ti tam líbilo?“

„Nenáviděl jsem to. Vůbec jsem měl ke škole odpor.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Asi proto, že jsem si nemohl dělat, co bych chtěl. A nebavily mě týmové hry.“ Usmál se a poškrábal se na uchu. „Jako dítě jsem se zajímal jen o matematiku a letadla. Jedno odpoledne v týdnu jsme mohli létat jen na kluzáku, a to v létě, a o učitelích matematiky jsem si myslel, že je to banda pitomců.“ Znovu se usmál. „Nikdy jsem se škole moc nepřizpůsoboval. A tobě se v ní líbilo?“

„Ano, většinou, moc mě bavila. Zvlášť dějepis a klasika. O prázdninách jsem se už těšila, až začne škola. Lidi si patrně mysleli, že jsem děsná šprtka.“

„A o mně zas, že jsem líný rošťák, který nesnáší napomínání. Snad měli pravdu.“

„A Edwardovi se tam vážně líbí?“

„Ano,“ odpověděl a pak na chvíli zmlkl.

Projížděli vnějším okruhem kolem starobylého města postaveného za kopcem; na vrcholku zahlédla hradby.

„Lewes,“ informoval ji. „Hlavní město hrabství Sussexu.“

„Kde Simon de Montfort porazil a zajal Jindřicha Třetího v roce 1264.“

Zkoumavě na ni pohlédl.

„Kdysi rodné město Gideon Mantella, který objevil dinosaura,“ dodala. „Původně saská tvrz a pak clunýjské převorství.“

„Ty bifloune!“

Zasmála se.

Několik mil jeli hlubokým průsmykem Downsů a širokým rovným údolím, pak zpomalili a odbočili na cestu, která rovnoměrně stoupala vzhůru, lemovaná na obou stranách přerostlými travnatými okraji. Když sjížděli dolů, všimla si mlžného příkrovu, rozprostřeného nad mokřinami. Minuli značku omezující rychlost na třicet mil za hodinu, potom další, která byla částečně zakrytá vysokými kopřivami: MESTON. PROSÍME, JEĎTE POMALU.

Cesta přešla do roviny. Před nimi vlevo stál výstavný sussexský statek z kamene a Frannie uvažovala, zda tam odbočí, pokračoval však dál, aniž na něj pohlédl, do malé zachovalé vesničky s kamennými domky. Minuli staromódní vesnický obchod, hospodu U Sherfieldského erbu a normanský kostel, který podle Frannie vypadal zajímavě.

Cesta prudce šplhala ven z vesnice, zprava ohraničená souvislou cihlovou zdí, za kterou zpozorovala mohutné stromy v poněkud impozantním rozlehlém parku, a zleva rámovaná oploceným polem. Oliver přeřadil, a jak projížděli zatáčkou, Frannie si všimla něčeho podivného, co vystupovalo nad vršek kopce před nimi. Vypadalo to jako obrovský pták, který strnul uprostřed letu. Když se přiblížili, zjistila, že je to jeden z páru okřídlených dvounohých draků, vytesaných z masivního kamene, kteří stáli na vrcholcích cihlových sloupů u vrat.

Oliver zpomalil a ukázal prstem. Bílá tabule s černými písmeny na těžkém podstavci nesla nápis: MESTON HALL. Dnes

otevřeno. 10.00 – 17.00.

Frannie pohlédla na Olivera, ale jeho výraz nic neprozrazoval. Nad nimi se tyčili okřídlení draci, hrozivá stvoření s vyceněnými zuby a šupinatými ocasy. Odbočil, projel vraty a pokračoval po úhledné příjezdové cestě, lemované po obou stranách vzrostlými tisovými keři, směrem k pěkné kamenné konírně. Prostředkem stavby vedl klenutý vjezd, nad kterým byl umístěn zlatý ciferník v benátské kupoli. Ručičky ukazovaly 11.40.

Projeli pod obloukem a octli se na křižovatce obrostlé dalšími keři tisu a označené tabulkami ukazujícími do různých směrů:

KAPLE.

OBČERSTVENÍ.

PARKOVIŠTĚ.

ZÁMEK.

ZAHRADY.

FARMA.

Další cedule na přenosném podstavci nesla nápis: Markýz ze Sherfieldu se omlouvá návštěvníkům za veškeré obtíže vzniklé v průběhu nutných stavebních oprav.

Zaplavila ji nejistota; uvažovala, jestli si z ní Oliver nedělá legraci. Vydal se ve směru označeném Zámek a Parkoviště, a když na konci živého plotu odbočili, objevila se přímo před nimi budova.

Byl to dům z červených cihel v alžbětinském slohu, stejně velký jako většina podobných budov, které s rodiči coby dítě navštívila, postavený na vrcholu kopce a dominující celému údolí.

Architektura působila romanticky a majestátně: cihlové komíny, které vznešeně čnely vzhůru k obloze, řada vysokých oken s vertikálními příčlemi a gotickými okapníky, grandiózní hlavní vstup ve vlastní věži s cimbuřím. Podél průčelí vedla štěrková cesta, která zámek oddělovala od symetrického trávníku s kamennou balustrádou, pod níž se svažoval do údolí park.

„To je ono?“

Přikývl s provinilým školáckým úsměvem.

Na cestě před nimi byla značka Zákaz vjezdu. Vpravo stála budka na prodej vstupenek a za ní dřevěný most, který se klenul přes příkop a vedl na šikmou plochu s mohutným sukovitým dubem a půl tuctem nahodile zaparkovaných vozů. Navzdory své velkoleposti působilo sídlo pustým dojmem zanedbanosti. Stejně tak pozemky, jako by se muselo bojovat o jejich údržbu, a předem to byla ztracená bitva.

Jakmile Oliver přibrzdl, už k nim spěchala žena plně postavy a mávala jim na pozdrav. Kolem ní prolítl kokršpaněl, zastavil se u Oliverových dveří a zuřivě štěkal. Oliver otevřel auto, pes se vydrápal dovnitř jemu přímo na klín a lízal mu obličej.

„Kapitáne Kirku! Ahoj, ty kluku! Ahoj! Ahoj! Pozdrav Frannie!“

Pes skočil Frannie do klína, a jak ho hladila, bušil ocasem, pak se zběsile sápal přes Oliverova kolena, vyskočil ven a vyčkávavě na ně štěkal.

Žena došla k autu, sotva popadala dech a ztěžka supěla, a změřila si Frannie rychlým, ale pátravým pohledem. Měla laskavý, docela hezký obličej a byla oblečená do špatně padnoucího kobaltově modrého trička, potištěného slovy Meston Hall, East Sussex, vyvedenými zlatými písmeny. Měla silný hlas a hovořila s lehkým venkovským akcentem.

„Dobrý ráno, lordě Sherfielde.“

„Dobré ráno, paní B. Jak to jde?“

Frannie na Olivera hleděla se vzrůstajícím údivem. Začala ztrácet půdu pod nohama. Žena po ní znovu přejela pohledem, až měla Frannie pocit, že je jako nějaký předmět ve vitrině, a náhle ji dopálilo, že se Oliver neměl hned k tomu, aby ji představil.

„Nebyl to špatnej tejdén,“ odpověděla žena. „A dnešek taky začal slibně. Už asi tucet.“

Oliver pochvalně přikývl. Pes ještě pořád štěkal. „Ticho!“ křikl Oliver.

Žena opět zasípala a hřbetem ruky si přetřela obočí způsobem, který naznačoval, jak to horko nesnáší. „Včera se to v čajovně rozjelo. Skupinka turistů. Čtyřicet jich bylo. A všichni si dali večeři.“

„Vynikající. Skutečně skvělé. Dobrá práce.“

Motor hlasitě předl a Frannie seděla se zdvořilým úsměvem ve tváři, vědoma si toho, že si ji žena zkoumavě prohlíží. Bylo toho evidentně dost, co jí ještě neřekl, a ona doufala, že se příštích čtyřicet hodin bude chovat tak, aby se neztrapnila. Pozorně naslouchala, když žena opět Olivera oslovila. Přestože její nervozita hraničila téměř s panikou, byla rozhodnutá mít se na pozoru.

„S tím občerstvením by se dalo dělat víc. Měli bysme si rozmyslet, jestli nebudeme mít otevřeno i v zimě. Podle mě turisté budou pro nás dobrou kšeft.“

„Ano... jistě, určitě máte pravdu... já bych... ehm,“ zamyšleně přikývl a podíval se na Frannie. „Tohle je... slečna Monsanto,“ prohodil. „A tohle paní Beakbaneová.“

Paní Beakbaneová se sehnula a naklonila hlavu na stranu, aby si mohla Frannie lépe prohlédnout. „Těší mě,“ pronesla milým, ale trochu servilním tónem, který Frannie uvedl do rozpaků.

„Mě taky,“ odpověděla obezřetně.

Oliver pohnul řadicí pákou dopředu. „Dobrá, takže... uvidíme se později.“

„Ještě jedna věc... Mladý Cliff Webber z vesnice si potřebuje s váma promluvit.“

Pustil spojku. „Cliff Webber?“ Zrozpačitel.

„Kluk Charleyho Webbera.“

„Aha.“ Oliver se stále tvářil rozpačitě.

Paní Beakbaneová se rozhlédla kolem, jako by se chtěla ujistit, že není nikdo na doslech. „Žení se. Chce s váma mluvit o domě.“

„Dneska odpoledne jsem hodlal zajít do kanceláře.“

„Řeknu mu, aby se zastavil, můžu?“

„Ano, dobře, asi tak ve tři.“

Zatímco se Kapitán Kirk proháněl vedle nich, jel Oliver pomalu dál po cestě vysypané šterkem a podél průčelí domu.

„Paní B.“,“ prohodil, „je někdy trošku dračice, ale vládne tady železnou rukou.“ Zastavil a trpělivě čekal, až mladý Japonec vyfotí svou dívku u hlavního vchodu.

Frannie se obrátila na Olivera s tázvým výrazem: „Lord Sherfield?“

Měl tu slušnost, že se zatvářil mírně zaraženě. „Já... moc to nepoužívám. To spíš moje žena...“ Zmlkl.

„Takže ty jseš peer?“

„Obávám se, že moc aktivní nejsem. Pokud nejsem v bance, trávím spoustu času tady a snažím se, aby to tu fungovalo.“

Frannie upřeně hleděla z okna vozu. Zblízka byl zanedbaný stav domu ještě horší. Kamenná křídlová okna byla kdysi natřená, ale teď se malba olupovala. Kusy zdiva opadávaly. Cihlové zdi potřebovaly nutně znovu zaspárovat a samotné cihly během staletí zvětřaly větrem a deštěm. Zelený sliz pokrýval zdi za dolními okapovými žlaby. Okrasné křoviny rostly divoce, stínily některá okna, a dokonce se prodraly přímo do nich.

Zaměřila pozornost na erb vyrytý do kamenné desky nad hlavním vchodem, všimla si okřídleného draka mezi jeho symboly a latinského nápisu, který byl příliš omšelý, aby se dal přečíst. Japonci se vesele usmívali a Oliver se zase rozjel. Frannie měla pocit neskutečna, když se snažila tomu všemu porozumět, když se pokoušela pochopit, že tohle není sen, že je to skutečně Oliverův domov a že tady bude bydlet. Představovala si v duchu, jak ji otec chválí.

Cesta končila u nízké zdi, za kterou bylo okrouhlé okrasné jezírko s kamennou fontánou, která nefungovala. Velká tabule hlásala: SOUKROMÝ MAJETEK. NÁVŠTĚVNÍKŮM VSTUP ZAKÁZÁN.

Oliver zatáhl brzdu a vypnul motor. Venku narušoval ticho štěkot Kapitána Kirka. Frannie vyskočila z auta a pes najednou začal šílet, marně se honil za vlastním ocasem, smýkal se po šterku, skákal na zeď, oběhl jezírko a řítil se směrem ke vzdáleným bukům. Zabouchla dveře auta; kovový zvuk zůstal chvíli viset ve vzduchu a pak nastalo úplné ticho. Po pár vteřinách ho přerušilo vzdálené bečení ovcí.

Oliver otevřel zadní dveře vozu a vyndal zavazadla. Přešla po trávníku k balustrádě a prohlížela si rozsáhlou plochu parku až do údolí a přitom vychutnávala vůni trávy. Široké louky – na jedné se páslo pár koní a na další velké stádo ovcí – se svažovaly dolů k hustému vzrostlému lesu, jenž pokrýval dno údolí a kterým zahlédla perleťové záblesky jezera. Na vzdálené straně se zvedaly lesní porosty a na vrcholku ustupovaly travnaté pahorkatině poseté ovce. Celkový výhled obohacovaly kamenné obelisky, klasické sloupy, sochy a pavilony, což podle Frannie jen zvyšovalo dojem neskutečnosti.

Obrátila se k Oliverovi, který stál tiše vedle ní a držel jejich tašky. „Je to fakt nádhera,“ vyhrkla vzrušením, umocněným rozpaky, a vzápětí náhlým vztekem. „Já tě zabiju,“ dodala.

„Proč? Co se stalo?“

„Proč jsi mi tohle neřekl? Myslel sis, že bys mě vyplašil?“

„Jak jsem ti to měl říct?“

Udělal pár kroků přes vlnící se vějíře trávy. „Já nevím.“

„Proč se zlobíš?“

„Je mi trapně. Nemám s sebou ani pořádné šaty.“

„Panebože! Nepotrpíme si na formality – jsme tu jen ty a já.“

„A co tvůj personál?“

Objal ji jednou paží a jemně ji stiskl. „Vypadáš i takhle krásně, nepotřebuješ plesovou róbu. My tu chodíme v džínách.“ Lehce ji políbil na tvář. „Pojď, odneseme ty tašky.“

Věnovala mu napůl rozzlobený, napůl usměvavý pohled. „Jak dlouho tady sídlíte?“

„Od roku 1580.“

„Nenapadlo mi, že jseš tak starý.“

Koutky očí se mu zvrásnily úsměvem, vánek mu zvedl vlasy a rozčechl je po čele. „Halkinovi tady žijí od té doby, co to je postavené. Pokaždé to ale nepřecházelo z otce na syna – během staletí se rodokmen trochu zředil.“ Otočil se a pronesl zavazadla mezerou v zídce, a když ho Frannie následovala, ke svému překvapení zjistila, že dům pokračuje dalším křídlem. Bylo ve stejném stylu jako průčelí, ale stálo stranou za skupinou obdélníkových okrasných záhonů, které nutně potřebovaly upravit. Za nimi viděla řadu skleníků a kamennou ohradu zelinářské zahrady. Chochol hustého modrého kouře, stoupajícího z ohně v zahradě, jí připomněl, že léto pomalu končí.

„Tohle je část, kterou já... ehm... my... obýváme,“ vysvětlil jí Oliver.

Kráčela za ním po úzké šterkové pěšině, lemované dlouhým přebujelým květinovým záhonem, podél domu, kolem čmeláka, který se jako cirkusový akrobat pevně držel rozhoupaného stvolu popínavé růže, a okolo neudržované hortenzie, až se zastavili u hlavního vchodu. Dveře byly dubové, ve stejném stylu jako hlavní vstupní vrata, ale nevystupovaly dopředu. Nad nimi na jednom z kosoúhelníků, jak si Frannie všimla, byl opět vytesán erb s okřídleným drakem. Když Oliver zastrčil klíč do zámku a otočil jím s ostrým cvaknutím, zaregistrovala v mysli cosi povědomého u latinského citátu, který byl vyryt na stuze pod erbem. V dálce zaslechla osamocený truchlivý úder zvonu a pohlédla na hodinky. Bylo 11.45.

Podívala se na erb a přečetla si ještě jednou nápis. Non omnis moriar. Automaticky si to přeložila. Já však docela nezemřu.

Oliver jí přidržel dveře, a když vstoupila do prostorné tmavé haly, zamračila se. Přestože ve škole při studiu latiny na tento citát narazila, setkala se s ním ještě někde jinde, a ta myšlenka ji zneklidňovala. Netušila proč.

Kapitola sedm

Oliver počkal na Kapitána Kirka a pak zavřel dveře. Uvnitř byl příjemný chládek a šero. Frannie zjistila, že má pořád ještě sluneční brýle, a sundala si je, i tak tam však o moc víc světla nebylo, jakmile si její oči přivykly. Slunce prosvítalo úzkými okny, a vytvářelo tak zvláštní šerosvitný efekt. V jeho paprscích se tetelily částečky prachu.

Octli se ve velké táflované hale s kamennými dlaždicemi na podlaze, tu a tam pokryté vkusnými koberečky. Uprostřed byl kulatý vykládaný stůl a na něm váza s čerstvými květinami. Široké dubové schodiště vedlo na odpočívadlo v mezipatře, kde stálo brnění.

Frannie upřela zrak na bachratou bronzovou nádobu ve tvaru dvou beranů spojených zády k sobě, která spočívala na zemi. Přistoupila k ní, aby si ji prohlédla zblízka. Byla chladná a hladká i přes složitou řezbářskou výzdobu, která napodobovala srst. Zapomněla na pocity společenské nerovnosti a obrátila se na Olivera se vzrůstajícím nadšením. „Jak dlouho tohle máte?“

Oliver se podíval na předmět trochu zmateně. „Nikdy jsem nepřišel na to, co to vlastně je,“ řekl.

„Je to čínské,“ poučila ho. „Říká se tomu zun.“

„Zun?“ Vysmíval se jí očima.

„Dávali do toho víno. Víš, jak je to staré?“

„Asi dvě sté let, tak nějak. Jeden z mých předků to dovezl z Orientu – naše rodina tam měla obchodní zájmy.“

Frannie zkoumala vyřezávané rohy a ve sporém světle pečlivě studovala ozdobný vzor. Namáhavě nadzdvihla jeden konec a nahlédla pod nohu. „Podle mě je to dynastie Šang; někdy mezi lety 1700 až 1050 před naším letopočtem.“

Oliver vypadal vyplašeně. „Můj otec to používal jako stojan na deštníky,“ prohodil.

Nevěděla, jestli si dělá legraci, ale z jeho výrazu usoudila, že tomu tak není. „Má to nesmírnou cenu.“

„Povalují se tu nejrůznější kousky. Ale nikdy jsme neprovedli pořádnou katalogizaci. Možná bych si tě mohl na tu práci najmout.“

„Pokud je všechno orientální nebo římské, zvládnu to; ale jinak moc dobrá nejsem.“

„Původně tu místo našeho domu stála římská villa.“

„Dělaly se tady někdy vůbec vykopávky?“

„Kolem roku 1820. Našli mozaikovou dlažbu a lázně, pak to všechno zasypali a zasadili tam buky.“

„Probůh, proč?“

„Nejspíš je už ne bavilo, že sem lidi chodili a ustavičně očumovali.“ Zvedl tašky. „Tak a tohle teď odneseme.“

Stoupali po schodech lemovaných loveckými výjevy namalovanými na dřevě, prošli dveřmi s trojúhelníkovým frontem, pak kolem požárního vědra a hasicího přístroje – obě působilo trochu institucionálním dojmem, jak si pomyslela, a pokračovali po širokém temném odpočívadle dál. Boty jim vrzaly po naleštěné prkenné podlaze.

Oliver se zastavil u jedné dveří a ukázal na konec chodby. „Tudy se dostaneš do hlavní části domu – do prostorů, které jsou přístupné veřejnosti. Kdykoliv si to tam můžeš prohlédnout. Pochopitelně si musíš koupit vstupenku.“

„Vstupenku?“ Ale když spatřila jeho výraz, došlo jí, že jen žertuje.

Otevřel jí dveře. Frannie vešla do velké, chabě zařízené ložnice, kde byla cítit zatuchlá látka. Přestože dovnitř proudily sluneční paprsky, v pokoji bylo chladno a vlhko, jako by se zřídka kdy používal, a vymalován nebyl už celá desetiletí. Oliver stiskl vypínač u dveří a zdálo se, že je sám překvapený, když se žárovka rozsvítila. Chvilku ji upřeně pozoroval s výrazem téměř primitivního údivu, pak zhasl a zanesl tašku k empírové pohovce bez opěradla, stojící v nohách smutečně vyhlížející postele s nebesy. „Kousek dál po chodbě je záchod, druhé dveře vlevo, a hned vedle koupelna. Obávám se, že alžbětinci kdysi neholdovali pokojům s koupelnou.“

Frannie se zahleděla z okna do údolí. „Neuvěřitelný rozhled. Kolik těch pozemků ti patří?“

„Na sever až k hlavní silnici, kde jsme odbočovali, a jižně až k řece, kterou odtud nemůžeš vidět.“

„Tvoje pozemky se táhnou až k vesnici, kudy jsme projížděli?“

„Já... ehm... ta vesnice mi patří.“

„Patří?“

„Ano.“ Poškrábal si špičku nosu a měl tu slušnost, že se aspoň usmál. „Má asi sedmdesát domů – všechny s velmi nízkým nájemným. Hodně půdy je propachtováno, takže většina domků se pronajala rolníkům.“

„Jak za feudalismu!“

„To ano. Poslyš, určitě se chceš osvěžit a tak. A já zatím půjdu udělat kávu a sejdem se dole.“

V koupelně našla otlučenou, flekatou litinovou vanu a umyvadlo. Když otočila mosazným kohoutkem, na pár okamžiků to v něm zarachotilo ostrým klepavým zvukem a poté se prudce vyvalila zrzavě zbarvená voda jako z požární hadice. Zkontrolovala si tvář ve velkém zrcadle a upravila vlasy. Obklopoval ji pocit neskutečna, bezmála jako kdyby vstoupila do nové dimenze, jejíž pravidla vůbec neznala.

Silné aroma kávy zaplňovalo halu, když sestupovala po schodech a kráčela krátkou spojovací chodbou do prostorné kuchyně, která působila domácky a zabydleně. Nad litinovým sporákem seděly na polici měděné kotlíky; z háků visely svazky cibule a česneku; na velšském přiborníku se povalovala autíčka; na sešlé pohovce ležela ožvykaná teniska. Otevřené dveře vedly do přípravné komory u kuchyně.

Oliver se usadil se sluchátkem telefonu u ucha ke starému borovému stolu, nakláněl se přitom nebezpečně na židli a poklepával si na koleno tužkou. Na bublajícím kávovaru za ním svítilo červené světélko.

„Jo, dobrá, dneska odpoledne budu v kanceláři asi tak hodinu, víc ne. Tenhle víkend nebudu mít moc času.“ Mrkl na

Frannie, když vešla dovnitř.

V rohu horlivě vyhrabával hračky ze svého košíku Kapitán Kirk a přerovnával si v něm deku, funěl, supěl a divoce vrtěl ocasem. Okna vedla do vnitřního dvora, který byl ve stínu. Zahlédla zrezivělý venkovní gril a nějaký zahradní nábytek.

„Tak jo, ve tři. Nashle,“ řekl Oliver trochu neochotně a zavěsil. „Hřišníci nenajdou pokoje.“

Frannie na něj pohlédla.

„Nájemci. Pořád mají problémy. Většinou funguju jako sňatkový poradce.“ Bez zájmu se probíral hromádkou pošty. „Co mě na tom vážně děsí, je fakt, že se podle mých rad taky řídí.“

„Možná že jim radíš dobře,“ řekla.

„Ne, jen to zní přesvědčivě.“ Přešel k příborníku a sundal z háčku dva hrnky.

„Kolik tu bydlí personálu?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Nikdo.“

„Nikdo?“ opáčila překvapeně. „Ani ta žena, co jsme ji potkali – paní Deakdeneová?“

Postavil hrnky na stůl. „Beakbaneová. Ne, bydlí s manželem ve vesnici. Zůstává tu, když jsem pryč, a hlídá Edwarda, pak jsou tu čtyři paní, které sem chodí každý den uklízet.“ Zamračil se při pohledu na jednu obálku, roztrhl ji prstem, přelétl dopis a odhodil ho do koše.

„A kdo vaří?“

„Bud paní B., nebo já.“ Palcem si poklepal na hrudník, vypnul kávovar a naplnil šálky. „Obávám se, že je to tu trochu skromné a dost primitivní. Všechny peníze spolkně údržba. Dům zažil dlouhé období, kdy se na něm skoro nic neudělalo, a je teď v pěkně zoufalém stavu. Cukr nebo mlíko?“

„Jen černou, díky. Dostáváš nějaké dotace?“

„Málo – od Dědictví Anglie a místní rady –, ale do rukou mi přijde jen část z celkových nákladů nebo malý příspěvek.“ Z lednice vyndal láhev mléka a sundal uzávěr. „Severní křídlo se naklání v místech, kde se postavilo lešení. Tři čtvrtě milionu stojí podchycení budovy, aby se zabránilo nejhorší škodě.“ Smutně se usmál.

„Proto máte otevřeno pro veřejnost?“

„Návštěvy nám moc nevynášejí. Ročně sem přijde tak šest tisíc lidí, dají po třech librách za lístek a něco vyděláme na brožurkách, občerstvení a tak, jenže to všechno padne na platy pro personál. Například na každou místnost si platíme dozor. A taky musíme mít otevřeno, abychom měli nárok na dotace pro opravy – dostáváme zhruba čtyři sta tisíc liber, jsou určené na rekonstrukci.“

„A zbytek musíte nějak získat?“

„Ano.“ Přinesl jí hrnek a postavil ho na stůl. Zůstal stát a zadíval se na ni dlouhým něžným pohledem. „Díky, že jsi přijela.“

Dojatě se usmála. „Díky, že jsi mě pozval.“

Nastala uvolněná hřejivá pauza a Frannie si najednou přála, aby Edward ještě nepřišel a aby spolu zůstali sami. „Zdědils to po rodičích?“

Posadil se na okraj stolu a foukal do šálku. „Otec převedl majetek na mě, aby se vyhnul dědické dani. Přestěhovali se do menšího domu na faru.“ Zíral na stoupající páru. „Aby se člověk vyhnul dědické dani, musí žít ještě sedm let po předání majetku. Zemřel čtyřiašest set hodin před tím, než uplynulo sedm let.“

„Panebože! Takže jste platit museli?“

„Ano.“ Pokrčil rameny. „Dost mě to vyčerpalo. Pořád jim platím.“

„Musel jsi něco prodat?“

„Naše dva nejvzácnější obrazy – jednoho Canaletta a jednoho Vermeera.“ Schoulil ramena a přitáhl si hrneček blíž k hrudi, jako by z něho čerpal teplo. „Nerad věci odbývám. Myslím, že každý člověk, co tady žije, má povinnost předat to, co zdědí, nepoškozené a v lepším stavu. Musím dělat, co můžu, a jednou, jak doufám, i Edward bude dělat, co bude moci.“

„Za tu čínskou nádobu bys dostal spoustu peněz, kdybys...“

Zazněl zvonek a současně se ozvalo prudké bušení klepadla. Kapitán Kirk se vyřítl přes kuchyň na chodbu a zuřivě štekál. Oliver odložil hrnek na stůl a seskočil dolů. „To budou oni!“ vyhrkl a spěchal ven.

Frannie zaváhala v nejistotě, zda ho má následovat. Slyšela, jak se otevírají dveře, a pak směsici hlasů.

„Edwarde! Ahoj, nazdar! Jak se máš?“

„Kapitáne Kirku! Ahoj, Kapitáne Kirku! Hodnej kluk! Tátí, hádej co? Málem jsme měli nehodu! Málem jsme se nabourali!“ Přestože Frannie slyšela Edwardův hlas pouze jednou, poznala ho okamžitě.

„Ale neměli, ty pitomečku!“ ozval se další hlas s větší naléhavostí.

„To teda měli, tátí! Ten auták zastavil těsně před náma. A my na to museli pořádně dupnout.“

„To auto bylo na míle daleko, blbečku. Skoro vůbec jsme nebrzdili!“

„Clive, ahoj!“ pozdravil Oliver. „Caroline! Vypadáš báječně!“

Frannie přistoupila blíž ke kolekci fotografií na zdi, které upoutaly její pozornost. Na několika byla hezká rudovláska asi tak jejího věku, na jedné Oliver s chlapcem, ve kterém poznala Edwarda, a ženou – o níž předpokládala, že musí být Oliverova zesnulá manželka –, jak stojí u křídla malého letadla. Podobnost mezi ženou a hochem byla nápadná. Frannie neodolala zvědavosti a zblízka si prohlížela lady Sherfieldovou, která se vyznačovala klasickými rysy anglické krásy. Modelové venkovské oblečení. Přímou si představovala její hlas: vybroušený, afektovaný, sebejistý. A tvrdý?

Z fotografie vyzařovala šťastná nevinnost. Rodina je pohromadě, právě se někam chystá nebo pózuje. Znovu se podívala na ženu a přitom naprosto nesmyslně uvažovala, jestli se podle fotky pozná, že má někdo umřít. Vzápětí poodstoupila, rozrušená chmurností svých myšlenek. Bylo jí trapně, že nic nedělá, protože chtěla vypadat zajímavě, kdyby náhodou Oliver přivedl návštěvníky za ní.

„Jsme příšerně unavení,“ vzdychal ženský hlas v hale. „Kolem toho hotelu, co jsme v něm spali, rachotily nonstop celou noc nákladáky.“

„Hele, tatko, já měl k večeři šneky,“ slyšela Edwarda. Pomalu si připadala jako odposlouchávač.

„To teda neměl,“ hádal se druhý chlapec. „Stejnak to nebyli doopravdický šneci.“

„To teda byli. Falešný šneci nejsou.“

„Že nebyli, vid', mamí?“

„Dáte si kafe nebo něco k pití?“

„Budeme muset jít,“ prohodil mužský hlas. „Carolinina matka nás čeká na oběd.“

„Mám pro tebe překvapení, Edwarde!“ prohlásil Oliver.

„Jaký? Řekni mi to!“

Rozhostilo se náhlé ticho, jako kdyby Oliver něco šeptal. A Frannie měla pocit, že zbytek jejího sebevědomí vyprchal. Zaslechla kroky a otočila se, připravena na nejhorší. Edward stál ve dveřích v bílém tričku, džínách a sandálech. Tvářičku měl opálenou, takže mu pihy ještě víc vystoupily, než když ho viděla naposledy, a loupala se mu špička nosíku.

Inteligentní hnědé oči se mu rozšířily a ústa se roztáhla do širokého úsměvu, který byl přesnou replikou Oliverova.

„Ahoj! Ty jseš ta paní z nádraží!“

Oddychla si, opětovala úsměv a pocítila k chlapci tytéž sympatie jako předtím. „Přesně tak.“

Najednou zvažněl. „Málem jsme měli bouračku.“

„Opravdu?“

„Nějaká ženská nám zastavila přímo před autem. Strejda Clive musel fakt hrozně brzdit.“ Zmlkl. „Není to můj opravdickej strejda, ale já mu tak říkám.“

„Jaké byly prázdniny?“

Neodpověděl, jako by ji vůbec neslyšel, jen stál a prohlížel si ji.

„Příšerná záležitost,“ řekla žena venku v hale.

„Kdo řídil člun?“ zeptal se Oliverův hlas.

„Jean-Lukův syn, Albert. Normálně je to moc opatrný kluk. Víš, jak to chodí. Děti milujou projíždky na lodích – Edward si taky trochu zařídil, dokonce i Dominik. Problém byl v tom, že dospělí měli trochu špičku – celý den popíjeli – a o děti se moc nestarali.“

„A to děvče nikdo neviděl?“

„Plavala dost daleko a voda byla klidná. Takže vidět ji mohl a žádné hlouposti taky nedělal. Není schopen to vysvětlit. Chudák Jean-Luc je v hrozném stavu.“

„Umíš jezdit na vodních lyžích?“ zeptal se Edward Frannie.

„Ne.“

„Já už umím jezdit na jedný. Je to fakt senzační. Umím se rozjet jen na jedný lyži. Dominikovi to nešlo. Dokáže to jen na dvou a pak tu druhou shodí.“

Do místnosti vešel další hoch. Měl tučný agresivní obličej, střapaté světlé vlasy a oblečený byl do křiklavého trička a bermud. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti od Edwarda a zařval na něj, až se mu obličej zkroutil vztekem. „Víš, co ti řeknu? Jsi divnej! Fakt divnej! A taky pěkně praštěnej a už tě nechci nikdy vidět. Ty pitomej, blbej kretěne!“ Rozběhl se přímo na Edwarda a tloukl ho pěstmi do pravé paže a do hrudníku, pak vyrazil z pokoje.

Edward na útok téměř nereagoval, držel se statečně a vůbec neuhýbal, až Frannie musela obdivovat jeho sebeovládání.

„Dominik se bál jít do vody, protože tam viděl medúzu,“ prohodil, jako by se nic nestalo.

Ve dveřích se objevila vysoká štíhlá žena, kterou cestování a horko úplně zmohly. Ve vysušených blond vlasech měla uvázaný květovaný šátek a byla oblečená do pomačkaných lehkých šatů. Povýšenému, téměř pohrdavému výrazu ve tváři odpovídal i její přízvuk, když promluvila – protahovala každé slovo, aniž vlastně pohybovala rty.

„Ach, dobrý den,“ pronesla.

„Dobrý den,“ odpověděla Frannie a cítila se trochu dotčená.

Žena se chabě a blahosklonně usmála a vrátila se na chodbu.

Frannie zaslechla, jak říká: „To je nová vychovatelka, Olivere?“

Mrcha, pomyslela si Frannie.

Oliver upadl do rozpaků. „Ne – to je Frannie – představím vás, neuvažuju o...“

„Ne, opravdu už musíme jít,“ trvala na svém žena. Společně s mužem volali na Edwarda, aby se rozloučili.

„Velká medúza tě může zabít za pár vteřin,“ poučoval Edward Frannie a loučení si vůbec nevšímal.

Oliver na něj zavolal: „Edwarde, jsou na odchodu, pojď se rozloučit a poděkovat.“

Edward se zašklebil a pak poslušně vypochoďoval z místnosti.

„Zavolám ti, Olivere,“ ozval se ženský hlas. „Znám někoho, koho bys měl určitě poznat. Mou výbornou přítelkyni, vypadá ohromně. Právě prodělala příšerný rozvod. Myslím, že se ti bude líbit. A víš, co je nejlepší: vystudovala v Cambridgi matematiku! V nejbližších týdnech něco zorganizuju.“

Frannie napínala bezvýsledně sluch, aby slyšela Oliverovu odpověď, a přepadla ji silná vlna žárlivosti a zároveň touha vyjít do haly a tu ženskou zaškrtnout. Připadala si tady zbytečná. Náhle začala přemýšlet, jestli neměla raději zůstat v Londýně a jít přece jen na ten večírek.

Hlasy se vzdálily. Frannie s úlevou pohlédla znova na fotografie a přitom uvažovala, jak ten kluk napadl Edwarda a jak on dospěle reagoval. Byla tu momentka, kde Edward rybaří v malé loďce na jezeře. Voda byla hladká a on třímal svůj prut se smrtelně vážným odhodláním.

„Umíš jezdit na koni?“

Edwardův hlas ji polekal. „Ne,“ odpověděla a otočila se.

„Mohl bych tě to naučit, kdybys chtěla. Můj kůň Sheba je hrozně poslušnej.“

Usmála se. „Zkusím to.“

Tváříčka se mu rozzářila. „Vážně? Je dost stará – už je jí čtrnáct; je to loveckej kůň.“

„Ty chodíš na lov?“

Venku se ozvalo bouchnutí dveří u auta. Pak další. Potom výkřik, který zazněl zprvu tlumeně, ale pomalu přerostl do pronikavého kvílení jako siréna. Chvilku ji trvalo, než pochopila, že je to lidský jekot.

„Myslím, že docela rád lovím, ale zase mně vadí, že je to krutý,“ vykládal jí Edward, jako by ten řev vůbec nevnímal.

„A já myslím, že bychom měli zjistit, co se děje,“ rozhodla Frannie, když nářek ještě zesílil. Šla ke dveřím. Edward zůstal tam, kde byl. Běžela přes halu, ven z hlavních dveří a po šterkové pěšině.

U stříbrného stejšnu volvo, zaparkovaného vedle range roveru, panoval rozruch. Blondýna hystericky křičela.

Plešatější obtloustlý muž se zoufale pokoušel otevřít zadní dveře volva. Jednu nohu měl opřenou o kolo, aby se zapřel, a oběma rukama lomcoval klikou u dvířek.

Nářek přicházel z vnitřku auta.

Otevřeným zadním okénkem byl vidět chlapcův obličej. Ke své hrůze Frannie spatřila, že si ruku přivřel v pantech; prsty měl uvězněné mezi okrajem okenního rámu a sloupkem dveří.

Nějaký muž běžel směrem k vozu. Rovněž tak paní Beakbaneová a další žena, všichni v tričkách s nápisem Meston Hall. Žena s šátkem ve vlasech, chlapcova matka, jak Frannie usoudila, se horečně drápala dovnitř protějšními dveřmi a tlačila na dveře zvnitřku.

Chlapcův křik pokračoval, byl ještě hlasitější, znásobený bolestí a šokem. Kapky krve stékaly po laku, sytě karmínové na zaprášené stříbrné metalíze. Oliver přiběhl, pevně uchopil horní okraj dveří a pomáhal táhnout. Nohy holohlavého muže na okamžik zůstaly nad zemí, jak se plnou vahou pověsil na dvířka. Dveře konečně povolily s podobným zvukem, jako když se vypáčí sejf.

Na krátký okamžik ječení ustalo. I kroky.

Tři prsty se oddělily od sloupku dveří, jeden po druhém. Frannie si zpočátku myslela, že chlapec uvolňuje svůj stisk. Potom prsty ochable pleskly na šterk. V tom tichu slyšela, jak každý z nich dopadl.

Oliver začal jednat. Poslal paní Beakbaneovou, aby zavolala ambulanci, a řekl Frannie, ať jde s ním. Běželi do domu až do kuchyně. Edward zmizel, ale Frannie si toho v tom zmatku ani nevšimla. Kapitán Kirk se přihnal se štekotem dovnitř.

„Utěrky, tamten šuplík!“ přikázal Oliver, otočil kohoutkem a tékal očima po místnosti. „Namoč je!“ Prudce otevřel zásuvku, pak další, prohrabal je a vytáhl dlouhý ocelový brousek na nože. Frannie popadla utěrky do náruče a ponořila je do dřezu. Pomohl jí je vyždímat a potom se rozběhli zpátky k autu.

Chlapcova matka, celá v šoku, přidržovala zakrvácený kapesník na zranění. Oliver uchopil Dominikovu paži a odstranil kapesník. Ukazovák visel na proužku kůže. Krev nepravdělně tryskala z pahýlů ostatních prstů; jako dešť pokropila džínsy Frannie, když poklekla na zem s mokkými utěrkami, a přitom polykala žluč, která jí stoupala do krku. Hoch vytrvale křičel, v rychlém sledu vyprazdňoval plíce naplněné vzduchem a přestával, jen když lapal po dechu. Kapka teplé krve dopadla Frannie na tvář, další na čelo a ona cítila, jak jí stéká k oku. Odvrátila se a bojovala s nevolností, neschopná podívat se na chlapcovu ruku či na jeho zrůzněný obličej.

Oliver ovinul ruku utěrkou a Frannie mu pomohla zavázat ji kolem zápěstí, pak celý proces opakoval s další utěrkou.

Přidal navrch ještě třetí a za přispění Frannie i chlapcovy matky použil ocelový brousek jako páky a otáčel jím, až utěrku pevně stáhl do škrtdla. Chlapcův otec se k nim nervózně přiblížil, naklonil se nad ně a výraz jeho naprosté bezmocnosti oživoval jen nepatrný tik.

Oliver sebral prsty a zabalil je do další utěrky, kterou podal Frannie. „Dej na ně led.“

Událost přitáhla pozornost několika návštěvníků, kteří skupinku sledovali z krátké vzdálenosti. Hovořili mezi sebou a zkoušeli uhádnout, co se stalo. Jedna žena prohlásila, že podle ní chlapce pokoušel pes.

„Dome? Je ti něco, Dome?“

Edward se k nim řtil s obličejem naplněným hrůzou. „Dome?“ Pohlédl na kamaráda a poté na Frannie. „Co se stalo?“

Střelil očima po obvaze. „Tak, Dome...“ Zbledl.

Jak Frannie běžela do domu, uvažovala, kde předchozích pár minut vězel a proč se k ní nepřipojil. Rozbalila na odkapávací desce utěrku a upřeně hleděla na tři prsty, z kterých prosakovala krev. Jako z obchodu s žertovnými předměty, napadlo ji. Pak ji přemohla vlna nevolnosti; žaludek se jí obrátil, zapotácela se, zachytila se okraje dřezu a začala do něj zvracet. Oči jí slzely, musela je otřít rukávem košile, pak vypláchla dřez, umyla si ruce a přinutila se jednat rozumně.

V mrazáku bylo několik nádobek s kostkami ledu a Frannie hledala tu nejvhodnější. Řev se přiblížil a za chvíli Oliver přinesl chlapce dovnitř, následován jeho rodiči a Edwardem. Paní Beakbaneová se pokoušela hochu uklidnit ujišťováním, že sanitka dorazí každým okamžikem. Oliver ho uložil na pohovku a paní Beakbaneová přistoupila ke dřezu, s překvapující nenuceností si zvědavě prohlížela prsty, až se Frannie cítila odstrčená.

„Za války jsem dělala sestru u Červeného kříže,“ prohodila jakoby na vysvětlenou a uvolnila ledové kostky, což způsobilo, že se Frannie opět cítila nezkušená a zbytečná.

Nářek se zmínil do přerývaného bolestného vzlykotu. Edward stál a vypadal velice rozrušeně. Položil paži kolem svého přítele, ale chlapec ho setřásl a začal křičet znova, dokonce s daleko větší vehemencí než předtím. Matka, bílá v obličejí, se posadila vedle něho.

„Heleďte,“ pronesl otec, „než přijede ta zatracená sanitka, může to trvat hodiny. Odvezu ho sám.“

„Ne,“ odporoval Oliver. „Musí se dostat někam, kde dělají mikrochirurgii – kde by mu mohli přišít ty prsty. Jestli dojedete do nevhodné nemocnice, můžete ztratit spoustu cenného času; podle mě už zbývá jen pár hodin, než konečky

nervů odumřou.“

„Šest,“ prohlásila paní Beakbaneová rozhodně. „Můj Harry přišel o malíček v sekačce na trávu, ale našli jsme ho teprve druhý den.“

Otec přikročil ke dřezu, při pohledu na prsty se však rychle odvrátil. Frannie ustoupila a nechala paní Beakbaneovou, aby je pečlivě zabalila, na což použila veškeré ledové kostky, poté vše uložila s několika zmrazenými sáčky do chladicí tašky.

Oliver zavolal známého doktora, který mu nadiktoval několik jmen a navrhl nemocnici vzdálenou necelou půlhodinu, a to podle všeho otce uklidnilo.

Sanitka dorazila o pár minut později. Chlapec s matkou do ní nastoupili a otec je následoval ve volvu. Jak odjížděli, Frannie, Oliver a Edward za nimi strnule zírali. Několik krátkých tónů sirény propíchlo vzduch a pak nastalo ticho. Kráčeli zpět k domu, Oliver zamyšlený, s hlavou skloněnou, a Frannie nejistá, co má říkat. Edward se zastavil u jezírka. Frannie na něj chvíli čekala a pak zašla dovnitř. Paní Beakbaneová se omluvila s tím, že musí zajít do čajovny kvůli nějakému problému, který je nutno vyřešit.

Oliver vytil zbytek kávy z kávovaru do dřezu a otočil kohoutkem. Frannie sebrala oba hrnky ze stolu a odnesla je.

„Nech to – dají se pak do myčky.“ Při jeho slovech se Frannie cítila ještě víc zbytečná. Pohledem jí sklouzl po tváři a pak snížil hlas. „Máš na sobě trochu... ehm... válečných barev.“

Dotkla se tváře prsty a spatřila na nich krev. „Panebože!“

Pospíchala nahoru do koupelny. Obraz v zrcadle ji vyděsil. Proužky krve jí stékaly po čele a tvářích. Mejkap na očích se rozmazal a roztekl. Opět se jí obrátil žaludek. Kyselá žluč jí stoupla do krku a ona zase zvracela. Pak se svlékla a umyla, namočila džíny i vršek do umyvadla, zabalila se do ručníku a šla se do ložnice převléknout.

Když se vrátila, Edward seděl v kuchyni a prohlížel si skoro jako dospělý noviny. Pohlédl na otce.

„Myslíš, že se jim podaří přišít prsty Domovi zpátky, tati?“

„Dneska dokážou v mikrochirurgii dělat moc chytré věci.“

„Škoda že se mu to nestalo na levý ruce,“ uvažoval Edward. „Aspoň by mohl dál sportovat.“

Poznámka zůstala viset ve vzduchu a následovalo dlouhé ticho, přerušované jenom jediným zvukem, jak Kapitán Kirk ohryzával kost. Edward zavřel Daily Mail a začal obracet stránky Timesů. „Asi tě nenapadlo opravit mi autodráhu, tati?“

„Ale ano. Na jednom z autíček odešly kontakty.“

„Nefunguje to.“

Frannie se zamračila a uvažovala, kdy měl vůbec Edward čas hrát si s nějakými hračkami. A co asi hledal v těch novinách.

„Ale funguje. Zapnul jsi transformátor?“

„Jsi nešika, tati. Měls to odvézt do opravy tomu chlápku do Lewes.“

„Jenže minulou neděli to fungovalo. Strávil jsem s tím hodinu.“

Edward nevypadal, že by ho to přesvědčilo. Oliver pohlédl na hodinky. „Dobrá, teď si uděláme plán na odpoledne.“

Pokrčil omluvně rameny směrem k Frannie. „Musím zařídit pár věcí. Nechtěla by ses trochu povalovat u vody?“

Zaplavat si? Voda je pěkně teplá.“

„Můžu provést Frannie po okolí?“

Oliver naznačil Frannie očima, že nemusí chodit.

Mrkla a pak se usmála na Edwarda. „Děkuju, půjdu moc ráda.“

„Můžu ukázat Frannie letadlo, tati?“

„Musím tam zajít a nastartovat motor. Možná se tam uvidíme.“

„Fakt se jmenuješ Frannie?“ zeptal se Edward.

„Ano.“

Natáhl ruku k její a na chvíli si myslela, že jí chce potrást pravicí. Místo toho se jí pevně chytil a velice jemně ji k sobě přitáhl, jako kdyby měl důležitou zprávu, kterou jí musí sdělit. Potom ji pomalu, aniž uvolnil svůj stisk, vedl ke dveřím. Podívala se na Olivera a všimla si, že se mu na tváři objevil zvláštní podeššený výraz, když na syna pohlédl. Stín, který se mu mihl v očích, byl plný strachu. Otočila se k Edwardovi, ale jediné, co viděla, byl důvěřivý obličejík malého chlapce, který našel novou kamarádku.

Kapitola osm

Frannie s Edwardem a Kapitánem Kirkem v patách pomalu kráčeli kolem range roveru a podél průčelí domu. Někaký pták zaštěbetal s cinknutím, které znělo, jako když lžička zavádí o porcelán. Teď když Frannie vdechovala voňavý vzduch a na obličejích cítila odpolední slunce, hrůza předchozí hodiny z její mysli poněkud ustoupila; nikoliv však pocit znepokojení. Stále jí vrtalo hlavou, proč Oliver zamlčel svůj šlechtický titul; nic neřekl o mestonském sídle; přemýšlela, zda to třeba nesouvisí se smrtí jeho ženy. Existovalo snad ještě něco, co si nechával pro sebe?

Vyhнула se pohledu na šterkovou cestu, aby náhodou neviděla skvrny od krve, a prohlížela si fasádu, v níž objevovala detaily chátrajícího stavu: chybějící kus kordonové římsy; prasklé okno; ptačí hnízdo pod okapem; vosy létající sem a tam z díry ve střeše.

Postarší muž s lesklým pouzdem na fotoaparát a žena ve slamáku prošli hlavním vchodem a Frannie letmo zahlédla mramorovou podlahu a bílé sloupky. Edward ukázal přes údolí. „Průliv La Manche je na druhé straně těch kopců.

Brighton je tamhle vpravo – za jasné noci jsou vidět jeho světla.“

„Líbí se ti tady bydlet?“

„Docela jo.“
„Jen docela!“
„Některý věci mám rád,“ řekl trochu veseleji.
„Máš tu hodně kamarádů?“
„Ano, celkem dost.“ Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslel.
Minuli konec domu a kráčeli po soukromé cestě ke křižovatce obrostlé keři tisu.
„Je Frannie zkratka nějakého jména?“
„Jmenuju se Francesca.“
„To je italský jméno?“
„Ano—“
„To znamená, že jsi katolička?“
„Jsem katolička, ano.“ Otázka ji překvapila. „Co jsi ty?“
Edward byl chvíli zticha, pak si strčil ruce do kapes a díval se do země. „Máme vlastní kapli.“
„Můžu ji vidět?“
„Není tam nic moc k vidění.“
„Mě by to zajímalo.“
Ukázal před sebe. „Je to tamhle, ale nemá cenu tam chodit.“
„Nemohla bych se rychle mrknout dovnitř?“
„Proč?“
Hlas měl podivně napjatý, že by si byla raději skoro přála, aby na tom nápadu netrvala. „Kostely mě moc zajímají,“ vysvětlila mu.
„Tak dobrá.“
Počkali, až přejede auto plné návštěvníků, pak přešli na druhou stranu, prošli mezerou v keřích a octli se před kaplí.
Vystupovala z bujného plevele, byla malá a úzká a v tomtéž ubohém stavu, který jako všecko tady volal po opravě.
Vyšlapaná šterková cesta vedla ke dveřím přes hřbitůvek posetý starými náhrobky.
Vevnitř to vypadalo na lepší péči. Mramorové a alabastrové hrobky byly po stranách ohraničené a na zemi se nacházely tabulky s nápisy. Frannie si jeden přečetla. Lord Thomas Bouverie Henry Halkin. 15. markýz ze Sherfieldu. 1787–1821.
Zatímco Edward kráčet pomalu středem lodi a nonšalantně přejížděl rukou povrch kostelních lavic jednu po druhé, Frannie obhlížela budovu a pokoušela se určit její stáří. Široké, pevné opěrné pilíře a dobře otesané kameny; klasická perpendikulární výzdoba, vyvedená v propracovaných geometrických vzorech. Geometrie, napadlo ji náhle.
Matematika. Oliverova slova pronesená při společném úterním obědě jí pojednou vytanula na mysl. Matematika a design jsou neoddělitelné.
„Už čtyři sta padesát let se tu pohřbívají všichni markýzové ze Sherfieldu,“ poučil ji Edward. „Až na jednoho.“ Stál a upíral zrak na podlahu před sebou. Frannie se k němu připojila. Hleděl na onyxový obdélník s mosaznou tabulkou, v jejímž středu stálo: Lady Sarah Henrietta Louise Halkinová, markýza ze Sherfieldu. 1963–1988.
Edwardova tvář zrudla a Frannie vycítila v ovzduší mezi nimi napětí, jako by narušila něco soukromého. Přemýšlela, jestli tohle byl důvod, proč se zdráhal jí to tu ukázat. Vyčítala si, že jí nedošlo, že tu bude pochována jeho matka.
Začal si potichouku něco pobrukovat a po pár tónech poznala melodii spirituálu Swing Low Sweet Chariot. Pak se otočil a ploužil se, jako by vůbec nespíchal – jako by mu patřil veškerý čas na světě – , směrem k východu a propěvoval si teď daleko hlasitěji jako někdo, kdo jde sám tmou a chce ukázat, že se nebojí.
Kapitán Kirk ležel poslušně venku. Edward si přestal pobrukovat, poklekl vedle něho a pochválil ho, že byl hodný. Pak opustili hřbitov a kráčeli po ní cestou, která se svažovala dolů ke shluku farmářských stavení. Mezi nimi vyvstala neviditelná bariéra. Frannie si lámala hlavu, co by tak řekla, aby napravila situaci, a současně si uvědomovala, jak málo toho ví o dětech. Nebyla zvyklá řešit problémy malých chlapců bez matky a jednoduše nevěděla, co má dělat. Téměř toužila po tom, aby se tu objevila paní Beakbaneová. Vůbec netušila, co si Edward myslí, když vidí otce s jinou ženou.
Přes oblohu se vinul pruh sražené páry z letadla. Pod nohama jim skřípal štěrk. „Řekls, že existuje jeden z markýzů, co není pohřbený ve vaší kapli. Který to byl?“
„Lord Francis Halkin,“ odpověděl. „Druhý markýz.“
„Kde je pochovaný?“
„Já nevím.“ Ztišil hlas, jako by jí prozrazoval tajemství. „Bylo dost lidí, co ho nemělo moc rádo.“
„Kvůli čemu?“
„Chtěl bych, aby mě pohřbili někde úplně tajně. Aby nikdo nevěděl, kde ležím,“ svěřil se jí, aniž jí odpověděl.
„Abys nemusel trávit se svými prastarými příbuznými celou věčnost? Chceš se seznámit s nějakými novými lidmi, až umřeš?“
Edward dostal záchvat smíchu. „Nejspíš bych se s nimi smrtelně nudil.“ Znovu se zahihňal.
„To myslíš smrtelně vážně?“
„Úplně smrtelně!“ potvrdil. „Natáhni ruku.“
Vystrčila ji dopředu a on ji obrátil dlaní navrch, pak ji plácl svou vlastní. „Smrtelně vážně!“ zopakoval přitom. „Tohle se musí vždycky udělat, když řekneš smrtelně vážně!“
„To si zapamatuju. K smrti vážně!“
Zastavila se, když na zemi zahlédla kámen, poklekla a zvedla ho. Z kapsy vytáhla kapesník, plivla na něj a očistila jednu stranu, která byla téměř plochá. Pečlivě si ji prohlížela, zatímco ji Edward v tichosti pozoroval, a pak mu kámen ukázala.
„Koukni!“

Nechápavě zíral. „Na co?“

„Vidíš to? Ten obtisk ulity?“ ukazovala mu Frannie opatrně.

Naklonil se blíž, ale pořád si nebyl jistý.

„Je to zkamenělina... lastury... ústřice nebo tak.“

Oči mu zasvítily. „Páni, no jo! Je to fakt starý?“

Přikývla. „Deset tisíc let, možná i víc.“

„Myslíš, že by stála spoustu peněz?“

Zavrtěla hlavou. „Po zemi se jich tu povaluje plno.“

„Nikdy jsem žádnou neviděl.“

„Asi jsi je nikdy nehledal.“ Podala mu ji. „Vezmi si to.“

„Měla by sis to nechat ty, když jsi to našla.“

„Je to dárek.“

„Je! To je bezva, hurá! Děkuju.“

Pokračovala v chůzi a měla přítom pocít, že se konečně s Oliverovým synem někam dostala. Ale jeho další poznámka ji zarazila.

„Myslíš si, Frannie, že mrtví zůstanou mrtví?“

S ohledem na jeho matku schválně zlehčila svou odpověď. „Nemyslím, že by tahle ústřice zase obživila.“

„Ale její duch by mohl.“

Vpravo od nich se na poli prohryzával obilím kombajn. V dálce se rozprostíralo strniště, krátké a ježaté, a Frannie zhluboka vdechovala suchou štiplavou vůni. Edward je zvláštní chlapec, pomyslela si. Na svůj věk příliš dospělý.

Kráčel dál a hrbil se, jako by ho tížilo tisíce starostí.

Když dosáhli zadní části masivní stodoly z vlnitého plechu, ozvala se rána jako tlumený výstřel, až sebou Frannie trhla.

Kapitán Kirk zaštěkal. Něco zarachotilo jako obrovská řehtačka a pak se ozvala další rána. Edward vyrazil vpřed.

Oliverův range rover parkoval na betonové ploše před hangárem. Vrata byla otevřená a uvnitř stál letitý

jednomotorový dvojplášník, rozpětí křídel zabíralo téměř celou šířku interiéru.

Oliver oběma rukama pevně svíral střed jednoho z listů vrtule a pomalu ji otáčel v protisměru hodinových ručiček, zatímco Edward se zastavil několik kroků opodál a pozoroval ho. Z motoru vycházel hlasitý srkavý zvuk. Párkrát otočil vrtulí dokola, pak se napnul, prudce trhnul listem dolů a rychle ustoupil stranou. Ozvala se další, daleko hlasitější rána, když motor chytil a zhasl, pak zaprskání, jak vrtule provedla půlobrat, a nakonec opět rachot, když se naposled zhoupla a zastavila se. Nad Frannie se vznesl malý obláček modrého kouře. Oliver vypadal, že je zcela zabraný do sebe, a Frannie si nebyla jistá, zda nechtěl být jednoduše na chvilku sám.

Otočil se a vesele se na ni usmál, shrnul si špinavou rukou vlasy z čela a po obličeji mu stékal pot. „Minulý víkend se mi ho podařilo nastartovat; musím se pokusit nahodit ho znovu na pár minut, aby se promazal, jenže podle všeho jeho to nezajímá.“ Obdivně hleděl na aeroplán. „Co mu říkáš?“

Letadlo připomínalo Frannie filmy z první světové války. Primitivní otevřený dvoumístný letoun se vzpěrami a výtužnými lany mezi křídly seděl na křehce vyhlížejícím podvozku s nosem trčícím do vzduchu. Části povlaku trupu a křídel chyběly, takže bylo vidět kostru a válcovitý blok motoru, vyčnívající z předku. Zato vrtule vypadala zcela neporušeně; byla vyrobena z tmavého lakovaného dřeva a připevněna nablýskaným hliníkovým krytem.

„Je nádherný,“ pochválila stroj Frannie. „Už jsi s ním letěl?“

„S tímhle staroušem ne. Ve vzduchu nebyl asi třicet let. Koupil jsem ho před pěti lety jako úplný vrak. Ještě pár měsíců a bude zas nahoře.“

„Jo!“ vyhrkl vzrušeně Edward. „Taťka povídal, že poletíme do Francie.“

Oliver pohlédl na hodinky. „Radši teď zajdu do kanceláře. Ve tři mě tam čekají.“

„Hřišníci nenajdou pokoje,“ pronesla Frannie.

„Nikdy. Uvidíme se asi tak za hodinu.“ Začal zavírat vrata stodoly. Frannie s Edwardem mu pomáhali a Oliver pak odjel v range roveru.

„Chtěla by ses podívat na jezero?“ zeptal se Edward.

„Ano, jistě,“ odpověděla s pocitem, že je zase trochu vyšachovaná, když ji Oliver opět opustil, a náhle ji napadlo, jestli Domova snobská matka nakonec nebyla blízko pravdy, když se zeptala Olivera, zda nemá novou vychovatelku. Popadl ji nenadálý vztek při pomýšlení, že ji sem Oliver vylákal jen proto, aby hlídala Edwarda. Znovu si představila večírek, který měl být dnes večer v Londýně. Udělala chybu?

Prošli kolem zoraného pole, přeskočili příkop a vyšli na konci parkoviště pro návštěvníky. Kapitán Kirk se hnál kupředu, zase si to namířil zpátky a připojil se k nim. Přelezli plot a kráčeli přes širokou svažitou louku. „Líbí se ti tu, Frannie?“ chtěl vědět Edward.

„Je tu moc krásně.“

„Musel jsem ho k tomu fakt dokopat, aby se s tebou zas sešel.“

Zastavila se a vykulila na něj oči. „Prosím?“

„Táta neměl dost odvahy. Řekl, že by mu bylo strašně trapně a že by se ti třeba stejně nelíbil.“

„Tos byl ty? To tys ho přinutil, aby si dal ten inzerát?“

Potřásl hlavou. „Poradil jsem mu, že by měl zkusit tě najít. Myslel si, že jsi bezva, ale on se fakt děsně stydí.“

„Tak jak jsi ho přemluvil?“ vyptávala se Frannie.

Vypadal sám se sebou celkem spokojený. „Pořád jsem ho s tím otravoval. Ale podle mě zas tolik nutit nepotřeboval.“

Procházeli pod nějakými stromy a Frannie se v duchu usmála. Vztek z ní pomalu vyprchával. Bavila se chlapcovou předčasnou vyspělostí. V dálce odbily hodiny třetí. Minuli zbořený kamenný letohrádek a šli po cestičce lemované

levandulovými keři kolem skupinky malých náhrobních kamenů, z nichž většina byla obrostlá lišejníkem a mechem. Na jednom se jí podařilo vyluštit slova: Sam/Nimo Sañ/. Labrador. 1912–1925.

Edward zůstal stát u levandulového keře, ukázal na něj a pronesl: „Levandula vera.“

„Cože?“ opáčila, jako by si nebyla jistá, jestli dobře slyšela. Vylekalo ji zavrčení Kapitána Kirka a otočila se, aby zjistila, co se kokršpanělovi nelíbí. Pak si uvědomila, že vrčí na Edwarda.

Edward udělal pár prkenných kroků a zastavil se u rododendronu. „Rhododendron campanulatum“, pravil.

Kokršpaněl zavrčel ještě výhružněji a vycenil ostré bílé zuby, které vystupovaly z dásní, z nichž kapaly sliny; jeho jemná srst se naježila, ztuhla jako bodliny a tmavě hnědé oči se koulely v bělmech s tak nečekanou zuřivostí, že se Frannie vyděsila. Pes seděl na zadních, jako by měl packy přirostlé k zemi, hlavu natáhl dopředu a jeho vrčení se změnilo v divoké mručení. Prudce sebou škubal dopředu, jako by se pokoušel odlepit zadními nohama od země a vrhnout se na hochy. Bleskurychle se sehnula a popadla ho za obojek, aby mu v tom zabránila.

Hlava Kapitána Kirka se prudce otočila a rozevřené čelisti ji pokropily slinami, tak tak stačila uhnout rukou a uskočit, právě když zuby chňaply naprázdno po vzduchu. Edward stál nehybně na místě a třeštil oči jako zhypnotizovaný. Frannie v roli nezúčastněného diváka v soukromém boji cítila, jak jí naskočila husí kůže po celém těle. Pes udělal skok vpřed k chlapci, pak strnul, jako by ho zadržela neviditelná síla. Pokusil se skočit znovu a zůstal opět stát, naprosto bezmocný pod Edwardovým upřeným pohledem.

Frannie s hrůzou sledovala, jak kokršpanělova srst zplihla, pak zaskučel a začal se třást, stáhl se zpátky, kňučel a nakonec zmizel jako zapuzený démon.

Nastalo podivné ticho. Slunce se schovalo za mrak a Edward mlčky stál, jako kdyby se nic nestalo. Frannie se ohlédla za psem, ale ten už byl téměř z dohledu a běžel zpátky k domu. Trásla se, aniž tušila, čeho právě byla svědkem.

„Co se to stalo s Kapitánem Kirkem, Edwarde?“

Zpočátku neodpověděl. Pak náhle ukázal přes cestu na další rododendron, který měl bílé nálevkovité květy.

„Uriculatum“ pronesl.

„Ty ses učil ve škole latinu?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

Prohlížel si keřík několik vteřin, jako by ji zase neslyšel, pak pokračoval v chůzi po pěšině skrze houstnoucí křoviny, až sestoupili na plošinu a Frannie zahlédla za clonou z rákosí vodu. Jezero bylo dobrou čtvrtinu míle široké a ještě větší do délky.

Následovala ho po břehu k uboze vyhlížející člunové boudě, jejíž bílý lak byl zeleně zbarvený mechem a odlupoval se ve velkých kusech. Edward namáhavě zatlačil na práchnivějící dveře a oba vešli do vlhkého přízračného interiéru. O tvář se jí otřela pavučina, Frannie škubla hlavou na stranu, instinktivně zvedla ruce a na prstech cítila lepkavá vlákna. Chřípí se jí naplnilo nepříjemným houbovým pachem hnilyby.

„Vlez tam první a sedni si,“ ukázal Edward na úzkou dřevěnou pramici.

Jako ve snách ho poslechla a opatrně položila chodidlo na dno loďky, aby se vyhnula veslům. Nebezpečně se s ní rozhoupala, až se musela zachytit postranice, vzápětí nabyla rovnováhu, rychle stoupla dovnitř i druhou nohou a spěšně se posadila.

Edward odvázal loďku, postrčil ji kupředu, vkročil do ní, sedl si a připevnil obě vesla do havlinek. Vypluli z kůlny do slunce, které opět jasně svítilo.

Jak hošík vesloval, vnímalý pohyb loďky po vodě a naslouchala šplouchání vesel. Pak Edward nechal loďku plout vlastní setrvačností a Frannie vířily hlavou stále tytéž myšlenky: Jonathan Mountjoy; „To je nová vychovatelka?“; Sarah Henrietta Louise Halkinová. Mramorová tabulka na zemi. 1963–1988.

„Doufám, že se nehodláš s mým tatínkem vyspat?“

Údivem otevřela ústa. Edward se nakláněl přes loďku, tupě zíral do vody stejně jako ona a na tváři měl nepřítomný výraz.

„Prosím?“

Nevzhlédl ani nereagoval. Jeho obličej zůstal prázdný a nic se z něj nedalo vyčíst. Selhal rozum jí, nebo jemu? uvažovala.

Poblíž vyskočila ryba a nechala za sebou kruhy rozvířené vody, které se pomalu vytrácely, až byla hladina opět rovná, jako by voda zapomněla, co se právě přihodilo. Oliver jí včera u večere vykládal, když mluvil o matematice a hazardních hrách, že mince si nepamatuje, kterou stranou dopadla při posledním vrhu. Vždycky existovala stejná šance, že se příště objeví hlava nebo orel nezávisle na tom, kolikrát ta která strana padla předtím. Voda rovněž neměla paměť. Lidé si pamatují všechno – někdy až moc –, jak řekl Oliver, takže mnohdy je těžké střizlivě posuzovat událost před tím, než k ní dojde, i poté, co se stala. Podle něj si z nás mozek neustále tropí žerty.

Pozorovala malého chlapečka s inteligentními hnědými očima a smutným pihovatým obličejem a snažila se přijít na to, jaké žerty si z ní právě tropí její vlastní mozek.

Když se od jezera vyškřábali nahoru, Frannie bylo horko a hořejšek měla lepkavě vlhký potem. Vynořili se z lesa obrovských buků u zadní zdi zelinářské zahrady. Intenzita slunečního světla zeslábla a vzduchem se neslo vrkání jako večerka osamělého trubače.

Necítila se ve své kůži, jako by s ní Edward hrál hru, jejíž pravidla neznala, a zajímalo ji, zda se úmyslně snaží podkopat její sebevědomí. Přece je mu teprve osm let; na to, aby byl takhle podlý, je příliš mladý. Změny jeho nálad způsobily, že nevěděla, jestli levá je pravá nebo naopak. Nedokázala se v chlapci vyznat a přemýšlela, jestli je to její chyba, nebo je v tom jiný důvod. Vzpomněla si na psa, kde asi teď je a zda jeho zuřivost Edward schválně nevyprovokoval proti ní.

Nechtělo se jí tomu ani uvěřit, protože všechno proběhlo tak spontánně.

V posledních deseti minutách se Edward zase rozpovídal. Vypytával se dál na zkameněliny a ona mu vysvětlila, jak se dá určit jejich stáří, a těšilo ji, když viděla, jak hluboce ho to zajímá.

Jakmile došli k hlavnímu vchodu, zeptal se: „Umíš hrát ping-pong?“

„Už jsem ho strašně dlouho nehrála.“

„Zahrála by sis jednu hru?“

Cítila se trochu unavená, ale přesto se usmála. „Dobře, ale rychle. Jsem utahaná.“

Pohlédl na ni s tak šelmovským výrazem, že měla chuť natáhnout ruku a láskyplně mu pocuchat vlasy, jenže si vzpomněla na mírně podrážděné vzezření jeho obličeje, když mu otec udělal totéž. A ještě něco ji odradilo: prostě si netroufla.

Než začali hrát, zaskočili do kuchyně a udělali si rychlý sendvič. Frannie dojedla ten svůj dřív, a když čekala na Edwarda, zašla se podívat do knihovny. Byl to překvapivě malý a úzký pokoj, který podle všeho sloužil zároveň jako pracovna. Na stěnách po obou stranách psacího stolu byla připíchuta dvě velká ručně vyvedená schémata. Jedno vypadalo jako rodokmen. Druhé sestávalo z množství matematických výpočtů. Ostatní stěny byly obložené od podlahy ke stropu policemi s knihami, které by si prohlížela raději, než hrála ping-pong, ale věděla, že povinnost ji volá. Její snění narušil Edwardův příchod. Chlapec v obavě, že si to snad rozmyslela, ji odvedl nahoru a pak šli temnou chodbou kolem jejího pokoje. Když se blížili k sousedním dveřím, Edward jí oznámil: „Tohle je můj pokoj. Potom ti ho ukážu, jestli budeš chtít.“

„Děkuju.“

Minuli ještě pár dalších dveří, pak se chodba stáčela doleva. Edward vystoupal po úzkých schodech do ponuré rozlehlé podkrovní herny, která se podle všeho rozprostírala nad celým křídlem domu a kde byl umístěn ping-pongový stůl.

Při hře si vedla dobře, přestože prohrála. Poté, co slíbila Edwardovi, že se s ním druhý den půjde podívat do ovocného sadu, se mu omluvila a odešla do své ložnice. Když zavřela dveře, ulevilo se jí, že je na několik minut sama.

Otevřeným oknem si všimla, že parkoviště pro návštěvníky je prázdné a pokladna zavřená. Pokojem nemotorně poletovala tiplice a narážela do okna i do stěn.

Doufám, že se nehodláš s mým tatškou vyspat.

Korálek potu jí sklouzl po čele a Frannie strčila ruku do kapsy, jenže kapesník nenahmatala. Sáhla do ní hlouběji, ale kapsa byla prázdná. Vzpomněla si, že si utírala čelo během hry, a vrátila se do podkrovní místnosti. Sporé světlo, pronikající dovnitř malými střešními okny, příliš vysokými, aby na ně dosáhlo dítě, dodávalo pokoji vězeňský ráz. Kolem jednoho z oken prolétl pták a jeho stín se knítl na zdi. Zarazilo ji naprosté ticho. Prkenná podlaha zaskřípala, jak na ni stoupla, proto dál našlapovala lehčeji, aby ji Edward neslyšel.

Kapesník ležel na podlaze pod pingpongovým stolem. Zvedla ho a sundala z něho chomáček prachu. Smutný pokoj, pomyslela si, když se kolem rozhlížela a pokoušela si představit, jak si tady Edward hraje sám. Byl tu starý houpací kůň, snad z viktoriánské doby, asi tady stál už celé roky a houpaly se na něm generace malých Halkinů. Oliver. Oliverův otec.

Přešla k policím s knihami a prohlížela si tituly. William. Jennings. Slavná pětka. Biggles. Staré knihy, některé s potřhanými přebaly, jiné bez nich. Několik jich také kdysi četla: Pohádky bratří Grimmů a Struwwelpeter a obrázkovou ročenku Eagle a knihu komiksů Beano Bumper Book. Pak si všimla alba s fotografiemi a vytáhla ho ven.

Bylo těžké, položila ho proto na pingpongový stůl, aby ho mohla otevřít. Prvním snímkem byla barevná fotografie nahého miminka, které leželo na zádech, broukalo si a ručičky i nožičky mělo zvednuté do vzduchu.

Edward, 2 dny, bylo napsáno dole černým inkoustem.

Obrátila tlustou stránku. Byly tam rozmanité fotografie Edwardovy matky, jak syna objímá v nemocniční posteli. Fascinovalo ji, že vidí mladší podobu Sáry Henrietty Louisy, kterou už spatřila v kuchyni. Povšimla si téhož držení hlavy, stejných klasických rysů a ve srovnání s nimi se cítila téměř nehezka. Její podezření, proč ji sem Oliver pozval, se začalo vracet. Obracela stránky s dalšími výjevy Edwardova růstu. Podrobně si je prohlížela, pokoušela se objevit jeho výraz, pátrala po nějakých stopách, které by vysvětlily jeho podivné chování. Nenašla žádné.

Když otočila poslední stranu, zahlédla uvnitř složený novinový výstřížek. Zvědavě ho rozevřela. Pocházel z Mid-Sussex Times s datem 10. srpna 1991. Uprostřed stránky byl červenou propisovačkou zakroužkovaný nějaký článek. Jeho titulěk zněl: MUŽ ZE SUSSEXU ZASTŘELEN PŘI POULIČNÍM HORORU V USA.

Začala číst:

Muž ze Sussexu byl zastřelen lupičem, když trávil dovolenou v Americe.

Jonathan Mountjoy, 25, který pracoval jako odborník na keramiku v Sotheby, odjel ze svého domu na High Street v Cuckfieldu minulý pátek na dovolenou svých snů.

Sousedé byli nehodou šokováni. „Byl to slušný mladík, který by neublížil mouše,“ sdělila sousedka Ann Wilsonová. Mluvčí policejního oddělení ve Washingtonu DC prohlásil: „Byl to obzvláště zvrženímhodný zločin, spáchaný na neozbrojeném turistovi. Po vrahoví usilovně pátráme.“

Frannie se zarazila a podívala se na začátek článku znovu, aby se ujistila, že ji neklame zrak. Jonathan Mountjoy. Ale nemohla si splést jeho obličej na snímku; fotografie vznikla někdy v době, kdy chodili na univerzitu. Vypadal vážně, skoro pochmurně, vinou vysedlých lícních kostí a krátkých černých vlasů, ale obličej měl laskavý. Jeho kolegové nelhali, byl to vynikající mladý muž, přestože se vždycky zdálo, že chodí ustavičně jako ve snách.

Vzpomněla si, jak jí včera večer v restauraci Seb Holland vyprávěl o Jonathanově smrti. Projel jí záchvěv úzkosti, když si vzpomněla, jak si Edward předtím v kuchyni prohlížel noviny, jako by něco hledal. Vystříhl si to on? Nebo to byl Oliver, který se domníval, že by ji to mohlo zajímat? Písmena před ní se rozmazala. Zmatené myšlenky jí vířily hlavou. Nedávalo přece žádný smysl, kdyby to vystříhl Oliver. Přece by jí zprávu ukázal, kdyby ji v novinách viděl, určitě by si ji neschovával do synova alba s fotografiemi. A ten článek byl pár týdnů starý.

Znova ho složila a uložila album na polici. Pak se rozhodla, že se vykoupe, a přitom doufala, že by Oliver mohl být už

zpátky, až bude hotová.

Kapitola devět

Dala si rychlou koupel a pak si trhavými pohyby rozčesávala rozčuchané vlasy. Ze zrcadla na ni hleděly temně olivové oči. Vyděšené oči. Pozorovaly odraz zavřených dveří za ní. Možná byl Jonathan Mountjoy příbuzný Halkinů? Snad bratranec? Ovšem pokud tomu tak bylo, proč se o tom Oliver hned nezmínil?

Možná že to byla pouhá náhoda. Někdy se takové věci stávají. Upamatovala se na Oliverova slova: Náhody mě zneklidňují... Nejsem si tak jistý, jestli existuje něco takového jako bezvýznamná náhoda.

Přepudrovala si lesklý nos. Někteří lidé mají hrůzu z pavouků, jiní z létání, ze tmy, z čísla 13, každý má něco, čeho se bojí. Oliver má shodou okolností strach z náhod. To ale neznamenalo, že ona ho musí mít taky.

Oliver na ni čekal, jak doufala, v kuchyni. Kapitán Kirk spal na podlaze před sporákem. „Edward tě konečně propustil?“ zeptal se a přitom na ni mrkl.

„Před chvílí.“

„Omlouvám se, že se na tebe pověsil.“

„Byl milý společník.“ Zaváhala, protože se Olivera chtěla vyptat na Edwardovy zvláštní stavy zamlklosti, ale nebyla schopna vymyslet způsob, jak to udělat taktně.

„Dala by sis čaj – nebo něco silnějšího?“

„Čaj bude nejlepší.“ Oči jí utkvěly na odkapávací ploše nerez dřezu a ona polkla při vzpomínce na prsty, které tam před několika hodinami ležely na zkrvavené utěrce.

„Obyčejný nebo Earl Grey?“

„Earl Grey, prosím.“ Pozorovala jeho tvář. „Říká ti něco jméno Jonathan Mountjoy?“

„Jonathan Mountjoy?“ Vyndal z plechovky pytlíček čaje, vhodil ho do hrnku a zalil vodou z těžké konvice. „Jonathan Mountjoy,“ zopakoval a lehce se zamračil. „Mám dojem, že to jméno znám.“

„Včerejší večer,“ vysvětlila.

„Aha! Nejmenoval se tak ten chlapík – tvůj přítel –, co ho zabil ten lupič?“

„Ano.“ Z jeho výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic.

Zčervenala. „Já... připadalo mi, že ti je jeho jméno povědomé, nic víc.“

Zakroutil hlavou. „Tak kde jste odpoledne byli?“

„Nejdřív jsme zašli do kaple.“

„Ano?“ Oliver vyndal z kredence plechovou krabici. „Nedáš si kousek koláče?“

„Ne, díky.“ Podívala se na kokršpaněla. „Kolik je Kapitánu Kirkovi?“

Oliver okamžik uvažoval. „Asi tři.“

„K Edwardovi se chová dobře?“

„Přímo skvěle.“ Zaváhal. „Proč?“

„Myslela jsem, že ho odpoledne málem napadne.“

Oliver potřásl hlavou. „Někdy je trošku divoký – minulý víkend napadl nějaké cikány, ale Edwarda by se nedotkl. On...“

„Můžu se koukat na video, prosím tě, tati?“

Edward vstoupil, v ruce držel digitální hru Game Boy a poklekl vedle Kapitána Kirka, který byl natažený na zemi, objal ho kolem krku a přitiskl k němu svou tvářičku. „Že se chceš dívat na video, vid', Kapitáne Kirku?“

„Na co chceš koukat?“ zeptal se Oliver.

„Na Terminátora 2.“

Frannie ostražitě sledovala psa, ale ten láskyplně olizoval Edwardův obličej a nejevil ani stopu po předchozí agresivitě. Oliver se sklonil a prohrábl chlapcovy vlasy. „Tak dobře. Já zatím ukážu Frannie dům. Co by sis dal dneska k večeři?“

Jakmile ruku sundal, Edward si uhladil vlasy a tvářil se přitom trochu rozmrzle. „Rybí prsty,“ prohlásil. „Kapitán Kirk je má rád,“ řekl a zamilovaně se podíval na psa. „Vid' že jo?“ Přitiskl svůj nos na psův.

Frannie zvědavě upřela zrak na Edwarda a dumala, jestli se ten kluk chová takhle netaktně úmyslně, nebo ne.

„Podle mě už bylo prstů dneska až dost.“

Edward vypadal sklíčeně. „Proč?“

„Ani nevím, jestli nějaké máme.“

Edwardův obličej ještě víc zkrabatěl. „Já chci rybí prsty, prosím tě, tati.“

Dupl nožkou a Frannie měla nepříjemný pocit, jako by to byla její chyba, že je přetažený.

„Oukej, oukej.“

Po Edwardově tváři začaly stékat slzy. Frannie se ho zželelo. Možná že na něj pořád působí ztráta matky. Možná že se tím vysvětlovalo i jeho chování. Ale nikoliv novinový výstřižek. Zachytila Edwardův pohled a on se na ni smutně usmál. Z horního okna se přes nádvoří mihl záblesk sluneční záře, jako by někdo zhasl světlo. Edward znovu pevně objal Kapitána Kirka, kolébal ho sem a tam a slzy mu tekly proudem. Oliver vylovil lžičkou pytlík z jejího čaje a namísto dotazu zvedl láhev mléka. Frannie přikývla.

Oliver se chvíli díval na Edwarda, pak mu položil ruku na rameno a stiskl. Edward promluvil, aniž se na něj podíval.

„Já se bojím, tati,“ řekl.

„To nic,“ uklidňoval ho otec. „To nic.“ Podal Frannie čaj, unaveně se na ni usmál a zvedl Edwarda do náručí. „Kdopak je tu unavený kluk? Chceš přece vidět film, a ne jít spát?“

„Chci vidět Terminátora 2.“

Oliver mrkl na Frannie, odnesl chlapce z místnosti a pokračoval dál po chodbě. Kapitán Kirk je nadšeně následoval. Frannie seděla u stolu, foukala do čaje a přemýšlela o Edwardově podivné poznámce, kterou svěřil otci. Bojím se. Ráda by věděla čeho.

Oliver nejprve vzal Frannie na prohlídku dolní části domu a začal suterénem, kde jí ukázal staré nepoužívané kuchyně s jejich masivními pecemi a malými vysokými okny, která jí připomínala ta v podkrovní herně. Ploužila se vedle něho a připadala si trochu divně, jako kdyby byla výletník na návštěvě zámku; pořád ještě si nebyla jistá svou rolí. Nahoře ji zavedl do ložnice s postelí s nebesy, která byla ohraničená provazem a v ní kdysi strávil noc Oliver Cromwell. Ale co ji uchvátilo, byly předměty v místnostech. Zdálo se, že se pohybuje v nekonečné schránce pokladů. Jen pro začátek poznala etruské bronzové zrcadlo.

V prvním poschodí zašli do dlouhé galerie s dubovým táflováním. Pod okny byla čalouněná sedátka, elegantní pohovky a velké stoly, na nichž ležela otevřená alba s fotografiemi zachycujícími rodinnou historii. Pronikavá růžovožlutá sluneční záře naplnila místnost éterickým světlem, až se naleštěná dubová podlaha zrcadlila jako hladina jezera. Nad ní visely masivní lustry a každé jejich rameno bylo bohatě zdobené a vytvarované do podoby okřídleného draka.

„Neuvěřitelné,“ vydechla a v obdivu se zastavila. Nasávala silnou hřejivou vůni dřeva a vnímala absolutní ticho kolem nich.

„Myslím, že ty jsi neuvěřitelná,“ řekl Oliver a překvapil ji, když ji objal jednou rukou.

„Já?“

Přitáhl si ji jemně k sobě. „Ano.“

Obrátila k němu obličej a usmála se. „To ne. Jsem úplně obyčejná.“ Dívala se mu do modrých očí, které hleděly přímo do jejích, a na sobě cítila sílu jeho paže.

„A stejně jsi neuvěřitelná,“ opakoval. „A moc hezká.“ Stiskl ji pevněji.

Frannie zčervenala radostným vzrušením a náhle ji přemohl bolestný záchvěv erotické touhy po něm. Pustil ji, zamířil ke skleněné vitrině a ona jej následovala. „Děkuju,“ řekla. „Myslím, že jsi taky moc sympatický.“ Dotýkali se rameny a mezi nimi se rozhostila pohoda; stejná nenucenost, s jakou odcházeli včera večer z restaurace.

Nad nimi na stěně visel portrét muže v oděvu ze sedmáctého století. Hlava mu vystupovala z hermelínového límce purpurového sametového šatu. Výraz na jeho tváři, která se nadýmala pýchou, byl chladný. Úzké rty stáhl do inkvizitorského úsměvu. Vlasy, dlouhé až na ramena, měl dokonale nakadeřeny ve stylu krále Karla a k hrudi tiskl drobnýma, skoro dětskýma rukama knihu. Tutéž knihu, uvědomila si, která nyní spočívala na sametové podložce ve vitrině a jejíž vybledlé inkoustové písmo stálo na něčem, co vypadalo jako špatně zachovalý pergamen. Dokonce ani kdyby se nešerilo, byl by rukopis stejně nečitelný, a navíc v jazyce, který neznala.

Oliver se pohnul a jeho stín přelétl přes sklo vitríny a knihu v ní. „Tohle je věc, kterou bych nejradši ani neměl.“

„Tuhle knihu?“

„Ano.“

„Proč? Co je to?“ Zvenčí byla v rámečku kartička napsaná na stroji. Stálo tam: Maleficarium. Kolem roku 1650.

„Naučná příručka o satanských rituálech. Prý je to napsané na lidské kůži.“

„Vážně?“

„Aspoň rodina tomu vždycky věřila. Nemám potuchy, jestli je to pravda.“

Naklonila se dopředu s morbidním zaujetím. Byla to krásná práce, a současně ohavný výtvar. Zírala na žilkování stránek, na drobné síťoví křížících se čar; barvu měly odpudivě tmavohnědou. Když se podívala ještě víc zblízka, odpor v ní vzrostl. Frannie viděla preparovanou lidskou kůži na mumích a na některých nálezech. Vždycky vypadaly kožovitě, přesně jako tohle. „Už jsi to někomu dával k posouzení?“

„Ne.“

„Mohla bych ti to zařadit.“

Na tváři se mu objevil ostražitý výraz. „Vlastně si ani nejsem moc jistý, jestli to chci vědět. Je to zatraceně odporná věc, ať je to co chce. Dokonce jsem se toho nikdy nedotkl a pochybuju, že bych po tom vůbec toužil.“

„Jakou má historii?“ chtěla vědět Frannie.

„Napsal ji jeden z mých předků – druhý markýz.“ Kývl směrem k portrétu.

„To je on?“

„Ano. Lord Francis Halkin.“

„Jediný markýz, který není pohřbený ve vaší rodinné kapli?“

Zamračil se. „Jak to víš?“

„Řekl mi to Edward, když mi ukazoval kapli.“

Jeho výraz potěměl. „Podle toho, co se povídá, to byl pěkně zlý člověk.“ Nervózně pohlédl na knihu. „Zabýval se čarodějnictvím. Černou magií. Strašnou spoustou věcí. Byl něco jako následovník Gillesse de Raisa.“

„To jméno je mi povědomé. Kdo to byl?“

„Dost nechutný Francouz, který si to rozdával s chlapečky a během aktu jim podřezával krky.“

Jak se Oliver pohnul, jeho stín sklouzl z knihy, a to způsobilo, že na okamžik kůže vypadala, jako když dýchá. Frannie, celá neklidná, se také otočila, protože nechtěla dál zůstat poblíž skřínky. Prkenná podlaha pod její vahou zaskřípěla. Zabořil ruce do kapes. Připadalo jí, že sluneční světlo se do místnosti nějak nehodí. Pomalu kráčel napřed a ona za ním. „O Gillesse de Raisovi se tvrdí, že zabil přes devět set chlapců... asi byl vůbec největší masový vrah na světě. Nevím, kolik jich zabil druhý markýz. Ani odkud sebral papír na psaní.“ Zastavil se a obrátil se k ní. „Povídáčky o aristokracii jsem nikdy nebral vážně. Nepocházíme z moc slušných lidí.“

„Existuje spousta obyčejných lidí, kteří nejsou taky nijak zvlášť slušní,“ řekla Frannie. „Spousta obyčejných lidí se

dopouští zla a ukrutností. Měl bys vidět některé zbraně, co jsem třídila v Muzeu. Třeba nádherně zdobené indické boxery s nástavci pro utrhávání uší. Zdokonaluje odtrhávání uší lidstvo?“

„Pokud jim to znemožňuje nosit walkmana, tak ano.“

Zasmála se a znovu pohlédla na vitrínu. „Proč si tu knihu necháváš? Proč ji neprodáš do muzea?“

Lehce pokrčil rameny. „Je to součást rodového dědictví, ať se mi to líbí nebo ne. Je tu plno dalších věcí, které mě štve. Hrozně rád bych stěnil pár těch deprimujících starých portrétů a koupil moderní kousky, pomohl podpořit mladé umělce. Jenže lidi chtějí vidět, jak na těchhle stěnách visí rodinná historie.“ Popošel dál. „Kniha přitáhne jen pár návštěvníků – chodívají sem podivná okultní individua, cestují stovky mil, aby se na ni podívali, zmiňuje se o ní hodně naučných děl. Ročně dostávám dva tři dopisy od skupiny znovuzrozených, ve kterých mě nabádají, abych ji spálil.“

Z galerie vyšli dvěma na opačném konci a octli se v jídelně. Na kulatém mahagonovém stole bylo prostřeno k večeri sestávající z několika chodů.

„Tady mí předkové mívali intimní večere.“

Spočítala místa kolem stolu. „Intimní večere pro šestnáct lidí?“

„Stůl se dá rozložit nebo zmenšit.“

Na všech čtyřech stěnách viselo po jednom obrazu. Ten, který Frannie zaujal, byl portrét muže nápadně podobného druhému markýzi. Obličej měl poněkud zakulacenější, ale byla v něm tatáž tvrdá arogance a výraz lišící prohnáním.

„To je třetí markýz,“ vysvětlil Oliver. „Lord Thomas. Udal svého staršího bratra, druhého markýze, Cromwellovi, aby zdědil titul.“

Frannie v mužově obličejí přímo viděla samolibost a tomu, co Oliver právě řekl, snadno uvěřila.

„Stalo se to za občanské války. Naše rodina mívala dům v Londýně – později shořel při Velkém požáru. Pod ním byla tajná chodba vedoucí k Temži a druhý markýz dovolil royalistům používat ji jako skrýš. Oni mu na oplátku dodávali chlapce, aspoň tak se to říká.“

„Co se s ním stalo?“

Oliverův pohled bloudil po místnosti. „Dostal žhavý limec.“

„Co to znamená?“

„Totéž, co se přihodilo Eduardu Druhému. Vrazili mu do zadku rozžhavený pohrabáč. Býval to vhodný způsob, jak někoho zavraždit – nenechávalo to žádné viditelné stopy.“

Frannie se otrásla odporem. Byla ráda, že na Oliverově obličejí nevidí žádnou rodinnou podobu s portrétem. Pohlédla opět na kulatý stůl, ohraničený rudým provazem, aby se návštěvníkům zabránilo brát stříbrné nádobí nebo přebory.

„Používáte někdy tuhle místnost?“

„Velmi zřídka. Byly doby, kdy jsme tu dělávali stylové bankety pro americké turisty.“

„Mohli bychom tu dneska večeřet?“ zeptala se uličnický.

Vypadal překvapeně. „Ty bys chtěla?“

„Podle mě by to bylo ohromné!“

Nakazila ho svou náladou. „Nejspíš bychom mohli!“

„Nemyslíš, že by se to rodině zamlouvalo – že se pokoj zase používá?“

Poklekl a vlezl pod stůl. „Mám dojem, že už si nepamatuju, jak se zmenšuje.“

Frannie si všimla, že na stříbrných konvicích a rukojetích přiborů je vyražen rodový erb. Ve středu každého poháru, v mnohem větším provedení, bylo jasně čitelné rodové heslo Halkinů, vyvedené zlatým písmem na stuze erbu. Non omnis moriar.

Měla z těch slov tentýž pocit zlého tušení, který ji přepadl, když si je přečetla nad hlavním vchodem. Já však docela nezemřu. Horatius. Poprvé se setkala s tímto citátem ve škole, když probírali Horatia. Od té doby ho měla někde v sobě. Přečetla si ho znova. Měla ho v sobě ukrytý v záhybu paměti jako dítě, které se jí vysmívá a pak rychle uskočí za strom. Jako Edward. Otrásla se při vzpomínce na jeho podivnou otázku, když držel zkamenělinu. Myslíš si, Frannie, že mrtví zůstanou mrtví?

Non omnis moriar. Opakovala si v duchu latinu, pak překlad a přitom civěla do ocelových očí třetího markýze, jako kdyby jí snad mohl osvěžit paměť. Jako kdyby jí dokázal vysvětlit, proč je z těch slov tak strašné a nevysvětlitelné vyděšená.

Jazýčky plamenů se mihotaly nad dvouramenným stříbrným svícem; chvěly se v průvanu a na vyleštěných ploškách křišťálových pohárů se unisono třepetaly stovky odrazů.

Frannie sice měla přes košili pulovr, přesto však stále cítila chlad noční rosy ve vzduchu. Oliver seděl naproti ní u mahagonového stolu, který se mu podařilo zmenšit do správné velikosti. V džínové košili s vyhrnutými rukávy a se sklenicí v ruce vypadal uvolněně. Vlasy mu sklouzly po obou stranách pěšinky dopředu a zakrývaly mu spánky, ale ani se je nepokusil odhrnout dozadu. Láhev na stole měla na hrdle skvrny a červeň vína ve sklenkách byla zkalena slabým nádechem hnědi. Na viněť stálo: Gevrey-Chambertin 1971. Ze silných plátků steaku na talířích stoupal ve spirálách kouř.

Frannie si z alobalové misky, ve které přinesli jídlo, nandala houby, velké rajče a maličké nové brambůrky. „Jsou tady nějaká strašidla?“

Ústa se mu roztáhla do dobromyslného úsměvu a modř jeho očí ve světle svíci potměla. „Ani bych neřekl.“

„Já myslela, že všechny staré domy mají duchy.“

„Všechny staré rody mají ve skříni kostlivce, ale ne všichni po nocích chřestí a kvílí.“ Ukrojil si kus masa. Bylo dokonale připraveno, zvenčí dobře propečené a uvnitř růžové, přesně tak, jak to měla ráda.

Frannie si ukrojila ze svého a přitom sledovala, jak proužek šťávy pomalu vytéká z brázdy za nožem. Při pohledu na to se jí zvedl žaludek, protože si vzpomněla na krev z chlapcových prstů. Obezřetně pohlédla na třetího markýze. Zvenku

zaslechla povzdech závanu větru a šum listoví. Okno za zataženým závěsem bylo pootevřené a zadrnčelo v průvanu. Poprvé zvedla zrak na nerozsvícený lustr. V křišťálových kapkách se odráželo světlo svíček. Plameny opět hořely rovně; vzduch nad nimi zahřívaly drobné vlnky tepla. „Jak tvoje žena zemřela?“ Konečně to vyslovila. Oliver několik okamžiků mlčel, než odpověděl, pak se naklonil dopředu, jako kdyby ho přemohla náhlá únava, a opřel si lokty o stůl. Propojil si prsty pod bradou. „Já... je to už tři a půl roku.“ Palci si lehce poklepal na spodek hrdla. „Šli jsme s Edwardem na schůzku se Sárrou a pak na oběd – měla narozeniny a vyjeli jsme si do Londýna. Zašla si ke kadeřníkovi. Zhlédli jsme ji na druhé straně ulice a ona chtěla přejít k nám. Dodávka, kterou honila policie, nezastavila na světlech a vrazila do ní.“

„Panebože!“

„Nabrala ji a prorazila s ní výkladní skříň obchodu.“

Frannie na něj s hrůzou pohlédla. „Vy jste viděli, jak se to stalo? Oba?“

Zachmužil se.

„A je to tři a půl roku?“ otázala se třesoucím se hlasem.

„Ano.“

„Kde se to přihodilo?“ Cítila, jak se celé její tělo napnulo.

„V centru. Měl jsem schůzi a vzal jsem Edwarda s sebou do kanceláře. Když skončila, zbylo nám trochu času, než jsme se měli sejít se Sárrou, tak mě napadlo, že Edwardovi ukážu radnici v City. Byl lehce našťavaný, protože jsem mu slíbil, že se podíváme k Hamleysovi, ale nestihli jsme to. Zašli jsme se napít do bistra a pak, když jsme vyšli do ulice Poultry, zahlédli jsme Sárrou na druhé straně ulice. Pamatuju se, že jsem ji nejdřív nepoznal, protože si nechala ostříhat vlasy. Začala přecházet silnici, právě když nějaká dodávka, kterou pronásledovala policie, nezastavila na světlech. Prorazila s ní výlohu. Uřízlo jí to hlavu.“

„Bože, to je mi líto.“

Zkoumavě si prohlížel víno a mlčel.

Frannie pocítila podivnou a zmatenou směsici šoku a překvapení. „Nebylo to knihkupectví?“ zeptala se potichu.

Podíval se na ni se zvláštním výrazem. „Ano.“

„Edward měl čokoládový koktejl a ty sis dal espresso?“

„Přesně si to už nepamatuju...“ Obličej mu potemněl, jak se usilovně mračil. „Ano, vlastně aspoň si to myslím...“

Zaklonil se. „Jak to probíhal víš?“

„Ta dívka, co vás obsluhovala, jsem byla já. Byl to podnik mých rodičů.“

Nastala dlouhá odmlka. Oliver pokyvoval hlavou, jako by tomu nechtěl uvěřit.

Najednou šlehl Frannie po tváři studený závan vzduchu. Plameny na svíčkách se prudce naklonily, jako by se málem chtěly odtrhnout od knotu. Za Oliverem se mihl stín. To se otevřely dveře. Frannie si tiskla nehty do dlaní. Oliver sledoval její pohled a otočil hlavu.

Ve dveřích stál Edward ve vlněném župánu a manšestrových bačkůrkách. „Tati, zaslechl jsem v podkroví hluk.“

Jak leknutí odeznívalo, žilami se jí rozproudila horká krev podobně jako voda v ústředním topení. Uvolnila zaťaté prsty, vydechla si, skoro se úlevou rozveselila, a usmívala se na Edwarda, který mezitím došel k nim. Oliver vstal a ochrannitelsky chlapce objal. „Opravdu? Patrně veverka. Zařídím, aby tam někdo nastražil pasti a dal tam jed.“

Frannie se na Edwarda stále usmívala, v jeho výrazu však nebyl ani náznak toho, že by ji poznal. Nahlížel jí do talířů.

„Mohl bych dostat trochu pudinku?“

Oliver prohrábl chlapcovy vlasy. „Dáš si ho až zítra. Pojd, odvedu tě do postýlky. Dej dobrou noc Frannie.“

Hoch zamumlal: „Brounocfrannie.“ Pak se otočil.

Oliver na ni mrkl. „Jenom pár minut,“ řekl.

Když odcházeli, Edward něco zabručel, ale nerozuměla mu; jejich hlasy slábly a jejich siluety se staly součástí tmy, která se rozprostírala venku na chodbě za dveřmi. Pohlédla na steak, kterého se sotva dotkla, a ukrojila si další kus, skřípot nože o porcelán jen znásobil nastalé ticho. V myšlenkách se vrátila do doby před třemi a půl lety a překvapilo ji, že si tak jasně pamatuje, co si ten muž objednal pro sebe a pro chlapce. Uvažovala o náhodě; nebo o náhodách.

Napila se ještě trochu vína a zachytila arogantní pohled třetího markýze na zdi. Cítila se nesvá, protože nebyla s to zbavit se dojmu, že ji ten obličej z portrétu pozoruje. Nešla jí z hlavy hrůzná smrt Oliverovy ženy. Na tu scénu se také jasně pamatovala. I na historky, které se pak doslechla od ostatních obchodníků i od rodičů. Jak ženinu hlavu čistě odřízlo sklo výkladu a jak se odkutálela na druhý konec knihkupectví. Jak se úplně všechny knihy z obchodu musely vyhodit, protože byly do jedné postříkané krví.

Pocítila zvláštní směsici napětí a strachu. Jako kdyby tu působila nějaká podivná síla osudu a ona byla součástí jejího mistrovského plánu. Existovalo však něco, co Oliver ví a tají. Jestlipak věděl, že se kdysi setkali? Měl nějaký důvod k tomu, že ji oslovil? Aby ji sem přivedl?

Plameny svíček se opět naklonily, jak venku zafoukal další poryv větru. Za jejími zády něco hlasitě zapraskalo, jako krok po prkenné podlaze, ale ona nechtěla, aby markýz na stěně viděl, že je nervózní. V domech to přece skřípe a praská pořád. Kvůli změně denní a noční teploty. Smršťují se a roztahují. V Britském muzeu se ozývaly tytéž zvuky. Častokrát pobývala sama dole ve sklepeních, obklopená mumiiemi a neotevřenými rakvemi; sama v kryptách. Nebála se mrtvých, ale živých. Z duchů strach neměla.

Věděla, že v místnosti nikdo není; dveře za ní byly zavřené a těmi vpředu viděla do tmy za nimi. Ale když se jí něco dotklo vzadu na hlavě, trhla sebou a v hrdle potlačila výkřik, než stihl uniknout. Tatáž věc ji šlehla po tváři. Pak po uchu. Přes oči se jí mihl stín. Před ní v nepravidelných parabolách poletovala můra. Její stín zakmital po stole.

V okamžiku, kdy se Frannie zklidnil dech, ozvala se přímo za ní rána, která ji téměř srazila ze židle až na podlahu.

S hrůzou se otočila. Stěna byla prázdná; zbyl tam jen velký tmavý obdélník a v jeho středu zůstal holý hák. Podobizna

dívky ležela lícem na zemi a ráh se nárazem rozštípl jako zlomenina. Ozvalo se zakvílení a závěsy se vucly do okna. Obě svíce zhasly a dveře se zabouchly.

„Frannie?“ Oliverův hlas.

Otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo. Zaslechla ostré cvaknutí. Pokoj se naplnil světlem a ona zamrkala. Oliver na ni s úzkostí pohlédl a pak stočil zrak na spadlý obraz. „Co se stalo? Jseš v pořádku?“ Přistoupil k obrazu, klekl si a zvedl dva kousky drátu. „Prasklo to,“ prohodil. „Nevím, kdo to tam dal, ale ten drát je pěkně šmejď. Klidně to mohlo někoho zranit.“

„Málem jsem dostala infarkt!“

Přehlédla zbývající obrazy jeden po druhém a každý podrobil přísné prohlídce. „Omlouvám se za Edwarda – normálně spí dobře.“

„Petrně je pořád ještě rozrušený z té nehody na motorovém člunu – nebo z těch Dominikových prstů –, řekla bych, že každé dítě by z toho mělo špatné sny.“

Obličej se mu trochu rozjasnil. „Jsi bílá jako stěna.“

„Ten obraz mě strašně vyděsil!“

„Moc mě to mrzí.“ Upřeně se jí zadíval do očí a usmál se. „Takže se přece jen trochu známe.“

Frannie pokrčila rameny. „Tehdy na King's Cross jsem měla dojem, že jsem tě už kdysi viděla. Pořád mi to vrtalo hlavou.“

„Pracuješ v tom bistru často?“

„Pořád, když jsem byla malá, o prázdninách, když jsem chodila na vysokou. Táta mi za to dával peníze, což bylo výhodné. Ale v tom jejich novém podniku už nedělám. Smlouva o pronájmu jim vypršela a před pár lety se museli vystěhovat kvůli jiné stavbě.“ Tázavě se na něj podívala.

Postoupil o krok směrem k ní. „Já... jsem moc rád, že jsi tady.“

„I přes ty naše... náhody?“

Objal ji kolem pasu a ona pocítila jemný stisk jeho silných prstů. Mírně zaklonil hlavu dozadu a v očích mu zatančily krystalky světla z lustru. „Možná že změníš můj osud.“

„To doufám.“

Stále si hleděli do očí a jejich obličeje se pomalu přiblížily. Jejich rty se o sebe lehce otřely, váhavě, pak se oddělily. Pátavě se na sebe zadívali a pak se opět políbili. Překvapilo ji, jaké má měkké a jemné rty, jak něžně se jimi dotýká jejich. Stiskl ji silněji, uchopil pevněji a přitom jí přejížděl prsty po obrysech zad, a ona se teď cítila v bezpečí, její obavy se rozptýlily a vystřídala je prudká touha. Divoce ho políbila a ruce mu zabořila do hebkých vlasů, vdechovala svěží vůni jeho kůže a vnímala sílu jeho těla.

Znovu oddělili své rty a ještě jednou se na sebe zadívali. Oliver jí sevřel obličej do dlaní a zlehka ji políbil na víčka, pak ji s nadějí a láskou pohlédl do očí. „Pojďme si lehnout,“ zašeptal.

Kapitola deset

Frannie probudilo ze zmateného snu ostré cvaknutí, až sebou trhla. Znělo to, jako když se vypne stroj nebo zavře zásuvka. Posadila se, celá popletená, a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, kde je. Pak si oddechla a klesla zpět na polštář a snažila se ležet klidně, aby nevzbudila Olivera, který vedle ní tvrdě spal. Za ním míhotavě dohořoval zbytek svíčky.

Temnotu venku prořízlo zahoukání sovy.

Byla zcela probuzená, jako by něco nebylo v pořádku. Sova opět zahoukala, znělo to jako tiché osamělé volání, jako neopětovaný signál vesmírem. Plamen svíčky se zachvěl a po stěnách křižovaly stíny. Očima bloudila po místnosti, po tmavém baldachýnu nad nimi, po vysokých kobercích na podlaze, po zdech bohatě zdobených malbami cherubínů a rubensovských žen.

Pod tenkým prostěradlem jí přes břicho ležela Oliverova paže. Zavrtěl se a brada zdrsňelá strništěm se jí přitiskla k rameni. Usmála se při vzpomínce na rozkoše uplynulých pár hodin a její strach pominul. Cítila se prázdná jako puklý lusk, ale současně nádherně úplná, jako by ona sama byla ztělesněním zákona rovnováhy. Téměř celou noc se milovali, střídavě upadali do krátkého vyčerpávajícího spánku, pak se probouzeli a začínali znova. Stejným způsobem, kterým začínali právě v tomto okamžiku, jí Oliver přejížděl rty po tváři a pomalu jí hladil celé tělo.

Oplatila mu polibek, rty měli lepkavé a kůži vlhkou potem. Políbil ji na krk, pak na prsa a ramena. Obkroužil prstem prohlubeň na krku a vtiskl tam polibek, pak se jí mlčky a s obdivem zadíval do tváře a ona po něm zatoužila tak, jako by noc teprve začínala. Přitáhla ho k sobě, laskala oběma rukama, zlehka ho líbala, pak prudce a znovu jemně; tělo se jí napjalo, se stoupající touhou odpovídalo na každé opětované pohlazení, na každý vzájemný polibek, až se musela přemáhat, aby nevykřikla, a pevně ho k sobě přitiskla, hlavu mu sevřela v pažích a nařikala rozkoší tak silnou, že se téměř nedala rozeznat od bolesti, opakovala stále a dokola jeho jméno, jako kdyby se svět přestal otáčet, kdyby toho nechala.

Potom leželi nehybně, lapali po dechu, chřípí se jí naplnilo pachem sexu a slanou příchutí jeho kůže na rtech. Ležel s obličejem na polštáři vedle ní, přitulený k jejím nadržům, a ona ho hladila po vlasech, oddělovala jednotlivé prameny a urovnávala je do účesu.

Vzadu na pěšině měl drobnou holou plošku bílé kůže. Připadal jí tím tak zranitelný. Jako kdyby se mu dívala na lebku. Otfásla se, ale dál na to místo fascinovaně civěla. Věděla, že lidské bytosti neustále svlékají kůži, jednu celou vrstvu týdně, shazují tolik částíček odumřelé bílé kůže, že by se jí každý den naplnila polévková mísa. Náhle ji napadlo, kolik kůže bylo třeba ke zhotovení té knihy.

Políbila ho na hlavu, polekaná svými úvahami, a na chvíli skryla tvář do jeho vlasů.

Obrátil k ní obličej, na okamžik se zatvářil vážně a se zamračeným, znepokojeným výrazem se jí zadíval do očí.

„Co se děje?“

Nejdřív mlčel. Pak jí však stiskl rameno. „Kolik jazyků umíš?“

Mírně překvapená odpověděla: „Anglicky. Trochu francouzsky. Italsky. A rozumím latině,“ dodala. „Proč?“

„Nemluvíš třeba arabsky? Nebo nějakými archaickými jazyky – kromě latiny?“

Usmála se. „Ne. Chceš něco přeložit?“

Zase nic neřikal.

„Dost mě překvapilo, když jsem slyšela Edwarda mluvit latinsky,“ svěřila mu.

Zdálo se, že Oliver ztuhl. „On s tebou mluvil latinsky?“

Náhle jí bylo pod samotným prostěradlem chladno a přitulila se k němu, aby se zahřála. „Má neuvěřitelné znalosti o rostlinách. Připadá mi, že zná všechny latinskými názvy.“

„Rostliny?“ zašeptal.

Z čela mu zvedla pramen vlasů a přihladila dozadu. „Chytrý kluk po chytrém otci.“

Oliver se opět odmlčel. Usnul.

Pokoj byl zalitý světlem, když ji probudil zvuk bicích hodin. Oči jí pálily, a jakmile zamrkala, víčka ji dřela jako smrkový papír. Oliver seděl na kraji postele v kašmírovém županu a usmíval se na ni. Jeho pleť, bílá únavou, zdůrazňovala temné strniště a rozcuchané vlasy, které neuspořádaně visely přes čelo, mu dodávaly lehce divokého vzhledu, který ji přitahoval. Dech mu voněl mátou, jako by si právě vyčistil zuby. „Dobré ráno,“ pozdravil.

„Kolik je hodin?“

„Šest,“ řekl potichu. „Nechci, abys odešla, ale Edward sem často chodí...“

Přikývla.

Stiskl jí ruku a zamyšleně se na ni chvilku díval. „Pospí si u sebe v pokoji... vstaň, kdy se ti zachce, a já ti udělám snídani. Spi, jak dlouho budeš chtít... trochu si dneska zalenošíme.“

Zvedla se, vystrčila nohy z postele a z čela si setřásla vlasy. Oliver si svlékl župan a přehodil ji ho přes ramena. „Tohle si oblíkni.“

Vsunula do něj ruce, které zmizely v rukávech, a když se pak postavila, málem zakopla o lem. Posbírala si šaty a boty a nesla je ke dveřím. Oliver vyšel na chodbu, kde se zastavili jako tajní milenci. Objal ji a ona se rozloučila pohledem.

„Uvidíme se později,“ zašeptal a jemně ji políbil na čelo.

Bosá kráčela po chodbě, kolem dveří Edwardova pokoje, nepatrně pootevřených, zpomalila krok a po špičkách přešla ke svým, otevřela a zase za sebou co nejtíšeji zavřela.

Nadechla se příjemně vůně v ložnici, zalezla do svěžích chladivých povlaků a usnula.

Kapitola jedenáct

Frannie se dočetla o tom případu v otcových novinách, když jí bylo devět let. Rodina v jachtě najela na minu, kterou tam nastražili Němci během druhé světové války. Uvolnila se ze svého zakotvení a mohla klidně plout Lamanšským průlivem už několik dní. Pobřežní stráž tvrdila, že to byla první mina, se kterou se někdo střetl po deseti letech. Celá rodina zahynula.

Počítala údery sedmé hodiny a přemýšlela, proč ji zrovna teď ta historka napadla. Událost na ni jako na dítě silně zapůsobila a celé roky pak měla hrůzu plout někam lodí.

Slyšela, jak odbíjí čtvrt na osm, potom půl osmé. Byla úplně vzhůru, zachumlaná v teple a příliš rozrušená, než aby mohla spát. Naslouchala zesilujícímu štěbetání ptáků a přitom dovolila slunečním paprskům, aby si hrály na jejích zavřených víčkách. Nakonec vyklouzla z postele, oblékla se a sešla tiše dolů.

V hale ke svému překvapení zaslechla zvuk televize. Vycházel ze salonku vedle kuchyně. Strčila hlavu do dveří. Edward ležel na zemi v župánku od Garfielda a byl zcela zabraný do kresleného filmu.

„Ahoj,“ pozdravila ho Frannie. „Jsi nějak brzo vzhůru.“

Několik okamžiků zůstal přilepený očima k televizi, než ji zaregistroval. Vedle něj na koberci ležela velká krabička od sirek. Děj vrcholil. Frannie sledovala televizi s mírným pobavením. Kreslený pes se smýkl přes naleštěnou podlahu a prolétl otevřeným oknem. Visel vzhůru nohama nad ulicí v Manhattanu a zachránil ho muž, který mu přidupl ocas.

Tmavý kruh obkloпил obraz a scvrkl se do malé tečky. Rozběhly se titulky.

Teprve pak Edward otočil hlavu. Obličej měl bledý a oči červené od slz.

Frannie se polekala. „Co se stalo?“ zeptala se a poklekla vedle něj.

„Už jsem měl zas tu ošklivou věc,“ svěřil se jí.

„Jakoupak?“ chtěla vědět se vzrůstajícím neklidem.

Chvilku mlčel. „Tohle je můj poslední víkend, než půjdu zase do školy.“

Usmála se a oddychla si, protože se domnívala, že to právě pochopila, a bylo jí ho líto. „Tak to dnešek musíme pořádně užít, souhlasíš?“

„Máš ráda hmyz, Frannie?“ pronesl zachmuřeně.

„Ne. Proč?“

Zmáčkl na ovladači tlačítko na blokádu zvuku a pak zvedl krabičku od sirek. „Tohle je můj nový kamarád.“

S obavami hleděla na krabičku, když otvíral její víčko. Vteřinu neviděla uvnitř nic. Naklonil ji na stranu a poklepal na ni.

„Tak polezte, Mister Beán. Říkám mu Mister Beán, protože podle mě vypadá jako Rowan Atkinson.“ Spatřila vlnící se tykadla. Pak se objevil malý tmavohnědý brouk. Zalila ji vlna odporu.

„Znal jsi Jonathana Mountjoye, Edwarde?“ Podívala se mu přímo do tváře, ale veškerou pozornost soustředila na

brouka.

„Otočte se, Mister Beán,“ poručil a zlehka zatřásl krabičkou. Ale brouk se hrnul zpátky na druhý konec a snažil se vylézt ven. Začínal nový kreslený film. Edward se vrátil k obrazovce. „Tohle musím vidět. Chtěla by ses koukat se mnou?“

„Jdu teď na procházku... Budu se s tebou dívat, až se vrátím.“

Popadl ovladač a zesílil zvuk, opět zcela zabraný do televize, a nezdálo se, že by vnímal odpověď. Vedle něho ležela bez povšimnutí krabička. Jako její otázka.

Frannie často slychávala o nadaných dětech, které se chovaly, jako kdyby byly ve vztahu k jiným lidem trochu mimo.

Uvažovala, zda by tohle nemohl být Edwardův případ. Rozhodla se, že si o tom promluví s Oliverem.

Odemkla hlavní vchod, zavřela za sebou a zamířila k jezeru. Bylo nádherné ráno, a aby se jím pokochala, zastavila se na půvabném kamenném mostě, klenoucím se přes jezero v jeho nejužším místě.

Když položila ruce na kamenné zábradlí, poprvé si všimla, že nějak zestárly; přestože prsty měla stále štíhlé, kůže byla suchá a drsná, patrně ze všech těch vykopávek, usoudila. Cítila Oliverovu vůni stoupající z její neumyté pokožky a zatoužila, aby tu byl s ní.

I přes chvilkové štěstí se jí myslí mihl stín. Trápily ji nejisté pochybnosti. Pocit, že něco není v pořádku, se vrátil.

Rezivějící mina, která se uvolnila ze zakotvení, plula skrytá pod povrchem. Čekala na náraz.

Pokřivovala se, jak byla zvyklá v dětství.

Když se vracela zpátky k domu, ten pocit ještě zesílil. Zvolila jinou pěšinu než včera a chvilku bloudila lesem. Pak se octla na cestě podél neznámého obilného pole s pylonem uprostřed a zjistila, že zašla příliš daleko směrem na východ. Změnila trasu a po čtvrt hodině jí krajina připadala opět známější. Poznala rozpadlý kamenný letohrádek, kolem kterého šli s Edwardem, a vpředu několik obrovských buků.

Vstoupila do jejich temného stínu a zahlédla před sebou něco zvláštního. Nejdřív si myslela, že tam visí zlomená větev, ale když přišla blíže, zjistila, že je to zvíře. Napadlo ji, že to vypadá jako liška chycená do oka, a zvedl se jí žaludek. Visela nehybně za krk na větví stromu.

Vtom si přitiskla ruku na ústa, aby zadržela výkřik, a zůstala stát ochromená hrůzou. Slyšela tlukot vlastního srdce a v žaludku cítila tupou bolest.

Pozorovalo ji jediné tmavohnědé oko, lesknoucí se jako mramor v paprscích slunce, jež se v něm odrážely.

Frannie ustoupila a klopýtla o výmol. Oko sledovalo každý její pohyb, ale nic nevidělo. Ani nemrkalo. Otevřená tlama odhalovala dásně, včera ještě mokré od slin, ale nyní suché jako zpuchřelá gumová hadice. Končetiny Kapitána Kirka byly roztažené, jako by spal na kuchyňské podlaze a nevisel za čenich na tenkém holém drátu.

Nitky strachu se v ní pevně utáhly, ale vzmužila se a pomalu kráčela k psovi, aby se přesvědčila, zda se pro něj nedá ještě něco udělat. Stačil k tomu jediný krátký dotek. Kůže pod hedvábnou srstí byla na omak jako porcelán.

Pádila k domu, utíkala přímo nahoru do Oliverova pokoje. Dveře byly otevřené a místnost prázdná. Zaslechla přes chodbu, jak odtéká voda z vany, a zabušila na dveře.

Oliver otevřel s ručníkem kolem pasu a věnoval jí přivětivý úsměv, který mu vzápětí zmrzl na rtech, jakmile si všiml jejího výrazu.

„Nevím, jestli to Edward viděl,“ pokračovala ve vypravování, zatímco Oliver na sebe házel nějaké oblečení. „Plakal, když jsem přišla dolů, ale nejsem si zas tak jistá, jestli to nebylo kvůli tomu, že musí zpátky do školy.“

„Cikáni,“ pronesl Oliver zachmuřeně, jako by ji ani neposlouchal, a přitom zápasil s tkaničkami u tenisek. „Před pár týdny jsme měli problémy s Cikány, co tábořili naproti na našem pozemku. Kapitán Kirk jednoho z nich pokousal.“ Potichu odcházeli z domu a doufali, že je Edward neuslyší. Nesli velkou krabici a kombinačky. Odřízli kokršpaněla ze stromu. Frannie navrhla Oliverovi, že by měl zavolat policii, ale zdálo se, že váhá. Místo toho položil krabici se psem dozadu do auta a jel za svým hajným, aby psa pohřbil.

Frannie se vrátila nahoru a napustila si vanu horké vody. Dlouho v ní ležela, unavená a sklíčená, a pokoušela se utřídit myšlenky. Bezvýsledně se snažila pominout incident mezi Edwardem a Kapitánem Kirkem ze včerejšího odpoledne a současně i možnost, že to nebyli Cikáni, kdo zabil psa.

Jenže pak si vzpomněla na oddanost, s jakou se Edward včera přitulil v kuchyni na podlaze ke Kapitánu Kirkovi a objal ho, a nechala pokusů hledat odpověď.

O hodinu později, když vešla do kuchyně, ji uvítala vůně čerstvé kávy a smažených vajec, která u ní vzbudila podivně uklidňující pocit normalnosti. Uvědomila si, že jí to připomnělo jeden z nejběžnějších pachů v restauraci jejích rodičů. Oliver měl přes vybledlou džínovou košili řeznickou zástěru a právě cpal pod kůži kuřete na pekáči stroužky česneku. Edward klečel na podlaze a jeho brouk vězel v obdélníkové pevnosti z kostek lega. Na stole mezi změtí nedělních novin, vloček a džemů se vyjímalo netknuté místo, které bylo, jak předpokládala, nachystané pro ni.

„Ahoj.“ Oliver si s ní vyměnil spiklenecký pohled.

Edward ani nevzhledl. V chochově přítomnosti se jako obvykle cítila nesvá. Bylo to proto, že ještě nezjistila, zda je přítel, či sok? Ale vždyť je to ještě dítě, připomněla si. A teď je jeho pes mrtvý. „Dáš si něco k snídani? Šéfkuchařova specialita dne je francouzský toust.“ Oliver předstíral veselost.

„Já bych si dal,“ vyhrkl Edward nadšeně.

„Hele, ty už jsi měl!“

„Nemohl bych si přidat? Prosím?“

„Vážně si chceš dát další?“

Edward přikývl. „Tati, nevadilo by, kdybych vzal odpoledne Frannie na koně?“

Frannie se překvapeně podívala na chlapce a pak rychle na Olivera, jelikož si nebyla jistá, zda hoch ví o Kapitánu Kirkovi. Přece musí, uvažovala, jinak by se po něm už sháněl.

Zazvonil telefon. „Dneska odpoledne jdeš na oslavu.“

Edwardův obličej se zkřivil zklamáním. „Na jakou oslavu?“

„Jamie Middleton má deváté narozeniny.“

„Páni, Jamie Middleton.“ Vydal ze sebe několik posměšných zvuků napodobujících zvracení. „Musím tam jít?“

„Ano, slíbilš to.“ Oliver zvedl sluchátko a zakryl mluvítko rukou. „Myslel jsem, že ho máš rád. Před pár týdny jsi ho chtěl pozvat sem.“

„Jenže on je fakt hloupej, tati. Je jak malej.“

Oliver s Frannie si vyměnili pohledy. Oliver sundal ruku z mluvítka. „Haló?“ pronesl. „Clive!“ Hlas mu zvážněl. „Včera večer jsem se ti pokoušel několikrát dovolat. Tak co je nového?“

Frannie ho mlčky pozorovala. Moc nemluvil, většinou poslouchal a pak zachmuřeně zavěsil. S jeho výrazem jako by se vytratilo z kuchyně něco z ranní dobré pohody.

„Dominik,“ řekl. „Přišli mu jeden prst, ale nedávají moc naděje. Ostatní se nedaly zachránit..., kosti byly dost rozdrčené.“

Edward zaťukal na podlahu, protože brouk začal lézt ke stěně z lega.

„Chudák kluk,“ litovala Dominika Frannie.

„Bylo by lepší, kdyby se mu to stalo na levé ruce, vid', tati?“ prohlásil Edward, aniž zvedl hlavu.

„Tos říkal už včera. Bylo by lepší, kdyby se to vůbec nestalo.“ Obrátil se k Frannie. „Čaj, nebo kafe?“

„Kávu, prosím. Mám si ji nalít?“

„Seď a odpočívej, čti si noviny. Dáš si nějaké vločky?“

Frannie si nandala cornflaky, které už léta nejedla, protože měla hlad, a i přes svou úzkost jako by si uvědomovala, že se musí pořádně nakrmit kvůli tomu, co má teprve přijít. Oliver vhodil oříšek másla na pánev.

„Tati, děláš mi další? Mám ještě hlad.“

„Udělám ti další francouzský toust, když mi slíbíš, že hned po snídani půjdeš natrhat pár švestek na drobenkový koláč.“

„Může jít Frannie se mnou a pomoci mi?“

„Frannie si třeba bude chtít někde posedět.“ Mrkl na ni, zakroužil máslem, pak rozbil do misky dvě vejce, rozšlehal je, namočil do nich dva krajíčky chleba a hodil je na pánev.

„Frannie,“ žadonil Edward, „půjdeš?“

„To víš že jo.“

Zatímco pozoroval otce a předstíral hlad, uličnický krčil ramena a lačně pomlaskával, uvědomila si, že se jeho skopičinkám směje a že ji rozeselily.

Oliver mu naservíroval toust a polil ho javorovým sirupem. „Hotovo.“

„Tati, koukni! Frannie!“

Brouk dolezl do jednoho rohu ohrádky z lega a Edward mu do cesty hodil suchý hrášek. Brouk ho tlačil před sebou.

„Určitě dá gól!“ volal vzrušeně Edward.

Tvoreček změnil směr. „Tam ne, blbečku!“ Zablokoval mu rukou cestu. „Tudy!“

„Vystydne ti topinka!“ upozornil ho Oliver, zatímco dával pánev do dřezu a napouštěl do ní vodu.

Edward se postavil. „Čau, čau, Mister Beán,“ pronesl a rozdrtil brouka jediným dupnutím. Pak si sedl na židli a jakoby nic popadl nůž a vidličku.

Frannie se na něj nevěřícně podívala a pak na zem na zbytky brouka. Oliver umýval pánev a nevšiml si toho. Edward si ukrojil kus toustu, omočil ho v loužičce sirupu a zvedl k ústům. Po bradě mu stékal proužek javorové šťávy. S chutí sousto rozkousal, a než ho stačil spolknout, krájel si další.

Znovu pohlédla na chlapcův upřímný pihovatý obličej; na jeho milé hnědé oči a kudrnaté zrzavé vlasy. „Proč jsi to provedl?“

Pokračoval v jídle, aniž jí odpověděl.

Jeho zvyk neodpovídat, ať už z jakýchkoliv důvodů, měl za následek, že se cítila hloupě. Lhostejně si ukrojila toust, i když ji přešla chuť, a vpravila si ho vidličkou do úst. Sladká příchut' ji trochu vzpamatovala. Snažila se nekoukat na brouka, ale stále přitahoval její pohled. „Proč jsi to udělal, Edwarde?“ opakovala.

Edward začal listovat stránkami novin Mail on Sunday, prohlížel si sloupce, aniž je četl, jako by něco hledal.

Oliver se zamračil. Edward dál mlčky obracel stránky a přitom si cpal jídlo do pusy, dokud všechno nespořádal, odložil vidličku a nůž a pak se plně soustředil na noviny.

Oliver tázavě zvedl obočí a Frannie ukázala na mrtvého brouka. Když zjistil, co to je, tvář mu potemněla. „Edwarde, tys rozšlápl toho brouka?“

Edward si ho nevšiml a obrátil další stránku.

„Edwarde?“ Oliverův hlas zněl rozhněvaně. „Proč jsi to udělal? Proč jsi ho zabil?“

„Brouci jsou škodliví, tati.“

„Jenže ne všichni. A neměl bys mučit zvířata.“

Edward se jenom na Olivera podíval, jako by to byl on, kdo je tu dítě.

Frannie spatřila v chlapcově obličejí stejný výraz, tutéž sílu, která způsobila, že se jeho pes včera roztřásl a utekl. Ted' umlčela i jeho otce. Vyděsilo ji to. V Oliverových očích četla zároveň hněv i úžas.

„Probůh, tati, já ho nemučil, ale učil jsem ho hrát fotbal. Frannie, už jsi hotová? Půjdeme teď na ty blumy?“

Edward šel do komory a přinesl dva proutěné košíky s řemínky přes ramena. Jeden podal Frannie. Spolkla zbytek čaje, vzala si holinky a následovala ho ven.

Kráčeli po nedávno pokosené cestičce podél cihlové zdi zelinářské zahrady. Slunce páliło, ale bríza tu byla zpátky,

daleko silnější, zmítala keří a listovým stromů a znělo to jako vzdálený příboj. Tráva zůstala tam, kam spadla, a v suchém počasí se změnila v seno; vzduch byl nasycen jeho ostrou palčivou vůní a ještě štiplavějším pachem kerblíku, který rostl divoce po obou stranách.

„Kapitán Kirk je pryč,“ řekl najednou Edward, spíš jakoby mimochodem.

„Pryč?“ opáčila a přemýšlela, co Oliver synovi napovídal.

„Je pryč,“ opakoval, pak opět upadl v mlčení.

Frannie zkusila jiný tah. „Edwarde, v albu v podkroví máš výstřížek z novin o někom, kdo se jmenuje Jonathan Mountjoy a zabili ho v Americe. Věděls, že to tam je?“

„Ano.“

„Vystříhl sis to?“

Přikývl.

„Proč?“

„Já nevím,“ prohodil nevinně.

„Vystřihuješ si z novin i jiné věci?“

„Někdy.“

„Jaké věci?“

Žádná, odpověď. Podívala se na něj. „Edwarde?“ Pořád nereagoval. Ponořil se v mlčení a jako obvykle jí nevěnoval pozornost.

Šla vedle něho dál do rozlehlého, beznadějně zanedbaného sadu. Stály tam řady stromů obtěžkaných ovocem, jejich větve visely pod tíhou dolů, některé se téměř dotýkaly země. Ve vysoké přerostlé trávě se všude povalovaly švestky a ryngle – v přes ně lezly vosy, masačky a drobné mouchy a zavrtávaly se do nich. Šlápla na blumu, cítila, jak pod ní s mlasknutím praskla, a pohlédla na kaši z hnědé přezrálé dužiny. V průhledu před sebou spatřila další řadu jabloní, podobně obsypaných, ale plody ještě nebyly úplně zralé.

Edward vyskočil, zachytil spodní větev, zhoupł se na ní a pak ji pustil. Strom se otřásl a kolem nich s žuchnutím padaly na zem slívy. Jedna uhodila Frannie do hlavy a spadla vedle ní. Sebrala ji, otřela o džíny a kousla si. Byla rozměklá a měla lehce nahnitou příchut’.

„Nejlepší jsou Victorie, Frannie,“ poučil ji Edward a vzal ji za ruku. „Natrháme si tyhle!“

„Jak se jim říká latinsky?“

Edward neodpověděl a kráčel dál, náhle ji pevně sevřel ruku a táhl ji za sebou, jako by se bál, že by ovoce mohlo zmizet. Zavedl ji ke skupince stromů obsypaných velkými slívami vejčitého tvaru, některé z nich byly zelené, jiné žluté s červeným žilkováním. „Tyhle!“ zvolal.

Frannie jednu utrhl a zakousla se do ní. Byla tvrdá a kyselá.

„Dozrávají později než ostatní,“ řekl Edward. „Musíš hledat jen ty zralé. Já ti nějakou utrhnu!“ Pustil jí ruku, rozběhl se a začal prozkoumávat větve dalšího stromu. Pečlivě si prohlédl jednu velkou blumu, která byla sytě žlutá, obemkl ji jemně prsty, jako by se bál, že je příliš křehká, a s obličejem svraštělým soustředěním ji velice pomalu utrhl. „Tumáš!“ Natáhl ruku.

„Díky!“ Vzala ji, pozvedla k ústům a zakousla se do ní. Jakmile to udělala, něco ji zašimralo zevnitř na rtu. V ústech cítila zvláštní třepetavý pohyb a pak prudkou bolest na vnitřku dolního rtu. Otevřela pusy a začala jako šílená plivat. Na spodku jazyka pocítila bodnutí jako rozpálenou jehlou. Třepala hlavou, zase plivala a opět jí něco třepotalo sem a tam v puse; zuřivě ji to bodlo podruhé.

Znovu vyplivla, pak opět a ven vyletovaly drobné kousky slívy. Vylétla také tmavá věc, spadla, ztratila se a zas vynořila. Vosa; odletěla kolísavě pryč.

Přitiskla si ruku na ústa, bolest byla téměř nesnesitelná, stiskla si prsty ret, pak jazyk a pokoušela se tak zmírnit své utrpení. Další vosa zabzučela kolem ní a ona zplna hrdla vykřikla. Třepala hlavou v náhlé panice. „Edwarde, pomoc!“

Prsty stiskla jazyk ještě víc, pevně sevřela rty, zapotácela se a zrak se jí zamlžil slzami. „Edwarde!“ Do tváře ji udeřila větev. „Edwarde!“ Další větev ji trefila do oka.

Čpavek na včely, ocet na vosy. Takhle to říkal otec, když dostala jako dítě žihadlo. Čě-Vě-Čě. Ó-Vě-Ó. Písmena se stále opakovala. ČVČ, OVO. Znělo jí to hlavou jako říkanka, když klopytala ze sadu zpátky po cestičce podél zelinářské zahrady a spěchala, jak nejrychleji mohla, k domu.

Čě-Vě-Čě. Ó-Vě-Ó.

Sarsonsův ocet. Představovala si tu láhev. Čě-Vě-Čě. Ó-Vě-Ó.

Sarsonsův ocet. V podniku jejích rodičů stála láhev na každém stole. Ocet a HP omáčka. Bolest jí spalovala ústa.

Polykala slzy. Zhoršovalo se to každým okamžikem.

Čě-Vě-Čě. Ó-Vě-Ó. Slova ji bzučela v mozku jako vosa. Silou vůle se nutila do kroku a opakovala si neustále ty hlásky, kdyby v případě, až se dostane do domu, nevěděla co dělat. Edward někde vězel. Pořád držela košík na ovoce. Z nitra jí vyrazil kvilivý sten. Z kapsy vytáhla kapesník, nacıpala si ho do pusy a potácěla se dál.

V ovocném sadu zatím Edward třásl dalším stromem, pilně sbíral ze země ty nejlepší slívy a opatrně každou z nich prohlížel kvůli hmyzu. Potom je ukládal zlehka do košíku a dával pozor, aby nějakou nezmáčkl; pracoval metodicky a připomínal si, že nesmí košík zcela naplnit, jinak by byl příliš těžký. Dům stál za bukovým hájem. Jak tam dorazí, bolest se určitě zmírní. V domě ji to přestane bolet. Oliver ji zastaví bolest. Proběhla před mladou ženou, která pózovala pro fotoaparát, právě když její manžel stiskl spoušť. „Promiňte,“ omlouvala se, ale žádný hlas z ní nevyšel a slovo znělo lapené v jejím mozku jako ozvěna. Promiňte. Promiňte. Promiňte.

Zatřásla hlavou ze strany na stranu, jako by snad tohle mohlo zmírnit palčivost v ústech. Žvýkala kapesník. Rty měla napuchlé jako měchyře. Bolest se jí usadila za očima a v jícnu.

Otevřela hlavní vchod, vpadla do haly, která jí připadala oproti ostrému slunečnímu světlu zcela temná, a zahlédla Olivera skloněného nad kuchyňským stolem se sluchátkem přitisknutým k uchu a hluboce soustředěného. Na stole před ním vykukovala z bílé porcelánové misky metla na šlehání. Rádio bylo puštěné, vysílali týdenní přehled Archers. „V jedenáct?“ ozval se. „Včera večer v jedenáct?“ Zamával levačkou na Frannie, sotva si jí všiml, a poklepával zamyšleně na stůl ukazovákem pravé ruky. „Tytéž příznaky? A veterinář si pořád myslí, že je to syndrom ztráty mléka?“ Otočila se k Edwardovi, aby jí pomohl, a překvapilo ji, že ho za sebou nevidí. Otevřela přiborník. Byl plný porcelánového a skleněného nádobí. Zavřela ho a otevřela jinou skříň, která byla přecpaná talíři. V následující přes slzy zklamání spatřila čínskou pánev a spoustu dalších. Bolest v jazyku se stala nesnesitelnou. Stiskla ho mezi ukazovák a palec.

„Přece ten veterinář musí něco vědět?“ hovořil nevzrušeně Oliver.

S očima zamlženými prudce rozrazila další dvířka. Police obsahovaly mixér a celé jeho příslušenství. Ještě pevněji sevřela v ústech zmuchlaný kapesník a podařilo se jí vypravit ze sebe neartikulovaný zvuk.

„Charlesi, počkej,“ zareagoval Oliver. „Frannie, co to bylo?“

Byla zoufalá a nechápala, jak to, že pro všechno na světě nevidí její utrpení. „Oet.“ Kapesník zkreslil její mluvu.

Teprve teď si ji pořádně prohlédl a postavil se, najednou celý vystrašený.

„Oet,“ opakovala a potácela se k další skříni. Obrátila se k němu a prosila ho očima.

„Kristepane, Charlesi! Zavolám tě za chvíli.“

Zkusila všechny skřínky a dvířka přitom nechávala otevřená. Porcelán... sklo... pánve... a pak jedna plná lahví.

Nakládala zeleninu, kečup, worcester, sójová omáčka, olivový olej. Ocet. Natáhla ruku. Byly tam tři různé druhy: světlý ocet, jablečný ocet, tmavohnědý ocet. Vydala ten tmavý, odšroubovala uzávěr láhve, vytáhla si z pusy kapesník a stříkla na něj ocet, pořádně ho namočila a zase strčila do pusy.

Kyselost jí vystřelila přímo do nosu a oči se prudce přivřely. Vykašlala kapesník do ruky, dopotácela se ke dřezu, zavěsila se nad něj a dávala. Kohoutky a nerezové umyvadlo se kolem ní točily, jako kdyby byly na kolečkách. Na rameni ucítila Oliverovu dlaň.

„Co se děje, Frannie? Co se stalo?“

Vzhledla k němu, snažila se promluvit, ale jazyk jí překážel v puse a nemohla pořádně pohnout rty. „Vossa,“ sykla konečně a zavřela oči. Když je zas otevřela, držel její obličej a prohlížel jí ústa.

Poklepala si na rty a pak si jeden odhrnula. „Vssa. Žhadlo. Slíva.“

„Vosa? Dala ti žihadlo?“

Horečně přikyvovala, ukázala na dvě místa na rtech a pak na jazyku.

„Do jazyka? Proboha! Vrazilas do hnízda?“ Obličej se mu stáhl úzkostí a chrpově modré oči najednou jako by ztratily barvu.

Zhluboka se nadechla, pevně svírala víčka a zhluboka vydechla. Oliver to vydržel šedesát sekund a pak prohlásil:

„Odvezu tě na pohotovost. Nahoře sice mám něco proti bodnutí, ale to ti nemůžu dát do pusy.“ Jemně jí rozevřel rty, obrátil je a prohlížel si je zevnitř. Podíval se na nástěnné hodiny. „Vlastně ne, bude rychlejší, když tě vezmu k našemu doktorovi, nejdřív zjistím, jestli je doma.“ Zvedl telefon.

Frannie otevřela oči. Octová chuť jí nutila opět ke zvracení. Naklonila hlavu nad dřez, kde spatřila bramborové slupky, vršky mrkvi a lžičku pokrytou zaschlou kávou. Oheň v puse pátil čím dál víc. Výpláchla si ji sklenicí studené vody a tím to jen zhoršila.

Zachytila svůj odraz na konvici a pokoušela se prozkoumat ranky, příliš jí to však zkreslovalo tvář a skoro nic neviděla. Vzpomněla si, že v hale je zrcadlo, a vyběhla ven.

V matném světle vypadala její pleť bledá a neživá. Po levé tváři jí stékalo v černých prouzcích maskáro, toho si však ani nevšimla. Když se naklonila blíž, překvapilo ji, že ret není skoro vůbec opuchlý; jenom trochu nateklý. Ohrnula ho ven a spatřila dvě drobné červené tečky, takřka neviditelné. Stočila jazyk a zahlédla malý červený fliček jako vřídek.

Vtiskla si kapesník zase do úst; palčivost se trochu zmírnila a ocet jí z očí vyždímal další slzy. Utřela si je rukávem a vracela se do kuchyně, nemotorně přitom vrážela do stěny a otřela se o pár obrazů.

„Mohl bys?“ říkal právě Oliver do telefonu, když vešla dovnitř. „Má hrozné bolesti.“

Usedla naproti němu. Na přední stránku MailonSunday dopadla slza a rozpila se do malé šedé skvrnky. BUSH

ODOLÁVÁ, sděloval rozmazaný titulek. Taky chtěla být odolná, uklidnit se a přestat plakat.

Oliver zavěsil. „Bude tu za deset minut – bydlí jen v Glynde. Tvrdí, že ocet je na to nejlepší.“

Zavřela oči.

Znovu se jí opatrně podíval do úst. „Nejsi alergická na vosy?“

Zavrtěla hlavou.

„Nezdá se, že by ti otekl jazyk. Dýchá se ti dobře?“

Tentokrát přikývla.

Položil jí ruku kolem ramen a pevně ji stiskl; pak ji políbil na temeno. „Hrozně mě to mrzí. Je to strašné. Letos je spousta vos, zamořily to tady.“

Když na něj pohlédla, zjistila, že se na ni pátravě dívá a pečlivě si prohlíží její obličej s ustaraným výrazem. A neprohlíží si ho kvůli žihadlům nebo kvůli něčemu jinému, ale pokouší se číst v její mysli. Pak změnil směr pohledu a ona vystrašeně otočila hlavu.

Dvěma se prodrál dovnitř Edward s košíkem naloženým ovocem, třímal ho oběma rukama, obličej rudý námahou, jak ho pyšně vlekl k otcí.

„Hele, kolik jich mám, tati!“

„Frannie štípla vosa,“ řekl Oliver chladně.

Edward vypadal šokovaně. Pustil košík na zem, nevšímal si rozsypaných blum a rozběhl se k ní. „Frannie, ne! Vosy! Jsi v pořádku?“ Podíval se jí do tváře, oči měl vykulené a tak vystrašené, až v jedné chvíli myslela, že se rozpláče. „Kam?“ Opětovala obezřetně jeho pohled a ukázala si na pusku. Její výraz ho obviňoval.

„Byla na blumě? Na tý, co jsem ti dal?“

„Jo.“

Obličej mu splaskl, jako by se z něj vypustil vzduch, a hlas mu přešel do fňukání. „Nebyla, to není možný! Frannie, nebyla tam, byl jsem fakt opatrnější – málem jsem kousl do jedny s vosou a já se vždycky koukám. Frannie, promiň, bolí tě to moc?“

Přikývla.

Obrátil se k Oliverovi. „Utrhl jsem ji zvlášť pro Frannie, tati.“ Slza mu stékala po tváři a Frannie se náhle i přes bolest zastyděla za své chování. „Jen pro ni,“ opakoval.

Natáhla se k němu a objala ho. Pak zabořila hlavu do volné ruky, protože bolest začínala být zase nesnesitelná.

Lékař svědomitě vyšetřil každé bodnutí, a překypuje účastí, se jí vyptával, zda není alergická. Poté jí dal hydrocortisonovou injekci. Řekl jí, že bolest může ještě chvíli trvat a ať si vezme aspirin.

Strávila zbytek dopoledne na lehátku vedle bazénu, který byl od všetečných zraků návštěvníků oddělen zastříženým tisovým plotem. Edward zůstal v její blízkosti, jako by si osobně vzal na starost její uzdravení, a upadal k úlevě Frannie do dlouhých přestávek soustředěného mlčení při hře s Game Boyem, takže si mohla přečíst noviny.

Stránka z The Sunday Times na zemi vedle ní se zvedla ve větru a se šustěním se převrátila. Vzhledla a pozorovala Edwarda, zaujatě skloněného nad digitální hrou, jak si soustředěně kousal spodní ret a mačkal tlačítka. Slyšela slabé tóny syntetické hudby a tlumené výbuchy a pozorovala ho dál, jako kdyby mu takhle dokázala líp porozumět. Musela vyřešit záhadu, proč je jednou tak milý a živý, a jindy najednou zcela vypne, jako by byl úplně mimo. Bylo to znepokojující. Navzdory svému dřívějšímu rozhodnutí se o tom raději nechtěla s Oliverem bavit, protože tušila, že by se tím mohla dostat na zakázané území.

Třeba v tom nebylo nic zlého. Možná to zavinila matčina smrt. Trauma z toho, že viděl, jak to matce utálo hlavu.

Přemýšlela, jak by reagovala ona za stejných okolností. Třeba měl Oliver štěstí, že to dítě zůstalo vůbec normální.

V duchu si přehrála znovu ten okamžik, kdy Edward utrl a podal jí slivu. Opět spatřila jeho nevinnou tvářičku.

Pokoušela se srovnat ji s nevinností jeho výrazu včera na loďce.

Náhle se na ni podívala a ona odvrátila oči k bazénu. Sledovala trubku táhnoucí se pod hladinou a automatickou čističku vody, která se neustále pohybovala nahoru a dolů. V jednom konci se shromáždil nechutný chuchvalec špíny a mrtvých much.

Doufám, že se nehodláš s mým tatínkem vyspat.

Její neklid se stupňoval.

Edward ji upřeně sledoval laskavými hnědými očima. „Jak ti je, Frannie?“

„Trochu líp,“ odpověděla.

„Nechceš půjčit Game Boy?“

„Jistě.“

„Zabiju každou vosu, kterou uvidím,“ rozhodl se.

Usmála se. „To nemusíš.“

„Udělám to,“ pronesl výhružně. „Jseš moje kamarádka. Bude je mrzet, co ti provedly.“

Slunce se schovalo za mrak a ona se otřásla, když ji přepadl náhlý pocit strachu. Vzpomněla si, co se stalo před pár hodinami s broukem. A na slova, která Edward použil, když otevřel krabičku od sirek. Tohle je můj nový kamarád.

Pamatovala si, jak s ním přerušil styky.

Kapitola dvanáct

Poobědvali venku. Slunce s přestávkami svítilo ze stále zamračenější oblohy. Oliverovi se kuře povedlo, bylo šťavnaté a lehce ochucené estragonem, jenže jíst Frannie bolelo a místo toho vypila příliš mnoho ledově studeného růžového vína. Edward vedl vytrvalou válku proti vosám, k Oliverově mírné nelibosti, chytil je pod obrácené sklenice, rozmačkával je vidličkou, a jednu utopil dokonce ve sklínce vlastní koly. Pak odložil nůž i vidličku a nechal jídlo téměř netknuté.

„To kuře má divnou chuť, tati, cos tam dal?“

„Kofení, co se jmenuje estragon.“

Edward sraštil obličej. „Pokaždý to zvoráš, když se snažíš ze sebe dělat gurmána.“

Frannie se usmála a všimla si, že Oliver vypadá dost schlíplé. Uvažovala, jestli jeho žena byla dobrá kuchařka.

„To je teda vděk!“ ozval se. „Je doma sotva čtyřicet hodin a už kritizuje moje vaření.“ Upřel na syna pohled s jakoby rozzlobeným výrazem. „Dobrá, Paule Bocusi juniore, pročpak nám příště neukuchíš něco ty?“

Edward se na něj vážně zadíval. „Nemůžeme mít jídlo uvařené normálně? Třeba jako to dělá paní Beakbaneová?“

Obrátil se k Frannie. „Čte moc kuchařských knih.“

Než stihla promluvit na Oliverovu obranu, na nádvoří se objevili muž s chlapcem v Edwardově věku. Muž byl vysoký a statný a vypadal o trochu mladší než Oliver; měl příjemný obličej se zdravou venkovskou pletí, vlasy vyrudlé od slunce a na sobě špinavé džíny a starou košili. Hoch měl kulatý, spíš fádni obličej s uličnickým úsměvem, vysoké čelo a řídké blond vlasy, ledabyly hladce přičísnuté – až na jeden pramen, který vzdorovitě trčel vzhůru. Byl oblečen do žlutého trička s Mickey Mousem, čistých, ale pomačkaných kalhot a obutý do tenisek.

„Charlesi, ahoj!“ pozdravil Oliver a vstal, aby je představil. „To je... ehm... Frannie Monsantová... Můj bratr Charles a

synovec Tristram.“

„Těší mě,“ řekl bratr trochu stydlivě, potřásl Frannie rukou silným stiskem a přitom koukal rozpačitě na zem. Frannie v jejích rysech spatřila rodinnou podobu.

„Tristrame,“ promluvil Edward. „Nechceš vidět novou kazetu do mého Game Boye?“

Chlapcovy oči zasvítily. „Ano!“

„Máš čas dát si něco k pití?“ zeptal se Oliver bratra.

„Ne... ehm... díky, měl bych už jít, musím si něco vyzvednout na zpáteční cestě u veterináře.“

„Kdy má přijít ten homeopat?“

„Zítřka ráno.“

Oliver najednou zakřičel na chlapce, kteří se dali do běhu. „Hej, kam jdete?“

„Tristram si chce pohrát s Game Boyem.“

„Až jindy. Střejda Charles musí už jít.“

Charles se poškrábal na hlavě a pohlédl na Frannie. „Znáte... ehm... tenhle kout světa?“

„Ne, skoro vůbec.“

„Aha, ovšem.“ Zadíval se opět k zemi, jako by se pokoušel přijít na to, co má povídat dál.

„Prý máte problémy s dobytkem?“ zeptala se. Bolest od žihadel byla utlumená vínem, ale měla pocit, že ret je stále napučený, a ráda by věděla, zda nevypadá divně.

Zabořil ruce do zadních kapes džínů a znovu oslovil zemi. „Ano, obávám se, že jich pár bude.“ Podíval se na Olivera, pak na hodinky a zase na ni. „Těšilo mě..., omluvte nás, ale musíme běžet. Děti se chystají na nějaký tajemný piknik a matka trvala na tom, aby přišly včas.“

„Taky mě těšilo.“

„Nezapomeň na dárek,“ připomněl Oliver Edwardovi.

„Musím dávat Jamiemu Middletonovi dárek, tati?“

„Ano, pochopitelně, má přece narozeniny.“

„Radši bych ho dal Tristramovi.“

Bratrancovy oči se rozzářily. „Ano, prosím!“

Frannie zakusila pocit svobody, když Charles a jeho zablácený land rover zmizeli za vzdáleným koncem průčelí domu; tentýž, jaký prožívala coby teenager, když si její rodiče někam vyrazili. Bylo to tak vzrušující mít Olivera na pár hodin jen pro sebe. Vzala ho za ruku a pevně ji stiskla. Oliver ji uchopil za druhou a zlehka ji políbil na čelo. „Už je ti líp?“

„Mnohem.“ Pohlédla mu do očí a hledala v nich ujištění; ujištění, že jeho syn jí úmyslně nedal slívu s vosou.

Leželi na lehátkách u bazénu a slunili se. Po chvilce zašli do dřevěné převlékárny a pomilovali se na tvrdé zaprášené podlaze. Sluneční paprsky si pohrávaly nad jejich hlavami jako záblesky z filmového projektoru. Dusný vzduch byl naplněn gumovým pachem několika starých plavek, které tu visely dávno zapomenuté.

Potom leželi mlčky. Frannie ho vzala za zápěstí, přitáhla si jeho ruku k obličeji a jemně ho kousala do ukazováčku. Poté ho něžně hladila a na tváři cítila jeho teplý vyčerpaný dech. Po čele a po lících jí stékal pot až na krk a vlasy se jí lepily k hlavě. Zpozorovala pavouka, jak se nad nimi opatrně spouští na lesklém vláknu. Bolest se nyní opět vracela, začala proto nasávat přes stisknuté zuby chladivý vzduch a po pár minutách pálení nepatrně ustalo.

Oliver se převrátil na bok, nadzvedl se na lokti a přiblížil obličej až k ní. „Moc mě mrzí, že dostala to žihadlo,“ řekl.

„Myslíš, že by Edward na mě mohl trochu žárlit?“

Její slova na něj účinkovala skoro jako rána elektrickým proudem. Vytušila u něho okamžitě náhlou změnu; jako kdyby se celý naježil. „Co tím myslíš?“ Odtáhl se od ní a z očí mu zmizela laskavost.

„Nic,“ odbyla ho, vystrašená jeho reakcí.

„Ty si myslíš, že to udělal schválně?“

„Ne – schválně ne, ani ze zlomyslnosti. Jen mě napadlo, jestli v něm není něco..., víš..., co si ani neuvědomuje..., něco, čím mě podvědomě nesnáší; nebo kohokoliv, s kým se stýkáš.“

„Ty si vážně myslíš, že by ti Edward dal schválně blumu s vosou?“ Hlas měl chladný; cizí. Posadil se a mrzutě se předklonil přes kolena.

Frannie pozorovala pavouka, jak šplhá zpátky po vláknu, a bála se na Olivera podívat. „Ne. Ne, takhle to nemyslím.“ Vzápětí se ihned sama na sebe rozzlobila, protože to tak myslela. Přesně tohle měla na mysli.

Plavali v bazénu, každý zvlášť, jako dva cizí lidé, Oliver dvě rychlé délky bez přerušení kraulem, pak se natáhl a opřel o okraj, aby nabral dech. Frannie pomalu plavala sem a tam pravidelnými tempy ve stylu prsa. Pokaždé, když se zastavila, Oliver znovu vyrazil vpřed.

Popíjeli čaj u bazénu v posledních paprscích slunce a jejich konverzace byla trapná a banální. Frannie připadalo, že se dusí, snažila se napravit situaci a měla strach, že všechno pokazila. Oliver se nepokoušel dotknout se jí a vůbec neopětoval ani ten nejmenší stisk, když ho vzala za ruku. V duchu si nadávala za to, co řekla.

Pak ji zanechal u bazénu, že prý jde znovu zkusit nastartovat letadlo, a ani se jí nezeptal, jestli chce jít s ním. Zaslechla, jak range rover s řevem vyrazil, jako by ho někdo řídil vztekale a ve špatné náladě. O pár minut později byl klid ve vzduchu narušen tlumenou ránou, která nejdřív zněla jako výstřel. Ozvala se další, pak vzdálené, ale hřmotné zaburácení, které trvalo asi jednu sekundu. V příští čtvrt hodině se tatáž procedura několikrát opakovala, dokud rachot nepřerostl do pravidelného monotónního vrčení, které pokračovalo několik minut. Frannie se zdálo, že to jen znásobilo její opuštěnost.

Dnes večer se vraceli do města. Oliver měl den volna, aby mohl vzít zítřka Edwarda do Londýnské zoo. Frannie přišlo divné, že když je poprvé potkala, vraceli se z jiné zoo; náhoda, říkala si; sotva stojí za povšimnutí.

Za pár hodin se rozloučí před jejím prahem a ona se vrátí do svého světa. Ke květinám ve váze v ložnici. K

nepříjemnému telefonnímu hovoru s rodiči kvůli tomu, proč jim neřekla, že k nim dnes nepřijde na oběd, a k nedočkavému telefonátu od Debbie Johnsonové, která bude chtít, aby jí vyličila všechno o víkendu.

Všechno o tom, jak ho pokazila.

Přes skomírající slunce se zatahovala mračna jako závěsy. Otřásla se, jak se ze dne vytratilo teplo.

Hodiny na stáji odbily pět. S každým úderem, který zazněl, se v nehybném vzduchu odrazila ozvěna jako varování. Bim, zadunělo to. Nechod sem! Bim. Nebezpečí! Bim. Doufám, že se nehodláš s mým tatškou vyspat. Bim. Non omnis moriar. Bim. Já však docela nezemřu. První kapka deště jí dopadla na tvář jako slza.

Hustě pršelo, když sjeli z dálnice do závoje oranžového světla sodíkových lamp, které signalizovaly začátek předměstí Londýna a závěr víkendu. Stěrače povrzávaly a klapaly, a jakmile na skle vyčistily oblouky, zahltily je nové přívaly deště. Koncová světla pronikala do dálky. Zároveň začala být jasnější; brzdy. K rychlé ledově modravému světlu k nim vyrazila jako vymrštěná z praku. Následovala další. Range rover zpomalil.

„Proč zastavujeme?“ ozval se Edward unaveně ze zadního sedadla.

Oliver přeřadil. „Vypadá to, že tam je hromadná nehoda,“ odpověděl mu přes řev motoru a kazety se Thrillerem Michaela Jacksona, která na Edwardovo naléhání byla puštěná na hlasitost trhající uši.

Edward přitiskl obličej k oknu. Auta se řadila za upozorněním: POLICIE. NEHODA. ZPOMALTE. Na dělicím pruhu leželo převrácené bílé auto, téměř přefříznuté na dvě půlky pouliční lampou, která byla značně ohnutá. Další vůz, u něhož chyběl skoro celý předek a jehož střecha trčela do vzduchu, jako by se ji snažil někdo otevřít otvírákem na konzervy, se otočil do protisměru. V prvním autě seděli nehybně v obrácené poloze dva lidé s hlavami pokleslými na popraskané přední sklo. Frannie se odvrátila v hrůze, kterou u ní nehody vždycky vyvolávaly, ale její zrak byl bezděčně přitahován zpátky.

Za nimi zahoukala siréna. Policista zastavoval dopravu a každého naváděl ke kraji silnice. Kolem nich projel požární vůz a o pár okamžiků později sanitka. Modrá světla sklouzla po leslém asfaltu.

„Jak se to asi stalo, tati?“

Několik lidí obklopilo balík, který ležel na silnici. Frannie se udělalo zle, když zjistila, že je to dívka a nehýbe se. Z hlavy jí vytékala tmavá tekutina.

„Je ta paní mrtvá, tati?“

„Myslím, že je jen v bezvědomí.“

Klubko lidí stálo kolem aut a další se k nim přidávali. Dva muži vši silou tahali za dveře. Jak se otevřely, Frannie zaslechla skřípot odolávajícího plechu i přes burácení motoru range roverem a řev hudby, jež právě dosáhla té správné frekvence, kdy ji začala jít pořádně na nervy.

Edward poklepal Frannie naléhavě na rameno a snížil hlas. „Podle mě bude mrtvá. Vůbec se nehejbá.“

Policista na ně vzrušeně mával. Edward se otočil a sledoval scénu ze zadního okénka. „Tati, pusť zadní stěrač, prosím tě. Dělej. Rychle! Nic nevidím!“

Provoz nabral rychlost a nehoda zůstala za nimi. Představa dívky na silnici však ve Frannie setrvávala.

Edward pronesl: „Elephas maximus.“

Obrátila se.

„*Loxodonta africanus*. *Giraffidae*.“ Mluvil zřetelně, ale potichu, a zprvu bylo obtížné rozeznat, co přesně říká. „*Ciceros bicornis*. *Diceros simus*.“

Frannie pohlédla na Olivera. Díval se zamračeně do zpětného zrcátka. Znovu se otočila. Edward se neusmíval.

Najednou bylo uvnitř auta chladno a ona cítila, že jí na těle naskočila husí kůže. Asi kvůli šoku z té nehody, pomyslela si.

„*Flippopotamus amphibius*. *Hippopotamus libieriensis*,“ odříkával Edward bezvýrazně a civěl před sebe.

„Na tahle zvířata se jdete zítra podívat?“ zeptala se.

„*Lama huanacus glama*. *Panthera pardus*. *Panthera uncia*. *Neofelis nebulosa*. *Panthera leo*. *Erethizontidae*. *Hystricidae*. *Hyaena hyaena*. *Hyaena brunnea*. *Hyaena crocuta*.“

V těch latinských slovech bylo něco odpudivého a Frannie cítila, jak jí vstávají chloupky vzadu na krku a cosi v ní stoupá jako po spirále. Strach. Podívala se na Olivera, který dál pozoroval svého syna v zrcátku, jeho obličej se podobal masce. Nedokázala porozumět jeho výrazu.

„*Crocodylus*. *Osteolaemus*. *Crocodylus porosus*.“

„Edwarde, přestaň,“ promluvil náhle Oliver.

Provoz se teď už delší dobu pohyboval plynule a před nimi se vynořovaly známé orientační body. Zašlá budova v odeonském stylu, ve které byl velkoobchod s vínem. Benzinová pumpa Gulf. Stanice podzemní dráhy Clapham South. Slabá rudá záře z oken ve tvaru mešit indické restaurace. Lékárna. Vinárna a pizzerie a venku na dešti opuštěné stolky.

„*Struthio*. *Gorilla gorilla*. *Gorilla berengei*.“

„Stačí, Edwarde, dost!“ napomenul ho Oliver hlasitěji a rozhodněji. „Příští doprava, že?“

Stísněně přikývla. V jeho mrazivosti se žádný náznak tání neobjevil.

„*Anthropopithecus troglodytes*. *Camelus dromedarius*. *Camelus bactrianus*.“

„Ticho!“ vykřikl otec a rozčilil se. „Pověz nám, kde ses to všechno naučil?“ Opět se podíval do zrcátka.

„Tady zahni doprava,“ upozornila ho Frannie.

Edward zmlkl.

Oliver odbočil do ulice s řadovými domky a auty zaparkovanými po obou ji stranách, dojel na konec a pak vlevo do její ulice. Zastavil před jejím obydlím.

Edward vykoukl ven. „To je tvůj dům?“

„Mám tam jen byt.“

„Můžu se podívat dovnitř?“

„Dneska už ne,“ řekl Oliver. „Je pozdě a jseš unavený.“

„Nejsem, tati. Nemůžeme dál aspoň na chvíličku?“

„Ne.“

Frannie se k němu otočila a cukla sebou, jak ji jedno z bodnutí v ústech najednou prudce zabolelo. „Ahoj, Edwarde. A v úterý zase do školy?“

Přikývl a pak sraštil obličejík. „Nechci, abys odešla, Frannie.“ Položil jí ruce kolem krku a pevně ji objal. „Uvidím tě zas brzo?“

„Doufám,“ odpověděla sklesle.

Oliver otevřel zadní dveře a vyndal její tašku. Vyklouzla na mokrý chodník. Edward se tvářil žalostně. „Ahoj, Frannie.“

„Pa!“ Poslala mu vzdušný polibek.

„Hej, Frannie!“ zavolal na ni náhle. „Smrtelně vážně!“

Zamračila se, ale pak se usmála. „K smrti vážně!“ opáčila. Napráhla dlaň a on ji plácl. Pak zabouchla dveře a mezitím stačila už pořádně zmoknout. Oliver donesl tašku dolů do suterénu a podržel ji, dokud nenašla klíče. Pak vstoupil do haly společně s ní a položil tašku na zem mezi zmrzlé reklamních letáků. Rozsvítila. Mezi nimi panovalo trapné ticho. Oliver sklonil hlavu, otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, a potom se rukama poplácal po stehnech. Frannie měla slzy na krajíčku.

Najednou k ní přistoupil, položil jí ruce na ramena a podíval se jí přímo do tváře. „Díky, žeš přijela. Omlouvám se za všechno, co se stalo.“

Než odpověděla, opatila mu pohled. „Stejně jsem ráda, že jsem s tebou jela. Vážně.“

Jeho výraz roztál a poprvé od návalu vzteku v převlékárně se usmál. „Já... dostal jsem pozvánku na vernisáž jednoho malíře, který se mi moc líbí, Andrewho Kiewzky, na středu. Nešla bys taky?“

„Hrozně ráda.“ Zavrhlá veškeré myšlenky na aerobik.

„Začíná to v sedm. Můžu tě vyzvednout tady, nebo v Muzeu.“

„Muzeum by bylo lepší, protože to začíná brzo. V kolik hodin?“

„Asi tak za deset sedm?“

„U vchodu z Great Russell Street?“

Přivinul ji k sobě a pevně se objali. „Líbilo se mi být s tebou,“ šeptala. „Mrzí mě, co jsem řekla. Nemyslela jsem to tak.“ Oči měla mokré. Když se k němu ještě víc přitiskla, ucítila na něm slabé zbytky chlóru z bazénu.

„Už radši půjdu, než Edwarda napadne přijít za námi,“ řekl. Zlehka se políbili, a když se rozběhl s hlavou skloněnou před deštěm nahoru po schodech, postavila se do vchodu a čekala, až uslyší motor odjíždějícího range roveru a začvachtání pneumatik na mokré vozovce.

Zavřela dveře a sebrala letáky z podlahy. Dovážka pizzy až do domu, stěhování všeho druhu a stavitel jménem STACKMAN – NEJLEVNĚJŠÍ VE MĚSTĚ! Hodila je na stůl v hale. Nahoře zaplakalo dítě a zaslechla muže, jak v hněvu zvýšil hlas. Pak bylo ticho; ozývalo se pouze bubnování deště.

Přítmi haly ji obstoupilo a rozklepalo. Chodba do ložnice byla temná a stovky mil dlouhá. Pomalu po ní kráčela a naslouchala každému zvuku. Když se zastavila před ložnicí a vzala za kliku, pohledem zkontrolovala obývací; kuchyňské dveře; koupelnové dveře. Otočila knoflíkem dveří, vstoupila dovnitř a okamžitě ji uvítala vůně Oliverových květin. Rozsvítila světlo.

A oddechla si.

Kytice byla tam, kam ji dala, na krbové římsě v bílé váze se zelenou keramickou stužkou. Lilie a karafiáty. Přistoupila k nim a přivoněla si; stále vypadaly svěže a sladce voněly. Zazvonil telefon. Patrně rodiče nebo Debbie. Nechala ho zazvonit dvakrát třikrát a znovu se nadechla té vůně. Další zazvonění. Šla k posteli a zvedla sluchátko.

Byl to mužský hlas, který znala, přesto ho nemohla hned zařadit.

„Haló, Frannie?“

Skutečně; poznala ho, ale byl jiný; ne takový, jak většinou mluvil, ať to byl kdokoli. Zněl divně, jako deska, která se spustila na chybou rychlost.

„Ahoj!“ pronesla a snažila se nedat najevo, že neví, kdo volá.

„Zkoušel jsem se tě dovolat celý víkend.“

„Byla jsem pryč.“

Ticho.

Paul Bryce. Meredithin manžel. Ten to byl.

„Aha,“ ozval se. „To jo. Takže to nevíš?“

Slova se drala ven ztěžka, naplněná zlou předzvěstí. Odpověděla slabě s přiškrčenými hlasivkami. „Co nevím?“

„O Meredith?“

Pocítila náhlou tíhu, která jí ovládla čelist, hrdlo, žaludek a stehna. Podlaha se vzedmula proti jejím chodidlům a nohy se jí podlomily. Sedla si na postel a hrůza v ní stoupala jako voda ve stavidle. „Ne? O Meredith?“ Ted' už šeptala.

„V pátek ráno se zabila při autonehodě.“

Kapitola třináct

Krajina klouzala podél okna vlaku, její barvy byly bezvýrazné a neživé, jako kdyby se na všechno vylila pochmurná šed' oblohy. Na komíny, sídliště, vodní jímky, a továrny, kanály, uhelná pole, řady aut na úrovních křižovatkách. Frannie sledovala ženu, která sundávala na dvorku prádlo. Nějaký muž stál u mostu a jeho pes zvedal nohu na

kandelábr. Nákladní automobil šplhal do kopce. Život šel dál; denní povinnosti; vytrvalá, nemilosrdná denní rutina, zaběhlý stereotyp. Pro všechny kromě Meredith a její rodinu.

Tuhle cestu mívala vždycky ráda. A teď tudy pravděpodobně jela naposledy. Před měsícem sem vezla kontrabas a potkala na nádraží Olivera s Edwardem. Meredith byla naživu a Frannie vůbec nenapadlo, že by měla Olivera zase vidět. Tehdy ani nevěděla, jak se jmenuje.

Vlak se zahoupal a přes okraj polystyrénového hrnečku se vylilo trochu kávy a popálilo jí prsty. Zakousla se do houbovitě housky; ostré maso a rozmočené rajče jí pálily na patře. Znechuceně pomalu přezvykovala; jídlo chutnalo po kartonu, ve kterém bylo zabaleno. Bylo půl desáté a vlak měl přijet do Yorku krátce před jedenáctou. Kremace začínala ve dvanáct.

V neděli večer, když ležela v posteli, přemýšlela o náhodách a vzpomněla si na Oliverova slova, že neexistuje nic takového jako bezvýznamná náhoda. Uvažovala o nehodě, která se stala Oliverově ženě, a o té, co viděli na cestě do Londýna, a pak o tom, když se dozvěděla o Meredith. Příliš mnoho nehod. A tolik náhod. Potká Olivera s Edwardem na nádraží po třech letech od chvíle, co přišli do jejich bistra; narazí na Seba Hollanda v restauraci a dozví se o smrti Jonathana Mountjoye; Edward si vystřihuje články z novin; Meredith a Jonathan: dva lidé ze stejného univerzitního ročníku zemřeli v několika týdnech za sebou.

Snažila se přijít na to, zda to není nějaké znamení či předzvěst. V ten pátek při večeři mluvil Oliver o Jungovi a záměrné náhodě; sama o Jungovi něco četla v období, kdy se zajímala o sny. Synchronicita. Kolektivní nevědomí. Příčinné souvislosti. Jediný spojovací článek, který dokázala vysledovat, bylo to, že všechno se přihodilo poté, co potkala Olivera; ale nedávalo to žádný smysl.

Včera měla v práci mizerný den, protože ji stále bolela pusa a byla kvůli Meredith až příliš rozrušená, než aby se mohla soustředit. Vzpochopila se teprve večer, kdy konečně zavolala Debbie Johnsonovou, aby ji poreferovala o Oliverovi, a pak zavolal on sám, aby ji pozdravil. Kvůli Meredith ji projevil velkou úctou. Edward si vzal také telefon a vyprávěl jí milým a nadšeným hláskem, jak strávil den v zoo. Popřála mu hodně štěstí ve škole, a když zavěsila, znovu uvažovala o jeho záchvatech zamlklosti; o jeho podivném slovníku latinských názvů rostlin a zvířat. A o té vose.

Připomněla si, jak Oliver vyletěl, když naznačila, že Edward jí mohl nabídnout slivu s vosou úmyslně, a uvědomila si, že se musela dotknout jeho nejbolavějšího místa. Oliverova reakce ji stále trápila, stejně jako jí vrtalo hlavou, proč Oliver tak rychle zavrhl myšlenku, aby zavolali na policii, když někdo zabil Kapitána Kirka. Kryl snad Edwarda?

Přes to všechno to nijak neovlivnilo intenzitu jejích citů k Oliverovi; pokud vůbec nějak, tak se kupodivu naopak prohloubily. V myšlenkách se vrátila ke svým bývalým láskám a dumala, zda ji lidé, které měla nejvíc ráda, pokaždé tak zneklidňovali. Ale srovnávat bylo obtížné; nikdy nebyla do nikoho takhle hluboce zamilovaná. Taxi projelo vraty krematoria a pokračovalo po rovné cestě mezi udržovanými trávníky k příkrčené kapli z červených cihel.

Frannie zaplatila řidiči a pak se na okamžik váhavě zastavila. Před kaplí stály dva pohřební vozy, řada černých limuzín a velký počet lidí roztroušených do malých skupinek, nepříliš od sebe vzdálených. Bylo to jako na koktejlovém večírku, na kterém chybělo pití.

Prohlížela si obličeje, protože si nebyla jistá, kteří lidé se sešli na Meredithin pohřeb a kteří na ten předchozí. V černém kostýmku se tetelila zimou a zatoužila, aby měla na sobě něco teplejšího; pokaždé zapomněla, že v Yorku je mnohem chladněji než v Londýně.

Muži měli tmavé obleky a několik žen klobouky se závoji. Pach naftalínových kuliček a odér parfémů se mísily s vůní čerstvě pokosené trávy. Rozpoznala jakousi tvář z univerzity, ale nebyl to nikdo, koho by znala. Pak spatřila Meredithina manžela Paula, který se prodíral skupinkami, potírával si rukama a z jeho obvykle ruměného obličeje mu vymizela veškerá barva. Frannie si uvědomila, že se musí přemáhat, aby ovládla vlastní zármutek.

Tentýž deprimující pocit, který se jí zmocnil, když slyšela tu zprávu po telefonu, a který ji už neopustil, teď ještě zesílil. Zadním oknem pohřebního vozu byla vidět rakev vystupující ze záplavy kytic a věnců, které ji obklopovaly. Dva funebráci v černých oblecích pilně vykládali a odnášeli květiny ke zdi krematoria, kde je aranžovali. Vzadu zahlédla Frannie ozdobnou fontánu a dlouhou zeď posázenou kamennými deskami s vyrytými nápisy a řadu jednotlivých růžových keřů, z nichž každý měl velkou plexisklovou ceduli.

Druhý pohřební vůz byl prázdný; jeho náklad se octl nyní za zavřenými dubovými dveřmi kaple, odkud slyšela tóny varhanní hudby a tlumený zpěv písně Jeruzalém. Vraty už přijížděl další pohřební vůz. Zastavil v uctivé vzdálenosti, jako loď čekající na příliv.

Frannie vešla do vzpomínkové zahrady a připojila se k ostatním smutečním hostům, aby si prohlédla květiny. Našla kytici, kterou poslala, a přečetla si nápis: Pro Meredith. Vždycky tě budu mít ráda a budeš mi stále chybět. S nejpříjemnější láskou. Špagetka.

Špagetka byla její přezdívka na univerzitě; Meredith jí tak říkala pořád a někdy i Paul. Slza jí sklouzla po tváři, a když si vytahovala kapesník z kabelky, všimla si, že se k ní někdo prodírá. Trochu se polekala, když poznala Phoebe Hawkinsovou, jednu ze svých kolegyně ze studií archeologie na univerzitě.

Phoebe Hawkinsová byla zvláštní, spíše osamělá dívka, která si přísně střežila soukromí, ale současně byla studnicí klepů o všech ostatních, jako kdyby zoufale toužila zařadit se mezi partu a domnívala se, že pomluvy jsou tím platidlem, kterým si vykoupí přístup mezi ně. Měla hranatý, trochu mužský obličej, jenž nebyl ani hezký, ani ošklivý a jehož strohost ještě víc zdůrazňovaly krátce střižené vlasy a babičkovské brýle s drátěnými kulatými obroučkami. Oblékla si černé volné šaty a obula kožené sandály. Stála nakřivo s hlavou nachýlenou dopředu, přesně tak, jak si to Frannie pamatovala. Vypadala jako želva vykukující zpod krunýře.

Frannie bylo Phoebe vždycky trochu líto a snažila se zapojit ji do akcí na univerzitě, přestože ji nijak zvlášť v lásce neměla. Nikdy neslyšela, že by Meredith o ní od konce školy mluvila, a proto ji překvapilo, že ji tu vidí. Vzpomněla si však, že Phoebe si nikdy nenechala ujít zlé zprávy. Myšlenka, že Phoebe má snad přímo potěšení z neštěstí druhých, ji

na studiích často pronásledovala.

Potřásla Frannie rukou se smrtelnou vážností, která působila opravdově. „To je strašné, Frannie,“ řekla.

„Ano, je.“

„Tak jak se máš?“

„Jde to, díky,“ odpověděla Frannie a dívala se kolem, jestli někoho ještě nezná. „A jak ty?“ optala se mechanicky.

„Mám se fajn, fakt dobře.“

„Špagetko! Dokázalas to.“ Paul stál zčistajasna před ní, políbil ji na obě líce a hledal slova na uvítanou. „Jseš moc hodná, žeš přijela z takové dálky. Myslel jsem, že mi zavoláš a řekneš, kterým vlakem přijedeš... Byl bych ti přijel naproti.“

„Máš už tak dost starostí.“ Usmála se. „Nevím, co mám říct o Meredith. Je mi to líto, jsem úplně... zničená. Jak se daří dětem?“

„Podle mě nejsou ještě dost staré, aby to pořádně chápaly.“ Pohlédl tázavě na Phoebe, ale bylo vidět, že ji nezná. „Těší mě,“ prohodil.

„Jsem Phoebe Hawkinsová... chodila jsem na univerzitu s Meredith.“

„Ach tak,“ řekl zdvořile, ale dost formálně. „To je od vás hezké, že jste přišla.“ Opět se podíval na Frannie. „Zajdeš potom k nám domů?“ Koukl na Phoebe. „Vy přijďte určitě taky. Pohřební ústav zajistil několik limuzín..., takže až vyjdete, hned si do jedné nastupte.“ Přikročil k nějakému muži a ženě, kteří postávali opodál. „Aileen. Richarde. Díky, že jste přišli.“

„Prý děláš v Britském muzeu?“ zeptala se Phoebe Frannie.

„Ano.“

„Neznáš tam nějakého Penrose Spodea?“

„Sedíme spolu v kanceláři,“ překvapeně vyhrkla.

„No to snad ne!“ Phoebin úsměv zářil upřímností a bezbranností, kterých si nikdy předtím Frannie nevšimla, a začala uvažovat, jestli se v ní náhodou nespletla.

„Jak to, že ho znáš?“

„To léto, kdy jsem promovala, jsme spolu byli čtyři měsíce na vykopávkách v Íránu. Dost zvláštní chlapík.“

„Trochu. Jinak je fajn.“ Frannie pátrala v jejím obličejí po jakékoliv informaci, kterou by mohla získat o Spodeovi, a doufala v něco, čím by ho mohla škádlit, a najednou ji napadlo, zda spolu něco neměli. Mrkla na Phoeby ruce, ale prsten neviděla. „A co ty... co děláš ty?“

„Pracovala jsem v Bathu... v Muzeu římských lázní. Ale zrovna před měsícem jsem se přestěhovala do Londýna do Přírodopisného muzea.“

„Jaké to tam je?“

„Moc dobré. Líbí se mi tam.“ Zaváhala. „Chudák Meredith, tak ošklivě umřít.“

Uprostřed tlumeného hovoru shromážděných hostů zaslechla Frannie, jak cvakla klika, dveře kaple se otevřely.

Pozůstali procházeli kolem kněze, který stál u vchodu a podával jim ruku. Podívala se na Phoebe. „Ty víš, jak se to stalo?“

Phoebe Hawkinsová zaváhala, snad se jí nechtělo rozloučit s pořádným tajemstvím, pak se rozhlédla, jako by se chtěla ujistit, že ji nikdo neuslyší, a naklonila se blíž k Frannie. Frannie ucítila její mýdlo, mělo nemocniční karbolový pach, který spíš odpuzoval. Phoebe jí majetnický poskytl všechny detaily, jako by k tomu jediné ona sama získala pověření:

„Podle všeho se to stalo v pátek ráno; odvezla synka, Charlese, do školky a jela někam na nějaký bleší trh poblíž Harrogate. Stála na světlech; když naskočila zelená, rozjela se a auto, které projíždělo na červenou, ji nabralo z boku.“

Phoebe přestala, ale tím, jak rozšířila oči, naznačila, že toho má na srdci víc.

„Panebože, chudák Meredith!“ zhrozila se Frannie.

„Určitě to půjde k soudu. A policie to bude vyšetřovat.“

Jenže to Meredith už nepomůže, pomyslela si Frannie, ale nahlas to nevyslovila.

Zahlédla další známou, kterou pár let neviděla, ale Phoebe ji nehodlala propustit.

„Aspoň dlouho netrpěla,“ svěřila jí Phoebe. „Ale musela to být podle mě hrozná scéna.“

„Dlouho netrpěla?“

„Auto začalo hořet. Byla při vědomí, ale nemohli ji dostat ven.“

Frannie přivřela oči a udělalo se jí zle. „Ach můj bože!“

„Úplně ohnivá koule; shořela k nepoznání.“

Když Frannie zase otevřela oči, spatřila, jak zřizenci vykládají rakev z pohřebního vozu. Byla v ní Meredith. Frannie hleděla na holou zeď z červených cihel. Na obloze se táhl bílý pruh z tryskového letadla.

Shořela k nepoznání.

Pokoušela se zahnat tu představu z mysli, ale nešlo to. Viděla, jak Meredith řídí: vlasy rozčuchané, cigareta v nedbale namalovaných ústech, naklání se dopředu, aby zesílila rádio, pop vyhrává na celé kolo, pak pohlédne nahoru a vidí, že je zelená, řadí a přidává plyn. Okamžik hrůzy. Dupe na brzdu. Skřípot pneumatik. Náraz. Pak plameny. Snaží se otevřít dveře, které se promáčkly dovnitř. Lidé se pokoušejí dvířka otevřít, podobně jako se tehdy snažili v mestonském sídle otevřít dveře volva, které přiskříply chlapcovy prsty. Plameny se šíří. Meredith hoří zaživa. Křičí, lomcuje klikou, buší na okno. Přesně jako ten řidič při oné hrůzné nehodě na dálnici, jíž byla před čtyřmi lety svědkem.

Modlila se, aby to tak nebylo.

Zapotácela se, polkla žluč, která jí stoupala do hrdla, a naskočila jí husí kůže. „To je hrůza,“ zašeptala. „Můj bože.“ Opět na chvíli zavřela oči, okamžitě je však otevřela ze strachu, aby jí v mysli nevyvstala zase ta představa.

„Příšerný.“ Phoebe kývla na skupinku Meredithiných příbuzných, kteří vcházeli jeden po druhém dovnitř, hned za

zřizenci, co nesli rakev. „Představ si, kdybys ji měla jít identifikovat.“

„Stýkáš se s někým z našeho kruhu?“ zeptala se Frannie, aby změnila téma hovoru.

„Sarah Hobdayová je v Bathu, na půlroční stáži v muzeu. A taky jsem vloni potkala Keithe Stanleyho na semináři v Middlesexské polytechnice. Pochopitelně jsem taky párkrát navštívila Susie Verbeetenovou.“ Zaváhala a pak dodala: „Chudáček.“

Frannie u ní zpozorovala nepatrný náznak pichlavého úsměvu bývalé Phoebe; připadal jí jako sosák moskyta, který se pokouší něco vytáhnout z každého, koho potká, a mění přitom krev za jed. „Proč to říkáš?“

„Aha, takže tys o tom neslyšela?“

Frannie se zmocnila zlé předtucha. „O čem?“ Na Susie Verbeetenovou se pamatovala jasně: organizátorka, vždycky organizovala, občas s ní byla i legrace, třebaže měla tendence dělat ze sebe chytrou.

„Oslepla.“

„Oslepla?“ opakovala zděšeně Frannie. „Susie?“

„Ano, myslela jsem, že to víš.“

„Neviděla jsem ji od té doby, co jsme skončili.“ Frannie prostoupil nový nedefinovatelný pocit strachu a zamlžil jí mysl.

„Jak... to... vlastně pověz mi... co se jí stalo? Oslepla napořád?“

„Ano, nemá naději, má poškozenou sítnici.“

Skupinky kolem nich prořídly, jak smuteční hosté odcházeli do kaple. „Ale proč?“ Frannie si uvědomovala, že jí v hlase zaznělo zoufalství.

„Kvůli viru, který chytila v Malajsii. Ze špíny v jihočínském moři... jsou v něm nějaké bakterie, místní lidi jsou vůči nim imunní, ale cizinci ne. Napadají sítnici.“

„Ale to je... proč něco... Copak se proti tomu nedá nic dělat?“

„Vůbec nic.“ Phoebe se rozhlédla kolem. „Měly bychom jít dovnitř.“

Hluboko v myslí Frannie se něco pohnulo. Slabě, slaboulince; jako spící netvor, který se ještě zcela neprobral z dřimoty. Prkenně kráčela za Phoebe do kaple, posadila se vedle ní na tvrdou obléskanou lavici a tiše hleděla na katafalk s rakví, obloženou dubovou dýhou. Na jednoduchý věnec z bílých lilií.

Smrt byla osamělá záležitost; a také tichá. Zakrátko odvezou Meredith ke zpopelnění samotnou. Je to vůbec nutné, když už byla spálená k nepoznání? přemítala Frannie. A dveře se za ní zavřou navždy.

A možná si Bůh vezme její duši k sobě. Možná se už k Bohu dostala. Frannie si nebyla jistá. S vírou byla na štíru.

Zavřela oči, sundala polštářek z háčku, klesla na kolena a obličej zabořila do dlaní.

Během bohoslužby tiše plakala, zatímco Phoebe vedle ní seděla jako zkamenělá. Kaplanovým slovům příliš nenaslouchala; Meredith nebyla nijak zvlášť věřící a způsob, jakým kaplan mluvil, nenasvědčoval, že by ji vůbec znal.

Myslí se jí proháněly podivné myšlenky. Zdání a skutečnost, vybavilo se jí najednou ze školního eseje. Psal o tom Shakespeare. O tom, že nic není takové, jak se zdá. Susie Verbeetenová jí připadala silná, nezničitelná. Vůdce party.

Slepá.

Meredith byla plná života. Okouzující. Stále veselá, pořád měla štěstí. Frannie si klekla, aby se znovu pomodlila, a zároveň cítila, jak jí tuhne celé tělo a na kůži vyráží ledový pot. Byla najednou k smrti vyděšená. Musela tomu přijít na kloub.

Když se octli venku, mžilo, a Paul je dovedl k jednomu z daimlerů, které patřily pohřebnímu ústavu. Frannie se otočila k Phoebe. „Pamatuješ se na Jonathana Mountjoye?“

„Ano. Nepotkalas ho náhodou?“

„Ve Washingtonu ho zavraždil nějaký lupič, je to pár týdnů.“

Phoebe lehce zbledla. Zdálo se, že se zdráhá na Frannie pohlédnout. Řidič jim přidržel dveře, aby nastoupily. Obklopil je silný pach kůže. Posadily se. „Vážně, Frannie?“

„Ano.“

„Před pár týdny?“

„Na začátku srpna.“ Frannie semkla ruce, aby se zahřála a uklidnila. „Nezdá se ti, že se lidem z našeho ročníku děje spousta věcí, Phoebe? Meredith mrtvá. Jonathan mrtvý. Susie slepá. Tři neštěstí. Je to dost hrozná náhoda, vid?“

Phoebe zavrtěla hlavou. „Ne, podle mě to není náhoda.“

„Jak to myslíš?“

Phoebe se na okamžik odmlčela, pak se zeptala řidiče, jestli by ji nemohl zavézt k nádraží, protože se musí vrátit do Londýna. „Zavolám tě, Frannie.“

„Co se děje?“

„Seženu tě v Britském muzeu?“

„Ano.“

Phoebe změnila téma hovoru, a jak projížděli Yorkem, brebentila s falešnou veselostí o bývalých známých a raději pozorovala s ptačí ostražitostí míjející scenerii, než aby se podívala Frannie do očí.

U nádraží vystoupila z limuzíny. „Zítra ti zavolám,“ ujistila Frannie. Potom vešla dovnitř, aniž se ohlédla.

Kapitola čtrnáct

„Ne, pokud si nebudete chtít koupit kočár, paní,“ pravil Penrose Spode do telefonního sluchátka.

Na čele měl náplast a špičku brady odřenou, protože cestou do práce spadl z kola. Jako obvykle byly jeho vlasy rovné a hladké jako tulení srst. Škrobeně seděl za psacím stolem naproti Frannie, na sobě měl košili, která připomínala svou bělost jeho nezdravě bledou plet', zelené manšestrové sako a pečlivě uvázanou hnědavou kravatu, a držel telefon

kousek dál od ucha, jako by to byl pytel špinavého prádla, patřící někomu jinému. „Ne,“ vyslovoval mrazivě. „Ne,“ opakoval.

Frannie přepisovala do počítače údaje o popsaných, ale nekatalogizovaných předmětech, které byly uloženy v suterénu Muzea, a měla přitom potíže s luštěním vlastního rukopisu. Bylo jí chladno, cítila se utahaná a bolela ji hlava. Ranní déšť jako by ji pronásledoval až do Muzea a lepil se na ni jako promočený kabát. Mrazilo ji po celém těle stejně jako ji studila v mysli reakce Phoebe Hawkinsové na zprávu o smrti Jonathana Mountjoye.

Pršelo celou noc a zvedal se vítr. Ležela v posteli sama v bytě, chvěla se zimou a upadala čas od času do krátkých fází neklidného spánku.

„Ne, zcela jistě ne,“ trval na svém Spode.

Frannie přitiskla ruku na pulzující čelo a vytřukala:

Ramdaoská dýka na buvol. Rukojeť zdobená drahými kameny.

Bodná zbraň s kostěnou rukojetí. Guptovská dynastie.

Nepálský zakřivený nůž kukri se železnou čepelí a měděnou rukojetí.

„Paní,“ pronesl Spode, „jak jsem řekl, asi vás přepojili na jiné oddělení. Tady jsou orientální památky. Musíte si promluvit s někým z oddělení antiky.“ Zakryl mluvítka. „Cvok, naprostej blázen.“

Frannie si nebyla jistá, zda Spode mluví k ní, nebo jen tak do místnosti. Choval se takhle celé dopoledne a ona se ho pokoušela ignorovat stejně, jako to dělala, když byl podrážděný. Jenže se kvůli tomu jen obtížně soustředila na práci. Před hodinou si vzala další aspirin, ale moc to na ni neúčinkovalo. Pořádně si znovu lokla z plechovky coca-coly, pak se posadila za psací stůl; cola na ni někdy působila jako lék na kocovinu nebo prostě když se cítila mizerně.

Bylo 10.30. Do oběda zbývaly dvě a půl hodiny. Její silná vůle selhala a z kabelky vytáhla čokoládové sušenky Twix, které si koupila jako moučník. Spode ji opovržlivě sledoval, když roztrhla obal a ukousla si z jedné tyčinky.

„Ano, paní,“ mluvil Spode, „jsem si toho velice dobře vědom.“

Kurzor na jejím displeji trpělivě blikal, malý oranžový čtvereček na černé obrazovce. Nastala krátká odmlka, jak Spode bez komentáře naslouchal. Venku po chodbě přešlo několik lidí. Zaslechla žoviální irský přízvuk Declana O'Harea, zástupce vedoucího oddělení orientálních památek, a salvu smíchu od někoho, s kým se bavil. Dveře se otevřely, a když O'Hare strčil hlavu do dveří, otočila se.

„A, Frannie. Dneska vypadáš moc pěkně. To musíš mít asi důležité rande, co?“

Chabě se usmála, vůbec totiž neměla náladu na jeho žertíky. Za ním postával muž s kozí bradkou, oblečený do nepromokavé bundy.

O'Hare pokračoval. „Frannie bude už brzy vysvobozena z nekonečné dřiny v suterénu. Rozbřesk nového světa se blíží.

Možná se to bude týkat i Penrose, pokud nebude zlobit. Mohla bys přijít zítra v půl desáté ke mně do kanceláře?

Chystáme další výstavu a byl bych rád, kdyby ses toho od začátku zúčastnila. Jak jsi daleko s katalogizací?“

„Skoro hotová.“

„Mohla bys to dneska dodělat?“

„Pokusím se.“

„Třeba bys tu mohla zůstat déle?“

„Musím odejít ve tři čtvrtě na sedm. Budu pracovat přes oběd.“

„Hodná holka!“ Vyšel ven, zavřel dveře a Frannie pocítila náhlý zájem, potěšená, že bude mít možnost změnit jednotvárnost současné práce.

„Paní,“ promluvil opět Spode do sluchátka, „domnívám se, že pokud nahlédnete do svých knih o historii, zjistíte, že Icení nebyli Římané. A že Boadicea byla ve skutečnosti žena, a ne ztracené indické princátka.“

Frannie srovnala jas obrazovky, mírně snížila svít a zadívala do svých poznámek. Zazvonil telefon a ji zachvátila nesmyslná panika, že volá Oliver a chce zrušit schůzku. Prudce zatoužila po tom, aby ho zase spatřila. Aby ho mohla držet. Aby ji uklidnil. Zvedla sluchátko. „Haló?“

„Frannie?“

Byl to mladší vědecký pracovník Julian Egon. „Declan O'Hare řekl, že mám převzít katalogizaci v suterénu. Mohla bys mi dát poznámky o těch, které máš už hotové..., abych ušetřil čas.“

„Jistě. Kdy to potřebuješ?“

„Nijak to nespěchá. Během pár dní.“

„Udělám to dneska odpoledne.“ Položila sluchátko a zadívala se na nedojedenou tyčinku Twixu; z čokolády se jí zvedal žaludek.

Penrose Spode zavěsil. „Ta mi dala!“ vzdychl.

Frannie povytáhla obočí.

„Zatracená ženská.“ Zamračil se, když Frannie dopila colu. „Viš, kolik je v tom svinstvu cukru?“

„Asi proto mi to pomáhá,“ odušila a vytřukala další zápis.

Telefon opět zazvonil. Carol Boltonová se jí ptala, zda by se nechtěla připojit k malé skupince, která si po práci půjde prohlédnout vykopávky na jednom staveništi a pak si zajdou někam na činu. Poděkovala jí za pozvání, ale řekla jí, že už má na večer program. Carol odpověděla, že by uhodla s kým, uchichtla se a zavěsila.

Frannie zjistila, že se jí nedaří koordinovat prsty a mozek a neustále dělá chyby. Penrose Spode měl telefonovací náladu a jeho ledový sarkasmus vůči telefonistkám, knihovníkům a archivářům jí šel na nervy. V jedenáct si udělala pauzu, zeptala se Spodea, jestli něco nechce, zašla k automatu před kantýnou a koupila oběma kávu. Když se vrátila, už dotelefonoval a planul rozhořčením nad nějakou další nespravedlností.

„Slyšela jsem, že znáš někoho, s kým jsem chodila na vysokou,“ oznámila mu, když pokládala plastický kelímek na neposkvrněnou čistotu jeho stolu, a on s obavami sledoval kapičku, která stékala po straně šálku.

„Kdo to je?“

„Phoebe Hawkinsová.“

Podezřívavě se na ni zadíval, jako kdyby se dopustila nevídaného vpádu do jeho soukromého života, a jeho výraz připomínal vránu střežící hnízdo. „Ano,“ odpověděl vyhybavě. „Matně si na ni pamatuju. Byli jsme na vykopávkách v Íránu.“

„Žhavé arabské noci?“

Nasupeně mlčel, jako by odpověď byla pod jeho důstojnost, a na chvíli předstíral, že pokračuje v práci. „Vlastně žádné nebyly,“ promluvil náhle a Frannie si uvědomila, že Spodeovo mínění o přátelství nebo vztahu s Phoebe nebylo tak příznivé jako její. Přemítala z pouhé zvědavosti, co to bylo vlastně za vztah. Z poznámky, kterou jednou udělal, měla dojem, že bydlí s matkou, ale na její otázky pokaždé dával dvojsmyslné odpovědi. Nikdo jiný z jejich kolegů nevěděl taky o moc víc. Během roku, co s ním sdílela kancelář, nenašla v krůtce, kterým obrnil svůj soukromý život, žádnou skulinu.

„To je teda náhoda!“ vyhrkla.

Neodpověděl.

V kantýně zhltnula sendvič s vejcem a rajčetem, zapila jablkovým džusem, koupila si další Twix, který hodila do kabelky, a zamířila přímo do suterénu. Měla zkatologizovat dvě poslední skříně a tím by v tomto depozitáři skončila. Když si s prací pospíší, mohla by to dnes dodělat, jak si Declan O'Hare přál. Přestože katalogizace indických zbraní nebude kompletní, Julian Egon by měl čistý start, až to po ní převezme.

Spěchala dlouhou ponurou chodbou, hluboko pod zemí, nad sebou zářivky, podél řady hasičských přístrojů a očíslovaných dveří depozitářů, nacpaných poklady. Některé památky sem byly uloženy do bezpečí během náletu a už se odtud nikdy nedostaly ven. Pro některé předměty jednoduše nebylo nikde místo a čekaly na tu správnou výstavu. U zbývajících položek se ztratily jejich záznamy.

Otevřela dveře s označením 2(f), rozsvítila a vstoupila do místnosti, kde chyběly okna i vzduch. Přímě do obličej se jí zašklebila bezmála metr vysoká obluda z červeného mramoru. Dřepěla na kamenné rakvi a střežila ji. Tvář měla odpornou a Frannie z ní naskočila husí kůže. Declan O'Hare jí se zlomyslným úsměvem sdělil, že rakev ještě nikdo neotevřel a že její prokletí je horší než Tutanchamónovo.

Předměty se vršily všude kolem až po vysoký klenutý strop: police se soškami, maskami smrti, rodovými znaky, přilbicemi. V přítomí vzdáleného kouta trůnilo křeslo na mučení, z něhož trčely hřeby. Protáhla se kolem něho, aby odemkla jedny z dveří u dvou skříní z cedrového dřeva, kterých se dosud nedotkla. K jejímu údivu byla skřín prázdná s výjimkou poškozené a podobené bronzové sošky tygra, který byl zezadu obklopen zvláště tvarovanými symboly. Přitáhla si schůdky, aby se přesvědčila, že tam už nic dalšího není, a vylezla nahoru. Všechny deset lištových polic bylo prázdných.

Slezla dolů a uchopila sochu. Když ji sevřela pevněji, pocítila v prstu bodnutí. Na okamžik ji napadlo, že dostala další vosí žihadlo, a pak zpozorovala, že jí z drobné ranky teče temně rudá krev. Vysála ji a pak si ovázala prst kapesníkem. Když sochu obrátila, zjistila, co jí zranilo: byla to zlomená špice čehosi, co vyhlíželo jako dýka. Frannie si přitáhla sošku ke kraji police a podívala se na koženou cedulku, která k ní byla přivázaná. Otevřela blok, sundala kryt z pera, usadila se a začala vykonávat obvyklou rutinní práci.

Zápis na štítku byl proveden velice dávno, inkoust se zabarvil do vodové hnědé odstínu, ale byl stále jasně čitelný: Poškozená bronzová socha tygra, nalezená při obléhání Seringapatamu, v Maisúru, r. 1799. Datování: počátek 18. století n. l. Britskému muzeu v roce 1865 věnoval William Halkin, 14. markýz ze Sherfieldu.

Na rty se jí dral váhavý úsměv, jako když se dělá prasklina v ledu. Pokoušela se přesvědčit sama sebe, že to není nic zlověstného, že to nic neznamená a snažila se zapudit vtíravé pochybnosti, které ji neopouštěly od Meredithina pohřbu. Najednou ji přepadl děsivý pocit, že je s ní někdo v místnosti a pozoruje ji. Otočila se. Nic. Opět pohlédla na tygra a znovu si přečetla cedulku. Pak zaslechla neklamně zašoupání kroků. Přicházelo ze vzdálené strany skříně, poblíž dveří.

„Haló?“ zavolala.

Žádná odpověď.

„Haló?“ ozvala se hlasitěji.

Ticho. Ale strop ji pozoroval. Zdálo se, že stěny se pohnuly mírně směrem k ní; měla dojem, že jí neviditelné prsty tahají za kůži a dělají z ní varhánky. Přemáhala panický strach. Tady dole nebyl nikdo, kdo by ji slyšel, kdyby křičela.

Pokročila zlehka mezi police a hledala nějaký vhodný předmět, něco těžkého; skříně byly nacpané zbraněmi, doslova stovkami zbraní. Blížila se ke dveřím, ale pak strnula v šoku. Obluda z červeného mramoru, která hlídala neotevřenou rakev, už nebyla na jejím víku. Stála na zemi vedle ní. Blokovala Frannie cestu.

Hluboký hlas za dveřmi zaskřehotal: „Právě se chystám na vycházku. Zatímco budu pryč, můžeš opustit rakev, pokud přislíbíš, že nebudeš zlobit.“

Pak se ve dveřích zjevil šéf a přihloupě se zubil.

„Declan O'Hare! Ty mizero!“ vyjekla Frannie.

Pokýval hlavou ze strany na stranu a strčil ruce do kapes svého blejzru. „Vždycky jsem tvrdil, že je tahle místnost strašidelná, vid?“

Přitiskla si ruku na srdce. „Bože, tys mě vyděsil!“ V úlevném tónu zazněla zlost. „Tys mi vážně dal.“

Znova se zazubil. „Strach je jedno z kořenů života, Frannie. Jak si můžeš vážit minulosti, když se jí nebojíš? V životě nemůžeš milovat nic, aniž by ses toho bála. Vědělas to?“

Přemýšlela, zda se náhodou nepomátl. „Ne, to jsem teda nevěděla; existuje spousta věcí, co mám ráda bez toho, abych se jich musela bát.“

Pohládl hlavu obludy, jako by to byla kočka. „Vážně? Jmenuj mi nějakou.“

„Rodiče.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, miluješ je, poněvadž první věc, kterou ses naučila, byla mít z nich strach. Tohle je rozdíl mezi mít rád a milovat, Frannie. Můžeš mít ráda všechno možné – pěkný výhled, hezkou vázu –, ale milovat můžeš pouze něco, čeho si vážíš. A když máš před něčím respekt, tak se toho určitým způsobem bojíš.“ Sehnul se, s mírnou námahou zvedl sochu a postavil ji na rakev. „Césare Lombroso tvrdil, že nevědomý člověk vždycky obdivuje to, čemu nerozumí. Ty taky?“

„Co to má znamenat? Dvacatero otázek?“

„Odpověz, ty taky?“

„Jestli obdivuju to, čemu nerozumím? Já nevím. Na co narážíš?“ Najednou ji napadlo, jestli mezi Declanem O'Harem a Oliverem Halkinem není nějaká souvislost, o které nemá tušení. Nápis na ceduli, který před chvílí přečetla, v ní vyprovokoval různé úvahy. Možná byli Halkinovi mecenáši Muzea nebo něco podobného. Pokoušel se ji snad Declan zastrašit? Odradit ji od Olivera? Absurdní.

Bloumal po místnosti svou typickou, mírně frajerskou chůzí. Bylo mu něco přes čtyřicet, příjemným hezkým zevnějškem připomínal televizního moderátora a byl vášnivě zamilovaný do svého povolání. Zastavil se a poklepal na jednu z masek nahánějících hrůzu. „Víš, proč bojovníci nosili tohle v bitvách?“

„Aby postrašili nepřítelé.“

Usmál se tím svým televizním úsměvem. „Ne, Frannie. Aby strach z nepřítelé schovali.“

„Dnešek zrovna není moc vhodný na to, abys se mnou mluvil o strachu, Declane.“

„Ale?“ Pátravě se na ni zadíval. „Není ti něco? Co sis to provedla s prstem?“

„Nic. Jenom píchnutí.“

„Vypadáš nějak zdrchaně. Aha, ovšem. Zapomněl jsem. Ten pohřeb. Bylo to zlé?“

„Ano.“

„Západní způsob smrti je takový vždycky. Ale to už je jiná historie. Takže dneska chceš mít od strachu pokoj?“

Přikývla.

Hleděl na masku smrti. „Jsi šikovná holka, Frannie. Pracuješ dobře – máš před sebou velkou budoucnost. Jenom nesmíš být lhostejná k minulosti, to je všechno.“

„Nenapadlo mě, že bych byla.“

Krátce potřásl hlavou. „Ne, ne, podle mě nejsi.“ Přejel rukou po krokodýlím štítu. „Nemyslíš, že by bylo báječné, kdyby člověk mohl získat přímé informace o minulosti? Kdyby mohl nějakým přístrojem přejít třeba přes tohle a zachytit energetické pole muže, který ten štít nosil v bitvě, všechno o něm zjistit, jeho myšlenky, jeho city, jak žil?“

„Ano, bylo.“

„Právě tohle ve mně památky vyvolávají, Frannie. V tobě taky?“

„Ty z nich vážně můžeš vyčíst něco o minulosti?“

Jeho výrazné modré oči se rozšířily. „Bohužel ne. Kdybych tak byl médium, pak bych to možná dokázal. Existují lidi, co to umějí. Nebo to aspoň tvrdí. Měla by sis promluvit s Penrosem, ten tyhle věci zná.“

„Penrose?“ opáčila překvapeně.

Přivřel oči na znamení souhlasu, ale vyznělo to spíš skepticky. „Ale já ti povím, co si myslím: my lidé jsme si schopni pamatovat všechno, co se nám kdy stalo, všechno, co jsme kdy viděli a udělali. Spoustu z toho nemůžeme reprodukovat, pokud nejsme pod hypnózou. Je to v nás, ale je to pohřbené. Já věřím, že předměty a místa mají taky schopnost pamatovat si různé věci: na jejich atomy, jejich elementární částice, prostě na cokoli, má vliv všechno, co se blízko nich stane. Musí být nějaká možnost, jak z nich ty informace získat.“

„Tohle chceš udělat? Objevit způsob, jak na to? Vynalézt přístroj, který to z nich vyčte?“

„Ne,“ řekl s úsměvem a vrátil se ke dveřím. „Ne, vůbec ne. Jsem jenom obyčejný archeolog, který se hrabe v zemi a hledá staré kosti, hrnce a zahradní skřítky.“ Jeho kroky při odchodu tlumily gumové podrážky bot a Frannie kroutila hlavou, zmatená jeho typickou výstředností.

„Declane!“ zavolala na něho.

Zastavil se u dveří. „Ano?“

„V jedné skříni je malá bronzová soška – osmnácté století, indická, v roce 1865 ji věnoval Muzeu William Halkin, čtrnáctý markýz ze Sherfieldu. Je tu nějaká spojitost mezi Muzeem a tím rodem?“

Pohlédl k zemi, sepal ruce za zády a zamračil se. „Mám takový dojem, že je nějaká souvislost mezi nimi a Východoindickou společností. A taky byli kdysi dost velcí mecenáši umění.“

Když k němu došla, opět pokračoval v chůzi, prošel dveřmi a pak stoupal nahoru po schodech. Držela krok s ním.

„Zvláštní lidi, ti Halkinovi, polovina z nich byla praštěná. Ale to je většina aristokratů,“ vysvětloval.

„Proč jsou Halkinovi zvláštní?“

„No, už si nepamatuju, který z nich to byl – myslím v osmnáctém století – jedenáctý nebo dvanáctý markýz... jeho žena umřela, ale on to vůbec nebral na vědomí, choval se jako obvykle, donutil služebnictvo, aby ji oblékali k večeři a každý večer přinesli dolů. Celá léta s ní po její smrti večeřel. Půlka služebnictva odešla, protože nemohli tu maškarádu vydržet.“ Nahoře na schodišti jí přidržel dveře. „A pochopitelně je tu taky starý známý druhý markýz, který v sedmáctém století prováděl všelijaké okultní kousky. Moc se zajímal o numerologii.“

„Zdá se, že o nich dost víš.“

„Ne, ani ne. Zajímám se jen o anglickou historii, to je všechno. Byl to svým způsobem celkem významný rod. Pár z nich bylo členy parlamentu, pár vojáky a tak podobně. Ani nevím, jestli nevymřeli.“

„Ne,“ prohodila Frannie.

„Aha,“ řekl bez zvláštního zájmu. „Pokud chceš vědět víc, zkus si o nich něco najít v knihovně.“

„Ano, už jsem o tom uvažovala.“

„Je tam celé oddělení o genealogii. Podle všeho je tam najdeš. Začni u Debretta.“

Když se vrátila těsně před pátou do kanceláře, Penrose Spode tam nebyl; podívala se na zadní stranu dveří a viděla, že přílba a fluorescenční pás jsou pryč, což znamenalo, že už odešel z práce. Jak si sedala, všimla si vzkazu napsaného jeho úhledným rukopisem: Ve 14.35 volala Phoebe Hawkinsová. Máš jí nutně zatelefonovat co nejdříve. Je na poradě, ale oni ji vyvolají.

Když vytáhla číslo, uvažovala, zda rozhovor s Phoebe nepřispěl ke Spodeově nezvykle brzkému odchodu. Ať už měl jakýkoliv důvod, byla docela ráda, že tu není a nebude ji poslouchat.

„Frannie?“ ozvala se podrážděně Phoebe.

„Promiň, ale teprve teď jsem našla vzkaz od tebe.“

„Poslyš, tady nemůžu mluvit. Mohly bychom se večer sejít?“

„Nemůžu,“ odpověděla Frannie. „Nejde to. Co zítra kolem oběda?“

„To taky nejde, mám schůzku... nemohly bychom se vidět zítra večer? Zašly bychom ke mně a daly si večeři?“

„Ano... já... to by šlo,“ váhala Frannie, protože se jí nechtělo obětovat celý večer v případě, že by si s ní hodlal dát Oliver schůzku. „Kde bydlíš?“

„V Claphamu. V Thetford Avenue.“

„Tam to znám. Jsi jen pár ulic ode mě.“

Phoebe na to nereagovala. „Je to vážně důležité, Frannie, opravdu.“

„Neboj se. Přijdu. V kolik?“

„Kolem sedmé?“

„Dobře.“

„Je to číslo třicet osm. Byt tři.“

Frannie si to poznamenala.

„Znamená pro tebe něco číslo dvacet šest, Frannie?“

Na okamžik se zamyslela a pak se zeptala: „Proč?“ Zaslechla, jak někdo na Phoebe netrpělivě volá.

„Hele, už musím jít. Jen si na to číslo dávej pozor.“

„Mám si dávat pozor? Jak to myslíš?“ Zaslechla opět netrpělivé volání.

„Uvidíme se zítra. V sedm.“ Potom Phoebe zavěsila.

Kapitola patnáct

Někdy během odpoledne déšť ustal a ulice pod ztemnělou oblohou se mokře leskly. Bylo za pět minut sedm. Frannie čekala venku před Muzeem oblečená do nepromokavého pláště. Provoz dopravní špičky trochu prořídil, ale nad Great Russell Street pořád těžce visely výfukové plyny. Ozvalo se pronikavé zatroubení a před ní s burácením zabrzdl Oliverův renault.

Když si sedala do auta, Oliver se omlouval, že přijel pozdě, protože se zdržel na poradě, a pak ji přivítal dlouhým polibkem, až sotva popadala dech a celá zrudla. „Vypadáš senzačně,“ pochválil ji.

„Ty taky nevypadáš špatně.“ Líbila se jí jeho bledě modrá košile a pružovaná kravata, na které převládala oranžová. Políbila mu kotníky prstů, a zatímco nechal běžet motor, hleděli si navzájem do očí. Zdál se odpočatý a pár starostlivých vrásek, které sužovaly jeho tvář o víkend, zmizelo, jeho rysy se naopak rozjasnily a ještě víc vynikly.

„Chybělas mi,“ zašeptal.

„Ty mně taky.“ Uvědomovala si, že je mohl kdokoli, kdo by vycházel právě z Muzea, uvidět, ale nevadilo jí to.

„Edward odjel do školy v pohodě?“

„Ano, vypadal moc šťastně.“ Pozvedl prst. „Musel jsem mu dát jeden závazný slib. Že budeš v sobotu odpoledne v Mestonu, až na víkend dorazí domů. Mohl bych s tím počítat?“

Na okamžik zapomněla na smutek kvůli Meredith a starosti ohledně Phoebiných slov. Ovinula kolem něho paže, omámená pouhým teplem, které z něho vycházelo, a tím, jak na něj reagovala. „Myslím, že by se to dalo zařídit,“ promluvila tiše.

„Co dělají žihadla?“

„Ještě trochu bolí, ale dneska je to mnohem lepší.“

Oliver se zařadil do provozu. Frannie se opřela na sedadle a zeptala se: „Edward může jezdit domů každý víkend?“

„Každou sobotu po obědě.“

„Stýskalo se ti dneska po něm?“

„Protože jsem si v pondělí a úterý vzal volno, musel jsem dneska pořádně zabrat, takže jsem neměl moc času na něj myslet.“

„Cos dělal v práci?“

„Rozebíral jsem a projednával statistiky dopravních nehod.“

Z rychlosti a agresivity, s nimiž řídil, Frannie usoudila, že na něj statistiky nijak nezapůsobily. „Kvůli čemu jsi to dělal?“

„Banka se podílí na zpětném pojištění několika automobilových zajišťovatelů. Musíme se rozhodovat na základě statistiky.“ Chvilku mlčel, jak přejížděl z pruhu do pruhu, a dobře si uvědomoval, kam míří její myšlenky. „Tak jaký byl pohřeb?“

„Smutný. Její manžel to nesl moc statečně. Podle mě dostane šok až později.“

„Vrátila ses už včera?“

„Ano. Dneska mi oznámili v práci dobrou zprávu. Budu připravovat novou výstavu a mám z toho velkou radost.“

„Skvělé! To je úspěch!“

„Spíš trochu štěstí. A taky se mi stala dost zajímavá náhoda, která se týká tvé rodiny,“ sdělovala mu váhavě.

„Opravdu?“

Vyprávěla mu o bronzovém tygru, ale nezminila se o zranění, které jí způsobil.

„Čtrnáctý markýz. William Halkin,“ pronesl zamyšleně. „Měl co do činění s Východoindickou společností, aspoň mám dojem. A s indickou politikou. Daroval Muzeu spoustu uměleckých předmětů.“

„Ostatně když jsem to ze začátku uviděla, nahnalo mi to trochu hrůzu. Myslím, že ten tvůj strach z náhod mě nakazil.“ Hodilo to s ní proti bezpečnostnímu pásu, jak prudce zabrzdil na červenou.

„Jak to myslíš?“

„Vzpomínáš, jak jsme na cestě do Londýna viděli tu bouračku?“

Přikývl a zatvářil se vážně.

„Jakmile jsem vešla do bytu, zazvonil telefon a já se dozvěděla tu strašnou novinu o Meredith. Po tom, cos mi vykládal, že náhody mají vždycky nějaký význam, mně to připadalo dost zvláštní.“

Světla se vystřídal a Oliver se rozjel o něco pomaleji. „Já taky nedostal v neděli večer moc dobré zprávy. V telefonu jsem se ti o tom nezminil. Charles mi volal, že dalších šest krav chcipl na ten virus, a veterinář řekl, že musíme přestat s prodejem mlíka, dokud se stádo neuzdraví.“

„Přijdete o hodně peněz?“

Před nimi se na Charing Cross Road vytvořila dopravní zácpa. Oliver zastavil za taxíkem, který právě vychrlil několik pasažérů. „Ano, a naše pojistka to nepokryje.“

„Třeba vám ta homeopatie, co chcete zkusit, pomůže.“

„Možná,“ prohodil nepřesvědčivě.

Objeli Trafalgar Square a zamířili do Pall Mail, pak Oliver zpomalil, našel místo k zaparkování a zacouval do něho.

Frannie těšilo krátké ruku v ruce s Oliverem podél řady bílých domů na Mail a pozorovat poslední záblesky denního světla skrze stromy.

U vchodu do galerie ukázal Oliver pozvánku. Z vnitřku se ozývala tlumená změt' hlasů rozprášené zábavy. Na vrcholku malého schodiště stála číšnice a držela podnos s pitím. Frannie ucítila kouř a parfém a závan alkoholu. Zašla k šatně, vyklouzla z pláště a položila ho na pult. Postarší stříbrovlasá šatnářka ho pověsila na ramínko a podala jí kroužek z umělé hmoty.

Frannie otevřela kabelku a kolečko do ní hodila. Jakmile to udělala, něco ji zarazilo. Něco na té visačce. Vstrčila ruku do kabelky, hrabala v ní a placku vytáhla. Bylo to číslo dvacet šest.

Na krku jí naskočila husí kůže, když si vzpomněla na Phoebina slova a na její vyděšený hlas, pro ni naprosto netypický. Jen si na to číslo dávej pozor.

Ke svému překvapení viděla, že si čísla všiml i Oliver, zakabonil se a na tváři se mu objevil zřetelný výraz znepokojení; nebo se snad mračil kvůli něčemu jinému, uvažovala, vložila kroužek do kabelky a pokoušela se ten okamžik zaplašit úsměvem. Dneska večer měla v úmyslu se bavit. Zcela bezpečně se nehodlala nechat vystrašit visačkou od šatny. Na večírku se tísnila úctyhodná sešlost atraktivních žen a vysokých mužů v oblecích s křiklavými kravaty nebo v neformálních sakách a tričkách. V černém bavlněném kabátku, elegantních šortkách a bílé halence se Frannie cítila dobře, přestože věděla, že se mohla obléknout ještě lépe. Ale zdálo se, že Oliver jí to schvaluje, když ji tak pyšně představoval svým přátelům a známým.

Seznámila se s historikem umění, který se jmenoval James Shenstone a byl v Trinity College v Dublinu s Declanem O'Harem. Častoval ji historkami o O'Hareových rošťárnách. Pak ji Oliver představil malíři, jehož jméno okamžitě zapoměla a nepodařilo se jí ho zapamatovat, ani když ho slyšela podruhé. Malíř byl malý, vyhlížel dost zaraženě a několikrát Frannie opakoval, že to vůbec nebyl jeho nápad uspořádat výstavu. Když zjistil, že je archeoložka, zabředl do debaty o vztahu mezi archeologií a antropologií, dokud ho kvůli fotografování neodtáhli, přičemž se tvářil dost rozpačitě.

Pak se jí zmocnil jeden neskutečně nudný člověk s hlasem znějícím, jako když skřípou ozubená kolečka, a začal ji zasvěcovat do soudního procesu, v kterém byl zapletený a o němž předpokládal, že ho četla v novinách, aniž vyslovil jedinou otázku týkající se jí samotné.

Nakonec ji vysvobodil Oliver, když ji ochranně objal kolem ramen a šeptl: „Vytratíme se?“

Vděčně přikývla, mile se na otřepu usmála a následovala Olivera k východu. Pomohl jí do kabátu a pak vyšli ven; byla téměř tma. „Mrzí mě, že se na tebe přilepil. Jinak se ti to líbilo?“

„Bylo to skvělé. Získala jsem dobrou municí na svého šéfa.“

„Vážně?“

„Od toho historika umění, kterému mě představili.“

„Od Jimmyho Shenstonea.“

„Ano. Chodil na univerzitu s mým šéfem z Muzea. Další náh—“ Odmlčela se uprostřed věty a provinile se na něj usmála. Objal ji. „Máš povolení to slovo používat; nejsem kvůli tomu zas tak paranoidní. Jen trochu.“

Frannie se rozesmála. „Kdo tam bude dřív?“

Vytrhla se mu a běžela po schodech nahoru k Pall Mail, brala je po dvou a Oliver jí byl těsně v patách. Nahoře se bez dechu zastavili. „Jsi cvok!“ řekl rozjařeně Oliver.

Ale když došli k autu, obličej se mu protáhl. „Lumpové!“

Ve svitu pouliční lampy byla jasně vidět slova na kartičce na předním skle: UPOZORNĚNÍ. TENTO VŮZ BYL OPATŘEN BOTIČKOU. NEPOKOUŠEJTE SE S NÍM HÝBAT. Pod tím byl velký hvězdicový znak Metropolitní policie.

Oliver trval na tom, aby tu renaulta nechali, a řekl, že to vyřídí až ráno; vzali si taxi a jeli do jeho bytu na Cadogan Square.

V kontrastu k impozantní nádheře fasády budovy byl byt malý a zařízený téměř výlučně moderním nábytkem. Viselo tam několik olejů po předcích, ale většina výzdoby pocházela ze současnosti. Byteček působil útulně.

Frannie se usmála, ale cítila se stísněná. Varování Phoebe Hawkinsové – Jen si na to číslo dávej pozor – jí uvízlo v mysli jako obehnaný nápěv. Šla za Oliverem do maličké, dobře technicky vybavené kuchyně a čekala, až vyndá z lednice láhev vína a párek sklenic ze skříně.

„Nemáš hlad? Nechtěla bys omeletu nebo něco?“ zeptal se.

„Udělám to, jestli chceš.“

„Nedělej si s tím starosti; za chvíličku to připravím... nejdřív se ale napijeme.“ Ze zásuvky vytáhl vývrtku a začal otvírat láhev.

„Myslíš si, že existují různé druhy náhod?“ chtěla vědět.

„Co tím míníš?“

„Je nějaký rozdíl mezi tím, co je jen pouhá náhoda, a – dejme tomu – něčím nadpřirozeným?“

Odnesl tác do obývacího pokoje, pustil kazetu s džezem, kterou neznala, a pak se posadil vedle ní na pohodlné sofa. Za sebou přes okno slyšela tlumený zvuk pouličního provozu.

„Člověk má vrozenou potřebu pokoušet se přijít na kloub věcem, kterým nerozumí. Jeden ze zvrácených paradoxů fyziky je fakt, že v chaosu existuje řád. Jak už jsem řekl, dneska jsem dělal na statistice dopravních nehod. V roce 1986 v Anglii zemřelo při dopravních nehodách 5618 lidí. 5339 v roce 1987. 5 230 v roce 1988. 5 554 v roce 1989. 5 402 v roce 1990. Ve Spojených státech je stabilita údajů také stejná, pouze čísla jsou mnohem vyšší.“ Zvedl ruce v bezradném gestu. „Jak se můžou sakra takhle shodovat, rok co rok?“

Ohromeně na něho pohlédla. „Ty je říkáš z hlavy?“

„Hmm.“ Nalil do sklenic víno a jednu jí podal. „Na zdraví. Nezdá se ti to divné? Když pomyslíš na všechny kombinace smůly a pravděpodobnosti, že se stane nehoda, čekala bys, že se to bude střídat – v některých letech víc, v některých méně. Jenže každý rok je to téměř stejné číslo. Je to stejné u dopravních nehod, psích kousnutí, leteckých neštěstí, rakoviny, infarktů. U všeho.“

„Proč to tak je?“

Oliver upil vína a pak se zatvářil vážně. „Existuje matematický zákon velkých čísel, ale já nevěřím, že to znamená odpověď. Myslím, že musí být něco za tím, jak svět funguje, co jsme ještě ani nezačali chápat.“

„Něco nadpřirozeného?“

„Domnívám se, že náhody jsou signály, že tu působí nějaká vyšší inteligence. Ale stále nejsem zcela přesvědčený, zda to je nějaká nadpřirozená síla nebo bytost, nějaké božské stvoření, a nebo něco, co je prostě uvnitř nás všech – součást našeho naprogramování.“

Hudba ji začala uklidňovat. „Takže bylo naše setkání součástí chaosu, nebo kosmického řádu?“

„Nemuselo to být ani jedno.“ Vyslovil tu větu ostře, téměř jako by Frannie plánil.

„Neexistuje teorie, že příliš mnoho přičítáme náhodám? Že vzhledem k nekonečnu je možné všechno? Že kdybys posadil opici k psacímu stroji, nakonec by přetvořila celé Shakespearovo dílo?“

„Nevěřím v nekonečno. Život je konečný; žádní lidé – ani opice – nežijí věčně. Daleko zajímavější by bylo, kdyby dramatici ve třech různých částech světa, kteří se nikdy nepotkali, najednou sedli a napsali přesně tutéž divadelní hru.“

„Slyšela jsem, že se tyhle věci stávají.“

„Ano. Skutečně se stávají. Děje se spousta zvláštních věcí, které se považují za náhody. Lidi se potkávají na nádražích a berou to jako náhodu.“

Frannie se usmála.

Oliver si dal malý lok vína a na okamžik o tom přemítal. „Když jsme se setkali na King's Cross, měli jsme být s Edwardem už v dřívějším vlaku; zmeškali jsme ho jen proto, že jsem si vzpomněl, že musím někomu zavolat.“

„No ne! Já měla taky jet dřívějším vlakem. Nechytla jsem ho, protože jsem měla hovor, právě když jsem chtěla odejít z kanceláře.“ Pozorovala jeho obličej, ale nevyčetla z něho žádnou reakci.

„Setkáme se před třemi lety v podniku tvých rodičů. Setkáme se o tři roky později na nádraží. Dám inzerát do časopisu, který nečteš, a ty ho najdeš.“ Svěsil hlavu a pak na ni pohlédl.

„Nevěřil Jung na náhodu, která má nějaký význam? Jakže to nazval – synchronicita?“

„Nikdy to nevysvětlil ke své spokojenosti. Myslím, že to později vykládal tak, že s tím má něco společného telepatie.“ Oliver přešel prstem po okraji sklenky. „Kdo to byl, co řekl, že člověk pochybuje o všem, o čem se dá pochybovat, a doufá, že to, co zbývá, je pravda?“

„To nevím.“ odpověděla, „ale je to krásně řečeno.“

„Podle mě je to smutný výrok.“

„Nemají matematici sklon stavět se k náhodám skepticky, protože šance na to, že člověk potká někoho známého, třeba na nádraží nebo na letišti, nebo že někdo právě zavolá, když na něj člověk zrovna myslí, jsou mnohem menší, než si uvědomujeme?“

„Taky jsem si to kdysi mýslíval.“ Oči se mu rozšířily a vypadal najednou sklíčeně. „Kdysi jsem opravdu doufal, že to tak je.“ Obemkl pohár dlaněmi, přidržel si ho pod bradou a pokusil se o chabý úsměv.

„Promiň, asi mluvíme o citlivém tématu.“

„To nic. Je dobře, že o tom mluvíme.“

Natáhla ruku a stiskla jeho. Pokožku měl jako led. Polekaně se odtáhla a zkoumavě si ho prohlížela. V očích měl tentýž výraz strachu, který u něho viděla, když ji poprvé pozval na schůzku. Zmizel však tak rychle, že si to třeba jen

představovala. Tentokrát mu ruku sevřela a znovu stiskla, celá poplašená. „Co ti je?“ Pousmál se. „Nic mi není.“ Opětoval stisk. „Nic mi není,“ opakoval, pak prudce vstal a odešel do kuchyně.

Kapitola šestnáct

Krátce po sedmé kráčela Frannie po ulici, kde bydlela Phoebe Hawkinsová, byla unavená a špatně naladěná. Oliver dostal lístky na premiéru výborného filmu a pozval ji, aby šla s ním.

Večer byl vlhký a drobně mžilo. Šla se skloněnou hlavou, v ruce láhev valpolicellského, zabalenou v hedvábném papíře, kterou koupila v obchodě s alkoholickými nápoji.

Nesmírně toužila Olivera zase vidět, stýskalo se jí po něm celý den. Dopoledne jí volal do kanceláře a nechal tam vzkaz, strávila však téměř celý den s Declanem O'Harem a skupinkou kolegů, takže zprávu viděla až v půl sedmé.

A teď, místo aby byla s ním, se trmácela v dešti kvůli tomu, aby strávila nevalný večer s někým, koho nemá ráda, a její pochybnosti narůstaly. Phoebe Hawkinsová byla zlomyslná manipulátorka a kvůli tomu se stala neoblíbenou. Na univerzitě musel být člověk opatrný, co jí řekne, protože se mu to o pár týdnů později mohlo vrátit úplně překroucené. Nevinná poznámka o kamarádovi se dala změnit v urážku a dotyčná osoba se ji mohla dovědět tichým, pokoutním způsobem, třeba jako bezděčnou poznámku. Nebo nějaká zpráva se dala snadno pozměnit. Pro Phoebe pravda neznamenal nic než surovinu připravenou ke zpracování. Frannie uvažovala, zda se Phoebe na něco podobného zase nechystá. Se svými pověstnými intrikami. S uměním nadělat mnoho povyku z ničeho. Kdyby se však za tím nic neskrývalo, umrtí Meredith a Jonathana Mountjoye a slepota Susie Verbeetenové.

S každým krokem, kterým se přibližovala k Phoebině ulici, v ní vzrůstal pocit stísněnosti. Kolem projelo taxi a ona byla v pokušení ho zastavit, aby ji odvezlo na Leicester Square, kde by se mohla připojit k davu před kinem a sledovat Olivera, s kým tam je. Čím víc času s ním trávila, tím víc ji těšilo být v jeho přítomnosti. Když se včera večer konečně zbavil napětí, milovali se celou noc stejně něžně a prudce jako minulou sobotu.

Pozornosti Pejroze Spodea neušlo, že přišla do práce v týčhž šatech jako předchozí den. Šortky nepatřily k její obvyklé pracovní uniformě. Pochopitelně to nijak slovně nekomentoval; vyjádřil se jediným krátkým a komplexním pohybem obličejových svalů. Declan O'Hare si toho rovněž všiml, protože jemu neušlo zhola nic, a udělal lehký vtípek narážející na nedostatečně vyvinutou pozornost vůči jejím zásadám v oblékání, ale Frannie ho odkázala do patřičných mezí, když jen tak mimochodem utrousila, že potkala jeho starého přítele Jamese Shenstonea a že vzpomínal na společné časy v Dublinu na Trinity College.

Pomalu kráčela podél zaparkovaných aut, která lemovala obě strany ulice. Když procházela kolem otevřeného okna, ucítila závan vařeného jídla, něco s česnekem, ale hlad neměla, nechtěla strávit večer popíjením valpolicellského a požíváním masových kuliček nebo čehokoliv jiného, co Phoebe ukuchtila v ubohoučké kuchyni.

Přerušovaný záblesk modrého světla se smýkl po chodníku a Frannie zaslechla houkání sirény. Měla pocit, jako by na ni sáhla smrt. Prudký závan větru zasmítal větvemi stromů na ulici a osamělý list zašustil na chodníku.

Včera dvě náhody: nález bronzového tygra; číslo dvacet šest. Pak na Oliverovo auto dali botičku. Byla mezi tím souvislost? Asi stejná jako mezi Meredithinou smrtí a oním převráceným autem? Už je tím posedlá. Zachvěla se.

Najednou jí připadalo, že je nevlídné chladno. Zima, nikoliv pozdní léto. Stará písnička od Buddyho Hollyho se hlasitě rozezněla z otevřeného okna naproti přes ulici. Když zahnula za roh, spatřila před sebou skrumáž automobilů a oslnivě bílou záři obloukové lampy.

Na okamžik ji napadlo, jestli tam něco nefilmují, pak se směrem k ní řítila osamělá modrá krychle přerušovaného světla a vzápětí zmizela. Uprostřed silnice stál policista ve svítivé vestě a právě stopl auto. Další krychle modrého světla se na jeho hrudi změnila do zelena.

První věc, kterou viděla v jasném bílém světle za ním, bylo kolo od bicyklu. Pak obrovský stín nákladního auta stojícího šikmo přes chodník. Jeho kabina zdemolovala něčí cihlovou zídku u předzahrádky. Nevelká skupinka lidí postávala na ulici a přihlížela.

„Promiňte, pane,“ naléhal policista na řidiče zastaveného auta. „Mohl byste jet jinudy?“

Kolo od bicyklu se lesklo v záři světla přípevněného na stojanu opodál. Zakvílely brzdy. Někáký člověk zakřičel.

Zahlédla sanitku. Požární stříkačku. Požární vůz. Široký nákladní vůz s jeřábem na zadní plošině, z kterého se právě odvíjel veliký kovový hák. Na obložených postranicích nákladáku se velkými písmeny skvěl nápis:

HUSTONS – VELKOOBCHOD S OVOCEM. ČERSTVÁ DODÁVKA PŘÍMO ZE ZAHRADY!

Frannie opět pohlédla na kolo od bicyklu. Bylo promáčkklé jako zbytek jízdního kola, pokroucené a polámané jako nějaká podivná moderní socha v galerii Tate. Jízdní kolo na dlažebních kostkách, napadl ji název. Její mozek se pokoušel zaměřit na něco jiného, odvést pozornost, odpoutat ji od těla pod předním kolem nákladáku.

Je ta paní mrtvá, tatí?

V mysli se jí vybavila Edwardova slova, když tehdy v neděli večer jeli do Londýna.

Zlomky modrého světla sklouzly po mokré chodníku a přes ženu ležící na silnici. Oranžové paprsky přerušované proudily ze světla na střeše kabiny jeřábu. Hromadily se tu chomáče tmavého kouře z diesellového motoru. Ženě bylo jako jí něco přes dvacet; postavu měla jako Phoebe, pomyslela si. A byla vysoká asi jako Phoebe. Měla na sobě kaftan a páskové sandály.

Frannie se podlomila kolena. Žaludek se jí obracel. Už se tam nechtěla dál dívat. Žena se sice nehýbala, ale nemusela být mrtvá, protože přímo pod nákladákem neležela; měla pouze jednu ruku přimáčkklou pod předním kolem, jako by se natahovala dospodu, aby na něco dosáhla.

Vedle ní ve strouze se povalovala nákupní taška. Nedaleko ležel karton s jogurty, jeho obsah se vysypal na asfalt; jablka, trs banánů; polyetylenový sáček čerstvých těstovin ve tvaru mašliček; tuba rajského protlaku. Ve strouze ležela

také velká kabelka přes rameno, hřeben a vedle něj diář.

K ženě kráčel muž ze sanitky, svítil si silnou baterkou a na kluzkém mokřině asfaltu dělal pomalé, opatrné kroky, jako kdyby chodil po ledě. Kolo nákladáku bylo vybočené a v paprsku světla zahlédla o kus dál ženu ruku, rozplácenou a plochou jako mrtvá mořská hvězdice.

Zpod pneumatiky pomalu vytékala krev. Koutkem oka zachytila slovo Pirelli, vyražené blízko disku. Přečetla si ho a slabikovala ještě několikrát, až přestalo dávat smysl. Bylo to něco, na co se mohla soustředit a co jí bránilo, aby se znovu podívala na ženu.

Potom paprsek sanitkové baterky ozářil ženu tvář. Byla obrácená obličejem vzhůru, oči zavřené, prameny krve se už srážely.

Výkřik uvízl Frannie v hrdle a pak vyrazil ven nejdřív jako nevěřící nářek, když se pokoušela nehlasně vyslovit Phoebeino jméno. Teprve pak se rozběhla k ní.

„Ustupte, prosím! Ustupte laskavě, prosím!“ volal policista.

Frannie si ho nevšímala, poklekla a uchopila Phoebe za volnou ruku, její zdravou ruku, a stiskla ji. „Nic se neděje, Phoebe, to jsem já,“ řekla, ale slova zazněla němě ve vysokém tónu, neslyšitelně jako píšťalka na psa. Něco nad ní kovově zazvonilo. Někdo ji odtahoval pryč. Hluboko uvnitř jí samotné vyzváněl zvon plný osudové tragiky. Už jednou slyšela jeho varovnou hranu.

„Musíte uhnout, prosím,“ upozornil ji jakýsi hlas. „Zvedáme.“ Stín nárazníku od nákladního vozu se zachvěl. Frannie se bezmocně třásla v šoku. Ozval se něčí hlas; zaburácel motor; zaslechla chřestění řetězu. Kolo se o nepatrný kousek nadzvedlo a pak ještě víc, zvedlo se docela a pod ním se zhoupl stín.

Frannie teď viděla přímo pod kolo; viděla, že to, co kdysi bývala paže, se proměnilo v rozplácenou beztvářnou hmotu masa, nerozeznatelnou od rozdrcené kosti, s obscénním obtiskem klikatého vzoru pláště pneumatiky.

Kapitola sedmáct

Do prostoru vypadl plastový kelímek: tryska vychrlila horkou černou kávu; pak zpěněné mléko; ozvalo se ostré cvaknutí a automat ztichl.

Frannie opatrně uchopila kelímek a dávala pozor, aby cestou nic neulila. Nesla ho zpátky do čekárny, jež působila depresivním neživým dojmem, který ještě umocňovala bezútěšná zelená malba na stěnách a pach vinylu z poškrábaných a potřáskaných koženkových potahů na židlích.

Kolem dveří zarachotil vozík. Pak bylo ticho. Asi po pěti minutách se chodbou rozezněly chvatné kroky a Frannie vzhledla, když se dveře otevřely. Dovnitř vstoupila sestra, kterou už dříve viděla, a za ní šel vysoký nabručený muž s unaveným, skoro agresivním výrazem pod hustým obočím. Měl na sobě šedivý, špatně padnoucí oblek, horní knoflíček u košile měl rozepnutý a kravatu uvolněnou.

„Tohle je slečna Monsanto,“ představila ji sestra. „Doktor Gower operoval vaši přítelkyni.“

Frannie vstala, ale chirurg ji gestem vybidl, aby se posadila, a sám si přisedl na kraj židle. „Nepodařilo se nám zastihnout její rodiče,“ oznámil stručně. „Pořád to zkoušíme.“ Upřel na Frannie dlouhý pohled, pod kterým ztuhla. „Nemohli jsme ji zachránit ruku, bohužel; kosti byly hodně rozdrcené.“

Frannie vnímala ta slova jedno po druhém, v pomalém sledu. Měla pocit, jako by dostala do břicha umrtvující injekci a tělem se jí šíří otupělost, zasahuje hrudník, hrdlo i mozek. Zavrtěla v hrůze hlavou, ale slova plynula dál, každé z nich rezonovalo a znělo ještě hlasitěji kvůli bzučení vadné zářivky na stropě.

„Museli jsme provést amputaci nad loktem. Alespoň zůstala naživu.“

„Ano,“ souhlasila nepřítomně Frannie.

„Viděla jste, jak se to stalo?“

„Ne... já jsem zrovna...“ Najednou si všimla láhve valpolicellského na vedlejší židli, pořád ještě zabalené v zeleném hedvábném papíře z prodejny alkoholických nápojů. „Právě jsem k ní šla na večeři.“ Dotkla se láhve; byla tvrdá a studená. „Kdy ji můžu navštívit?“

„Zítra odpoledne už bude dostatečně při vědomí, aby mohla mluvit, ale bude ještě den dva omámená z léků proti bolesti.“

Krátko po půl jedenácté večer vyšla Frannie z hlavního vchodu nemocnice. Horšící se počasí ji přinutilo vyhnout si límec a sklonit hlavu.

Třásla se, toužila, aby ji někdo držel, objímal ji a ujišťoval, že jí bude zase dobře, ať si nedělá starosti, že to byla jen souhra děsivých náhod, nic víc.

Vešla do stanice podzemní dráhy a koupila si lístek. Jen pouhé vyslovení názvu cílové stanice jí kupodivu připadalo uklidňující.

„Bethnal Green,“ zopakoval muž za skleněnou přepážkou; byl to Ind s měkkým hlasem; usmál se na ni, jako by ten směr pro něj rovněž něco znamenal, nějaké společné tajemství nebo místo pro každého na světě, kdo potřebuje pomoc. Peníze nazpět shrnul do kovové misky pod skleněný panel a ze žlábků se snesla jízdenka.

Dlouhý prázdný eskalátor s ní sjížděl k nástupišti. Phoebe Hawkinsová nebyla nemocná. Ale už na tom nebude nikdy líp. Celé to nějak nedávalo smysl; to bylo nejhorší. Ruka nikdy znova nenaroste. Stejně jako Meredith se nikdy nevrátí. Ani Jonathan Mountjoy. Susie Verbeetenová už nikdy neuvidí. A pravá ruka malého Dominika nikdy nebude normální. Déšť, tvrdý jako štěr, bičoval Frannie do obličeje, když vyšla ze stanice Bethnal Green a spěchala po silnici.

Vychutnala krátkou pauzu sucha pod paralelními železničními mosty a jako kdysi v dětství sunula ruku po kovovém zábradlí a zvedala ji u každého spoje. Chřípí se jí naplnilo známým nepříjemným pachem moči.

Opět vyšla do deště, minula autobazar, benzinovou pumpu a ošuntělou řadu obchodů a bister s prodejem jídel přes

ulici. Venku bylo jen pár lidí. Naproti přes silnici se rozkládalo školní hřiště. Kdysi jí připadalo tak velké, že by v něm mohla i zabloudit, nyní to však byl jen malý asfaltový dvůr s namalovanými čarami a cvičným basketbalovým košem, připevněným ke zdi; místo, které si teď sotva pamatovala a kam jako malá holčička kdysi denně kromě prázdnin docházela po dvanáct let.

Pár bloků odtud, stranou od hlavní silnice v temném zátiší, stál kostel a převorství Nanebevzetí Panny Marie. Byl to starý masivní kostel v gotickém slohu z červených cihel, docela obyčejný.

V dětství Frannie chodila s rodiči každou neděli na mši. V pubertě její víra postupně upadala, ale teprve když odešla ze školy na univerzitu, přestala chodit do kostela nadobro. Nestala se sice žádná událost, která by změnila její názory, jenom se v ní celá léta hromadily pochybnosti a potřeba hledat odpovědi vlastním způsobem.

Na autobusové zastávce zápolila nějaká stařenka se skládacím deštníkem. Nad krytým vchodem do kina svítilo jméno Kevina Costnera. Obchod se smaženými rybami a hranolky byl zavřený; o dvoje dveře dál měl otevřeno Quikburger, kde se hrbil nad pultem osamělý zákazník a četl si jídelní lístek. Z pachu smažené cibule se dělalo Frannie špatně.

Hlavou se jí honily myšlenky.

Jedna za druhou. Náhoda. Shoda okolností. Nic víc. Pane Bože, prosím tě, nic víc.

V kostech se jí usadil strach. Kolem zarachotil autobus; pak nákladní vůz. Chodidla měla promočená a pravá noha jí silně bolela. Vyndala pravou ruku z kapsy, vklouzla s ní pod nepromokavý plášť a zamířila vzhůru ke krku. Odpadlá katolička Francesca Monsantová otáčela tenkým řetízkem na hrdle, dokud nenahmatala drobný stříbrný křížek. Lehce jej stiskla. Dneska ráno si ho poprvé po mnoha letech zase vzala.

Do půlnoci zbývalo půl hodiny, když zazvonila u dveří, které byly z jedné strany lemovány temným komplexem budov Sandwich Paradiso a z druhé chabě osvětlenou a zakouřenou kancelář King Minicabs, kde se dalo telefonicky objednat taxi.

Po chvíli se v okně nad dveřmi objevilo světlo. Zaslechla, jak zavržaly schody a bouchly dveře, jednou. Po ulici za ní se s rachotem přehnala motorka a nechala za sebou oblak mastného kouře z dvoutaktního motoru; otcův hlas zakřičel:

„Anóóódoje?“

„To jsem já, tati, Frannie.“

Slyšela chřestění řetězu; klapání zámků; pak se dveře otevřely. Otec na ni překvapeně hleděl, a jako každý večer, i dnes měl tváře zarostlé hustým strništěm. Přes pruhované pyžamo si navlékl rozedraný froté župan; vlasy měl rozčuchané a Frannie si najednou uvědomila, jak zešedivěly, a divila se, že si toho nevšimla už dřív.

„Francesco! Ahoj! Proč ty přišla tak pozdě?“ Položil jí paže kolem ramen, navzájem se objali, políbili na tváře a Frannie ho pevně sevřela, drobného štíhlého muže, který nebyl o nic větší než ona. Dech mu byl cítit po víně a tabáku, vlasy po pomádě, kterou stále používal, a pyžamo čerstvou vůní po vyprání. Na tváři ji zaškrábaly tvrdé štětiny jeho strniska. Přála si, aby ji uchopil celou do náruče tak, jak to dělával, když byla maličká, silně zatoužila, aby ho mohla pořád považovat za tátu, a ne za cizího člověka.

Jemně ji uvolnil ze sevření, trochu poodstoupil a potřásl hlavou. „Kde ty byla v neděli? Proč ty nezavolala? My měli strach.“ Kosti na obličeji mu prosvítaly bledou pokožkou a oči měl zapadlé, jako kdyby ho sužovala zhoubná choroba, způsobily to však celé roky dřiny po nocích, nedostatek pohybu a čerstvého vzduchu, že byl tak vyčerpaný a odevzdáný; jako by si uvědomoval, že je život pro něj příliš velký, a zanechal pokusů se mu přizpůsobit. Místo toho žil a trpěl za jiné ve filmech, kterým propadl, a většinu volného času trávil u televize. Podíval se jí na nohu a obličej změkl účastí. „Co tobě stalo? Nějaký neštěstí?“

Pohlédla dolů a překvapilo ji, že má roztrženou pravou nohavici džínů. Sáhla si tam prstem a zabořilo ji to. „Já... ani jsem si toho nevšimla.“

„Kde ty upadla?“ Ukazovákem se lehce dotkl její tváře. „Vypadáš hrozně.“ V očích se mu najednou objevil záblesk podezření. „Ty se prala? Kluk tebe kopl? Pojď dál.“ Přitiskl se ke zdi, aby mohla projít, a pak zavřel dveře.

Stoupala po strmých schodech a v ruce stále svírala láhev valpolicellského. Uslyšela televizi; doléhaly k ní výkřiky, výstřely, zaburácel motor a zakvílely pneumatiky. Ozval se matčin hlas: „Chié, Papá?“

„Francesca. Ha avuto un incidente*.“ odpověděl poplašeně.

Pneumatiky znovu zaskřípěly; ozvaly se další výstřely; zahoukala siréna. Nahoře otevřel otec dveře do obývacího pokoje a rozsvítil. „Du pro nějaký věci, obvaz, kyslíčník. Chceš kafe? Sklenici vína?“ Páchl tu slabě česnek.

Zdi byly holé, ale malý pokoj s jídelním koutem byl přeplněný obrovskou trojdílnou stěnou, mnoha židlemi a porcelánovými ozdobami, které její matka sbírala.

„Kafe by bylo nejlepší.“ Frannie mu podala láhev vína. „Dárek,“ prohodila. „Jako omluva za tu neděli.“ Usedla do křesla a pohlédla na krb z umělých červených cihel. Na krbové římsě se vyjímaly fotografie její, sestry, dvou bratrů spolu s vázou hedvábných orchidejí, porcelánová figurka tuláka na lavičce z Capo di Monte a bílá soška Panny Marie z umělé hmoty. Okno vedlo do rušné ulice; tylovými záclonami spatřila světla nákladáku, který se namáhavě vlekl po ulici nahoru, pak viděla vrchní patro autobusu projíždějícího kolem, který byl prázdný až na jednoho zachmuřeně vyhlížejícího muže. Kousek dál po chodbě, v ložnici jejích rodičů, pokračovala televizní honička aut.

„Tak kdo tebe nakop, kdo to byl? Máš kluka?“

„Nikdo mě nekop, tati. Moje kamarádka měla strašnou bouračku na kole. Asi jsem se pořezala, když jsem si klekla.“

„Mamma mia! Pověra Francesca!“ Frannie se otočila, vyplašená hysterickým, pronikavým jekotem své matky, která se k ní hnala v županu, s vlasy schovanými v koupací čepici a s krémem na obličeji. Klekla si vedle Frannie a políbila ji na obě tváře. „Bouračku? Ty mít nehodu?“ Prstem jí projela vlasy, kroutila úzkostlivě hlavou a drmolila rychle italsky, aniž prakticky dala Frannie šanci odpovědět nebo něco vysvětlit. Odešla z pokoje a o chvíli později byla zpátky s ručníkem, mokrým hadrem, jódem a náplastí. Chrlila na Frannie otázky v italštině, zatímco jí pomáhala svlékat džínsy. Otec vešel dovnitř s kávou a sušenkami na podnose a jí najednou z té prosté rodičovské vlídnosti bylo do pláče, navíc

měla pocit, že si takové rozmazlování vůbec nezaslouží. Neměla na nic chuť, ale došlo jí, že vynechala oběd, ani nevěčeřela a potřebovala něco sníst, aby obnovila síly, proto do sebe vpravila sendvič, který jí vnutil otec.

„Něco ti povím,“ ozval se. „V sobotu sem šel do města kouknout na ten nově barák, kde byl náš podnik. A teď se drž. Eště nestavěj.“ V jeho hlase zazněl údiv; a zoufalství. „Ani nezašli! Poulterers' Alley, naše bistro, není to zbouraný!“

„Vůbec nic, tati?“

„Dělej na tý demolici... Ale už to mělo bejt před dvěma rokama. Eště dva roky sme tam klidně mohli bejt.“ Zapálil si cigaretu a Frannie zahlédla, jak se matka nesouhlasně zamračila. „Asi tam kopaj archeologové.“

„Mám novou známost,“ oznámila jim, aby změnila téma hovoru, protože nehodlala skočit na vějičku. Otcovy oči se rozšířily zájmem a naklonil se dopředu.

„Známost?“ opáčila matka a její výraz se také změnil. „Come si chiama?“

„Oliver,“ odpověděla Frannie.

„Olivier!“ prudce ze sebe vyrazila matka. „Un bel notné!“

„Oliver,“ opakoval otec.

Frannie se usmála, ale současně se cítila trochu trapně a byla by raději, kdyby se o tom nezmínila, protože se bála, že by to mohlo přinést smůlu; chodili spolu teprve něco přes týden.

„Tak copak dělá tendle Oliver?“ vyptával se otec. „Archeologa, nebo má voprvadickej džob?“

Nepřesvědčivě zavrtěla hlavou. „Ne, není archeolog; je matematik.“

Otec se na ni smutně zadíval. „Archeolog; matematik; jak je v tom rozdíl? Ecco. Přideš si sem vo půlnoci v takovým stavu...“ Potáhl z cigarety, kterou stiskl mezi ukazovák a palec, a potřásl zoufale hlavou. „Kdy dostaneš rozum, Francesko?“ Pohládl ji na temeni po vlasech. „Kdy konečně pochopíš voprvadickej svět?“

Podívala se na něj a byla od něho stejně vzdálená jako jindy.

Otec si povzddechl. Nastala dlouhá pauza, kterou nakonec přerušil. „Zůstaneš tu na noc, jasný? Vypucuju tvý šaty, ráno budou zas pěkný a suchý a dám tebe dobrou snídani.“

Zavřela oči a přikývla, přilíši unavená na nějaké námitky, natož aby přemýšlela. Překonal ji nával vyčerpanosti, přímo ji vysával. Chtělo se jí spát.

Ráno, když se Frannie probudila, její šaty ležely na židli v malinkém pokojíku pro hosty. Bylo sedm hodin a byt byl prázdný. Osprchovala se a oblékla a potom si zašla dolů do bistra. Rádio vyhrávalo nějaký cajdák. Otec krájel chleba a mazal máslem a matka mlčky míchala tuňáka s cibulí.

„Můžu s něčím pomoci?“

Matka si utřela ruce do zástěry a políbila ji na obě tváře; matčina pokožka byla na dotek měkká a chladná.

„Ty seď, udělám tebe pořádnou snídani,“ řekl jí otec. „Dostanu v tebe nějaký jídlo.“

„Díky,“ usmála se a najednou měla pocit, že je to jako za starých časů. Venku bylo příjemné ráno a slunce svítilo oknem přímo dovnitř. Kolem projela pouliční čistička a už začínal houstnout provoz směrem do Londýna.

Sedla si na jednu z důvěrně známých tvrdých židlí u úzkého stolku a odsunula stranou kečup a láhev s hnědou omáčkou.

„Jakpak ty spala?“ ptal se otec, zatímco do mísy rozklepl vejce. Zaprskalo máslo.

Odpověděla, že spala jak zabitá. Nedodala však, že to bylo poprvé po několika dnech; usnula hlubokým, bezesným spánkem. Dnes ráno se cítila daleko svěžejší; a měla hlad.

Otec vzal další vejce a pak na ni nejistě pohlédl. „Ale něco zlého tobě zdálo, co?“

Zavrtěla hlavou. „Ne,“ usmála se.

„Maminku a mě ty strašně vyděsila.“ Jemně poklepal na vejce, aniž ho rozbil, pak se na ni znovu zadíval. „Ty mluvila ze spaní.“

Zamračila se a připadlo jí, že z místnosti ubylo trochu světla. „Co jsem řikala?!“

Pokrčil rameny, rozbil vejce jednou rukou a vлил obsah zase do mísky. Než do nich namlel trochu černého pepře, pořádně je rozšlehal vidličkou. „Samej blábol. Žádnej smysl nedělalo. Cízej jazyk.“ Tatínek vypadal ustaraně.

„Vystrašilas nás, mámu a mě.“

„Co tím chceš říct?“

„Jako by ty nemluvila. Jako by mluvil skrz tebe někdo jinej.“

Viděla, že se oba tváří vážně, a cítila na kůži studený pot.

„Něco nedobrého se děje, Francesko,“ pronesl varovně. „Něco moc nedobrého.“

Kapitola osmnáct

„Jsi úplně bílá,“ upozornil ji Penrose Spode přes sterilní čistotu svého psacího stolu. „Jsi v pořádku?“

Frannie přikývla.

„Ponocovalas?“ Dokonalý kroužek jeho úst se roztáhl do významného úsměvu.

„Tak to nebylo, Penrosi. Bohužel, včerejšek pro mě moc veselý nebyl.“ Stále sice nevěděla, jak dobře Phoebe znal, ale ještě nebyla schopná povědět mu přímo do očí o té nehodě.

Její odpověď způsobila, že se mu na obličeji usadil poněkud zaražený výraz, jako by si nebyl jist, jak se k tomu má postavit. Otevřel ústa, pak je zase zavřel, a tak anuloval jakékoliv další pozorování, které učinil.

Jakmile opustil pracovní stůl a vyšel na chodbu, vyhledala číslo květinářství, aby objednala nějakou kytici s přáním a nechala ji na účet své platební karty poslat Phoebe do nemocnice. Zatímco část jejího mozku toto vykonávala automaticky, její aktivní bdělé vědomí přemítalo o souhře náhod, kdy čtyři lidé ze stejného ročníku na univerzitě během krátké doby zemřeli nebo se zmrazili.

Srovnávala to s logikou; s racionálním myšlením; s teorií pravděpodobnosti, o které něco pochytila z několika rozhovorů s Oliverem Halkinem. Rovněž neustále slyšela, jak se v ní ozývají otcova slova plná úzkosti; vždyť přece každý mluví ze spaní, když má starosti; a většinou nesrozumitelně.

Později dopoledne volal Oliver, aby se zeptal, jak se jí daří a jak dopadl večer. Vyprávěla mu o Phoebině nehodě, která ho dost vyděsila, ale zároveň projevil velkou účast. Přesně totéž jako u Meredith. Chtěla vědět, jak dopadla premiéra. Přestože tvrdil, že to bez ní nebyla žádná zábava, náladu jí to příliš nezlepšilo.

„Vyzvednu tě zítra v půl deváté.“

„Dobře.“ Mluvila stručně vzhledem ke Spodeovým uším. Ale když zavěsil, držela sluchátko ještě pár sekund u ucha, protože náhle dostala strach, že to mohlo být poslední spojení mezi nimi; že už by ho vůbec nemusela vidět.

Zachvátil ji panický strach ze zbývajících částí vlastního života.

Frannie civěla na název oddělení, napsaný šedým písmem na zeleném pruhu nad dvoukřídlovými dveřmi. LYTTLETON. Dodala si odvahy.

Nemocnice jí děsily; vždycky se jich bála; jejich pachů i zvuků. Člověk vešel do nemocnice a rázem se ocitl spíš blízko smrti, než aby tam našel útěchu.

Zatlačila na dveře, aby je otevřela, a zamířila k sesterně. Zdravotní sestra jí sdělila, že Phoebe leží až vzadu za rohem; řekla, že její rodiče právě odešli, a požádala ji, aby se dlouho nezdržela, protože Phoebe je pod sedativy a velmi unavená a měla by co nejdříve spát.

Vznášel se tu pach politury na nábytek, dezinfekce a všudypřítomný zápach bramborové kaše. Za zástěnou u jedné z postelí panoval ruch. Minula starší, téměř holohlavou paní s propadlými tvářemi, což způsobilo, že ženina ústa vypadala jako pupík, a další pacientku, asi padesátiletou, která pilně pletla a udílela přitom slyšení svým příbuzným. Oddělení se na konci ohýbalo do tvaru písmene L. Phoebe byla až vzadu v rohu, ležela na zádech s ochranným košem přes břicho. Za sebou měla okno s modrými závěsy, které ještě nebyly zatažené na noc. Frannie se sevřelo hrdlo.

Phoebe hleděla na strop s očima zpola přivřenými a její tvář měla barvu žvýkačky. Z háčku nad ní visela sluchátka; nástěnná lampička byla zhasnutá; na stolku stály miska s ovocem a váza s kyticí a bylo tam několik přání.

Vedle postele stála kapačka, ale nebyla napojená. Phoebina pravá ruka ležela na přikrývce; na její hřbet přilepili náplast kanylu a kolem zápěstí jí dali žlutý plastický náramek.

Frannie zahlédla, jak jí z rukávu nemocniční košile vykukuje kůže, a na okamžik si myslela, že je Phoebe v pořádku, že ten chirurg, doktor Gower, se zmýlil a že jí nakonec ruku zachránil.

Pak si všimla jejího zakončení, tenký malý pahýl s obvazem na konci připomínal obrovský palec. Trpasličí bezruká paže jako u dítěte znetvořeného vinou thalidomidu. Útlá a vzbuzující soucit.

Najednou ucítila nával horkosti v hlavě a přemohla ji závrať. Podívala se na Phoebin obličej a pak znovu na pahýl. Na chvíli se obojí oddělilo, jako by každá část patřila dvěma různým lidem. Pahýl náležel někomu jinému. Ta Phoebe, kterou znala, měla obě ruce.

Přikročila blíž, pak zase zůstala stát a přitom se snažila zachovat klid. Podívala se pozorněji, jenom aby se ujistila, že si z ní Phoebe nedělá legraci, jako si z ní prve vystřelil Declan O'Hare, a že její paže není ohnutá dozadu podobně, jako kdysi její otec ohýbal vždycky malíček, zvedl ruku, ukazoval jí zbytek prstů a předstíral, že si malík ukousl.

Phoebe měla na čele malou náplast a o něco větší na tváři. Očima netečně zaregistrovala přítomnost Frannie. Frannie se snažila tvářit vesele, věděla, že musí být silná, nesmí připustit, aby si Phoebe myslela, že přijít o ruku znamená katastrofu, nesmí dovolit, aby si myslela, že je to něco horšího než vytrhnutí mandlí; chtěla, aby pochopila, že lidi přicházejí o ruce i o jiné věci a že to vůbec nic není. Není to o nic horší než mít rýmu nebo zmeškat autobus. Nebo nechat otevřená dvířka od mrazáku.

Kdo by sakra potřeboval obě ruce?

Zhluboka se nadechla, postavila se vedle postele a prkenně uchopila Phoebe za pravou ruku. Oplatila jí to slabým stiskem.

„Ahoj, Phoebe,“ pozdravila.

Uplynulo pár vteřin, než Phoebe odpověděla unaveným a sotva srozumitelným hlasem. „Franny.“

Frannie usedla na židli vedle lůžka a podívala se na veliké komické přání se sestrami, které svištěly po oddělení na skateboardech. Opět stiskla Phoebinu ruku. „Chudinko.“

Phoebiny oči se zvolna obrátily k obličejí Frannie. Víčka se zavřela, pak opět otevřela, jak zápasila se spánkem. Frannie znovu pocítila lehounký stisk na své ruce. Rozhodla se, že raději už nebude ztrácet čas.

„Včera večer jsi mi něco chtěla říct, Phoebe, bylo to moc důležité. Pamatuješ se?“

Po několika sekundách dívka na posteli krátce přikývla. Pak se jí v očích objevil zmatek. „Donutilo mě to vjet před nákladňák. Abych si myslela, že dokážu porazit nákladňák.“

„Kdo tě přinutil?“

Nastala dlouhá odmlka. Phoebe zavřela oči. Frannie vyčkávala a modlila se, aby je zas otevřela, aby neupadla do spánku. Rozhlédla se, viděla, že se žádná sestra nedívá, a jenně zatřásla Phoebinou paží. „Kdo tě přinutil vjet pod nákladňák, Phoebe?“

Otevřela oči a pohlédla zmateně a udiveně na Frannie. „Věštba,“ odpověděla.

„Věštba?“ opakovala Frannie.

Phoebe pojednou natáhla ruku, ochable s ní pohnula, přitáhla si Frannie k sobě a prosebně se na ni zadívala. Její rty se pootevřely. Očima se snažila cosi sdělit; promluvila, ale příliš slabě. Frannie se naklonila až k ní a tvář se dotkla její líce.

„Věštba. Varuj je, Frannie.“

Frannie byla celá zmatená. „Věštba? Vysvětli mi to. Prosím.“

Pak si zčistajasna uvědomila, o čem Phoebe mluví; a vybuchla v ní miniaturní puma strachu.

Kapitola devatenáct

Jakmile otlučený volkswagen, nacpaný osmi studenty z Londýnské univerzity, zajel k obrubníku, Frannie vsunula ruku pod tričko a uklidnila se, když nahmatala křížek. Věděla, že to, co dělají, není správné. Před hodinou se zdálo, že je to vynikající nápad, jenže alkohol nyní přestával působit a odvahu, kterou jí dodával, vystřídal rostoucí neklid a vědomí toho, co se stalo naposledy, když byla tam dole.

„Tamhle doleva kolem těch pytlů s odpadky,“ řekla.

Volkswagen s trhnutím zastavil a s motorem utichla i hřmotná hudba. Vyhrnuli se ven a shromáždili na chodníku, rozjívěný houf s rozčuchanými vlasy a otrhanými šaty, mžourající v drobném dešti a naoranžovělém sodíkovém šeru pouličních lamp, jako kdyby je na nepřátelském území vysadila kosmická loď. Nad nimi se z každé strany tyčila tmavá ztichlá okna bank a pojišťoven. Ve čtvereční míli londýnského City byly ulice, které se přes den hemžily lidmi, každý večer tiché; o sobotách byly mrtvé.

Kolem projelo osamělé auto, jehož pneumatiky svištivě prořizly kaluže a odraz zadních světel ho následoval přes lesklý asfalt jako duch.

Seb Holland zamkl dveře vozu. Frannie lechtalo na tvářích drobné mrholení, když je vedla za roh kolem zprostředkovatelný práce Johna Templara s kartičkami ve výkladní skříní:

SEKRETÁRKU PRO VEDOUCÍHO ODBYTU – POUZE ZA PROVIZI.

NA ČÁSTEČNÝ PRACOVNÍ ÚVAZEK DVA DNY V TÝDNU ÚČETNÍHO DO EXPEDIČNÍHO ODDĚLENÍ.

A dál do úzké uličky, která byla mnohem temnější. Kráčela kolem holičství, prodejny novin, opravný obuvi a krejčovství, pak se zastavila a hledala v kabelce klíče. Voda jí prosakovala korkovými podrážkami plátěných bot.

„Je, hele!“ zvolal Seb. „Tohle je podnik tvého táty?“

Frannie přikývla.

„Senzace!“ pronesl kdosi další.

Nad malou výkladní skříní se vyjímala řada třiceticentimetrových zářivkových písmen, z nichž dvě chyběla:

B S T O L U I G I.

Čtyři malé přísavné úchytky držely bílý jídelní lístek z umělé hmoty na vnitřní straně výkladu. JÍDLA U NÁS, NEBO PŘES ULICI bylo dole vytištěno. Prasklá cedule z plastiku, která visela přes výkladní skřín na tenkém řetězu, hlásala: Speciality k snídani! Z řeznických háků visely salámy a párky; ultrafialová mucholapka nad pultem dodávala tmavému interiéru bistra šarlatového lesku.

Frannie odemkla hlavní dveře a vstoupila dovnitř, mezi důvěrně známé pachy kořeněného masa a olivového oleje, kávových zrn a čisticích prostředků. Stiskla jeden z vypínačů; zářivka zalila chladným světlem zadní část bistra a nepřetržitě bzučení, které ze sebe vydávala, se připojilo k pravidelnému hučení chladnic.

Police uvnitř skleněného pultu byly prázdné. Na něm ležel osamělý proutěný košík, naplněný balíčky s bramborovými lupínky. Byla tam elektronická pokladna, před umakartovým pultem podél protější stěny stála řada barových stoliček a vedle skupinka malých stolů s křesílky a židlemi z umělé hmoty. Zadní stěnu zdobily pomačkané plakáty Neapole a Amalfi. Oba plakáty byly staré, barvy měly vybledlé, rohy rozřezané a tam, kde byly v minulosti několikrát odtrženy od nevzhledných pruhů samolepicí pásky, která je přidržovala na zdi, chyběly celé kusy.

Plakáty patřily k tomuto místu stejně neodmyslitelně jako otcovo srdečné vítání každého hosta, ať už ho znal, nebo ne:

„Zdravičko, jak se vede? Co to dneska bude?“ Stejně tak sem zapadalo matčino mlčenlivé soustředění na přípravu sendvičů, vaření teplých nápojů a vkládání keramických misek s těstovinami do mikrovlnné trouby. Lidé si její zamlklost pletli s nevlídností, ale bylo to jen proto, že za osmadvacet let, co opustili periferní ulice Neapole, aby v Anglii hledali blahobyť, její matka nikdy nedokázala zvládnout jazyk tak, aby mohla udržovat alespoň základní konverzaci.

Na síti mucholapky se třepetala a šelestila mýra. Místnost byla stará, stále stejná od roku 1957, kdy si ji rodiče pronajali, a úzkostlivě čistá, stejně jako každý večer, od pondělí do pátku, když kolem šesté odcházeli a zavírali. Jako dítě tu Frannie trávila daleko víc času než v jejich bytě na Bethnal Green. Pracovala tu téměř každý den o školních prázdninách a chodila sem pomáhat i teď ve svém volnu, když byla na univerzitě, jenže ne tak často.

„Dám si uzený hovězí s koprem na žitný,“ poroučel si Max Gabriel, zíral přes prázdný pult a z očí si shrnul rozčuchané blondaté vlasy.

„Hej, Luigi, jeden krokodýlí sendvič – a hejbní kostrou!“ zahřímal Seb Holland, naklonil se přes pult a se smíchem se rozhlížel. „Hej, Luigi! Obsluha, hej!“

Ozvalo se hlasité zapraskání, jak shořelo křídlo mýry, tvor dopadl na dno mucholapky a škubal sebou mezi mrtvolkami much a vos. Frannie zamkla hlavní vchod. Cedule „Promiňte, zavřeno“ se lehce zhoupla proti sklu. Přesvědčila se, že je otočená nápisem ven; měla stažené hrdlo a nebyla si jistá, jestli je to ze strachu, nebo zda se cítí provinile, nebo z toho, že si uvědomila, jakou udělala chybu, když sem své přátele přivedla, když to místo navrhla a že vůbec s tím nápadem přišla.

Padací dveře do sklepa se nacházely v nevelké chodbě, která oddělovala hlavní místnost bistra od kuchyňky a toalet. V dětství sklep Frannie přitahoval, ale zároveň ji děsil. Paolo, její starší bratr, tvrdil, že tam bydlí bubák, a Frannie mu věřila; sklep byl na to dost velký i dost tmavý. Strašidlo tam klidně mohlo žít navždycky, vodu si stírat z vlhkých zdí a uždíbovat ze zásob, které tam skladoval její otec. Schovávalo se, číhalo někde v přitímní (pozorovalo ji, jak říkával Paolo), kdykoliv šla s otcem dolů, aby otevřeli jednu z beden se sýry, masem a olivami, které sem pravidelně dodávali z Palerma, když byla malá; strašidlo se bálo jejího otce. Jenže jí ne.

Zahlédla strašidlo jen jednou: když byla naposledy tam dole.

Přinejmenším viděla jeho stín. Stalo se to před pěti lety, možná i více. Sklep už nepoužívali, vlastně ho nevyužívali dobrých deset let; velkoobchod začal skladovat veškeré zboží, které její otec potřeboval, a pro něho bylo daleko snadnější a výhodnější vyzvedávat si své objednávky jednou týdně než lodí dovážet ve velkém množství produkty z Itálie.

„Potřebujeme nějaký papír,“ rozkazovala pánovitě Susie Verbeetenová. Černé vlasy měla kolem stran střižené nakrátko a nad temenem stojatě rozprostřené, jako kdyby vyskočily z krabičky s čertíkem. Její matka prý byla vědma a díky tomu se Susie Verbeetenová vyzнала v okultismu. „A tlustý fix“

Jonathan Mountjoy stál jako obvykle s rukama v kapsách a zíral nepřítomně nahoru s myšlenkami soustředěnými na jinou dimenzi. Lynn Frickersová, drobná a hubená jako vrabec, se podívala nervózně na Frannie. „Právě uvažuji, jestli bych se neměla vrátit. Mám do pondělka spousty učení.“

Bob Castle, jehož obličejové svaly vystupovaly a prohlubovaly se mezi vějíři řídkých ryšavých vousů, přikývl. „Ano, já...“ Očíma těkal po místnosti. „Musím brzo vstávat... myslím, že... bych měl...“

Frannie zašla do malého přístěnku za lednicemi do skříňky, kam ukládali kancelářské potřeby. „Kolik papíru?“ zvolala a lekla se, jak podrážděně její hlas zazněl.

„Musíme udělat dvacet osm čtverečků velkých asi osmkrát osm centimetrů,“ odpověděla Susie Verbeetenová.

Frannie vyndala několik listů papíru, pár nůžek a černý značkovací. Lynn Frickersová s Bobem Castlem, který za ní stál jako věrný psík, se pokoušela otevřít hlavní dveře. Frannie jim odemkla a vypustila je ven, pak za nimi znovu zamkla a tajně si přála, aby mohla jít s nimi. Cítila, jak se jí vlasy na temeni ježí a v krku má sucho.

„Teda nechápu, proč se sem vůbec obtěžovali chodit,“ divila se Meredith Minnssová. „Stejně jsou k ničemu!“

Frannie si z obličejové odhrnula hnědé vlasy a zasmála se, protože veselá normálnost Meredithina hlasu zmírnila na chvíli její obavy. Podala papír Susie, pak zašla dozadu, poklekla na staré linoleum vedle padacích dveří, vsunula prsty pod kovový zasunovací držátek a pořádně zatáhla. Těžké dveře se zapraščením povolily a s nimi se zdvihla pavučina. Před ní nahněvaně prchal pavouk. Ven se vyhnul studený zatuchlý vzduch, který páchl vlhkým kamenem a zetlelým dřevem, obklopoval ji, pronikal jí mokrymi šaty pod kůži, a Frannie se s náhlým nepřijemným pocitem hrůzy zahleděla na dřevěné schody, které se téměř vertikálně svažovaly dolů a jejichž spodní stupně pohlcovala temnota.

Po těchto schodech se před pěti lety drápala po čtyřech nahoru a ječela. Pronásledována strašidlem. Hledala tehdy vchod do tajné chodby, která měla vést k Temži a kterou před staletími zazdili. Najednou se za ní mihl stín a ozvalo se hlasité zaskřípění. Když na něj zamířila baterkou, žárovka praskla.

Uvědomovala si, že to mohla být jen její fantazie. Nebo tulák či opilec. Sklepy byly propojené. Člověk se mohl proplazit pod oblouky a prochodit tak půlku londýnského City. Tato část Londýna byla protkaná tajnými chodbami, jejichž stáří sahalo až do středověku a které používali vězni prchající z Toweru, royalisté během občanské války a pašeráci.

Pět let se odhodlávala opět sejít do tohoto sklepa a dokázat si, že ten stín nic neznamenal, že to byl jenom optický klam. Pokaždé když sebrala odvalu, zbaběle couvla, protože tu nebyl nikdo, kdo by ji doprovázel. Ale dneska večer se v dolní místnosti pizzerie trochu opili, dělali hlouposti, žertovali, vyprávěli si duchařské historky a pokoušeli se jeden druhého strašit. Takže když Seb Holland navrhl spiritistickou seanci, nebo to možná byla Meredith Minnssová, a Susie Verbeetenová tvrdila, že je k tomu třeba naprostá tma, Frannie jim pověděla, že ví o ideálním místě.

„Sebe, máš v autě baterku?“ zeptala se, protože si vzpomněla, že ve sklepech není světlo.

„Ano, dojdou pro ni.“

Přiloudala se k ní Meredith Minnssová, postavila se vedle a koukala do sklepa. „Jééé! Panebože, co je tam dole?“

„Nic,“ odušila Frannie. „Prázdné krabice a krámy.“

„Skvělý,“ pronesla Susie a nakukovala jí přes rameno.

„Vypadá to děsivě,“ připojil se Max. „Proč to neuděláme nahoře?“

„Protože k tomu potřebujeme místo, kde nikdo jiný není, a úplnou tmou,“ poučila ho Susie.

„Na co úplnou tmou?“ chtěla vědět Meredith.

„Protože, milofana,“ promluvil Seb s německým přízvukem a prsty jí přešel po zádech, „my fyfolame knýžeta temenot. Jééé, chacháá!“

Meredith se zachvěla a zasmála se. „Nech toho!“

Seb odemkl vchod a šel pro baterku. Susie vystříhla dvacet osm čtverečků z papíru, napsala na každý z nich postupně velké písmeno abecedy a na zbylé dva po jednom slově Ano a Ne.

„Potřebujeme sklenici,“ upozornila je Susie, „rovnou podložku a svíčku.“

„Dole je nejspíš nějaká bedna, která se bude hodit, jinak bychom museli snést dolů stůl,“ vysvětlila Frannie a podepřela padací dveře v závěsech.

Max se rozhlížel po bistru. „Jeden by si mýsl, že tohle místo je zlatý důl... přímo v City... dokonalý.“

„Nájem je moc vysoký,“ řekla Frannie a na okamžik přemýšlela o rodičích: každé ráno vstávat v pět a dělat sendviče; pořád jen tak tak platit účty, snažit se získat dalších pár let nájmu, který chtěli majitelé ukončit kvůli přestavbě; stále přitom snít, že se rodina vrátí do Neapole obtěžkána bohatstvím. Ale skutečnost byla taková, že se nevrátí nikdy, určitě ne teď. Příbuzní a přátelé buď zemřeli, nebo se přestěhovali, nebo se změnili; minulost, kterou zanechali v Itálii, byla stejně chudá jako budoucnost, která před nimi ležela v Anglii. Za pár let vyprší nájemní smlouva, tentokrát nadobro, a celá budova se zbourá. Její rodiče se budou muset přestěhovat, začínat někde znovu, unavení, stárnoucí lidé, jejichž naděje byly roztepány jako starý kov.

Frannie našla krabici se svíčkami ve skřínce vedle kuchyňského dřezu, jednu vyndala, sebrala zápalky z plynového vaříče a počkala na Seba. Vrátil se ke vchodu, zamkl za sebou a podal jí velikou baterku.

Rozsvítila ji, zamířila silným kuželem paprsků dolů do tmy a viděla, jak po podlaze sklouzla kulatá skvrna bílého světla. Pak si napsala do zadních kapes džínsů svíčku a sirky a začala pomalu sestupovat po dřevěných schodech, v jedné

ruce svírala baterku a druhou se pevně přidržovala každého stupně.

Jakmile slezla dolů, projel jí nepříjemný pocit osamocení. Připadalo jí, že tvář Susie Verbeetenové je daleko nad ní. Ledový vzduch jí pronikl oblečením a ofoukl jí kůži. Posvítla baterkou dál do asfaltové černé temnoty, která ji obklopovala, a pokoušela se rozptýlit svůj strach. Kolem ní se roztančily stíny. Monotonní opakované kap... kap... kap zaznívalo odkudsi shora, kudy sem zatékala dešťová voda.

Z obou stran i za ní se rozprostíraly do dálky sloupky: podsadité kamenné sloupky a žebrové oblouky, které byly postaveny, aby podíraly sklepení, poté když stoupající vody řeky Temže před staletími podemlely zdejší základy. Byly daleko objemnější, než bylo patrně nutné, a jejich stáří sahalo do dob, kdy o technických tlacích a tolerancích se ještě nic nevědělo. Vlhké cihlové zdi se drolily a vykládalo se, že prý za nimi byly zazděny oběti moru.

Míhala světlem sem a tam, ale nezahlédla nic, co by nepoznávala. Několik prázdných kartónových krabic, nebezpečně nakloněných, se dny rozmáčenými vlhkostí, která vzlínala z podlahy. S leknutím uhnula světlem stranou, když jí došlo, že ozářilo krysu v rozkladu.

„Dobrý?“ zavolala na ni Susie a její hlas zazněl ozvěnou. Dobrýyy?

„Jo, fajn!“ zahlaholila. Jo-ajn-ajn-ajn, ozýval se její hlas; potom každého z nich vedla dolů po schodech s pomocí baterky.

„Hrůůůza!“ vyhrkl Seb, vstřčil ruce do kapes a rozhlížel se kolem.

„Perfektní,“ zhodnotila místo Susie a pohlédla pochybovačně nahoru. „Myslím, že bychom měli zavřít ty dveře. Nesmí tu být vůbec světlo.“

Seb vylezl nahoru a vzal za držadlo. Padací dveře se zaklaply s dunivým žuchnutím, které u Frannie vyvolalo náhlý pocit klaustrofobie.

Znova mu posvítla baterkou na schody, pak jí postupně přejela po tvářích všech svých přátel, aby se uklidnila. Téměř všichni vypadali nervózně. Zdálo se, že dokonce i Seb ztratil něco ze své odvahy. Jen Susie vypadala bezstarostně, když vybírala širokou bedýnku z překližky s rovným dnem, doprostřed umístila obrácenou sklenici a pak kolem ní kruhovitě rozhodila promíchaná písmena i se slovy Ano a Ne. „Udělejte okolo krabice kruh a vezměte si něco k sezení,“ přikázala jim.

„Júúú!“ zaječela Meredith a chytla se Jonathana Mountjoye. „Něco se tu pohnulo.“

Frannie posvítla baterkou a zahlédla krysu nebo velkou myš, jak mizí daleko vzadu za oblouky v klenuté chodbě.

„Máš tu svíčku, Frannie?“ zeptala se Susie.

Frannie vytáhla svíčku z kapsy a škrtla zápalkou. Štiplavý pach síry byl ve srovnání s vlhkou zatuchlinou uklidňující. Susie vzala svíčku, nechala spadnout pár kapek rozteklého vosku na bedničku, upevnila do něj svíci a přitom zaklela, jak jí kapka horkého vosku spadla na prst. Po zemi zaharašil soudek, který si přivalil Jonathan Mountjoy. Frannie, vylekaná tím hlukem, otočila hlavu, protože se jí tak vrátila vzpomínka na onen stín i skřípavý zvuk. Pak se každý posadil.

„Zhasni baterku, prosím tě,“ požádala Susie.

Frannie poslechla. Zdálo se, že tma se na ně náhle vrhla a že slabý oválný žlutý plamen ji sotva držel v šachu. Kolem spodku svíce se mihotala malá skvrna stínu, jak se plamen zachvíval. Frannie ofoukl zátylek studený průvan jako dech. Dešťová voda někde v temnotách stále pravidelně ukapávala. Plamen opět zakmital, ještě víc, a Frannie pocítila, jak jí na pažích vstaly jemné neviditelné chloupky. Tričko s nápisem Osvobodte Nelsona Mandelu k ní přilnulo jako mokrá ručník.

Ozvala se tři hlasitá zaklepání, až se vyděsila. Pak strašidelný hlas zahřímá: „Je tady někdo?“

Meredith se zahihňala.

Opět tři poklepy.

„Sebe,“ okřikla ho ostře Susie.

„Jééé-cha-cha cháá!“ zareagoval tichým, ale zvukným hlasem.

Frannie přejely po krku čísi prsty, až sebou trhla. „Sebe...“, probohasvatýho!“ Pak se zasmála, na okamžik zbavená nesnesitelného napětí, které ji sužovalo. Možná tohle bylo nejlepší, jen tak žertovat, provádět hlouposti, nebrat to moc vážně:

„Cítím tady duchy,“ pronesl Seb. „Cítím je všude na sobě.“ Zavrtěl se.

„Sebe,“ zašeptal Max. „Podle mě bychom se měli všichni uklidnit a přestat blbnout.“

Meredith Minnssová se nejistě usmívala. V chabém světle jí bledá bělost pleti v kontrastu se zářivou červení rtěnky a lesklými černými vlasy dodávala strašidelného vzezření. Susie Verbeetenová se rozhlížela panovačně kolem.

„Heleďte, lidi, zrovna uvažuji, jestli tu mám fakt zůstat,“ promluvila Meredith a teatrálně zaklonila hlavu. „Musím se ještě něco učít...“, v pondělí mám další zkoušku.“

„Teď rozhodně nesmíš odejít!“ usadila ji Susie. „Potřebujeme nejmíň šest lidí, abychom vydali dost energie na přivolání ducha. A někoho, kdo na to bude dohlížet.“

Meredith si hryzla vnitřek tváře.

„Tak,“ začala Susie, „všichni dejte jeden prst na sklenici. Velice zlehka, netlačte. Je vážně důležité, abyste netlačili.“

Frannie si přečetla nápis Helix, vyrytý na dnu sklenky, váhavě natáhla ruku a dotkla se ostatních, které zápasily o místo, a pak položila ukazovák na sklenici. Nádobu se třásla a šubala sebou v různých směrech.

„Přestaňte do toho strkat,“ vyjela Susie. „Všichni do ní strkáte!“

Sklenka znehybněla.

„A teď každý zavře oči.“

Frannie se podívala do tmy za plamen svíčky a potom na prsty na sklenici. Zavřela oči.

Pár okamžiků seděli mlčky. Frannie cítila na sklenici tlak.

„Je tu přítomen duch?“ zeptala se tiše Susie. „Pokud je tu duch, který se k nám připojil, ať odpoví tím, že pohne sklenicí.“

V dále se ozvalo tlumené dunění. Bylo stále hlasitější. Ještě víc zesílilo. Frannie cítila, že se sklenice otřásá. Rachocení vzrůstalo, rozléhalo se sklepením, až přešlo do stoupajícího mohutného hřmotu.

„Ježíši!“ vyhrkl Jonathan.

„Podzemka,“ vysvětlila Frannie se zavřenýma očima. „Jenom podzemka – Central Line.“

„Bezvadný, Susie,“ promluvil Seb. „Podařilo se ti vyvolat ducha podzemky.“

Meredith se zachichotala. Hlomož se vzdaloval.

„Nemohla bys příště vyvolat trajekt přes La Manche?“ vtipkoval Seb.

Meredith se znovu uchichtla.

„Co takhle Boeing 747,“ přidal se Max.

„Ticho,“ zasyčela nahněvaně Susie. „Soustředte se!“

Sklenice sebou trhla.

„Něco tady je. Něco je tady s námi. Cítím to.“ Susie zvýšila hlas. „Je tu s námi duch? Je tu přítomen duch, který s námi chce mluvit?“

Frannie polkla; ticho ve sklepe zveličovalo každý zvuk. Slyšela úder vlastního srdce, krev proudící žilami jako hluk vzdáleného dopravního provozu, zabublání, jak znovu polkla. Ve sklepe se znatelně ochladilo, jako kdyby se otevřely dveře mrazicího boxu. Strnula. Vycítila tu změnu, něco nebo někdo byl s nimi tady. Stálo to za ní, pohybovalo to magnetem nebo kusem celofánu jen kousek nad její kůží, až se jí ježily chloupky, čísi ledový dech jí pronikal kostmi, jako by byla průsvitná. Stále měla oči pevně zavřené, tiskla k sobě víčka, protože se strašně bála podívat.

„Duch se k nám připojil,“ oznámila Susie Verbeetenová.

Studené pařáty hrábly Frannie po kůži. Chtěla to zarazit, měla strach pokračovat dál.

„Duch je tu s námi,“ zesílila hlas Susie. „Chceš s námi mluvit?“

Sklenice se s hlasitým zavrznutím posunula o kousek doprava a pak se zastavila.

„Ano,“ vyhrkla Susie a hlas jí rozrušením přeskočil do fistule. „Říká ano!“ Hlas znovu nabyl rozkazovací tón: „Kdo jsi? Prosím, pověz nám své jméno.“

Frannie cítila, že se sklenka opět pohnula. Smýkla se po ploše bedny a nečekaně se zastavila.

„Písmeno N,“ upozornila Susie.

Sklenice se opět posunula. „Nešoupejte s ní, nechte ji, ať se hýbe sama, ať s ní hýbe duch. O,“ řekla hlasem staženým soustředěním.

Zase se pohnula.

„N.“

„Non,“ četl Jonathan Mountjoy. „Francouzsky ne.“

Sklenice se znovu posouvala. „O-M-N-I-S,“ hláskovala Susie.

„Omnis,“ vyslovil Max Gabriel.

„Je to latinsky,“ poučil je Seb. „Máme tu římského setníka. Ahoj, Polonie!“

Meredith se zahihňala.

Sklenice se dál posouvala a všechny polekala. „M-O-R-I-A-R,“ hláskovala Susie. „Non omnis moriar.“

„Non omnis moriar,“ opakoval Max Gabriel.

„Kdo si má pamatovat tu jejich latinu?“ namítala Susie.

„Já... já ji znám,“ zachrptěla Frannie. Hrdlo měla nyní tak vyschlé, že nebyla téměř s to promluvit.

„Co to znamená?“

„Je to citát z Horatia,“ odpověděla hlasem sotva silnějším než šepot.

„Říkalas Grácia?“ přerušil ji Seb.

Meredith se uchichtla znovu, tentokrát to zaznělo nuceně a nervózně.

„Z Horatia,“ tiše opakovala Frannie. Ruka se jí třásla. „Non omnis moriar. Znamená to: Já však docela nezemřu.“

Kapitola dvacet

září

Dveře podzemní dráhy se otevřely a Frannie leknutím vzhledla, vytržená ze svých myšlenek. Clapham South. S námahou se zvedla a tak tak proběhla dveřmi, než se zase zavřely, a pak se zastavila na nástupišti, protože si konečně vzpomněla.

Oliverovo rodinné heslo. Non omnis moriar.

Strnula. Další souhra náhod. Pokud se její paměť neplete. Vlak mizel ze stanice se vzrůstajícím divokým skučením.

Ofoukl ji závan špinavého podzemního vzduchu a pak vnikl za posledním vagónem do tunelu.

Měnit minulost, aby vypadala dobře. Tohle provádí myšlení; myšlenky si neustále z člověka tropí žerty.

Když vyjížděla po eskalátoru nahoru, usilovně přemýšlela. Stalo se to před třemi lety – ještě víc – před třemi a půl; blížil se konec letního semestru v posledním ročníku univerzity a oni oslavovali něčí narozeniny v suterénu levné pizzerie, kam často chodívali. Byla to Susie Verbeetenová, která navrhla spiritistickou seanci. Susie Verbeetenová, která ji vedla. Panovačná Susie, daleko panovačnější než Phoebe. Susie tvrdila, že její matka je vědma, a proto věděla, jak se správně provádí spiritistická seance.

Ale Susie byla teď slepá.

Když Frannie spěchala do svého bytu, přemýšlela, kde by ji mohla sehnat. Věděla, že její matka bydlí v Sussexu, pamatovala si, jak jí Susie vykládala, že to je vesnice, v níž kdysi žila Virginia Woolfová. V Rodmellu! Upamatovala se,

nevěděla však proč. Sehnat číslo by mělo být snadné, neboť Verbeetenová není běžné jméno.

Z podlahy v hale sebrala nejmenší dvoudenní poštu: většinou účty a přání k narozeninám s italskými známkami a razítkem Neapole; od tety, která jí rok co rok zasílala pohlednici, jež s pravidelnou neomylností vítězila nad italským poštovním systémem a přicházela předčasně. Pak vstoupila do obývacího pokoje, vytočila informace na telefonní čísla, a zatím co čekala, čmárala si po zadní straně obálky od telefonního účtu.

NON OMNIS MORIAR napsala velkými písmeny, pak nadrápala číslo a okamžitě ho vytočila.

Telefon vzala jakási žena s tenkým a vysokým hlasem, v kterém zazníval kuřácký chrapot: „Hned vám ji seženu. Kdo volá prosím?“

„Frannie Monsantová. Chodily jsme spolu na vysokou.“

Zaslechla, jak někdo zvedl sluchátko. Pak ji pozdravila Susie vřelým a veselým: „Špagetko! Jak se ti vede?!“

Frannie se zarazila.. Vypadalo to, jako by spolu naposledy mluvily před několika týdny, a ne před třemi lety. „Dobře, celkem dobře.“

„Co vůbec děláš?“

Frannie jí to řekla. Zdálo se, že se Susie upřímně zajímá o její práci, že chce přesně vědět, co všechno dělala od skončení vysoké, s kým udržuje styky.

„Napadlo mě, jestli náhodou nebudeš o víkendě v Sussexu?“ vyptávala se Frannie.

„Ano, jsem tady pořád.“

„Nebydlíte někde poblíž vesnice jménem Meston, vedle Lewes?“

„Ano, proč?“

„Tam totiž budu trávit tenhle víkend.“

„Páni, Frannie! To je asi čtyři míle odsud! Přijed' nás navštívit... na kafe nebo na oběd.“

„Moc ráda. Kdy by to bylo nejlepší?“

„Absolutně kdykoliv... nemám žádný program.“

Frannie zaváhala. „Susie... pamatuješ na tu spiritistickou seanci, kterou jsme si tehdy udělali ve sklepě u našich v bistru?“

„Zvláštní, že se na to ptáš.“

„Proč?“

„Phoebe Hawkinsová se mě ptala na totéž.“

„Nedávno?“

„Ano. Zavolala mi v úterý večer a řekla, že zrovna byla na Meredithině pohřbu. A pak se zeptala na tu seanci. Chtěla vědět, jestli si nepamatuju, kdo tam všechno byl.“

Frannie mlčela. Nevypadalo to, že Susie slyšela o Phoebině nehodě. „A pamatuješ se?“

„Vždycky jsem si vedla deník; nejspíš jsem si do něj zapsala i ta jména. Je to dost těžké prohlížet si tyhle věci v mém...“ hlas se jí zadrhl.

„Třeba bych ti mohla pomoci? Myslím, že si to pamatuju, ale musím mít jistotu.“

„Co to znamená, Frannie? Co se děje?“

Frannie se o tom nechtěla bavit po telefonu. „Mohla by sis to přes noc promyslet? Víím, že je to už dlouho. Zkusíš něco najít nebo si na něco vzpomenout?“

„Ano,“ ozvala se Susie neklidně. „Budu se snažit. Myslíš, že to s tím nějak...?“

„Nevím. Podle mě je to jen souhra náhod.“

„Vždycky jsem si to myslela.“

„Jak to?“

„Zapamatovala jsem si vzkaz z té spiritistické seance.“

„Co to bylo?“

„Bylo to jen jediné slovo, jinak nic. Tma.“

Proud automobilů směřující na jih ven z Londýna se pomalu vlekl kupředu a pak se opět zastavil. Oliver zabrzdil a dal řadící páku range roveru na neutrál. Byl větrný den; těžké, přezrálé mraky se valily po modré obloze; stromy se ohýbaly ve vichru; po chodnicích se proháněly prázdné krabice a listí. Oliver si přes ragbyové triko oblékl tenký modrý svetr a natáhl si džínsy; vlasy měl rozčuchané a vypadal unaveně. Seděli mlčky, každý zabrán do svých starostí, a Frannie přemýšlela, zda mu něco není.

Phoebe Hawkinsová. Phoebe se okamžitě po pohřbu vrátila a zavolala Susie Verbeetenovou, aby se jí zeptala, kdo byl na té seanci. Pak telefonovala Frannie, aby ji varovala před číslem dvacet šest. Proč? Vzpomněla si na lístek od šatny, když byli onen středěční večer v galerii, a jak potom Oliverovi dali botičku. Absurdní. Pak ji napadlo, že má příští týden narozeniny, a pocítila osten neklidu. Bude jí dvacet šest. Co Phoebe věděla?

Non omnis moriar. Čím víc vzpomínala, tím byla nejistější. Určitě si pamatovala, že byla vylekaná, jednu chvíli si dokonce zacpávala uši, protože nechtěla slyšet vzkaz, který byl určen pro ni. Byla víc než vylekaná; pamatovala si, že měla strašnou hrůzu.

Při seanci dostal každý z nich zprávu, ale už si nemohla vzpomenout jakou. Nikdy se nedozvěděla, jak zněla její vlastní, prosila je, ať jí to neříkají. Slyšela, že někdy, když se lidem sdělí něco zlého, dopadne to tak, že proroctví sami naplní. Tma. Mohla Susie Verbeetenová vlastní vůli způsobit, že oslepla?

Oliver pojednou uchopil její ruku a políbil ji. „Ještě jsem se neomluvil za to, že jsem se na tebe v neděli rozzlobil.

Promiň.“

Zavrtěla hlavou. „Byla to moje vina. Tak strašně mě to bolelo, že jsem nebyla schopná rozumně uvažovat. Nechtěla jsem Edwarda z ničeho obviňovat. Já jen...“

Vjeli na dálnici; provoz prošel a byl teď plynulejší. Oliver prudce přidal plyn a přešel do rychlejšího pruhu. „Měl jsem ti to o něm říct už dřív.“ Prohrábl si pravačkou vlasy a pak trochu pootevřel okénko. Ozvalo se hlasité svištění vzduchu. „Má problém s chováním; psychiatři tomu říkají citově narušené dítě. Nevím, jestli to zavinila smrt jeho matky, nebo já.“ „Ty?“

„Se svými rodiči jsem neměl nijak zvláštní vztah. V sedmi letech mě poslali do internátní školy a o prázdninách mě vychovávalo služebnictvo. Jinak jsme měli vychovatelky až do naší dospělosti; a paní Beakbaneovou. Nikdy jsem si nedokázal povídat s matkou nebo otcem. Takže ani mně se moc nedaří přiblížit se k Edwardovi. Po tom, co se stalo jeho matce, jsem věděl, že bude potřebovat, abych mu pomáhal, ale nejsem si jistý, jestli se mi to vůbec podařilo.“

„Připadá mi, že mezi sebou máte opravdu hezký vztah,“ utěšovala ho a bylo jí ho líto. Litovala i jeho syna. „Sice jsem vás moc pohromadě neviděla...“ Zarazila se, protože si vzpomněla, jak je potkala na King's Cross: na Edwardův záchvat vzteku a Oliverovu bezmocnost. A pak se jí paměť zatoulala ještě dál, až k dopoledni, kdy to v Poultry té ženě uřízlo hlavu. K otci a synovi, kteří vcházeli do bistra, a jak se syn vztekal.

„Ale jen od té doby, co jsem tě potkal,“ ozval se Oliver. Zpomalil, jak se v myšlenkách vzdálil od řízení, a vrátil se opět do levého pruhu. Auta, která předjeli, je začala předhánět. „Vypadá to, že s ním děláš zázraky. Tehdy jak jsem tě potkal na King's Cross, celou cestu strašně zlobil, ale zbytek dne sekal dobrotu. Minulou sobotu byl bezvadný; i v neděli až na...“

„Až na to, když jsem ho obvinila, že mi tu blumu dal schválně. Panebože, moc mě to mrzí!“

Sundal ruku z volantu a poplácal ji po stehně. „Poslyš, mohl to klidně udělat.“

„Ne,“ odporovala. „Byla to nehoda.“ Podívala se na něho. „Přece neexistuje žádný důvod na světě, proč by mi chtěl ublížit, ne?“

Doufám, že se nehodláš s mým tatínkem vyspat.

„Ne,“ prohodil s unaveným úsměvem, jenž nepůsobil přesvědčivě, a položil ruku zase na volant.

Zakusila důvěrně známý pocit, že před ní něco tají. „Když říkáš, že je ‚narušený‘, co tím myslíš? Ty zvláštní stavy zamkllosti, do kterých upadá, nebo když začne mluvit latinsky?“

„Je toho daleko víc. Ve škole má pověst rozvratníka – někteří kluci se ho dost bojí. Ředitel mě už několikrát varoval, že si ho tam nebudou moct nechat.“

„Rozvratníka?“

„Třeba odmítá vkročit do kaple, kam mají každé ráno chodit. Jak ho člověk má přesvědčit, že ho Bůh miluje, když mu vzal maminku?“ Pohlédla na Frannie, ale ta neodpovídala. „Neustále se pere s ostatními dětmi. A nejhorší to bylo v minulém roce, kdy rozdělal oheň v koši na odpadky.“

Frannie provinile potlačila smích a Edwarda spíš litovala.

„Málem podpálil celou školu,“ zlobil se Oliver.

„Byl jsi s ním u někoho?“

„Na psychiatrii?“

„Ano.“

„Obešel jsem, co se dalo. Psychology přes chování; psychiatry. Byl u nejlepších odborníků. Chová se u nich jak milius. Jako andílek; končilo to tím, že se sním nikam nedostali. Zkoušel jsem homeopatii, změny v jídelníčku, léky.“ Pokrčil rameny. „Zatím jsi jediná, kdo na něj zapůsobil.“

„To mi dost lichotí.“

Vzal ji za ruku a stiskl, pak chvíli mlčky pokračoval v řízení. Vpředu viděla policejní vůz, stojící na odstavné ploše u dálnice, ale Oliver jel pod limit povolené rychlosti. Až nebezpečně se k nim přiblížil obří tryskáč, přelétl nízko nad dálnicí, protože se chystal na přistání v Gatwicku, a vzduch se naplnil řevem motorů.

Pohládla Olivera po ruce. „A co soudíš o tom, že jsem v Muzeu našla toho tygra ve skříni, když máš takový strach z náhod?“ Pocítila, že se mu slabě zachvěla ruka.

„Nevím,“ odpověděl.

„Je to zvláštní, vid’? Skoro jako by existovalo něco, co nás kousek po kousku svádí dohromady. Jedna spojitost za druhou.“

„Ano,“ odbyl ji stručně. Silnice začala klesat. Špinavá kapota range roveru mírně zavibrovala; veliká moucha se rozplácla o přední sklo do krvavé šmouhy; její křídla sebou dál mávala, jako kdyby se zoufale pokoušela odletět bez těla.

Oliver jel několik mil mlčky, pak dal směrovku vlevo a odbočili z dálnice o křižovatku dřív než minulý víkend. „K Edwardově škole,“ řekl jí na vysvětlenou.

Zanedlouho přibrzdl a zahrnul na příjezdovou cestu mezi cihlové sloupky, projel přes mříž v zemi proti dobytku a kolem velké tabule s nápisem PŘÍPRAVNÁ ŠKOLA VE STOWELL PARKU. Zatímco projížděli dlouhou alejí topolů a buků, Oliverův obličej zase pomalu ožíval, podobně jako tvor probouzející se ze spánku; jako kdyby byl naplněn něžností z vyhlídky, že opět uvidí Edwarda, a Frannie to dojalo; bylo to poprvé, co skutečně pocítila intenzitu Oliverovy lásky k synkovi.

„Pokud je tu něco, co můžu udělat, abych ti jakkoliv pomohla s Edwardem, stačí říct. Moc ráda to udělám.“

„Už mi pomáháš,“ ujistil ji. „Jen tím, že jsi se mnou. Bude to pro něho opravdu překvapení, že ho se mnou jedeš vyvezdout.“

Za stromy se po obou stranách rozprostírala zemědělská půda, na níž se pásly ovce, a dál vyčnívaly mírné kopce Downsů. Frannie srovnávala idylickou scenerii se svým starým školním hřištěm v Bethnal Green a přemýšlela, jak by nahlížela na život, kdyby místo tam chodila sem. Přesto nepocítovala závist; byla to životní loterie. A rovněž uvažovala, jak by asi posuzovala život, kdyby ve svých pěti letech viděla, jak její matka přišla o hlavu.

V autě bylo teplo a ona trochu pootevřela okno. „Rodmell není od vás daleko, že?“

„Ne, kousek po silnici.“

„Bydlí tam jedna moje bývalá kolegyně z vysoké. Ráda bych k ní zaskočila dneska nebo zítra na návštěvu. Chudinka oslepla.“

„Kristepane. Co se jí stalo?“

„Přesně to nevím. Prý to bylo kvůli nějakému viru, který chytila na Dálném východě.“

„Nemáš zrovna štěstí, pokud jde o přátele,“ zasmušil se.

Neodpověděla.

„Mohla bys tam zajet teď dopoledne. Dopoledne se musím s Charlesem podívat na nějaké stroje a počítal jsem, že bys mohla zatím těch pár hodin dohlédnout na kluky. Můžu tě tam zavést a zase vyzvednout, anebo jestli chceš, můžeš si půjčit auto.“

„Dobře, pokud ho nebudeš potřebovat; díky.“

„Obvykle se o děti stará paní Beakbaneová, jenže jde někam na svatbu nebo něco takového. Nevadí ti to?“

„Ne, vůbec ne.“ A opravdu jí to nevadilo. Podařilo se jí překonat pocit, že je něco jako náhradní chůva, a těšila se, že stráví nějakou dobu s Edwardem a získá si jeho důvěru.

„Tristram je někdy nezbeda a Edward ho v tom ještě podporuje.“

Před nimi se objevila rozložitá impozantní budova ve stylu viktoriánského baroka. Oliver přibrzdil před zpomalujícím pásem na cestě a range rover přes něj překodrcal. Na kolech k nim příjížděli dva chlapci.

„Spousta dětí dokáže pěkně zlobit,“ promluvila. „Možná že se na Edwarda svádí víc, než doopravdy zavíní.“

Oliver nic neřikal.

Oči jí utkvěly na pečetním prstenu, který měl na levém prsteníku. Rozeznala na erbu pouze okřídlené draky.

Non omnis moriar. Polkla.

Kapitola dvacet jedna

Frannie najela s range roverem mezi sloupky úzkých dřevěných vrat a natahovala přitom krk, jak se pokoušela odhadnout šířku automobilu. Sešlápla plyn a motor zaburácel; pneumatiky se zahryzly do vyježděné šterkové cesty a postranní zrcátko proklouzlo kolem sloupku jen o vlásek.

Padesát metrů před ní stál zchátralý statek, který vypadal, jako kdyby před nedávnem překonal cestu kolem světa připevněný na palubě lodi. Na dvoře parkovala ořískaná dodávka volvo, sesedlá v závěsech, prahy prokvetlé rzí, a skrze špinu na zadním okně bylo vidět vybledlou žlutou nálepku s nápisem Jaderná energie – Ne, díky!

Namáhavě zatáhla ruční brzdou a vypnula motor. Pomalu si rozpínala pás, protože teď, když dům našla, už nijak nespěchala. Setkání se Susie ji naplňovalo úzkostí, strachovala se, zda slepota přítelkyni příliš nezměnila.

Když vystupovala z vozu, zaslechla kvokání slepic a ucítila pach prasat. Mohutný poryv větru jí pocíchal vlasy a ona si z očí odhrnovala jejich prameny. Za domem jednotvárně rachotil na rozlehlém obilném poli kombajn. Žně. Blížil se podzim. Jestli se ho ovšem dožije.

Vysoko nad ní se blyštělo dopolední slunce jako zrcadlo, ale vůbec ji nehrálo. Kráčela k domu a přitom pohlédla dvoukřídlymi dveřmi do stodoly na druhé straně dvora. Uvnitř viděla plátno na stojanu; na protější stěně vyřizli okno, z kterého se otvíral výhled na polnosti.

Na podrážkách tenisek se jí zachytily úlomky šterku, a jak došlápla na dlaždice před vchodem, zaskřípělo to. Stiskla zvonek, ale cinknutí se neozvalo, takže ji napadlo, jestli vůbec funguje. Okamžik vyčkala, pak pozvedla zrezivělé železné klepátko a hlasitě zatukala.

Dveře otevřela bezmála padesátiletá žena v umolousané malířské haleně a sandálech z umělé hmoty. Její vlasy připomínaly hnědošedou zmrštinu chroští. Nebyla namalovaná, a přestože jí tvář hyzdily jizvy po pubertální akné, měla v sobě půvab dětské panenky, který však kazily žluté a černé skvrny na zubech, když je odhalila v úsměvu. Na koženém řemínku kolem krku jí visel kousek křišťálu a zápěstí obepínal těžký magický náramek. V jedné ruce držela cigaretu a vzápětí poklekla, aby druhou zahнала ode dveří dvě kočky. „Ahoj! Frannie?“ Frannie okamžitě poznala hlas z včerejšího telefonátu, zněl jako hlas malé holčičky s nepatrným náznakem kuřáckého chrapotu.

„Ano! Paní Verbeetenová?“

„Jsi moc hodná, že jsi přišla. Susie je nadšená.“ Ustoupila a opět zaháněla kočky rukama potřísněnými barvou.

„Tongo, Bibo, milákové moji, kšá, uhněte Frannie z cesty, no tak, čičinky, dělejte!“

Frannie vešla do ošuntělé haly, kde to páchlo kočičinou a vonnými tyčinkami. Před ní na stěně visel aztécký kobereček, sežraný od molů, a na podlaze byly rozházené ručně zhotovené, ale značně ochozené rohože. Vpravo pokrývala zeď obrovská tapiserie a chvilku jí trvalo, než si všimla motivu pětícípé hvězdy, která představovala ústřední design.

Magický pentagram, napadlo ji. Múří noha. Nad nimi zaskřípěla prkenná podlaha a obě dvě se otočily. Susie sestupovala ze schodů, sebejistě, jako kdyby perfektně viděla.

Měla na sobě volnou bílou košili, džínsy a kožené pantofle a v ruce svírala malou modrou knížečku. Vypadala úplně stejně, jako když ji Frannie naposledy před třemi lety viděla. Vzpřímená hranatá postava, hubený pohledný obličej, zdrsnělý stylem účesu, který byl rovněž tentýž: po stranách sestřižený a nahoře trčící vzhůru jako umělecky tvarovaný keř. Pouze způsob, jakým se dívala někam mimo Frannie, s prázdným výrazem v očích, prozrazoval její slepotu. A Frannie si všimla, že se spletla, když si zapínala košili; posunula zapínání o jeden knoflík.

„Špagetko!“ Pozdrav zněl vesele, ale nesl v sobě stopu nejistoty.

„Ahoj, Susie!“ Frannie se snažila, aby to znělo nenuceně, jako kdyby se nic nezměnilo, ale vůbec se jí to nepovedlo, a vypadalo to, jako kdyby se vítala s idiotem. Natáhla ruku a potřásla Susie pravíci, pak ji volnou rukou nemotorně

objala. Susie objetí vřele opětovala a vzájemně se políbily na tváře. Frannie ucítila zemitý kyselý pach potu z podpaží. Susie byla ze setkání také nervózní.

Uvolnila stisk ruky a překvapilo ji, když se Susie začala náhle dotýkat jejích paží, poplácávala ji po žebrech, pak pozvedla ruce a osahávala jí vlasy.

„Pořád štíhlá,“ prohlásila Susie. „A vlasy máš taky dlouhé.“

Napětí ve Frannie okamžitě povolilo. „Vypadáš skvěle, víš to? Fakt pěkně.“

V tichu, které následovalo, uvažovala, zda neřekla něco nevhodného. Pozorovala nervózně Susieiny oči; na krátkou chvíli se jí zazdalo, že se na ni téměř upřely, ale vzápětí uhnuly.

„Dáš si něco k pití? Čaj, nebo kafe?“ zeptala se Susie.

„Kafe by bylo skvělé.“

„Vrátím se do ateliéru, zlato. Zavolej na mě, jestli budeš něco potřebovat.“ Paní Verbeetenová se podívala na Frannie, ale ta z jejího pohledu nic nevyčetla. „Moc mě těší, že jsem tě poznala. Susie o tobě celé ty roky hodně mluvila.“

„Mě taky,“ opáčila Frannie, vyvedená tím pohledem z míry.

„Jestli chceš, velmi ráda tě pozvu na oběd. Máme jen salát.“

„Děkuju, ale musím se vrátit.“

Susie ji zavedla do kuchyně, která vypadala staromódně a zašle. Ven se vykradla kočka. „Panebože, vůbec nevím, co se děje s časem. Pořád jsem ti chtěla volat. Dokonce jsem to párkrát zkusila, ale bylas na vykopávkách.“

„Taky bych ti byla zavolala, ale myslela jsem, že jsi na Dálném východě.“

„Tak mi pověz něco o sobě,“ vybídla ji Susie. Odložila knížku na dřevěný stůl uprostřed místnosti a Frannie zjistila, že je to starý diář. Sledovala, jak Susie otvírá skříňky, vyndává kávu, hrnky a otvírá ledničku. Děkala všechno pomalu, metodicky, a věci opatrně pokládala. Zatrásla elektrickou konvicí, zapnula ji, odšroubovala víčko z nádoby s kávou, potom sáhla pod pracovní plochu po zásuvce se lžičkami.

„Máš přitele?“ chtěla vědět Susie.

Frannie zaváhala. „Ano.“

„Senzace! To je skvělé!“ vyhrkla Susie s vřelostí, která překvapovala. „Co děláš? Říkalas, že pracuješ v Britském muzeu. Je to archeolog?“

„Ne... je...“ Frannie vlastně nevěděla, jak Oliverovu práci nazvat. „Matematik. Dělá statistiky.“

Konvice začala vřít. Susie vytáhla zpoza ní nějaký aparát, který vyhlížel jako vysílačka, s jedním krátkým a jedním dlouhým drátem. Přicvakla ho ze strany k hrnku, aby dráty visely dovnitř, a zalila vodou z konvice. Jakmile tekutina dosáhla k okraji prvního šálku, ozvalo se hlasité elektronické pípnutí. Pak přicvakla přístroj k druhému hrnečku a opět ho naplnila.

„To je chytrý,“ řekla Frannie.

„Existuje spousta vymyšleností,“ poučovala ji Susie se stopami hořkosti v hlase. „Mám věc, s kterou se teď učím zacházet, a ta může číst tištěné knihy..., snímá slova a mění je na Brailleovo písmo. Za šest měsíců dostanu slepeckého psa – budu muset chodit do výcvikového kurzu.“

„Je nějaká naděje, že se ti vrátí zrak?“

„Mlíko?“

„Jen černou, díky.“

„Vůbec žádná naděje,“ dodala Susie s konečnou platností, jako by o tom dál nechtěla diskutovat. Nalila si trochu mléka do svého hrnku, pak postavila láhev nebezpečně blízko k okraji pracovní plochy, otočila se, vzala z police za sebou táč, postavila na něj oba šálky a rukou přitom jen tak tak nezavadila o láhev. Frannie, celá vyplašená, se natáhla a mléko posunula.

„Cukr?“

„Ne, nesladím, díky.“

Ke své hrůze spatřila, jak Susie sahá dozadu a šmátrá po cukřence. Frannie jí postavila láhev s mlékem přímo do cesty. Vymrštila se dopředu, ale příliš pozdě. Ruka Susie porazila láhev, která odletěla jako kuželka. Rotovala po ploše linky a chlístalo z ní přitom mléko, pak porazila jeden hrnek a shodila ho na zem. Horká káva vychrstla všemi směry, potřísnila Frannie džinsy a spálila jí nohy, šplíchla Susie na nohy a bavněnou košili a postříkala nábytek.

Frannie popadla utěrku, namočila ji pod studenou vodou a přitiskla Susie na nohy, zatímco se horečně omlouvala a vysvětlovala, že to je její vina.

„Obávám se, že uklízení moc nezvládám,“ řekla Susie.

Frannie ji odvedla na druhou stranu kuchyně a Susie jí poradila, kde najde smeták, hadr a kbelík.

„Moc mě to mrzí,“ omlouvala se Frannie a bylo jí strašně stydno. Když vytřela podlahu, udělala si nový šálek kávy.

„To nic. Musím si zvyknout, že mi lidé pomáhají.“

Přešly do obývacího pokoje. Byl tmavý, stály tam prodřená pohovka a dvě křesla s opěradly pokrytými ozdobnými dečkami. Na stěně viselo pár obrazů, zvláštní, provokující abstraktní malby, a Frannie napadlo, zda je nemalovala matka Susie. Na křbové římse byla vystavená sbírka kamenů a krystalů spolu s malými, dost ošklivými figurkami. Na kulatém stole s krajkovým ubrusem ležel balíček zohýbaných tarokových karet.

Výčkala, dokud Susie nepoložila táč a nevzala si hrnek, teprve pak uchopila ten svůj ze strachu, aby zase něco nevyvedla.

„Napadlo tě něco o té seanci, Susie?“ zeptala se.

„Máma našla můj starý diář... sakra... nechala jsem ho v kuchyni.“ Vyskočila a odešla, opatrně se přitom vyhnula kočce; Frannie s údivem sledovala její pohyblivost. Vrátila se a podala diář Frannie. „Bylo nás sedm,“ řekla. „Ty, já, Meredith, Phoebe, Jonathan Mountjoy, Seb Holland a Max Gabriel.“

„Přesně to jsem si myslela,“ potvrdila Frannie a smyčka napětí se v ní utáhla. „A ty jsi dostala zprávu Tma?“ Susie se neupřímně zasmála. „Ano. Všichni jsme dostali stupidní vzkazy.“ Zaváhala. „Až na Meredith. Zapomněla jsem, dokud mi Phoebe nezavolala.“

„Mluvíte s Phoebe často?“

„Moc ne, protože od vysoké jsem většinou na venkově. Když jí v Bathu skončila smlouva, měla se mnou jet do Číny, někdy před pár měsíci, a dělat vykopávky v Szechwanu, ale pak jí nabídli práci v Londýně. Měla kliku. Mohla chytit totéž co já.“

„Byl to nějaký virus?“ zeptala se Frannie.

„Ano. Dostala jsem to cestou, v Malajsii. Je to od znečištění v Indočínském moři. Místní jsou vůči tomu imunní a raději si to nechávají pro sebe kvůli turistům. Většina lidí, co to chytí, se vrátí s vážnou oční infekcí, ale za pár dní jsou v pořádku – jenže když se tím nakazí tak hrozně jako já, zničí jim to sítnici.“

„Mrzí mě, že jsem o tom nevěděla už dřív,“ poznamenala nevhodně Frannie. „Jinak bych tě přišla navštívit.“

„Nechtěla jsem donedávna nikoho vidět. Není se mnou totiž moc velká zábava. Pořád jen myslím na všechny ty věci, které nebudu moct nikdy dělat.“

„Medicína a technika se pořád vyvíjejí.“ Tohle byla jediná skutečnost, kterou ji Frannie mohla utěšit. „Třeba za rok za dva na to něco objeví.“

Susie na okamžik zmlkla. „Náš ročník z univerzity si vede opravdu skvěle, co se týče katastrof, nezdá se ti?“

„Je to naše vina? Nebo někoho jiného?“

„Té seance?“

„Ano.“

„To si myslíš ty?“

„Byla to – nejspíš – Phoebe, kdo přišel na tu souvislost.“

„Vlastně mě překvapuje, že mi Phoebe ještě nezavolala – říkala, že prý možná tenhle víkend přijede,“ divila se Susie. Frannie na ni pohlédla. „Ty o tom nevíš?“

Susie strnula a v jejím hlase zaznělo znepokojení. „Ne. O čem?“ Když jí Frannie pověděla o nehodě, zdálo se, že ji ta zpráva ochromila. „Já... měla bych za ní zajet. Poprosím mámu, aby mě tam zavezla. Jak to snášíš?“

„Byla nadopovaná práškama, když jsem ji včera večer navštívila.“

„Prodělá spoustu emocí. Stejně jako já. Panebože!“ Postavila hrnek a sevřela okraj pohovky, jako by hledala oporu.

„Čtyřem ze sedmi, co tam byli, se něco stalo,“ vypočítávala Frannie. „To je dost velká shoda náhod.“

Než Susie promluvila, na chvíli se zamyslela. „Čtyřem?“ opakovala pochybovačně. „Koukni se do diáře, Frannie. Bylo to někdy kolem čtyřřidvacátého března.“

Frannie si vzala diář a otevřela ho. Obal byl odřený, stránky pomačkané a popsané velkým, nedbalým písmem. Jednotlivý den zabíral celou stranu a téměř každý kousek místa se hemžil seznamy, telefonními čísly a tlustě podtrženými poznámkami. Několik listů chybělo nebo bylo částečně odtržených. Nalistovala stránku s 24. březnem a všimla si, že asi šest centimetrů odspoda také chybí. Ve zněti písmen zahlédla tučně podtržené slovo: Seance!!! Pod ním byla natěšnaná jména všech, kdo se jí účastnili. O něco níž stálo pod sebou:

Já – TMA

Phoebe – JEDNORUKÝ BANDITA

Jonathan – PRODEJ ZA HOTOVÉ

Max – ÚBYTEK VÁHY

Meredith – SMRT DO 25, AUTONEHODA

Frannie sebou trhla a vzhlédla. „Smrt do pětadvaceti. Autonehoda. Meredith?“ zopakovala.

„Ano,“ potvrdila Susie.

„Tohle sis tehdy zapsala?“

„Ano. No... patrně o pár dní později. Kolik bylo Meredith, když zemřela?“

„V říjnu jí mělo být pětadvacet.“

„Do prdele,“ uklouzlo Susie a pak to řekla ještě jednou: „Do prdele.“

„To je vážně příšerný,“ dodala Frannie.

Otřásla se, obrátila stránku, přichystaná podívat se na svou vlastní předpověď.

Susie mlčela. „Jednoruký bandita,“ ozvala se najednou. „To byla věštba pro Phoebe.“

Frannie nemohla na druhé stránce najít nic, co by na předchozí navazovalo. Vypadalo to, jako by její i Hollandovo proroctví bylo na proužku, který byl dole odtržen. Znovu se podívala na seznam. „Ano, jednoruký bandita.“

„Hrací automat s jednou pákou,“ upřesnila Susie.

Frannie zpočátku nezareagovala; dala se znovu do listování, kdyby náhodou její vzkaz byl zaznamenán jinde. Pak přestala a zadívala se upřeně na Susie, neboť pochopila tu hrůznou souvislost. „Tobě prorokovali tmu a taky se to vyplnilo. Jonathan měl prodej za hotové a zastřelil ho lupič. U Phoebe to byl jednoruký bandita a přišla o ruku. Souvislost je jasná na první pohled. Ale to ještě neznamená, že jsou to věštby nebo proroctví, že?“ Z vlastního hlasu slyšela úzkost.

„Co tam máš ty?“ chtěla vědět Susie.

„Moje a Sebovo chybí. Někdo utrhl spodek stránky. Ty si nepamatuješ, co to bylo?“

Susie se na okamžik zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „Ne. Už je to moc dlouho. Byla to přece jen legrace, nebrala jsem to vážně.“

„Pěkná legrace,“ opáčila Frannie.

Susie se ušklíbala.

„Ani si nevzpomínáš, jestli jsem tam neměla číslo, Susie? Číslo dvacet šest?“

„Ne, fakt se nepamatuju. Má to být podle tebe ono?“

„Phoebe mi řekla den předtím, než měla tu nehodu, abych si na tohle číslo dávala pozor.“ Pokrčila rameny a podívala se zpátky do diáře. „Max Gabriel – úbytek váhy“ přečetla nahlas.

Zdálo se, že ji Susie chvilku vůbec nevnímá, potom však promluvila: „Tak přesně tohle se s ním právě děje.“

„Jak to myslíš?“

„Chodili jsme spolu... než... předtím, než se mi to stalo. Pracoval s nějakými potrhými ekology; pokoušeli se sabotovat francouzskou jadernou elektrárnu a skončili s těžkým ozářením. Je v ústavu pro dlouhodobě nemocné a umírá na leukémii. Takže to nejsou čtyři ze sedmi, kdo tam byli, Frannie. Je jich už pět.“

Frannie se zadívala na kousky zuhelnatělého dřeva a šedavý popel ve studeném krbu a roztržitě přemítala, zda tam jsou na roštu už od minulé zimy. Strop tu byl nízký, špinavě krémový s nepravidelnými skvrnami od nikotinu. Pokoj jí připadal tak bezútěšný a tmavý, až musela oknem pohlédnout na modrou oblohu, aby se přesvědčila, že venku neprší. Rozvírala a zatínala pěsti. Tělo jí ztěžklo jako olovo, jako kdyby mělo plováky, které pukly a ona se začala potápět. Pohovka poklesla pod její tíhou; pod gaučem byla kamenná podlaha a pod ní země. Uvědomovala si nesmírnou velikost planety, nepatrnost této místnosti a sílu zemské přitažlivosti, která ji stahovala dolů.

„Proč se nám tohle všechno děje?“ zašeptala.

Susie si začala jeden po druhém vytahovat prsty, až jí praskaly klouby. Frannie si vzpomněla, že tohle dělávala na univerzitě a že jí to šlo na nervy. „Bojím se, Susie,“ přiznala. „Strašně se bojím.“

Zaslechla zpěv ptáků a vzdálený hukot kombajnu. Přivřela oči, pokoušela se tak zabránit přívalu slz. „Promiň. Tobě se ta příšerná věc vyplnila, a já si tu sedím a bulím.“

„Já se hrozně nabřečela,“ svěřila jí Susie potichu.

„Nemuselo se to vůbec stát,“ řekla Frannie. „Možná kdybychom přemýšleli o těch vzkazech ze seance, třeba bychom zabránili všem těm...“

Susie se k ní naklonila. „Podle mě nemohl nikdo udělat nic, co by na tom něco změnilo. Ty vzkazy jsou tak neurčité, tak směšné, dají se vykládat nejrůznějším způsobem.“

Frannie svěsila ramena, ochrannitelsky si je sevřela, jako by se chtěla zakuklit. „Jenže ten pro Meredith ne.“

„Ty si vážně myslíš, že kdyby někdo z nás přišel na to, co znamenají, zachovali bychom se jinak? Kdybych věděla, že oslepnu, myslíš, že by mě napadlo, abych nešla plavat do Jihočínského moře? Že Phoebe by už nikdy nejezdila na kole? Je lehké věci pochopit až potom, co se staly, vid?“

Frannie pozorovala oknem kosa na trávníku a záviděla tomu tvorečkovi nevinnost a svobodu. Spatřila, jak sehnul hlavičku, pak ji zvedl a ze zobáku se mu kroutil červík. Nikdy v životě se necítila tak úplně bezmocná.

Prohlížela si knihy naskládané kolem krbu: Astrální spojení; Paranormální, nebo normální?; Přítomnost minulosti.

Předtím se nikdy příliš nezajímala o okultismus; nyní si hladově četla názvy a přitom přemýšlela, zda mezi nimi není titul, který by snad skrýval odpověď.

„Měla bych varovat Seba,“ promluvila. „Pokud se mu už něco nestalo.“

„Ty víš, kde ho sehnat?“

„Ano. Ale co mu mám říct?“

Susie neodpovídala.

„Jak se tohle dá zarazit, Susie?“

Slepá dívka bezradně zvedla ruce a to gesto najednou Frannie rozčílilo.

„Susie,“ oslovila ji zvýšeným hlasem. „Jestli se všechno stalo kvůli té seanci a není pro to žádné jiné normální vysvětlení, musí existovat způsob, jak to zastavit. Tys přece znala pravidla, říkalas všem, co mají dělat. Tvrdilas, že tvá matka je vědma.“

„Máma a vědma?“ Susie vypadala překvapeně. „Není vědma, je jen – já nevím – tak trochu podivínská.“

„Proč má na stěně pentagram?“

„Má v baráku spoustu okultních věcí. Dělá do všeho, co právě letí, ale není vědma. Panebože, vždyť ani nedokáže vyložit karty, když si je nejdřív nepohlídne!“

Frannie na ni nevěřícně vyjela: „Ale tys byla jediná, kdo věděl, jak se provádí seance. Trvalas na tom, že musíme být ve tmě, a proto jsme taky museli sejít do sklepa.“

„Máma někdy dělala seance tady, proto jsem to uměla.“

„Skvělý,“ pronesla hořce Frannie. „Fakt bezvadný!“

Hlas Susie zůstal klidný. „Frannie, nikdy mě nenapadlo, že to může být něco jiného než zábava. Myslíš si, že jsem chtěla takhle dopadnout? Ráno někdy vstanu a přeju si, abych byla mrtvá.“ Sklonila hlavu a zabořila obličej do dlaní. Potom se nejistě zvedla, přistoupila k přítelkyni a objala ji. Frannie cítila vlhkost jejích slz.

„Mrzí mě to, Frannie.“

Frannie jí stisk oplátila a také se rozplakala.

„Jonathan Mountjoy,“ vzlykala Susie. „Seb. Meredith. Max. Phoebe. Všichni byli tak bezvadní.“

„Já to překonám,“ rozhodla se Frannie. „Hodlám to zastavit, ať je to cokoliv. A tobě vrátím zrak.“

„Nic mi ho už nevrátí, ale chci, abys ty byla v pořádku. Pomůžu tobě i Sebovi, jak jen budu moci. Ale nevím jak. Neměla bys třeba zajít za knězem?“

„Tvá matka dělala seance i dřív. Měla někdy nějaké problémy?“

„Nikdy mi nic neřekla. Mohla by sis s ní promluvit, ale podle mě ti moc nepomůže.“

Šly přes dvůr do ateliéru ve stodole. Zápach lhného semena a terpentýnu připomněl Frannie restaurátorskou dílnu v Muzeu. Místnost byla překvapivě uklizená a vzdušná; ve střeše se leskla moderní ateliérová okna a na stěně okno s

výhledem na pole. Zdi byly nedávno vybíleny. Visela tam plátina jako na výstavě a tucty dalších se vršily na podlaze. Paní Verbeetenová pracovala u stojanu zády k nim a nevypadala, že by si všimla jejich příchodu. Jednou rukou pevně držela paletu a druhou ladila jemným malířským štětcem barvu v detailu. Na trojnožce hořela cigareta v plechovém víčku přeplněném nedopalky. Na obraze stály skupinky lidí v kápích, shromážděné na skalnatém útesu pod hradní zdí. Frannie si zblízka prohlédla pár portrétů na stěně. Jeden z nich představoval Susie jako teenagera; další vousatého muže za neuklizeným psacím stolem. Pak se podívala na jednu z krajinek. Bylo to zneklidňující dílo, se zlověstnou oblohou, tajemnými budovami a trýznivou atmosférou, což ji však tolik nezaújalo, spíš na ni zapůsobila technika malby. „Maluješ, Frannie?“ Paní Verbeetenová promluvila nahlas, aniž se ohlédla, a Frannie se polekala.

„Ne.“

„Slepota Susie mě naučila vidět věci jiným způsobem. Může rozlišovat lidi podle jejich kroků. Naučila jsem se to taky dělat. Učím se malovat to, co vidí mysl, a ne oči.“

Frannie se probírala stohem pláten opřených o zeď a každé si prohlédla: všechny vyjadřovaly totéž mučivé téma jako krajina, kterou právě zahlédla na zdi.

„Představy,“ ozvala se paní Verbeetenová. „Pořád ke mně přicházejí. Z každé myšlenky vznikne představa.“

„Jsou moc pěkné.“

Paní Verbeetenová se otočila a nachýlila dětským způsobem hlavu. „To je od tebe strašně milé, Frannie.“ Položila štětec na okraj stojanu, uchopila cigaretu a vtáhla kouř.

„Frannie by chtěla něco poradit ohledně seance, mami.“

Paní Verbeetenová na okamžik zkoumala konec cigarety a pak Frannie přímo probodla očima. „Nejlepší rada, kterou můžu dát, je vůbec si s tím nezačínat,“ prohlásila.

„Na to je už trochu pozdě, mami!“

„Léta jsem to nedělala,“ namítla, zhluboka vdechla kouř a vyfoukla ho nosem.

„Pročpak?“ otázala se Frannie a pořád se mimoděk probírala obrazy.

Paní Verbeetenová pohlédla na rozdělaný obraz, jako by se nemohla dočkat, až se k němu zas vrátí. „Stalo se tolik případů, kdy...“ zaváhala. „Kdy to vyšlo příliš přesně a dost nemile. Vykládací karty člověka trochu navedou. Kdežto ta ohavná věštecká tabulka člověka postaví před fait accompli, před hotovou věc. Zemřeš do tří dnů, chápeš? A před podobné věci. A lidem se to vyplní.“ Zamáčkla cigaretu do plechového víčka, sebrala štětec a namočila ho do rumělkové skvrny na paletě, čímž naznačila, že přestávka skončila.

Kapitola dvacet dva

Ručička tachometru divoce poskakovala mezi šedesátkou a osmdesátkou, a jak se Frannie namáhavě potýkala s volantem, range rover se kymácel a nakláněl na nerovné dvousměrné silnici. Věděla, že jede příliš rychle, přesto sešlápala na mírném stoupání plyn až k podlaze, motor chraplavě zarachotil a ručička se posunula na tachometru výš, až dosáhla devadesátky. Frannie se cítila podivně lehkomyšlná, vychutnávala svou bezstarostnost, pocit svobody; byla ráda, že je pryč z klaustrofobické stísněnosti domu Susie Verbeetenové, ulevilo se jí, že je pryč od její podivínské matky. Jak v ní stoupala hladina adrenalinu, prožívala zapomenutý pocit sebedůvěry.

Zadní dveře nákladáku, který doháněla, zmizely za vrcholkem kopce. Hodiny, které byly umístěny vlevo na palubní desce před sedadlem spolujezdce a bylo na ně špatně vidět, ukazovaly 13.10. Slíbila Oliverovi, že se do jedné vrátí. Cesta se stáčela doleva daleko ostřeji, než očekávala, a na Frannie se vyřítila řada stromů na vzdáleném konci ohybu. Rychle uvolnila nohu z plynového pedálu, jak se range rover naklonil, ramenem narazila na dveře a pneumatiky pod ní zaječely, jako kdyby se z nich odtrhávaly protektory. Stočily se na opačnou stranu. Trhla prudce volantem, až příliš; těžký vůz se vychýlil ze směru, dostal smyk, křížoval vlevo, pak vpravo a zase přešel bílou čáru. Z protisměru přijíždělo osobní auto, blikalo světly a zuřivě troubilo. Dupla na brzdu a v ústech měla sucho. Vrazí do něho. Srazí se s ním! Z hrdla jí vyšel přidušený výkřik. Vůz se na ni s řevem hnal; spatřila hrůzu v řidičově tváři, viděla, jak točí volantem. Jejich blatníky se minuly jen o vlasek. Zaslechla vřeštění jeho klaksonu, jako když vlak projíždí stanicí. Měla dojem, že ji srazí postranní zrcátko, ale i to jen o vlas uniklo.

Tělem se jí rozlila úleva. Z leknutí se náhle rozklepala zimou. Dodávka byla nyní asi dvacet metrů daleko a před Frannie se rozprostíral dlouhý rovný úsek silnice. Začala v ní proudit čerstvá dávka adrenalinu. Dostala se z toho. Opět sešlápala plyn k podlaze, vyhodila blinkr a pohlédla do zpětného zrcátka. Strnula.

Za ní seděl Edward.

Celým tělem jí projela vlna šoku, jako kdyby volant, který svírala, byl nabit elektřinou. Znenadání vybočila ze směru.

„Edwarde,“ vyslovila nehlasně a otočila hlavu.

Sedadlo bylo prázdné. Zamrkala. Na krk jí foukl ledový závan vzduchu. V koutku oka jí něco blesklo. Červená.

Nebezpečí. Jantarová. Otevřela ústa. Oči se jí rozšířily a vypouklily hrůzou.

Nákladák zastavil a blikal vpravo.

Bleskurychle dupla na brzdu a celou váhou na ni došlápla. Kola se zablokovala, pneumatiky zakvílely na suchém asfaltu; předek vozu se smýkl vpravo, pak vlevo. Zadní dveře nákladního auta se na ni valily, jako kdyby si je někdo přibližoval objektivem. Všimla si, že mu zhasla brzdová světla. Pravá směrovka mu stále blikala. Začínalo odbočovat, zvolna se rozjíždělo, spíš plazilo.

Rychleji. Prosím tě, dělej. Proboha, honem.

Byla zablokovaná zrovna jako kola. Neschopná. Range rover se zprudka naklonil vlevo, silně se otřásl a kvílení náhle ustalo, když pneumatiky najely na travnatý okraj vozovky. Automobil se na okamžik smýkal skoro úplně potichu; dokonce ani motor se neozýval. Minul autobusový přístřešek, ale živému plotu neunikl. Na přední sklo narážely

větvičky porostu jako kroupy, rozdíraly ho a drásaly. Vůz pak stále ve smyku vyrazil dopředu, jeho tlumiče zaskřípěly, když najel na měkkou půdu zoraného pole. Několik havranů vzletlo a vyplašený bažant se nemotorně vznesl do vzduchu. Auto opět poskočilo, potom se stočilo do pravého oblouku, jako by uvázlo v obří brázdě.

Když Frannie otevřela oči, na palubní desce svítilo červené světlo. Pográtulovala si. A podívala se zase do zrcátka, pak se obrátila. Nic. Ani stopy po Edwardovi. Pouze prázdné zadní sedadlo.

Něco tu bez ustání tikalo. Uvědomila si, že motor zhasl. Otevřela dveře, vyklonila se ven a podívala se dozadu. V živém plotě zela široká nehezká díra a za ní bylo vidět černý asfalt silnice. Slyšela vzdálený hluk nákladního auta, které zařadilo rychlost a vytrácelo se z dohledu. Pak opět tikání palivového čerpadla.

Rozhlížela se kolem a připadala si teď trochu hloupě. Zabouchla dveře. Po zápěstí jí stékala voda. Dlaně měla úplně mokré. Utřela si je o džínsy, pak otočila klíčkem v zapalování. Vůz poskočil kupředu a zastavil se. Sešlápla spojku, zařadila na neutrál a zkusila to znovu. Motor se několikrát otočil, aniž naskočil. Jeď, prosím! Trhla prudce klíčkem, pak pomalu přidávala plyn, až startér zarachotil. Olejově modrý kouř se vznesl kolem oken. Zařadila jedničku a zvolna pouštěla spojku.

Kola prokluzovala a hlína i kamení narážely do spodku. Pak sebou vůz smýkl stranou. Zastavila. Uvažuj. Věděla, že by se měla umět dostat ven. Jednou na vykopávkách jela v land roveru, který až po nápravě zapadl do písku. Řidič tehdy za něco zatáhl na krytu převodovky, a tak se rozjeli. Prohlížela si panel potažený kobercem a spatřila malý plastický knoflík. Vybledlá bílá písmena na vrcholku hlásala: DFC. Před ním na pažení byla přišroubovaná destička s instrukcemi. Vytáhla páčku diferenciálu nahoru, zařadila rychlost a opět pomalu pouštěla pedál spojky.

Range rover se opět stočil na stranu; přidala víc plynu a najednou se začali sunout kupředu. Vzala to širokým obloukem k otvoru v živém plotě, projela jím a zastavila. Tam, kde zablokovaná kola vyryla trávu, se táhly hluboké hnědé brázdy. Postranní zrcátko se připláclo ke dveřím, ale to bylo to nejmenší, co jí vadilo.

Provinile se podívala na díru v plotě a pak znovu bedlivě prozkoumala silnici. Nikde ani živáčka. Oliver by mohl znát farmáře, kterému to tu patří; zavolala by mu a zaplatila škodu. Ještě jednou otočila hlavu a zahleděla se na prázdné zadní sedadlo. Odepnula si pás, klekla si a nakukovala do zadní části vozu, aby měla jistotu: na podlaze kryté kobercem ležely kabely; rozžvýkaná teniska ještě od Kapitána Kirka; rozmrazovací sprej a kousek obalu od čokolády. Žádný Edward. Nikde žádný Edward. Opět se posadila. Jen si ho představovala.

Asi jí přeskočilo.

Popojela ke kraji pole a vyhoupla se na cestu. Teprve tam se roztřásla.

Kapitola dvacet tři

Frannie odbočila pod okřídlené draky na sloupech u vrat koloni nápisu, který hlásal MESTON HALL. Dnes otevřeno. 10.00 – 17.00. Pak projela klenutým vjezdem konírny. Ručičky na hodinách ukazovaly 13.25.

Když vjela mezi promenující se návštěvníky, zpomalila, rezervovaně opětovala úsměv jedné ženy z personálu a zaparkovala na šterkové cestě před zámkem.

Vystoupila a podrobila prohlídce přede range roveru. Pneumatiky a blatníky byly celé zablácené a za nárazníkem se zachytily větvičky, které chvatně odstranila a vyhodila za zídku na hromadu listí, připraveného ke spálení.

Když kráčela ke vchodu do Oliverova křídla, v dále zazněla tlumená rána, za ní následovalo zaburácení a pak pravidelné vrčení. Uvědomila si, že stejný zvuk tu zaslechla minulý týden: Oliverovo letadlo. Výborně. To znamená, že se ještě nevrátil, v což doufala.

Zavřela za sebou s bouchnutím dubové dveře, stále ještě v šoku, a přitom přemýšlela, zda by měla o nehodě Oliverovi říct, a trápila se kvůli zničenému živému plotu.

Zavolala „Haló!“, ale nikdo se neozýval. Zrnka prachu se bezhlesně vznášela v prostoru a z olejomalby vzadu na zdi zářilo oko mrtvého bažanta. Vešla do kuchyně; na stole stál šunkový salát, prostřeno bylo pro pět a také našla vzkaz od paní Beakbaneové, že zapečené brambory jsou v troubě.

Klesla na sešlý gauč, ale gumová kost, která se skutálela na podlahu, jí jenom připomněla to, co Edward nazýval „ošklivou věcí“. V myšlenkách se vrátila nahoru do herny k výstřižku o smrti Jonathana Mountjoye. Potom k prosklené vitrině s knihou napsanou na lidské kůži. Malefactorium, nebo jak se to jmenovalo. Přemítala, jestli na rodu nelpí nějaká kletba a zda násilná smrt Oliverovy manželky by se tím nedala vysvětlit. A pokud ano, byla další na řadě za to, že si troufla ho milovat?

Declan O'Hare jí řekl, že v několika knihách se nacházejí o rodu Halkinů zmínky; celý týden se chystala, že zajde do Britské knihovny, ale nevyšel jí čas. Vrátila se chodbou přes halu a prošla impozantními táflovými dveřmi do Oliverovy knihovny i pracovny zároveň.

Panoval tam vlhký chlad, jako kdyby se v místnosti nikdy netopilo, a čpěl tam pronikavý zápach zchátralé kůže a tlejícího papíru. Oblouha potemněla; oknem spatřila těžké šedivé mraky. Pohlédla na papíry s matematickými výpočty na psacím stole a na schémata popsaná nějakými hieroglyfy, pak na police s knihami, u kterých si začala prohlížet názvy, nevěděla však, kde vlastně začít.

Dějiny druhé světové války od Winstona Churchilla. Canterburské povídky. Dějiny renesance od Waltera Patara. Spousta svazků vojenské historie, politické historie, životopisů. Celý oddíl knih o matematice a pár o numerologii. Zaváhala a pak přistoupila ke schématům na stěně. Čísla; algebraické rovnice; ve středu prstence soustředných kruhů si všimla čísla dvacet šest. Když se však naklonila, aby se podívala zblízka, zaslechla elektronické pípání a na psací stůl padl stín. Prudce se otočila a málem porazila Edwarda na zem. Stál přímo za ní.

„Panebože, tys mě vyděsil!“

„Zrovna jsem udělal čtyři tisíce, Frannie.“ Ukázal jí obrazovku Game Boye. „To je skóre. A na stupni čtyři. Čtyřka je

úplně nejtěžší. Můj nový rekord," chlubil se.

„To se ti povedlo," řekla trochu vyvedená z míry.

„Co to děláš?"

Zrudla. „Chtěla jsem se podívat, jestli bych tu nenašla nějaké knížky o vaší rodinné historii."

Vážně se na ni zadíval. Pod očima měl temné kruhy, jako kdyby špatně spal; předtím si jich nevšimla. Nebo to bylo jen světlem? „Můžu s tebou na chvíli mluvit, Frannie?" zeptal se jí. A při těch slovech se rozhlížel kolem, jako by se ubezpečoval, že tu nikdo jiný není.

„Ovšem," souhlasila, ale z jeho výrazu byla nervózní.

„Pomůžeš mi, Frannie?"

„Jak ti mám pomoci?" Usmála se na něj, protože vypadal, že se vzápětí rozpláče. Když neodpovídal, napadlo ji, zda opět neupadl do jednoho ze svých stavů zamlklosti. Potom však znovu promluvil.

„Máš někdy o lidech divné myšlenky, Frannie?"

„Jak to myslíš?"

„Třeba že máš v sobě nějakou ošklivou věc, která tě nutí provádět věci, které dělat nechceš."

Věděla, že tahle chvíle je důležitá, a snažila se ji zvládnout bez chyby. „Někdy mě napadnou věci, které bych ráda udělala, ale vím, že je udělat nesním."

„Ne, tohle nemyslím. Chci vědět, jestli máš v sobě něco, co tě nutí lidem ubližovat?" Upřel na ni upřímné hnědé oči a vypadal vyděšeně a zranitelně. „Já tu zlou věc mám, Frannie. Jenže já ji nechci."

„Co ti dělá?"

„Zaviní, že se ty věci stanou, jen když na ně pomyslím."

„Co třeba?"

„Pamatuješ se, jak si minulou sobotu Dóm přiskřípl prsty do dveří od auta?"

„Ano."

„To jsem provedl já."

„Vždyť jsi byl se mnou."

„To vím, ale já si to nejdřív jen představoval; chtěl jsem, aby se to stalo. Akorát že pak, když se to stalo, jsem to vůbec nechtěl."

Absurdní, pomyslela si. To je neuvěřitelné. To není možné. Pak si vzpomněla na zvláštní, téměř sebevražedný pocit, který prožívala v range roveru, jako kdyby byla zfetovaná, nezničitelná, jako by si mohla dovolit všechno; a jak živě se ji Edward zjevil. Sepjala ruce a pak si začala pohrávat s nehty. „Kolikrát se ti to už stalo?"

„Někdy se to přihodí ve škole. Ale před chvílkou, jak taťka spravoval motor u letadla, jsem se strašně polekal, protože ta ošklivá věc mě napadla o tobě."

„Co to bylo?" zeptala se a uvědomila si, že ji mrazí po celém těle.

Po líčkách se mu začaly kutálet slzy. „Přál jsem si, abys nabourala s range roverem," přiznal se.

Vytřeštila na něj ohromeně oči. „Proč, Edwarde?"

„Já nevím. Někdy mám v sobě něco ošklivého, jenže to nemůžu zastavit." Oči se mu rozšířily. „Pomůžeš mi, Frannie, vid'?"

„Jak? Musíš mi o tom povědět víc, o té ošklivé věci."

Neodpovídal a opět upadl do dlouhého mlčení.

Zhluboka se nadechla. „Měls to taky, když se zabila tvoje maminka?"

Blýskl po ní očima, až ji vyděsil; úplně se změnily, zdálo se, že přímo hoří nenávistí.

Vyběhl z knihovny a vzápětí nahoře slyšela bouchnutí dveří.

Zůstala tam sama s úvahami, zda by neměla jít za ním a omluvit se, uklidnit ho; cítila se však vyčerpaná. Sedla si a snažila se přijít na to, co tím vším proboha myslel. Vyznat se v tom. Zabořila obličej do dlaní. Jediné, co věděla, bylo, že Edward seděl vzadu v range roveru; jasně ho viděla.

Silou vůle způsobí, že se něco stane? Domovy prsty? Vosy? Kapitán Kirk? Je to vůbec možné? Třeba s kouzlem vudu ano, ale snad ne osmiletý kluk? Jeho matka přišla o hlavu. Proč by to provedl? Proč by chtěl právě tohle? Nebo si to přála ta zlá věc v něm?

Doufám, že se nehodláš s mým tatškou vyspat.

Byl posedlý?

Pokoušela se té myšlence vysmát, ale utkvěla jí v mozku. Posedlý. Ani si pořádně nevšimla, že se obloha stále víc zatahuje, jak tam seděla zabraná do vlastních úvah, rozhlížela se kolem, aniž vnímala police s knihami, pak pohlédla na matematické hieroglyfy na zdi a přitom se ve své rozjité mysli snažila dobrat logického vysvětlení.

Zkusila označit všechno cedulkou, jako to dělala na vykopávkách, každý zlomek, který by jí nakonec pomohl vytvořit identifikovatelný předmět, jenž by na oplátku zase vyvolal představu o místě, kde byl nalezen, a o lidech, kteří ho tam zanechali. V archeologii byly drobné úlomky všechno, co člověk potřeboval. A to taky bylo vše, co měla ona nyní.

Jonathan Mountjoy. Meredith Minnssová. Max Gabriel. Phoebe Hawkinsová. Susie Verbeetenová. Edward. Oliverova žena. Chlapcovy prsty. Vosy. Jak to souviselo? Byl Edward posedlý? Blázen? Nebo médium? Vyznal se v telepatii?

Uměl číst její myšlenky? To by mohlo vysvětlit příhodu s range roverem, kdy cosi skutečně ovlivnilo její chování, ale nikoliv už Domovy prsty; nebo ty vosy.

Frannie se v myšlenkách vrátila, jako to ostatně poslední dobou dělala častokrát, do doby, kdy poprvé viděla Olivera s Edwardem. V bistru; tehdy se chlapec vztekal. Potom na stanici King's Cross, kde měl opět záchvat vzteku. Pomůžeš mi, Frannie? Bylo v ní něco, čemu podle všeho důvěřoval a co poslouchal. Ale současně i nenáviděl?

Existovaly různé historky o narušených lidech, kteří měli zvláštní moc. Zejména děti působily jako média; vždyť

narušené děti vyvolávají poltergeisty, to je všeobecně známo. Oliver přece říkal, že Edward je narušený. A ani to jinak být nemohlo, když viděl, jak vlastní matka přišla o hlavu.

Zvlášť jestli to zavinil on.

Z myšlenek ji vyrušil zvuk otvíraných a zavíraných hlavních dveří. Pak do knihovny vešel Oliver v zašpiněné kombinéze, s rukama zamazanýma kolomazí a šmouhami na tváři. Lehce ji políbil na rty.

„Ahoj, promiň, že jdu pozdě.“ Pak se triumfálně usmál. „Konečně se mi podařilo spravit ten motor tak, že funguje!“

Opětovala úsměv. „Výborně. Už se těším na první let.“

„Dlouho to trvat nebude.“ Podíval se na ruce. „Radši se půjdu umýt. Charles je už na cestě; oba dva nebudeme obědvat a hned vyrážíme – nevadí ti, když budeš jíst jen s klukama?“

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděla v naději, že to tak bude.

„Jak se daří tvé přítelkyni v Rodmellu?“

„Celkem dobře. Nebo spíš je jí jednou líp, jednou hůř.“

Ozvalo se hlasité bušení na hlavní vchod.

„To jsou oni,“ oznámil a vyšel ven. Slyšela, jak se otevírají dveře, a pak Tristramův hlas.

„Strejdo Oliver!“

„Ahoj malej divochu!“ zdravil ho Oliver.

„Ahoj velké divochu!“ odpověděl hoch.

Frannie vyšla do haly. Oliverův bratr byl ještě o trochu vyšší, než si pamatovala, daleko vytáhlejší. Ve staré košili, obnošených šedých flanelových kalhotách a vysokých botách vypadal jako pravý farmář.

„Frannie už znáš z minulého týdne,“ řekl Oliver.

„Ano,“ přitakal Charles. Stydlivě si prohrábl slámově žluté vlasy a pokročil k ní. „Dobrý den, těší mě, že vás zas vidím.“ Potřásl jí trochu nemotorně rukou.

Tristram na ni mlčky zíral, jeho drobná postava se utápěla v žlutém tričku se psem Snoopym, jež bylo o pár čísel větší, a v růžových bermudách, které mu visely až pod kolena. Vzpomněla si, jak měl minulý týden vlasy ulíznuté ve snaze vypadat na oslavu upraveně, ale tentokrát žádné takové úsilí nikdo nevyvinul; padaly mu neuspořádaně do čela a slušelo mu to daleko líp. Laskavě se na něj usmála. „Jak se máš, Tristrame?“

Pozvedl tázavě obočí. „Fajn.“ Pokrčil rameny.

Zaslechla opět elektronické pipání Game Boye a viděla, že Edward stojí na odpočívadle před brněním a shlíží na ně s nepřítomným výrazem v očích, jako kdyby je ani nevnímal. Soustředil pozornost jen na svou hračku a pomalu sestupoval do haly, aniž odtrhl zrak od obrazovky.

„Strejda Charles jde se mnou omrknout nějaké stroje, Edward,“ oznamoval mu Oliver. „A vy s Tristramem poobědváte s Frannie.“

Edward se dál zabýval hrou a otci nevěnoval ani pohled.

„Slyšels, Edward?“ ptal se ho Oliver podrážděně.

Edward mávl rukou zrovna tak našťavaně. „Nemám čas.“

„To ani nepozdravíš strejdu a Tristrama?“

Edward vzhlédl. „Ahoj strejdo Charlesi.“ Pak se podíval na otce. „Můžu ukázat Tristramovi letadlo?“

„Ne, to podle mě není moc dobrý nápad.“

Protáhl obličej. „Proč ne?“

„Motor běžel celou dobu a bude pořád dost rozpálený. Půjdeme tam, až se vrátím.“

„Slibuješ?“

„Když nepřijedeme moc pozdě.“

Znovu se rozeznělo melodické pipání Game Boye a Frannie spatřila, že Edward opět mačká knoflíky a soustředěním si kouše jazyk.

Zatímco se šel Oliver rychle umýt, Frannie se vyptávala jeho bratra, jak je na tom dobytek. Odpověděl, že nastalo mírné zlepšení, ale že je příliš předčasné to posuzovat, a vysvětlil jí homeopatickou léčbu, kterou používal veterinář.

Oliver se už vracel a utíral si dosud ušpiněné ruce o kombinézu. „Tak,“ pronesl bezstarostně. „Jde se! Myslíš, že ty rošťáky zvládneš, Frannie?“

„Co si dáte, kluci, jako moučník?“ ptala se Frannie, když sklízela talíře.

„Zmrzlinu s horkou čokoládovou polevou!“ žadonil Edward. „Umiš čokoládovou polevu, Frannie?“

„Pokud tu máte nějakou čokoládu.“

Tristram zašeptal Edwardovi něco do ucha a oba hoši vybuchli ve smích.

Frannie konečně našla čokoládu a udělala polevu. Když Edward dojedl, přičemž mu kolem pusy zůstaly hnědé a bílé stružky, pohlédl na ni a poprosil ji, jestli by si s Tristramem nemohli jít hrát ven.

Frannie se pokoušela upoutat jeho pohled, něco z něho vyčíst, ale nedařilo se jí to. „Počkejte, až to tu uklidím, a pak půjdu s vámi.“ Měla ho na starosti a tušila, že potřebuje dohled.

Zabořil ruce do našitých kapes svých bavlněných kalhot a zamyšleně svažtil čelo, takže na okamžik vypadal jako zkušený politik. „Myslím, že bychom se mohli zajít podívat na koně. Když půjdeš s námi, mohli bychom tě naučit jezdit.“

„Ne, dneska ne.“

„Nebude to nebezpečné, Frannie, fakt. Pojedeme jen po poli. A jestli si sedneš na Shebu, ta je hrozně hodná.“

„Podle mě by s námi měl být tvůj taťka, pokud se mám učit jezdit na koni.“

„Táta to s koňma vůbec neumí; vyzná se jen v letadlech. Nic to není, Frannie. Budu ji držet za uzdu.“

Tristram se zabýval vyškrabováním své misky. „Já ji taky budu držet, Frannie,“ ujistil, aniž zvedl hlavu.

Usmála se, protože nechtěla vypadat jako zbabělec, přesto byla pevně rozhodnutá, že na koně nesedne, jen se přichystám a pak se na ně půjdeme podívat.“

„Slibuješ?“

„Slibuju, že půjdu s vámi, ale neslibuju, že vlezu na koně.“

„Tak jo.“ Chlapci se rozběhli a vzrušeně brebentili.

„Hej! Kam jdete?“ volala a pospíchala za nimi do haly.

„Chci ukázat Tristramovi skóre na Game Boyi,“ odpověděl Edward. „Ve svém pokoji.“

Vrátila se do kuchyně a byla vděčná za chvilku ticha, v níž se pokoušela uspořádat myšlenky. Znovu se roztřásla, jak ji přemohla další vlna šoku z nehody a rozrušení z návštěvy u Susie Verbeetenové. Zapnula elektrickou konvici, aby si uvařila kávu, nandala nádobí do myčky a opláchla čokoládu z hrnku.

Foukala do kávy, upila trochu a vyšla do haly. Dům byl tichý; chlapci byli patrně zabráni do Edwardovy hry. Vrátila se do kuchyně, setřela stůl, posadila se a prohlížela si víkendovou přílohu Timesů. Ale nebyla schopna přečíst víc než kousek od každého článku, protože nedokázala udržet pozornost.

Dopila kávu, pak vyšla nahoru do Edwardova pokoje a doufala, že si to s těmi koňmi třeba rozmysleli. Jakmile otevřela dveře, pocítila první osten znepokojení. Nebyli tam. Ani v herně je nenašla.

Její nepokoj vzrostl a rozběhla se dolů, ven ze dveří do jasného slunečního světla, jenže ani tam po nich nebylo ani stopy. Pohlédla na hodinky. Z kuchyně odešli zhruba před dvaceti minutami. V dále se ozvala tlumená rána. Za pár okamžiků zaslechla další a měla pocit, že ji uvnitř něco udeřilo.

To není možné.

Pak další rána a po ní ohlušující řev, který téměř okamžitě ustal.

Ne.

Rachot jí ještě nepřestal znít v uších, a už se rozběhla po šterkové cestě.

Hnala se podél domu, před očima se jí mihaly rozmazané obličej. Propletla se skupinkou návštěvníků, vyhnula se pokladně a vrazila do obrovitého muže, který právě něco fotografoval a byl tvrdý jako pytel s pískem na boxování. Nebyla s to pohnout ústy; omluvila se očima a přidržela se ho, jako by se tím chtěla vzpamatovat, pak kolem něho proklouzla a sprintovala po cestě okolo kaple směrem ke hluku. Opět se ozval, mnohem hlasitěji, uši trhající zuřivý rachot, který drásl celé okolí a narušil klid tichého odpoledne.

Vzala to přes trávník, pak po asfaltové cestičce, po stejné trase, kterou ji Edward vedl minulou sobotu právě před týdnem. Před týdnem, kdy ještě netušila, že Meredith je mrtvá a že Max Gabriel umírá. Kdy Phoebe Hawkinsová měla stále obě paže. Tiše se v běhu modlila.

Prosím, ať se jim nic zlého nestane. Prosím, ať jsou v pořádku.

Za obrovským obilným polem, které bylo celé posečené a samý snop, před sebou spatřila stodolu ze zrezivělého zvlněného plechu. Ozvala se rána, krátké zlověstné zarachocení, které zabušilo na stěny hangáru, a pak nastalo ticho. Ovanula ji oblaka hustého kouře. V panice zrychlila běh. Když se přičítala ke vchodu, viděla Edwarda s Tristramem, jak stojí na dvou plechových sudech před letadlem a otáčejí namáhavě vrtuli, která byla mnohem výš než oni, spatřila, jak se k ní natahují a napínají veškeré síly. A výborně se přitom baví. Frannie se v hrůze zastavila.

„Oukej!“ ječel Edward a sbíral sílu.

„Oukej!“ řval Tristram, rovněž soustředil energii a na okamžik přidržel vrtuli v klidové poloze.

„Edwarde!“ křikla Frannie. „Edwarde! Tristrame!“

Ozval se klapavý zvuk, jak prudce zhoupili vrtuli dolů. Pak se začala otáčet, pomalu, vlastní setrvačností a motor se s ohlušujícím hlomozem probudil k životu, nabíral na rychlosti, listy vrtule se proměnily v rozmazanou skvrnu. Všude se vznášely husté výfukové plyny. Dvojplošník se otrásl a stodola duněla příšerným rámušem.

Hoši se kymáceli a snažili se udržet rovnováhu ve víru, do kterého je vsávala vrtule. Edward zoufale máchal rukama, sud se pod ním nebezpečně nakláněl a hodil ho dopředu; hoch se začal vychylovat směrem k vrtuli.

Frannie byla napůl šílená hrůzou. „Edwarde!“ vykřikla, ale vůbec neslyšela, jestli z ní hlas vyšel. „Edwa...“

Pokoušel se získat znovu rovnováhu, zachytil se Tristrama za ramena a oba padali dopředu, pak se zhoupili zpátky, a zase zakolísali vpřed. Najednou se sudy převrátily a shodily je oba dozadu na zem. Tristram ležel bez hnutí. Edward si kryl hlavu rukama a odkutálel se pryč.

Frannie nikdy nezapomněla, co se stalo pak. Tristram se vyškrábal na kolena, zůstal klečet a celý omráčený se díval přímo na ni. Letadlo se začalo k němu sunout. „Tristr...“, dusila se vlastní hrůzou. Vrhla se k němu. Noha se jí zachytila v nějaké trhlině a do prsou ji udeřil tvrdý beton.

Vydaná napospas proudícímu vzduchu, zahlédla vlevo nějaký pohyb, někdo běžel, byla to jen skvrna. Ze skvrny se stal asi padesátiletý muž, který měl na sobě zašpiněnou kostkovanou košili. Tristram však stále klečel a zíral na ni i na přibíhajícího muže.

Ačkoliv beton Frannie odíral kůži z dlaní, silou vůle se připlazila k malému chlapci, který klečel necelé dva metry od vrtule. Nejistě se postavila na nohy a cítila, jak na ni útočí vzdušný vír. „TRISTRAMÉÉÉÉ!“

Ted' už měla triko vyrvané z džínsů a ledový vzduch jí tepal do holých zad; vlasy jí bičovaly obličej jako dťky.

Tristramovu tvář pokryl výraz provinilého zděšení. Vstal a poodstoupil dozadu. Ustoupil směrem k vrtuli, která se za ním hrozivě vynořovala.

„Tristrame! To nic, Tristrame!“ volala Frannie, ale její hlas, přiškrčený a ochraptělý, zněl spíš jako kviknutí než výkřik.

Natáhla se kupředu s napřaženými rukama, jen pár centimetrů zbývalo a málem ho zachytila. Jako stín se k němu zvolna plížila vrtule.

Koutkem oka zahlédla muže, který se také přibližoval. Pak se všechno zpomalilo, jako kdyby tam byl přítomen čas celého světa. Uvědomovala si zvláštní detaily: gumové podrážky svých tenisek přitisknuté na beton, pak se nadzvedly

a vymrštily ji do vzduchu, ztlumily její dopad, když znovu přistála na zemi, zase se přitiskly, odrazily, vítr od vrtule přitom zvedal prameny šedých vlasů z mužovy hlavy a odhaloval tak holou plošku pod nimi; víchř mu nadouval košili jako plachtu.

Ozval se podivný zvuk, který se jí rozezněl v hlavě. Ciiinnk, jako kdyby list sekačky na trávu zavádil o kámen. Nejdřív si pomyslela, že Tristrama praštil polštář. Ve vzduchu viselo tisíce drobných cář jako pířka. Vzápětí byly pryč. On taky zmizel.

Vrtule teď byla jen kousíček od jejího obličeje, ústa jí otvíral prudký tah vzduchu a zmrazoval jí oči. Hodila sebou na stranu a list se přes ni smýkl; hřmot motoru jí provrtával ušní bubínky a výfukové plyny zaplňovaly plíce jako vata. Kolo jí vrazilo do zad a mhl se přes ni stín křídla, jak ležela přitisknutá k zemi. Prach, kamínky a štěřk se jí sypaly na obličeje a bodaly jako krupobití.

Zvolna se postavila na nohy. Rozmazaně viděla, že vedle ní stojí Tristram. Byl v pořádku. Byl úplně v pořádku! Tělem se jí rozproudila úleva. Vzápětí si však uvědomila, že to není Tristram, ale Edward s peřím ve vlasech a celý potřísněný krví. Zíral upřeně na bermudy, z nichž na jednom konci trčely nohy obuté do malých tenisek. Z druhého konce vyčnívalo roztrhané maso, vinoucí se spirály střev a pár centimetrů ostré bílé páteře jako přeražená tyč oštěpu. Malá loužička krve se pomalu rozlévala po betonu a vpíjela se do puklin zarostlých plevelem.

Kdosi šplhal do kokpitu letounu: muž v kostkované košili, zaregistrovala mlhavě. Řev motoru náhle ustal a ozýval se jen klapot vrtule. Pak ticho. Letadlo se už nehýbalo. Drobné cář vlasů, kostí a masa, které visely z trupu a křidel, ležely rovněž rozházené po betonu. Později, když se podívala do zrcadla, zjistila, že je jimi také pokryta.

Kapitola dvacet čtyři

Útržky odpoledne se k Frannie nesouvisle vracely. Okamžiky; zlomky okamžiků; detaily. Nedokázala se soustředit na jedinou část z toho, co se přihodilo, déle než několik sekund, aniž by její mozek ihned nepřepínal kanály.

Nepřítomně se rozhlížela po přijímacím pokoji, pokoušela se zorientovat. Salon znamenal skutečnost. Byla v přijímacím pokoji. Pak se najednou octla na tvrdém betonu a vrhla se k Tristramovi. Větévky škrábaly po předním skle range roveru, drnčely a vrzaly. Stodolou zaduněl řev letadlového motoru. Tiger Moth roloval dopředu. Vrtule se vynořila za Tristramem jako stín. Range rover se vracel s Charlesem a Tristramem uvnitř: mohutný rachot jeho motoru; skřípění pneumatik po štěřku; dva muži vystupují ven, mají veselé hlasy, netuší, co je čeká, dívají se s pouhým náznakem zvědavosti na policejní vůz zaparkovaný za Charlesovou otlučenou terénní toyotou a na ceduli, která hlásá: Soukromý majetek. Návštěvníkům vstup zakázán. Policista se blíží k Charlesovi a Oliverovi, Frannie jde vedle něho. Edward vychází právě v tomto okamžiku zpoza budovy s Game Boyem v ruce a zdá se, že jeho zvuk cink-cililink... cink-cililink... je v tuto chvíli jediným zvukem ve světě.

Pak onen příšerný výkřik, který Charles ze sebe vydal, trýznivé zakvílení, které zaznělo, jako kdyby vyšlo z útroeb země. Nyní seděla na pohovce před zapáleným krbem a v ruce držela sklenici. Vítr lomcoval okenními tabulkami. „Moje vina, všechno je moje vina,“ slyšela samu sebe mluvit, jako by byla někdo jiný, v jiném pokoji, zcela izolovaná.

Ve sklenice byla whisky: silná čistá skotská, která jí žhnula v puse a páčila v žaludku. Od šoku ani bolesti jí neulevila, ale vytěšnila je do jiného prostoru, a dokud to bude dělat, Frannie to vydrží.

Prášky jí také pomohly, pomohly všechno mímě utlumit, oddálit na dalších pár hodin realitu. Dal jí je Oliver. Oliverovi je dal doktor. Onen doktor, který jí minulý víkend ošetřil bodnutí a který přijel a odvezl Charlese. Připadalo jí, že Oliverův obličeje se zvětšuje a zmenšuje. Roztahoval se do stran a pak se smršťil. Lékař upozornil Olivera, že by na léky neměla pít.

Kanál se přepnul. Drobné útržky lpěly na stříbrném trupu a na krytu motoru. Vrtule se stále točila, nevydávala však žádný zvuk. Pak se opět octla v saloně. Obruče napětí se jí vrývaly do lebky jako škrábance.

„Moje vina,“ opakovala.

Oliver seděl vedle ní. „Ne,“ odporoval.

„Ale ano.“

„Děti se musí pořád hlídat. Nikdo to nepochopí, dokud nemá své vlastní. Není to tvá vina.“

Hlas mu zněl divně, jako by ho poslouchala přes sklo. Přemítala, zda nezemřela. Oliver se na ni tak zvláště díval.

Možná mě to letadlo zabilo a nikdo mi to neřekl. Vztáhla ruku, aby se dotkla jeho, ale sevřela pouhý vzduch. Zkusila to znova, uchopila ho za zápěstí, nahmatala chloupky a pevný sval, přitiskla mu svou tvář na krk, vdechovala vůni jeho uší, šamponu, kůže a pevně se ho držela.

Na krbové římse stála fotografie letadla, dokonce i v kuchyni; zdálo se, že jeho snímky jsou v každém pokoji. Před ním stojí Oliver, Edward a Edwardova matka a smějí se do objektivu.

„Měla jsem s nimi zůstat, jít za nimi.“

„Já jsem měl zamknout stodolu,“ řekl.

„Kde byl klíček od zapalování k letadlu?“ zeptala se.

„Nemá žádný klíček; jenom pár spínačů na palubní desce. Nikdy by mě nenapadlo, že by on... oni...“ hlas mu zadrnčel a ztichl, jako když se přestane točit vrtule.

Frannie se napila víc, přidržela si sklenici u obličeje a vdechovala z ní výpary. Nic nebylo v pořádku, jako kdyby začaly platit nové zákony světa a nikdo jí to neoznámil. Svět byl teď místem, kde partu děcek mohlo zabít a zmrazit jen to, že seděla u stolu s obrácenou sklenicí; kde malý hošík může zabít a mrzačit pouhou myšlenkou. Možná to byl Oliver, kdo tyhle nové zákony napsal? A taky čmáranice na stěně v knihovně. Ty hieroglyfy.. Zavřela oči. Šílenství nebylo příliš daleko; oddělovaly ji od něj pouhý pohár; whisky a malá modrá tabletka.

A brzy bude na řadě i ona. Neměla však tušení, co jí od toho ještě dělí.

Praskot rozbitého skla nahoře je oba polekal. Oliver vyskočil a vyběhl na chodbu. Následovala ho do haly a po schodech na odpočívadlo, kde slyšeli pouze tlumený naříkavý zvuk, který Frannie zprvu považovala za vítr. Přicházel z Edwardova pokoje. Došlo jí, že to není úpění, ale odříkávání. Oliver sevřel oblý mosazný knoflík kliky; kotníky měl bílé. Na chvíli; znehybněl, potom pomalu otevíral dveře a namáhavě je tlačil proti proudu ledového vzduchu, který se do nich opíral. Pokoj tonul ve tmě a okna byla rozbitá. Záclony se zmítaly v průvanu, škubaly se na tyčích, kroužky po nich klouzaly a rachtaly, látka šustila. Uprostřed toho všeho ležel na posteli Edward, spal na zádech, a z úst mu vycházelo nepřetržitě zařikávání.

„... murtacep menoissimer ni rutednuffe sitlum orp té sibov orp iuq iedif muiretsym itnematset inretea té ivon iem siniugnas xilac mine tse cih...“

Frannie zachvátila panika. Z police se skutálelo autíčko a spadlo jí k nohám. Oliver ji vyvedl ven z místnosti a zavřel potichu dveře.

„Co to proboha znamená?“ zašeptala. „Co se to děje?“

Pozvedl ruku v gestu, aby zůstala, odešel do svého pokoje a za okamžik se vrátil s malým rádiem s magnetofonem. Pootevřel nepatrně Edwardovy dveře, zapnul červené světlo nahrávání a pásek se se šustěním rozběhl. Edwardův jednotvárný monolog zněl chodbou: „... muem suproc mine tse coh. Senmo coh xē etacudnam té, etipicca: snecid, sius silupicid euqtided, tigerf, tixid eneb, snega saitarg metnetopinmo muus mertap mued et dá muleac ni siluco sitavele té saus sunam selibarenev ca satcnas ni menap tipecca ruteretap mauq eidirp iuq...“

Oliver zavřel dveře, vypnul magnetofon, pak se vrátil chodbou do svého pokoje, rozsvítil, počkal na Frannie, až vejde, a zavřel za ní. Místnost vypadala uklizeně a spořádaně, bylo tam však velmi chladno. Svíčky ve dvou železných kovových svícnech po obou stranách postele někdo vyměnil. V jasném světle jí pokoj připadal cizí. Oliverův obličej byl bílý a zbrázděný vráskami, od rána jako by zestárl o dvacet let. Usedl na postel s nebesy, položil nahrávač vedle sebe a pak na ni rozpačitě pohlédl. „Tys to nepoznala?“

Zůstala stát u dveří, jako by cítila, že tu není vítána. „Co je to? Nějaký arabský jazyk?“ Prohlížela si cherubínky a akty namalované na stěnách; tlusté vysoké koberce, košile na kovových ramínkách pověšených na dveřích od šatníku. Na podlaze řadu naleštěných bot s dřevěnými napínáky uvnitř. Cizí. Všechno tady bylo cizí, nepřátelské.

„Přehraju to pozpátku,“ ozval se. „Snad ti to takhle víc pomůže.“ Otevřel šatník, přehraboval se vzadu a vytáhl starý kotoučový magnetofon. Ještě jednou přehrál pásek a zároveň ho nahrál na starý magnetofon, pak stiskl knoflík pro zpětný chod. Edwardův hlas se okamžitě ozval daleko zřetelněji.

„... Hic est enim Calix Sanguinis mei, noví et aeterni testamenti: mystérium fidei: qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem peccatorum.“

Plížila se kolem dveří jako lapené zvíře. Pozoroval ji vyděšeným pohledem. Ochozené tenisky měl zabořené do chlupaté předložky u postele a hlavu vtisknutou mezi ramena. Překládala třesoucím se hlasem slova, která znala tak dobře, která si zapamatovala ještě z raného dětství. Od té doby, co je slyšela latinsky, uplynula už hodně dlouhá doba.

„Neboť toto je kalich mé krve nového a věčného zákona,“ pronesla váhavě, neschopná odvrátit od Olivera zrak.

„Svátost víry; jež pro tebe a pro celé lidstvo zachována bude, aby hříchy mohly být odpuštěny.“

Zastavil pásek.

„Mše,“ pokračovala. „Cituje mešní kánon pozpátku.“ Přešla po pokoji a položila ruku na chladná žebra radiátoru pod oknem. Ze skla na ni civěl odraz vlastního obličje. Otočila se a stanula tváří v tvář Oliverovi. „Mše se... mše přece... u nás... neprobíhá... v latině...“ Zajíkla se. „Pozpátku. Já...“ Zarazila se a najednou se jí vybavily názvy rostlin, které odříkával latinsky. A jména živočichů.

Mluvil s tebou latinsky? To řekl Oliver, když leželi v posteli u něho v pokoji minulou sobotu, byl sice překvapený, ale dál to nekomentoval. Zrovna tak jako si nijak zvlášť nevšímal toho, když Edward začal drmolit latinské názvy v neděli večer při jízdě do Londýna.

„Když se odříkává mše pozpátku, nemá to něco společného s černou magií?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl odměřeně. „Našel jsem si to hned, jak to udělal poprvé.“

„On už to někdy dřív dělal?“

„Ve škole to dělá dost dlouho. Přesně řečeno, tři a půl roku,“ vysvětlil jí a věnoval jí zvláštní pohled.

„A co ta okna? To je taky jeho dílo?“

„Ne.“ Na chvíli se odmlčel. „To se ještě nestalo. Uklidni se. A ráno si už nebude nic pamatovat.“

„Odkud se to bere?“

Oliver neodpovídal.

„Ti doktoři a psychiatři, co ho prohlíželi..., řekli jim o tom?“

„Přehrál jsem jim ty pásky.“

„A co oni na to?“

„Že to není nic neobvyklého. Narušené děti zřejmě často ve spánku mluví cizími jazyky nebo nějaké nesmysly.“

Frannie měla pocit, že je chycená mezi světlem pokoje a temnotou venku, tmou, která se tiskla na sklo, pokoušela se prorazit dovnitř a rozdrtit ji o světlo. Zachvěla se, když její kůže vstřebala chlad jako savý papír.

Oliver zastavil magnetofon, vytáhl další kazetu ze zásuvky nočního stolku a vsunul ji do otvoru. „Minulou sobotu, když jsme spolu spali, Frannie, jsi začala mluvit ze spaní. Probudilo mě to. Myslel jsem, že přestaneš, jenže tys pokračovala, mluvilaš hotové nesmysly. Vůbec jsem nerozuměl, co za hlouposti to vykládáš. Kousek jsem si nahrál, protože mě napadlo, že tě to pobaví; pak jsem si uvědomil, že ti to bude trapné, takže jsem o tom nemluvil.“ Civěl do země, pak opět na ni.

Vzpomněla si, jak ji uprostřed noci probudilo cvaknutí a jak přemýšlela, co to bylo.

„Potom jsem si najednou v neděli večer uvědomil, když Edward začal s tím drmoláním, že to zní stejně. Věděl jsem, že to

spolu nějak souvisí... že to nemůže být náhoda.“ Spustil kazetu.

„Muem suproc mine tse coh senmo coh xe etacudman té etipicca snecid sius silupicsid euqtided tigerf tixid eneb snega saitarg ibit metnetopinmo muus mertap mued et dá mulaec ni siluco sitavele té...“

Frannie jako v transu naslouchala monotónnímu zvuku vlastního hlasu.

Oliver stiskl stopku. „Ani nevím, jak mě napadlo přehrát si to pozpátku.“ Sledovala, jak se Oliverův prst zvedl, vyhledal knoflík pro zpětný chod, zmáčkl ho a ona opět poslouchala svá slova a zároveň mechanicky překládala latinu do angličtiny:

„... a vzhlédl k Nebi, k Tobě, Hospodine, ke svému všemohoucímu Otci, vzdal Ti díky, požehnal chléb, lámal a dal ho svým učedníkům, řka: Vezměte a jezte, vy všichni. Neboť toto je mé Tělo...“

Oliver náhle zastavil pásek a dům zaplavilo ticho. Byla naprosto ochromená.

„Ptala ses, odkud se to bere.“ Oliverův obličej ztvrdl. „Poprvé se to stalo tu noc, co jsme tě viděli v bistru tvých rodičů... i když jsme tě tehdy pochopitelně neznali.“

Studený vzduch v místnosti se jí teď zavrtával do žil, do kostí. Byla stejně ledová jako mrtvola.

„Jsi to ty, Frannie,“ vyslovil tiše. „Všechno pochází od tebe.“

Kapitola dvacet pět

Frannie seděla mlčky, zatímco do ní pronikala Oliverova slova, rozpouštěla se jako chemikálie a paralyzovala ji. Pokud jim neuvěří, zvládne to. Dokáže se vyrovnat s tím, co právě řekl, pokud si bude jistá, že si on vymýšlí.

Upřeně hleděla na chromované mřížky reproduktorů tranzistoru a lesklý červený kryt z umělé hmoty. Napadlo ji, naprosto nesmyslně, proč vlastní tak ošklivý předmět. Možná to patřilo Edwardovi. Nebo Oliverově zemřelému manželce. Třeba Sarah Henrietta Louise Halkinová měla ráda, když hudba vyhrávala všude, kde se octla. Snad si ji pouštěla nahlas proto, aby z domu vypudila ticho, které se nyní stahovalo kolem Frannie a prostupovalo ji.

Zajímalo ji, jak dlouho už mluví ze spaní. Pár měsíců? Rok? Šest let? Celý život? Paměť se v ní uvolnila, narůstala jako bublina, která se odpoutala ze dna oceánu a vyplula na povrch její mysli. Její otec povídal včera ráno:

Maminku a mě ty strašně vyděsila... jako by ty nemluvila... jako by mluvil skrz tebe někdo jinej. Kdo další ji ještě slyšel? Bublina vzpomínek se zvětšila. Tom Dufferin, její poslední přítel, říkal, že mumlá ve spaní; A zrovna tak jí to pověděl Elliot Dumáš před ním. A na vykopávkách v Íránu po skončení univerzity, když spala ve stanu ještě se třemi lidmi, ji upozornili, že je někdy budí povídáním ze sna. Konec posledního roku na univerzitě. Usilovně přemýšlela; nikdo si na to předtím nestěžoval; ani doma ne, kde měla společný pokoj s mladší sestrou. Maria-Angela by jí určitě něco řekla. A dřív přece tolikrát spala ve stanu na vykopávkách; ostatní by jí to určitě pověděli. Ve druhém ročníku bydlela na pokoji s Meredith; ta se také o ničem nezmínila. Začalo to až na konci třetího ročníku. Kvůli strachu ze zkoušek?

Nebo...? Snažila se té myšlenky zbavit, pronásledovala ji však dál. Seance. Dělal tu seanci na konci posledního roku. Několik dní před uzavřením semestru. Ten večer byli všichni tak šťastní; většinu zkoušek už zvládli a právě se chystali na krátký oddech o velikonočních svátcích, než jim začne závěrečný nápor učení. Tehdy ještě nic netušili. Neměli ponětí o tom, co je čeká; o duchovi, kterého vyvolali a rozběsnili, tu věc, která šla po nich, která je pronásledovala. Posedla ji.

Podívala se na své ruce neschopná setkat se s Oliverovým pohledem. Zkoumala své nehty; špičky prstů po smrti zmodrají; vzpomněla si, jak viděla v Neapoli babiččiny prsty v otevřené rakvi; byly skoro černé.

Vybavil se jí znovu Edward, když za ní přišel do knihovny.

Mám tu ošklivou věc, Frannie. Jenže já ji nechci... Zavini, že se ty věci stanou, jen když na ně pomyslím.

Edward ovládá lidi. Určitě to pochází od něho. Oslovila Olivera. „Edward říkal...“, zarazila se.

Pozvedl obočí a čekal, že bude pokračovat. Jenže jí v mozku vířil zmatek, mohlo to přece začít od ní, ne od Edwarda, a v tom případě to byla ona, kdo přinutil Edwardovu vůli provádět zlo ostatním. To není možné.

„Proč tvrdíš, že to pochází ode mě?“ vyhrkla. „Jak můžeš vědět, že to Edward má ode mě, a ne naopak?“

„Je skutečně nepravděpodobné, abyste čistě náhodou oba dva ze spaní odříkávali pozadu mši, že?“

Neodpovídala.

„Vykládalas mi, že jsi slyšela o tom, čemu Jung říkal synchronicita; přesně to si myslím, že jedno z vysvětlení pro to, čemu lidi říkají náhoda, je mimovolná telepatie mezi nimi. Předávají si myšlenky.“

Tupě na něj zírala.

„Podle mě to jeden z vás vyvolává a druhý přijímá.“ Natáhl nohy, překřížil ruce a naklonil se dopředu. „Edward tohle nikdy nedělal, než tě potkal.“

Mýlíš se, chtěla mu říct. Nemáš pravdu! Jenže o tom nebyla přesvědčena.

„Nejsi to ty, Frannie, ani tvoje vědomí, stejně tak Edward neví, co dělá, když najednou ve dne upadne do stavu zamlklosti. Způsobuje to něco jiného. Vy tomu sloužíte jen jako prostředníci.“

„Čemu?“

Vstal, přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. Jemně je stiskl. Cítila jeho teplý dech s vůní whisky, všimla si tmavších skvrn strniště, které začalo rašit a zdůrazňovalo jeho zmučený výraz a unavenou pleť. Uvědomila si, že jí po tvářích stékají slzy a přitiskla obličej k jeho hrudi, přitulila se k pokožce na jeho krku a k měkké vlně jeho pulovru.

„Dělal jsi někdy seanci?“ zeptala se.

„Ne.“

„Já jednou ano.“

Frannie mu všechno vyprávěla a on pozorně naslouchal, opíraje se přitom o parapet. Když skončila, jeho první reakce

byla: „Mluvila jsi s někým ze svých dalších kolegů? S těmi, co nebyli na seanci?“

„Proč?“ divila se.

„Aby ses přesvědčila, jestli je to ta správná příčinná souvislost. Ty se domníváš, že je to kvůli seanci, a zatím to může být něčím jiným.“

Zahýbal palci v prastarých teniskách, chvíli si je prohlížel a pak pokračoval. „Kdyby se děly podivné věci i ostatním studentům, kteří nebyli na seanci, tak by se to celé jevilo v jiném světle.“

„Tím chceš říct, že bych se měla spojit se všemi, co studovali ty tři roky na Londýnské univerzitě, kdy jsem tam chodila já?“

„Ano. Nebylo by to zas tak nemožné.“

„Myslím, že bylo,“ pronesla tiše. „A co bych měla říkat? Ahoj, jen mě tak napadlo, jestli ještě žiješ!“

Oliver se na chvíli odmlčel, zabraný do myšlenek. „Máte místního kněze?“ promluvil konečně.

„Ne. Už ne.“

Pohlédl na ni znavenými očima. „Myslím, že musíme nějakého najít.“

Pomilovali se, protože oba potřebovali útěchu, ale Frannie pak zůstala ležet v Oliverově posteli a nemohla usnout. Pít přestalo působit a ji trápily všelijaké myšlenky. Začala si představovat vlastní pohřeb a byla zvědavá, který z jejích starých přátel by na něj přišel. Třeba by měli špatné svědomí, že ji dost nemilovali. Pak ji napadlo, jestli by neměla zavolat na informace, zda neexistuje nějaká linka pomoci proti seancím. Něco jako Sdružení anonymních alkoholiků. Oliver vedle ní začal zhluboka dýchat: mocné hluboké vdechy. Přes veškerou fyzickou sílu a privilegia zrození měl strach. Děsil se náhod.

Dvacet šest.

Polil ji studený pot a otevřela oči. Ty hieroglyfy na zdi. A číslo dvacet šest uprostřed soustředných kruhů! Ta tragédie s Tristramem ji natolik vyvedla z míry, že se ještě Olivera nezeptala na to, co viděla v jeho vlastní knihovně. Najednou už nemohla dál čekat.

Oliver se pohnul; postel zavržala, když z ní vyklouzl, a Frannie slyšela, že si něco obléká a pak potichoučku našlapuje po zemi. Klaply dveře, potom znovu, když je zlehka za sebou zavřel. Rozsvítila světlo na nočním stolku a napůl se posadila. Zaslechla spláchnutí na toaletě, poté se Oliver vrátil.

„Ahoj,“ prohodil.

Věnovala mu unavený vynucený úsměv a vzápětí na něj vychrlila vodopád slov. „V knihovně máš na zdi nějaká schémata a na nich samé výpočty. Co jsou zač?“

Sedl si na kraj postele, zahalený do kašmírového županu. „Numerologie,“ odpověděl stručně.

„Co to je?“

Zívl. „Součástí toho je teorie, že čísla poskytují klíč k pochopení – aspoň si to myslím – skrytých záhad vesmíru.“

„Jaké druhy čísel?“ Chtěla tomu porozumět.

„Všechna čísla mají význam.“

„Jak se na ně přišlo?“

Zůstal na okraji postele. „Je to kombinace metafyziky a náboženství. V bibli jsou čísla. Aristoteles se tím velice zabýval. Pythagoras. Všechno to pochází z naprosto logického základu. Čísla zajišťují princip řádu ve zdánlivě chaotickém vesmíru.“

„A jak ta čísla získáš?“

„Víš, co je palimpsest?“

Frannie sáhla po sklenici s vodou vedle postele. „Ano... vyskytují se hlavně na pergamenech, které používali staří mnichové. Když se text vymaže a přes něj se napíše nový, pořád ještě se dá přečíst obtisk toho starého, když se člověk pořádně podívá nebo čte ve správném světle.“

Oliver přikývl. „Čísla jsou ve všem, pokud se důkladně díváš. V atomických molekulách všeho, co vidíme a čeho se dotýkáme. V bibli existují stovky kódů a zpráv. I v našich jménech a datech narození.“

„Jak to, že ses o tohle začal zajímat?“

Opřel se o záhlaví postele. „Součástí veškeré matematiky je řád; vzorce; pokoušejí se usměrnit chaos.“ Chvilku přemítal. „Vesmír je chaotický, ale naše sluneční soustava má řád – na téhle planetě existuje život, protože se náhodou nacházíme přesně v té správné vzdálenosti od Slunce a od Měsíce. Jen malý kousek dál od Slunce – a bylo by tu příliš zima, abychom tady mohli žít; o kousek blíž, a bylo by tu zase moc vedro. Je to náhoda? Nebo záměr?“ Mírně se usmál. „Lidský život je chaotický, přesto jsme však stvořili uspořádanou společnost, aspoň jakž takž. Rozdělili jsme naši planetu na země, ustanovili vlády, zákony, vzdělání, zásady chování. A to všechno jen kvůli nahodilému vývoji? Přirozenému výběru? Nebo nějakému vyššímu záměru?“

Sledovala ho a ráda by věděla, kam míří. Zoufalství v jeho očích způsobilo, že vypadal jako člověk, který se podíval až na dno pekla a není schopen tu představu vypudit ze své mysli. Zdálo se, že mluví sám se sebou, skoro blouzní, jako kdyby se mu takto podařilo náhodou objevit odpověď. Jeho zmatek ji lekal; potřebovala, aby byl silný. V temnotě za nezataženými závěsy hodiny na stájích odbily druhou.

„Když Sarah zemřela, dlouho jsem se s tím nemohl vyrovnat; a když se mi to konečně podařilo, toužil jsem taky po smrti. Strašně jsem ji miloval a nikdy jsem nevěřil, že bych se mohl znovu...“ Odmlčel se a Frannie se napila trochu vody. „Jedině Edward mě držel nad vodou. Musel jsem tady být kvůli němu; takže jsem se přes týden zahrabal do práce a o víkendech jsem tady dělal na jednom zadání, abych se něčím zabavil. Při práci v bance jsem zrovna řešil téma souhry náhod a napadlo mě, že by bylo zajímavé zjistit ve svém rodě, jestli v naší historii nějak zapůsobila náhoda.“

„Myslíš geneticky?“

„Ne, nijak specificky.“

„Zjistil jsi něco?“

„Jenom jednu moc zvláštní náhodu. Týká se čísla.“

„Kterého čísla?“

„Dvacet šest,“ pronesl.

Trochu vody vyšpláchno Frannie přes okraj sklenice a stékalo jí mezi prsty a palcem.

Zkoumavě si ji prohlížel, protože zaregistroval, že ji to vyvedlo z míry. „V numerologii je to celkem dost zajímavé číslo. Dvojka má velice nešťastný význam. A šestka zrovna tak. Kombinace obou číslic, které tvoří dvacet šest, je dva krát třináct. Třináctka je polovina ze šestadvaceti. Dva krát jedna jsou dvě. Dva krát tři je šest.“

„Mám dojem, že odbíháš,“ upozornila ho.

Shrnul si vlasy z čela, pak si prsty přešel po obrysech obličeje, jako by se chtěl přesvědčit, že je stále neporušený. „Já už se v tom taky skoro nevyznám; jsou toho celé vrstvy. Něco jako několikanásobný palimpsest.“

„Ale proč právě číslo dvacet šest?“ naléhala. „Je tu nějaký důvod zrovna pro tohle číslo?“

„Právě na to se snažím přijít. Našel jsem jednu souvislost, která je dost zvláštní, přestože nemá žádný význam. Už jsem se ti zmínil, že druhý markýz se zabýval numerologií?“

„To byl ten zloduch?“

„Ano. Objevil jsem, že z nějakého důvodu se do toho čísla zamiloval – bylo něco jako jeho podpis, jeho značka. Až na to, že mu ke konci neprokázalo moc dobrou službu. Popravili ho – nebo snad zavraždili – dvacátého šestého března 1652.“

Frannie se chabě usmála.

„Znamená něco šestadvacítka pro tebe?“ zeptal se jí.

„Ano, snad. Phoebe Hawkinsová mě před ní varovala těsně před tou nehodou, ale když jsem ji pak byla navštívit v nemocnici, nemohla jsem z ní nic kloudného dostat. Pořád ještě byla příliš otřesená. Musím ji vidět znovu.“

Zamračil se, jak se vrátil k předchozímu přerušenému toku myšlenek. „Moje žena, Sarah, taky umřela dvacátého šestého března. A právě na své dvacáté šesté narozeniny.“

Frannie ta slova vstřebávala mlčky. V ústech měla sucho. Podívala se na Olivera, aby u něj našla vysvětlení nebo jistotu, které jí však dát nemohl. Páteří jí stoupal strach a pak se rozlil jako ledová voda ve spodině její lebky. Kousla se do rtů, než opět promluvila, a snažila se modulovat hlas do normálního tónu, ale nepovedlo se jí to.

„Příští týden mi bude šestadvacet,“ zachraptěla. „Dvacátého šestého.“

Kapitola dvacet šest

Ráno krátce před šestou Frannie odešla z Oliverova pokoje do svého. U snídane byli všichni zaražení.

Policie se vrátila, zrovna když sklízeli ze stolu, a chtěla po Frannie obsáhlou výpověď, což ještě znásobilo její pocit viny, a pak se policisté zavřeli s Oliverem a Edwardem na víc než hodinu do knihovny.

Když konečně odešli, Oliver řekl, že musí na farmu pomoci Charlesovi, protože bratr nebyl s to cokoli dělat. Frannie s Edwardem trávili zbytek dopoledne touláním po okolí zámku a hledáním zkažených a kolem oběda už sebrali slušnou řádku exemplářů, které Edward hrdě omyl a řekl, že si je s sebou vezme do školy.

Pokoušela se ho několikrát zavést k rozhovoru, který na začátku včera v knihovně, ale pokaždé ji místo odpovědi zahrnul otázkami o zkažených a o archeologii vůbec. S těžkým srdcem musela navíc slíbit, že pokud přijede příští víkend, udělají si minivýkopávky na jejich pozemcích, jenom oni dva, někde poblíž naleziště staré římské villy.

Nakonec se k němu otočila a udeřila na něj přímo. „Edwarde, včera v knihovně jsi mi vykládal, že dokážeš lidem provádět různé věci, jen když si na ně pomyslíš. Měl jsi nějaké ošklivé myšlenky o Tristramovi, než se dostal pod vrtuli?“

Jeho reakce ji vyděsila. Oči mu ztvrdly a dostaly krutý výraz a obličej ztuhl do podobného projevu zuřivosti: „Ne!“

Téměř to vykřikl. Poté propukl v pláč a běžel nahoru.

Frannie pár minut počkala a pak šla za ním. Našla ho v jeho ložnici, jak sedí na židli a vzlyká. Objala ho a tiše promluvila:

„Pověz mi ještě něco o té zlé věci, Edwarde.“

Natáhl ruku a sebral z police vedle sebe malé bílé sportovní autíčko; zmáčkl pod ním knoflík a zadní kolečka se začala protáčet.

„Chceš osušit oči?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Máš nějaké ošklivé myšlenky o někom dalším? Máš nějaké o mně?“

Vypnul autíčko a znovu zapnul, aniž odpověděl, opět ponořený do své mlčenlivosti.

Frannie ho vyzkoušela. „Co si dáš k obědu? Mám ti udělat něco dobrého?“

Mlčel dál. Nakonec ho opustila a sešla dolů. V hale zaváhala a pozorně naslouchala, zda se nevrátil Oliver, potom vešla do kuchyně a znovu nastražila sluch. Vzápětí sundala, jak nejrychleji dokázala, jeden malý Edwardův snímek z fotografické koláže na zdi a strčila ho do přihrádky ve své kabelce.

V šest večer zavezli Edwarda zpátky do školy, kde zasmušile vystoupil z auta. V baťůžku si nesl zkaženiny, pečlivě zabalené do papíru, a připomněl Frannie její slib o výkopávkách. Pak vyrazili do Londýna.

„Celý den jsem usilovně přemýšlel o knězi, s kterým bych se mohl spojit,“ svěřil jí Oliver. „Znám canterburského arcibiskupa; oba dva zasedáme ve Sněmovně lordů. Mohl bych s ním promluvit, ale...“ pokrčil rameny, „vážně nevím, jestli to vůbec je dobrý nápad. I kdyby té historice uvěřil, patrně by to někomu přidělil, a to by nějakou dobu trvalo.“

Kolem nich zarachotil nákladák a vír vzduchu, který za sebou nechal, s nimi zakolébá. „Ale mohl bych zítra zajet za biskupem z Lewes. Je to celkem rozumný chlap.“ Stiskl Frannie ruku. „Dobře to dopadne.“

„A já bych měla jít za tvým bratrem,“ prohlásila.

„Ani za nic; mám dojem, že nemá náladu se s nikým setkat.“ Položil jí ruku na rameno a zlehka ho pohladil. „Pojeď zítra se mnou; zajedeme za biskupem do Lewes spolu. Zeptám se, jestli by nás zítra večer přijal.“

Sklíčeně přikývla.

„Zůstaneš se mnou na noc?“ žadonil.

Naklonila se a přitiskla mu tvář na ruku. „Nemohli bychom udělat zajíždku?“

„Kampak?“

„Ráda bych zaskočila na pár minut k Phoebe.“

Linoleová podlaha nemocničního oddělení pod botami Frannie pružila. Blízko ní zarachotil vozík naložený chirurgickými nástroji a ona uhnula stranou, aby mohl projet. Nepříjemný pocit, že je v nemocnici, ještě zvyšoval tíživý strach naplňující její nitro. V posteli vedle Phoebe tvrdě spala mladá žena a obličej měla chorobně šedavý. Phoebin noční stolek a stoleček přes postel byly přeplněny květinami a přáními a další pohledy obklopovaly obrovský koš s ovocem. Phoebe seděla na posteli, měla i lepší barvu než ve čtvrtek, a dokonce Frannie přivítala s úsměvem.

„Děkuju za ty kytky, cos mi poslala, Frannie... jsou moc krásné.“ Ukázala na jednu z váz na stolku.

„Vrátilo se ti trochu života do obličeje.“

„To ty léky,“ poznamenala Phoebe.

Frannie spatřila její rozšířené zornice a uvědomila si, že je skutečně nadopovaná; realita byla na hony daleko. Odvrátila se, aby Phoebe nemohla vidět, jak se tváří. Declan O'Hare hovořil o válečnících, kteří do bitvy nosili masky, aby skryli svůj strach. Frannie doufala, že nebude muset jít do bitvy, ale věděla, že se otočila proto, aby právě v tomto okamžiku schovala před Phoebe bázeň.

„Takže jsi navštívila Susie,“ řekla Phoebe.

„Ano.“

„To je dobře. Včera jsem s ní mluvila.“

Frannie ztěžka usedla na židli vedle postele. „Když jsi mi v úterý volala, Phoebe, ptala ses mě, jestli pro mě něco znamená číslo dvacet šest, a řeklas mi, abych si na ně dala pozor. Proč vlastně?“

„Celou dobu jsem si to pamatovala z té seance. Utkvělo mi to v mysli.“

„Co bylo v tom mém vzkazu?“

„Mám dojem, že právě tohle.“

„Co tím chceš říct?“

„Dvacet šest. Nebo to možná bylo dvacátého šestého.“

„Jenom to číslo?“

Phoebe přikývla. „Podle mě ano.“

„To byl celý ten vzkaz?“

„Já nevím, jestli to byl vzkaz, Frannie, nebo proroctví.“

Frannie zavřela oči, pak je zas otevřela, jako by se bála myšlenek, které jí číhaly za víčky. „Seb Holland,“ vypravila ze sebe. „Nepamatuješ se, co tam měl on?“

„Ne, Susie se mě na to taky ptala. Já si jen pamatuju své, tvoje, Jonathanovo a Meredithino.“

„Myslíš si, že je to jen náhoda? Shoda okolností?“

„Ne.“

„Co je to tedy?“

„Já nevím.“

Frannie si odhrnula z čela pramen vlasů, sklouzla vyhubavě pohledem k zemi a okamžik vyčkávala, než promluvila. „Jak se ti ta nehoda stala, Phoebe?“

„Přesně nevím. Vůbec to nechápu.“

„Nechápeš co?“

„Proč jsem nezastavila.“

Frannie zpozorovala, že výraz ve Phoebiných očích se změnil; mrkala teď rychleji a víčka se jí chvěla.

„Bylo to kvůli brzdám? Selhaly ti?“

„Vůbec jsem se nepokoušela brzdit. Vůbec jsem brzdy nepoužila.“

Frannie zkoumala její rozšířené zorničky. „Proč ne?“

„To právě nechápu.“

„Určitě nejsi ještě trochu popletená...? Anestetika někdy dokážou... rozumíš...?“

Phoebe zavrtěla hlavou. „Z těch oblbovacích pilulek taky ne. Myslíš si, že nevím, že mi dávají ty oblbovací prášky.“

Slova jí splývala, jak zvýšila hněvivě hlas. „Jenže já to vím.“ Obličej se jí zúžil a její vztek Frannie vyděsil. „Vím to.“

Jasný? Vím.“

Frannie se mírně usmála ve snaze, aby ztlumila její rozčilení. „Ano, jistě.“

„Mě tady nikdo neoblažne. Já dobře vím, která bije.“

Frannie zaslechla, jak se s chřestěním zatáhl závěs kolem sousední postele. „Takže jsi viděla nákladák, ale nebrzdilas; je to tak?“

Phoebe pokrčila rameny a pahýl se nadzvedl a zase klesl. „Možná mě napadlo, že kdybych zastavila, tak bych přišla pozdě.“

„Pozdě? Kam?“

„Nevím. Nepamatuju se. Pozdě na hru.“

„Na hru?“

„S jednorukým banditou.“ Phoebe vyslovovala nezřetelně a myšlenky se jí rozbíhaly. Usmívala se. Frannie se pokusila úsměv jí oplatit, ale v tom okamžiku se Phoebin obličej změnil, nakrabatil se a zkroutil, jako kdyby byla nafukovací panna, z které uniká vzduch. Proměnila se z dospělé v dítě; v kojence s růžovou tvářičkou, který se rozkřičel v postýlce. Frannie vytáhla kapesník a osušovala Phoebe oči, jako by tím dokázala zarazit přívál slz. Stiskla jí ruku, hladila jí tvář a snažila se vzlykot zastavit. Přišla sestra. „Radši jí něco dám.“ Phoebe divoce zavrtěla hlavou. „Jděte pryč. Nechci ty vaše podělané prášky. Chci zpátky svou ruku, sakra.“ Ještě chvíli vzlykala, pak slzy ustaly a ona vyčerpaně lehla na polštář a otevřenými ústy lapala po vzduchu, jako kdyby právě uplavala několik délek pod vodou. „Promiň, Frannie. Promiň,“ šeptala chraplavě. „To nic,“ rovněž zašeptala Frannie a pohladila ji po ruce. V dále kvílela leštička podlahy. „Hrací automat,“ ozvala se Phoebe. „Jednoruký bandita. Teď je to jasné, že?“ Frannie zaváhala. „Phoebe, něco se tě chci zeptat. Může to vypadat hloupě..., ale... nezahlédla jsi před tou nehodou malého kluka?“ Phoebe se na ni udiveně podívala. „Malého zrzavého kluka?“ Frannie ztuhla. Zdálo se, že se Phoebina paměť rozjasňuje; oči se jí rozzářily. „Ano, Frannie, zahlédla. Pořád na něho musím vzpomínat.“ „Jak to myslíš?“ „Na obrubníku stál kluk. Projela jsem kolem něho těsně před srážkou. Vzpomínám si, že jsem se divila, že je venku sám... a tomu, jak tam stál..., jako by nechtěl přejít silnici, ale na něco čekal.“ „Divila?“ opakovala Frannie, ale myšlenky se jí zatoulaly jinam. Ke včerejším Oliverovým slovům. Jsi to ty... Všechno pochází od tebe. Vzpomínala na latinu, kterou se učila ve škole. Na jejího učitele, nervózního postaršího muže s hlasem jako když řezá pila. Vzpomínala, jak se ho ve svých třinácti letech zeptala, proč se musí učit mrtvý jazyk. Hrozně se rozzuřil. A když se uklidnil, dal jí za trest naučit se z paměti nejdřív spoustu názvů rostlin a pak živočichů. Přinutil ji, aby je přefíkala před celou třídou. Vzpomněla si, jak Edward pronášel názvy rostlin v latině, když si prohlíželi mestonské pozemky. A jak v neděli večer cestou do Londýna odříkával v range roveru jména zvířat. Frannie vyndala z kabelky fotografii a podala ji Phoebe. „Je to on?“ Phoebe si ji pozorně prohlížela a potom se na Frannie podezřívavě zadívala. „Má to být svědek? Řekl už něco?“ Frannie se chvěla. „Je to on? Ten kluk, cos ho viděla?“ Phoebe se znovu podívala. „Ano,“ potvrdila. „Určitě. Protože si ho naprosto jasně pamatuju. Když jsem ho zahlédla, připadalo mi to, jako když se stopne video..., jako když se zastaví čas. Nevypadal jako skutečný. Spíš jako moje představa.“ Nepřítomně se usmála. „Nebo jako kdyby to byl duch.“

Kapitola dvacet sedm

Uvnitř prosklené vitríny byl v dolíku vyhloubeném do kamene schoulen do fetální polohy chlapec, obličejem dolů. S ním tam ležely urny a nádoby spolu s kovovými nátepníčky a hliněnými poháry. Tvář mu už dávno zmizela a vysušená kůže ztvrdla tak, že spíš připomínal groteskní dřevěnou sošku než někoho, kdo kdysi býval z masa a krve. Declan O'Hare poplácal otcovsky vršek vitríny. „Egypt, období rané dynastie, tam patří tenhle chlapík,“ poučil je. „Gebelein. Datování je kolem roku 3250 před naším letopočtem. Ozdoby a nádoby jsou typické předměty, které by s ním tehdy pohřbili.“ Frannie upřeně zírala přes sklo; dívala se takto několikrát předtím a nikdy jí při tom pohledu nebylo moc příjemně. Na mrtvém těle vystaveném ve vitríně bylo něco, co jí připadalo jednak morbidně fascinující a současně hluboce zneklidňující. Sledovala reakce obou dalších asistentů, kteří byli určeni k přípravě výstavy: Hermione Wallisová, milá, ale mírně přitroublá dívka se zobákovitým nosem a s vlasy přihlazenými dozadu elastickou stužkou, se s rukama vraženými do kapes pracovních kalhot neklidně rozhlížela místností s mumii; Roger Wencelas – ve vysokých botách od Doca Martena, v tuhých džínách a sněhobílém triku – intenzivně poučil oči přes brýle s drátěnými obroučkami na drobné hýždě mrtvolky. Mumie lemovaly stěny místnosti; pár jich bylo ve svislých vitrínách a jedna ve zpráchnivělé dřevěné rakvi. Frannie byla unavená. Monochromatické osvětlení na stropech exhibičních místností bylo po chvíli nesnesitelné. Člověk zapomněl, jestli je nad zemí, nebo pod ní. Bylo půl jedenácté a místnost se už hemžila návštěvníky. Živí pózovali před mrtvými a usmívali se, aby skryli svůj nepokoj; smáli se, protože stáli na správné straně skla, napadlo najednou Frannie. „Postoje vůči smrti,“ ozval se O'Hare. „Způsob, jakým se civilizace dívá na svou vlastní smrtelnost, nám prozradí hodně.“ Popořadě se na každého z nich podíval a pak kývl na Frannie. „Ty jseš poslušná katolička, snad bys nám to mohla vyložit podrobněji?“ „Naše civilizace se smrti bojí,“ prohlásila. „Velmi správně. Skutečně se bojíme. Onoho Velkého neznáma. Toho, co si s sebou nemůžeme vzít do hrobu.“ Opět po všech třech přelétl pohledem a jeho jasně modré oči zářily téměř šílenou vášní, s kterou vždy mluvil o své práci. „Koukněte se na – toho chlapíka.“ Zaťukal znovu na sklo vitríny. „Jaký svět za sebou nechal? Co si myslel v oněch posledních okamžicích před smrtí?“ Frannie upírala zrak na vitrínu. Ležely v ní Tristramovy ostatky. Růžové bermudy s hubenými nožkami a malými

teniskami. Klubko střev jako mrtvý had; páteř jako přeražená žerď.

Přitiskla si ruku na ústa a odvrátila se. Z další prosklené skříňky zíral Jonathan Mountjoy. Ústa měl otevřená a na čele díru po kulce. Otočila hlavu a uviděla zčernalou, svrašťelou mumii; nebyla to však mumie, ale Meredith a prázdnými očními důlky civěla přes sklo.

Frannie zavrávala, po krku jí přitom stékal pot, vrazila do vitríny a natáhla ruku, aby udržela rovnováhu. Declan O'Hare ji pozoroval, stejně tak oba kolegové. „Promiňte,“ zašeptala, „omlouvám se.“

Ve dvanáct poradě konečně skončila. Frannie spěchala do své kanceláře, protože zoufale toužila zavolat Sebu Hollandovi.

Penrose Spode škrobeně trůnil za psacím stolem a vypadal nezvykle elegantně ve žlutém tričku Lacoste, zapnutém ke krku, a v bílém saku; když vešla do kanceláře, téměř sebevědomě se na ni usmál, jako by toužil, aby mu to pochválila. Většinou přicházel dřív než Frannie, ale ráno se opozdil, takže ho dneska viděla vlastně poprvé.

„Ahoj, jaký byl víkend?“ zeptala se.

„Fajn, děkuju.“ Vyčkávavě ji pozoroval, jako psík čekající na pochvalu. „A co ty?“

„Už byly i lepší.“ Pokusila se o úsměv, který působil jako úšklebek. „Máš pěkný ohoz..., to máš nové?“

„Je to... é... vlastní dárek k narozeninám.“ Zrudl.

„Kdy máš narozeniny?“

Zčervenal ještě víc. „Dneska.“

„Ale Penrosi! Kdybych to byla věděla.“ Zapnula si slovní procesor, sedla si a začala hledat v kabelce Sebovu navštívenku. „Slavíš to dneska večer? Děláš mejdan?“

Spode naslinil hrot tužky jazykem a vyzkoušel si ji v bloku. „Jenom tichou večerí,“ odpověděl.

Připadalo jí, že je nějaký smutný. „Podle mě jsou malé oslavy ty nejhezčí,“ snažila se, aby to znělo povzbudivě.

Spode otevřel pusku, jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak si to patrně rozmyslel a vrátil se ke své práci.

Navštívenku našla. Reliéfními písmeny tam byla vytištěna adresa výškové administrativní budovy v City, která se jí vždycky ohromně líbila. Vytáčela číslo, zatímco se modlila, aby Seb Holland byl v pořádku. Přepojili ji na poněkud nepříjemnou sekretářku, pak se na lince ozval Sebov veselý hlas. „Jsem hrozně rád, že jsem tě viděl minulý týden – ne – vlastně předminulý,“ vysypal ze sebe. „To bylo fakt překvapení!“

„Gratuluju k zasnoubení.“ Úlevu, že byl v pořádku, podbarvovala úzkost.

„Musíš mi dát svou nynější adresu..., pozvu tě na svatbu. Stejně bychom se měli předtím sejít, něco popít nebo sníst a tak.“

„To bych moc ráda..., chci totiž s tebou o něčem mluvit.“

„Ano? Obchodně?“

„Ne...“ Všimla si, že Spode zbystřil sluch. „Nedá se o tom moc mluvit po telefonu.“

„To zní záhadně!“

„Musím tě co nejdřív vidět.“

„Akorát jsi mě chytila..., ve středu letím do New Yorku a vrátím se až...,“ odmlčel se a ona zaslechla, jak šustí stránky,

„pátého října. Co takhle ten následující týden? Máš přes oběd volno?“

„Jenže já se s tebou musím sejít dřív, Sebe. Je to vážně důležité.“

„Nemůže to počkat?“

„Ne.“

Nastala pauza. „Kristepane..., já prostě nemám vůbec kdy..., kolik času potřebujeme?“

„Moc dlouho ne. Asi půl hodiny?“

„Nemohla by ses tu zastavit zítra kolem oběda..., skočíme si někam tady za roh.“

„Ano, to by šlo.“

„Víš, kde sídlíme?“

„Ano, vím.“

„Vyjeď nahoru do čtyřicátého patra a zeptej se po mně v recepci. Kolem jedné?“

„V jednu. Dobře. Výborně.“

„Radši mi dej číslo, kdyby mi do toho něco vlezlo.“

Dala mu telefon domů i do práce a pak zaváhala. „Sebe, poslyš..., možná to vypadá trochu hloupě, ale než se sejdeme, buď na sebe fakt opatrný.“

„Opatrný? Kvůli čemu?“

Prála si, aby se Spode staral o své a přestal poslouchat; jeho vinou si připadala ještě bláznivější. „Já... vysvětlím ti to zítra.“

„Dobrá. Oukej.“ Zaznělo to neklidně, nezpůsobilo to však její varování, ale ona sama. Pokoušela se přijít na něco, aby zachránila situaci, ale Seb ukončil rozhovor dřív, než měla šanci promluvit. „Poslyš, musím letět. Nechtěl jsem být neslušný a nevzít si tě k telefonu. Nashle zítra, tady, oukej?“

Vrátila se ke své obrazovce a pokoušela se soustředit myšlenky pro příští hodinu, protože musela sestavit seznam z centrální paměťové banky všech egyptologických předmětů v Muzeu, o který ji požádal Declan O'Hare. Otráveně si uvědomila, že před pouhými několika dny se zbavila monotónní práce s katalogizací. Tohle bude dokonce ještě horší. Pokud ovšem bude žít dostatečně dlouho, aby to dodělala.

Upřeně zírala na obrazovku; kurzor blikal a čekal na další úder na klávesnici, na další pokyn, aby vyhledal další uloženou informaci, kterou chtěla získat.

Informace. Přemýšlela o Oliverově bádání v numerologii. Když ji dnes ráno vysadil u Muzea, vyvinul veliké úsilí, aby vypadal vesele a sebejistě, aby ji uklidnil. Jenže jeho oči ho zradily: byl stejně tak vystrašený jako ona.

Usilovně přemýšlela, mozek měla vyčerpaný, otupělý pilulkami, které si brala na spaní a utlumení šoku. Ani v jednom ji nezabýraly. Existuje toho víc, co ještě musí rozluštit. S Oliverem se setkala na King's Cross. Předtím se jejich cesty zkřížily v bistro. Možná že ho dokonce potkala už dřív, někde jinde. Nějaká souvislost. Něco mezi ní a Halkinovými. Nebo její rodinou a Halkinovými. Všechna ta hrůza se neomezovala jen na skupinku, která byla tenkrát u seance. Tristram tam přece nebyl. Ani Dóm. Ani Oliverova žena. Oliver dával vinu jí. Ale možná se v jeho minulosti vyskytovalo něco, co před ní skrýval.

Anebo si toho nebyl vědom.

V jednu odpoledne vyběhla Frannie ven. Musela proklíčekovat mezi turisty a holuby, přešla Russell Street, vstoupila do prodejny s novinami a vyhledala soubor prání k narozeninám, z nichž všechna byla buď fádni, nebo lascivní, či dvojsmyslná. Vybrala jedno s přehlídkou Královské jízdní gardy, koupila balíček maličkých svíček, pak zašla do sousedního bistra, kde koupila sendvič s uzeným hovězím masem, citrónový košíček a plechovku Perrieru s limetovou příchutí. Usadila se na jednu z vysokých stoliček, rychle se najedla, napsala gratulaci a vložila košíček do kabelky. Potom se vydala zpět k Muzeu. Pohlédla na hodinky. Bylo dvacet minut po jedné.

Ukázala průkazku a vešla do posvátného ticha pod kupolí Britské knihovny. Mezi Knihovnou a Muzeem byl značný rozdíl, přestože sdílely tutéž budovu dost dlouhou dobu. Zatímco interiér Muzea působil moderně a pokrokově, čítárna Knihovny vypadala, jako by se v ní nic neměnilo po celá staletí. Letité svazky vroubily obrovské kruhové police. V místnosti bylo cítit staré vazby, zvetšlý papír, semiš a leštadlo na nábytek. Ticho narušovalo pouze vrzání bot, šustění obracených stránek a klapot kláves slovních procesorů.

Frannie zahlédla Archieho Weira, genealoga, s kterým se párkrát potkala. Laskavý, ustaraně vyhlížející muž, který tu seděl za kupou tlustých knih poskládaných jako barikáda, byl pohroužen do jakéhosi bádání. Na sobě měl věkovité tvídové sako s koženými záplatami na loktech a ještě staromódnější košili a kravatu. Chumáče šedých vlasů na obou stranách jeho lebky vyhlížely, jako by tam byly přilepeny dodatečně, a v pŕlce nosu mu trůnily brýle s polovičními drátěnými rámečky. Rty se mu bezhlesně pohybovaly, když četl v dokumentech, a Frannie tím připomínal králíka z Alenky v říši divů.

Potichu se před ním zastavila. Po několika okamžicích v úleku vzhlédl, čelo mu pokryla vráska poznání, jako kdyby jméno i tvář kolovaly kdesi v jeho paměťových bankách, ale dosud se nestřetly.

„Frannie – Francesca Monsantová,“ připomněla mu. „Z orientálního oddělení.“

„Ach, ano, ano, ano!“ Odložil listinu. „U pana O'Harea.“

„Přesně tak.“

„Ach, ano, ano, ano.“ Zčervenal a Frannie by byla ráda věděla proč. Pak skulinou v barikádě zahlédla složený papírový sáček a nedojedený sendvič. Bylo zde přísně zakázáno jíst. „Promiňte,“ omlouvala se. „Nebudu vás vyrušovat.“

„Ale ne, vůbec ne, kdepak, vůbec ne.“ A aby to ještě víc zdůraznil, položil ruce na stůl a sedl si víc zpřímá.

„Napadlo mě, že byste mi mohl poradit, které knihy o anglické aristokracii jsou nejlepší?“

„O anglické aristokracii, ano,“ opakoval. „Ano. Všeobecnou historii nebo určitý rod?“

„Určitý rod. Halkinovi – markýz ze Sherfieldu.“ Připadalo jí, že v jeho výrazu zaznamenala slabounký náznak znechucení, když zašeptala to jméno.

„Á, ze Sherfieldu, Halkinovi, ano.“ Zdálo se, že svůj entuziasmus mírně přibrzdil. „Ach, ano, malé strpení, měli bychom tu mít jejich rodinný archiv, jestliže byl publikován; většina z toho kdysi našťěstí vyšla. Mohlo by to být pod jejich rodovým jménem nebo pod názvem hlavního sídla. Něco bude pochopitelně v Debrettovi a v Burkeho seznamu peerů. Okamžiček.“ Jeho prsty, jemné a vrásčité jako seschlé mrkve, bubnovaly po stole. „Arkwrightovy Dějiny britské aristokracie, tam by něco být mohlo. Jak podrobně to chcete?“

„Pokud možno co nejpodrobněji.“

„Taky byste mohla najít pár zmínek v jedné nebo dvou knihách o magii.“

Než stihla strávit jeho poslední poznámku, popadl pahýl tužky, vytrhl kousek papíru z bloku a začal psát tlustým šikmým rukopisem nějaké názvy. Když skončil, podal jí seznam asi desítky knih.

Poděkovala mu a zamířila do rozlehlé čítárny, naplněná jako pokaždé posvátnou hrůzou z pouhého množství svazků, které se zde vršily od podlahy až ke stropu. Na hodinkách měla půl druhé. Ve spěchu nejprve genealogické oddělení minula a obešla celou místnost, než je opět našla, a začala si prohlížet tituly.

Nejdříve pátrala po jménu Halkin, poté Sherfield. Pak narazila na Marlboroughský rukopis, který kdysi četla. Montagu. Melbournský hrad. Melksham. Mentmore. Potom ji spatřila. Modrou knihu, necelé čtyři centimetry silnou, s nápisem Archivy Meston Hallu, vyvedeným zlatým písmem na hřbetě. Hned vedle byl svazek Meston a rod Halkinů – Historie od Keenana Towseho.

Frannie ho vyndala ven. Přestože kniha byla útlá, připadala jí těžká. Na přebalu, zůstal kroužek, jak tam někdo kdysi postavil sklenici nebo šálek. Otevřela ji hned na místě, kde stála, a ovanul ji suchý, slabě dřevitý zápach, který stoupal ze stránek. Na frontispisu byla oválná viněta s obrázkem Meston Hallu, ale v daleko lepším stavu než dnes, a koněm s kočárem stojícím před ním. Na protější stránce byl rodový erb.

Prohlédla si několik dalších stran. Byly tam zmínky o historii rodu Halkinů, rodinných archivech, záznamy o pozemkovém majetku, dražebních listinách a nájemních smlouvách... Obrátila ještě pár stránek a narazila na genealogickou tabulku, která zaplňovala trojitou přeloženou stranu. Přečetla si některá z jmen: sir Godfrey Halkin; Marie, dc. Henryho Le Sabanne; Agnes de Bournelle; Francis Edward Alwynne, druhý markýz; Thomas; lady Prudence.

Na dalších několika stránkách byl podrobně vysvětlen celý rodokmen a následovalo asi deset stran, kde se drobným písmem uváděl francouzský původ rodu a první písemný záznam, kdy jakýsi Halkynne přijel do Anglie v roce 1066 a usadil se tu.

Vrátila se k obsahu: První angličtí Halkinové 1066–1300. Role Halkinů v křižáckých taženích – doma i v cizině. Halkinovi v alžbětinské době. Halkinovi a anglická občanská válka.

Nalistovala tuto kapitolu a zběžně prohlížela stránky. Na šesté straně ji udeřilo do očí jméno druhého markýze ze Sherfieldu. Vrátila se o několik odstavců zpět, až našla začátek této pasáže, a pak si ji pečlivě přečetla.

„Francis Halkin. Druhý markýz ze Sherfieldu. 1600–1652. Bezohledný a neústupný v prosazování práv rodu Halkinů, po smrti prvního markýze zdědil titul i rodový majetek a okamžitě se dostal do konfliktu se svým svrchovaným pánem, canterburským arcibiskupem, a dokonce i se skupinou nájemců mestonského panství, kteří si stěžovali na jeho zpuštělé a kruté mravy a na ohavnosti, jimiž v nich nízké pudy probouzí.

Spravedlivě nutno dodat, že po celých devět století existence Halkinů byl lord Francis Halkin se svou absolutní zkažeností a hříšností jedinou výjimkou v rodě, který jinak přispěl v mnoha směrech k rozvoji země a Britské říše.

Francis Halkin, povahou skutečný dr. Jekyll a pan Hyde, navenek nevypočitatelný, nadaný politik, uvnitř chamtivý a brutální sadista, byl dokonale obeznámený s temným uměním satanismu a numerologie, kterých obratně využíval jak pro politické úspěchy, tak pro finanční zisky a pro sexuální potísky toho nejzvrácenějšího charakteru. Za občanské války se kvůli vlastnímu bezpečí nejprve postavil na stranu stoupenců Parlamentu a opatřoval Cromwellovi peníze i vojáky, později však poskytoval pomoc royalistům v londýnském City, konkrétně jim umožnil používat v sídle Halkinů podzemní chodby vedoucí k Tenži za to, že mu dodávali děti pro sexuální hrátky a rituální oběti.

V roce 1652 ho jeho mladší bratr Thomas Halkin udal stoupencům Parlamentu (není známo, zda proto, že se mu hnusily jeho zvrhlosti, nebo aby zdědil titul). Zatykač osobně podepsal Oliver Cromwell, ale vojáci, znechuceni tím, co objevili v jeho sídle, sami vykonali patřičnou exekuci.“

Frannie listovala v knize dál, prošla několik stran s podrobnými informacemi o majetku rodu Halkinů, který se ve třináctém a čtrnáctém století rozšířil do několika hrabství. Pak narazila na pár fotografií. Při jejich prohlížení se náhle leknutím zarazila a znovu se vrátila k obrázku Londýna, který jí připadal povědomý.

Cítila, jak se jí kůže stahuje kolem těla. Jakmile spatřila reprodukcí viktoriánského Londýna, ruce s knihou se jí roztráslly. Bylo to City. Po ulici projížděly dvoukolové drožky a dvoukoláky tažené koňmi a obchody byly jiné. Ona však přesně věděla, kde to je. Strávila tam téměř celé dětství. Křižovatka ulic Poultry a Cheapside. Uprostřed obrázku byl jasně vidět přední blok budov uličky Poulterers' Alley.

Vrhla pohled na text pod obrázkem. Písmo se jí rozplývalo před očima, až musela zaostřit zrak.

„Poloha původního sídla rodu Halkinů. (Zničeno při Velkém požáru v roce 1666.) Nyní zastavěno budovami kanceláří a obchodů v Poulterers' Alley.“

Tam, kde bývalo jejich bistro.

Kapitola dvacet osm

Frannie vyběhla z galerie a seběhla po schodech, řítila se chodbou k telefonním boxům, aby měla víc soukromí než v kanceláři. Vysypala hrst drobných na poličku a vytočila Oliverovo číslo do práce.

Jeho sekretářka jí sdělila velice formálním tónem, že lord Sherfield odjel v poledne na venkov kvůli úmrtí v rodině a už se dnes nevrátí.

Zavolala do Mestonu a telefon vzala paní Beakbaneová. Olivera ještě neviděla a dala Frannie Charlesovo číslo. Se zaváháním ho zkusila, ale nikdo to nebral.

S bušícím srdcem zamířila k sobě do kanceláře. Ze dveří se vynořil Declan O'Hare a kráčel jí v ústrety, pomalu jako postava z nějakého snu.

„Jsi v pořádku, Frannie? Jsi tu s námi? Nevypadáš, jako by ses dneska pohybovala na planetě Zemi.“

„Jsem oukej,“ odušila.

OUKEJ. OUKEJ. OUKEJ. Slova se odrážela chodbou.

„Tak to je dobře. Nemáš radost, že děláš na výstavě?“

„Mám velkou radost.“

„Fajn.“

FAJN, AJN, AAJN. Ozvěna následovala šéfovy kroky. Chodba se roztáhla, zase zúžila, pak ho spolklý lítací dveře a zavřely se s bouchnutím, připomínajícím tlumený výstřel.

Prsty, které ji neposlouchaly, otevřela přezku na kabelce, neohrabaně vyndala citrónový košíček, zasadila do něho jednu ze zakoupených svíček a pokusila se škrtnout papírovou zápalkou. Vypadla jí z prstů. Utrhla další, zapálila svíčku a vešla s košíčkem do kanceláře. „Hodně štěstí!“ zvolala a snažila se, aby to vyznělo vesele.

Spode, vyrušený z telefonického hovoru, poděšeně vzhlédl. Položila mu na stůl malou bábovičku, vytáhla z kabelky přání, dala ho vedle a vrátila se ke svému stolu.

Spode chvatně ukončil konverzaci. Těkal pohledem od blahopřání ke košíčku a na Frannie a zase zpátky. Přečetl si gratulaci a pak ji pečlivě vystavil na svůj stůl.

„Děkuju,“ pronesl. „Děkuju, Frannie. Moc ti děkuju.“ Hlas se mu zalykal dojetím.

Polekalo ji zazvonění telefonu. Byl to Oliver.

„Jak ti je, Frannie?“ zeptal se.

„Snažila jsem se tě sehnat,“ soukala ze sebe. Měla pocit, že má hrdlo plné kamení. „Přišla jsem na to!“

„Na co?“

„Jak to souvisí. Objevila jsem tu souvislost!“ Hlas ji odmítal poslouchat, nedovolil jí mluvit tak rychle, jak letěly její myšlenky. „Nebudeš tomu věřit. Je to v tom bistru. V Poulterers' Alley. Říká ti něco ta adresa?“

„Vůbec nic,“ odpověděl zaraženě.

„Bylo tam vaše londýnské rodinné sídlo, které shořelo při Velkém požáru v roce 1666?“

„A co má být? Nerozumím ti.“

„Stálo na místě, kde je teď Poulterers' Alley. A tam měli moji rodiče to bistro!“

Na okamžik se odmlčel. „Panenanebi,“ vyhrkl. „Tam jste dělali tu seanci?“

„Ano. To je přece spojovací článek, ne? Musí být! Určitě je!“

„Jseš si tím místem jistá?“

„Mám to tady v knihovně.“

„Non omnis moriar,“ utrousil.

Strach se jí plazil po kůži jako nějaký živočich. „Non omnis moriar,“ opakovala. Už jí nezáleželo na tom, zda Penrose poslouchá. „Myslím, že tomu začínám rozumět,“ pravila.

„Ještě jsem nestačil promluvit s biskupem – vrátí se totiž až pozdě večer. Jeho tajemník se ho pokouší sehnat a požádat ho, aby mi zavolal. Charles je v hrozném stavu. Musel jsem k němu zajít a snažil jsem se ho z toho trochu dostat, pak jsem musel zařizovat různé věci. Bylo nutné vyřídít pohřeb a pak jít za koronerem, aby nám tělo po pitvě vydali. Onemocněl další dobytek a na dnešek večer jsem pozval veterináře, jenže podle všeho se sem dostane až kolem deváté.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Ne. Chci jen, abys byla opatrná. Nejlepší bude, když ti zavolám hned, jak se biskup ozve – doufám, že za ním zajdeme už zítra.“

Když zavěsil, zahleděla se Frannie sklíčeně na zkroucenou a zamotanou šňůru vedoucí ze sluchátka. Na ohmataný číselník; na dřevěnou desku svého psacího stolu, na níž vnímala všechny díry a škrábance a nad ní matný svit žárovky. Kurzor na obrazovce slovního procesoru na ni zablikal. Prsty rozmotávala šňůru z umělé hmoty. Spodeovo kuličkové pero usilovně psalo na linkovaný papír do bloku. Ucítila slabý pach rozteklého vosku ze svíčky, kterou zhasl na košíčku, a jí to připomnělo svíce v Oliverově ložnici.

Na klávesnici vyťukala přístupový kód k další informaci, mozek však měla přepnutý na automatický pilot a myšlenky se jí zatoulaly zase k Oliverovi, Tristramovi, do Poulterers' Alley a k noci před třemi a půl lety.

Otřásla se. Tykadla opatrně ohledávala minulost. Zavřela oči. Kdyby tak mohla vrátit čas. Kdyby tak mohla říct tehdy večer Sebu Hollandovi, aby jel dál a nezastavoval, kdyby mu mohla povědět, že si to rozmyslela, že ten sklep vlastně nebyl vůbec dobrý nápad...

To bistro měli pětadvacet let. Rodiče si ho najali dřív, než se narodila. Celé dětství si tam hrála i pracovala. Na místě, kde stával londýnský dům Oliverových předků. Na místě, kde druhý markýz vraždil malé chlapce. Kde byl sám zavražděn; rozžhaveným pohrabáčem.

S kým se to ksakru spojili a koho tehdy v tom sklepe vyvolali? Co tam celou tu dobu bylo? Po celý ten čas, co se bála jako dítě sejít dolů? Strašidlo? Ten stín, to skřípění, jako by někdo za sebou vláčel nohu – to mělo být ono?

Na obrazovce se objevil nesprávný soubor informací. Na to, aby se kvůli tomu rozčilovala, byla příliš vyčerpáná vlastními myšlenkami, a začetla se do textu: „Homo habilis. Skhul. Vinca. Nejstarší paleolit. Opočlověk vzpřímený. Opočlověk pekingský.“ Kostry. Mrtví, jsou dávno mrtví, ať se tehdy stalo cokoliv, už na tom nezáleží, pokud ovšem člověk nežije v jakémsi paralelním světě nebo něčem podobném, o čem nedávno básnil Declan O'Hare.

Takové věci jako duchové přece neexistují.

Penrose Spode na ni upíral zrak. „Není ti něco, Frannie?“

„Ne, vůbec nic.“

„Vždyť pláčeš.“

Polekaně si sáhla na tváře. Byly mokré. Popotáhla nosem, vyndala kapesník a osušila si je. „Promiň,“ omlouvala se, znovu popotáhla a přinutila se k úsměvu.

Rty se mu sevřely v němém omluvě za to, že ji vyrušil, ale přesto na ni civěl dál. Obávala se, že se snad vůbec nehodlá vrátit ke své práci. Pak si opřel lokty o stůl, spojil břiška prstů k sobě a stydlivě naklonil hlavu. „Nevím, jestli třeba nemáš nějaký program... ale... ehm... pokud ne... ehm... nešla bys se mnou na večeři?“

„Mám přijít k tobě na tu oslavu?“

„Nedělám žádný večírek,“ promluvil tiše. „Nic jsem na dnešní večer neplánoval.“

Překvapeně se na něj podívala a bylo jí ho líto. Přemítala o vyhlídce, až se vrátí do prázdného bytu, bude čekat na Oliverův telefon a sedět osamělá se svými úvahami. Nechtěla být sama. „Jistě,“ odpověděla. „Moc ráda.“

Penrose Spode začínal být opilý. Frannie to poznala podle nekoordinovaných pohybů a podle toho, jak rozkládal rukama; jeho výraz byl čím dál roztouženější a nesrozumitelně artikuloval. I ona začínala mít špičku; pít ji povzbuzovalo, cítila se v bezpečí, připadalo jí, že se nic neděje, že je to jen zlý sen, nic víc.

Spode se pokoušel hůlkami vylovit z husté tmavé omáčky burský oříšek. Špičky tyčinek se sevřely o pěkný kousek dál od arašídů. Vytrval však, i když mu soustředění působilo potíže, a konečně triumfálně oříšek uchopil. Jak si ho přibližoval k ústům, ořech vyklouzl a kutálel se mu po hrudi, zanechávaje za sebou lepkavou hnědou stopu mezi zrnky rýže, která před chvílí ozdobila jeho žluté tričko.

„Jejda!“ vyjekl.

Frannie chtěla zůstat opilá, toužila ještě víc se namazat. Pokývla na číšníka a objednala další láhev vína Pinot Grigio.

Spode očima naznačil falešné zděšení a vydal se pro houbu do dalšího ze šiku thajských lahůdek na stole. Čapl ji mezi špičky svých hůlek a namáhavě ji vytáhl. Vzápětí houba vystřelila a přeletěla bílý ubrus jako hokejový puk.

„Zajímá ses o archeologii odjakživa?“ zeptala se ho Frannie.

Vyčkával s tyčinkami nad zaběhlou houbou, jako by doufal, že ji nečekaně polapí. „Ano.“

„Co tě zajímá nejvíc?“

Naklonil hlavu, přisunul se blíž k ní a přitáhl si ji k sobě, jako kdyby jí svěřoval veliké tajemství. „Minulost ke mně promlouvá.“

„Promlouvá?“

„Ano.“

Výlovila pálivého kořeněného garnáta a Spodeovy oči sledovaly její hůlky, jako kdyby pozoroval kouzelnický trik.

„Tím chceš říct, že si povídáš s minulostí? O čem si vykládáte?“

Spode se zakřenil, pak si spěšně zakryl rukou ústa a znovu nasadil svůj indiferentní výraz.

„Psychometrie,“ vyřkl hlasem stále ztlumeným.

„Cože?“

„Mám tu schopnost.“

„Psychometrii?“

Číšnice přinesla láhev a nalila trochu na ochutnání, váhavě postávala mezi dívkou a Spodem, až se jí Frannie ujala.

Pusa jí hořela od pálivého garnáta, a když ochutnala, necítila téměř žádný buket. „V pořádku,“ prohodila a pak pohlédla opět na Spodea. „Co je to psychometrie?“

„Můžu poznat minulost tím, že se dotýkám předmětů.“

„To znamená, že jsi médium?“

Spode zčervenal. „Tak nějak.“

Snědla sousto tresky na zázvoru. „Takže ty jseš tichá voda, co?“

Uchopil čerstvě naplněný pohár, snížil k němu ústa a napil se. Víno mu stékalo po bradě. „Lidi si totiž myslí, že je člověk trochu...“ poklepal si ze strany na hlavu, „chápeš...“ sotva o takovýchhle věcech začneš mluvit.“

„Co všechno můžeš zjistit, když se těch předmětů dotýkáš?“

„To záleží na jisté věci.“

„Na čem?“

„Na intenzitě otisků.“ Obhlížel si garnáta a pak pochybovačně zíral na své tyčky. „Na stavu předmětu. Na tom, kde byl přechováván.“

„Jak to na ně působí?“

„Předměty přebírají veškeré emoce, které poblíž nich probíhají.“

„Jak?“

Naklonil se dopředu, až se jí na okamžik zdálo, že se ji pokusí políbit. „Vstřebávají věci, stejně jako zdi, do svých elementárních částic nebo do čeho. Většinou to funguje nejlíp, když je to nějaký osobní předmět – nebo něco, co bylo celá léta v klidu a nedotčené.“

„Jaké osobní předměty?“

„Prsteny. Hodinky. Náramky.“

„Mohl bys vyčíst něco z mých hodinek?“

Podíval se na její poškrábané obnošené quartzky Citizen. „Jak dlouho je máš?“

„Táta mi je dal k šestnáctým narozeninám.“

Odložil hůlky. Odepnula si hodinky a podala mu je. Sevřel je v ruce a zahleděl se na strop s takovou intenzitou, že mu téměř zmizely zornice a Frannie viděla pouze bělmo očí. Jeho výraz ji tak poplašil, že ve stavu jejího příjemného zapomnění nastal zkrat.

„Vidím mladíka s červeným sportákem a věncem ryb, myslím, že tvůj kluk obchodoval s rybami. Nebyl to vlastně tvůj kluk, ale přítel, s kterým jsi sice chodila, ale nemělas ho ráda. Chtěli, aby sis ho vzala, ale tys neměla zájem; skoro mám pocit, jako by to byl předem dohodnutý sňatek. Kvůli tomu se na tebe otec zlobil. Moc si přál, abyste se vzali, v rodině toho chlapce bylo hodně peněz. A teď cítím ještě větší neshody mezi tebou a tvým otcem. Jedině mezi tebou a tátou, tvá matka je mírná; pokaždé je to otec, s kým se pohádáš, a pak si připadáš provinile, ale nikdy to nepříznáš, protože jsi velice tvrdohlavá dívka.“

Užasle na něho hleděla. Zvýšil hlas a měl ho čím dál vzrušenější. „Ano, ano, archeologie; příčina sporu! Tvůj otec se zlobil, že chceš dělat archeologii, protože se tím nedají vydělat peníze. Kvůli tomu jste se dost často přeli. Máš mladší sestru, která stále nosí černý klobouk. Právě teď jsi hrozně zamilovaná do muže, kterého jsi potkala na nádraží.“ Zmlkl. Lidé se otáčeli a dívali se na ně. Frannie si uvědomila, že hovor u ostatních stolů v restauraci postupně vázne; tělem jí probíhalo zvláštní proudění, až se celá chvěla, narušovalo jí tělesný rytmus a navíc se silně červenala. Chvilku jí trvalo, než byla schopná sesbírat myšlenky a promluvit.

„To je neuvěřitelné, Penrosi.“ Svraštila obličej, jak se pokoušela upamatovat, zda mu něco z toho někdy nevyprávěla. Vyměňovali si zdvořilosti a bavili se o práci, ale nikdy neprobírali osobní záležitosti. „Mohl bys mi ještě něco říct o tom člověku, co jsem ho potkala na nádraží?“

Zavřel oči. „Má syna. Ženu ne. Je mrtvá.“

„A co ten chlapec? Co mi povíš o něm?“

Sledovala ho, jak sedí v tichém soustředění. Jeho panenky opět téměř úplně zmizely; pevně svíral hodinky v pěsti a třásl se napětím. Už už to vypadalo, že promluví. Potom náhle, zcela nečekaně, k ní vymrštil ruku, uvolnil prsty a podával jí quartzky se značně vyčítavým výrazem. „Radši si je vem zpátky.“

Uvědomovala si, že postupně střízliví a nervy jí jen hrají. „Co se děje?“

„Vezmi si je,“ opakoval. „Prosím tě, vezmi si je.“

„To už mi nic dalšího neřekneš? Prosím tě, Penrosi.“

„Je to moc rozmazané – spousta protichůdných emocí. Moc jsem pil. Můžu zachytit jen minulost, současnost mi nejde.“

„Myslela jsem, že média dovedou předpovídat budoucnost pomocí psychometrie.“ Neochotně si opět připnula hodinky.

Spode podezřívavě přeběhl pohledem po miskách s jídlem, jako by si obhlížel nepřátelské území. „Provádět tyhle věci je dost velká troufalost,“ poučil ji a hůlkami manévroval nad fazolovým luskem, který trčel jako zelená ploutev z pochoutky, o níž si nepamatovala, že by ji objednala. „Předměty nejsou křišťálové koule; jsou jako videonahrávače; je v nich zaznamenána minulost, ne budoucnost. A já nejsem médium.“ Tvářil se znepokojeně; vyhýbavě.

Zelený fazolový lusk upadl na stůl a on ho hůlkami sebral s nečekanou obratností, která překvapila Frannie a evidentně i jeho. Zaslechla křupnutí, jak se mu zuby zakously do křehké chroupavé zeleniny, a viděla, že si spokojeně olízl rty, jako někdo, kdo dosáhl malého, avšak významného osobního mezníku ve svém vývoji. Zkoumal tyčinky novým triumfálním pohledem, jako kdyby se z nepřátel změnily v kamarády.

„A nebyla to, cos teď dělal, jen telepatie? Nevyčetls mi ty myšlenky podvědomě z hlavy, že ne?“

„Možná že ano.“ Náhle se zakabonil a Frannie v něm spatřila kus toho starého Penrose Spodea, jak ho znala z kanceláře, nedůtklivého introverta. „Ale když jsem v ruce držel misku, co patřila před dvěma tisíci lety Ašókovu válečníkovi, a dozvěděl jsem se o něm věci, které se mu přihodily, nezdá se mi, že by jeho rozpadlé ostatky byly v takovém stavu, aby se mnou mohly telepaticky komunikovat.“

„Nechtěla jsem se tě dotknout... já jen... prostě... to, co jsi mně řekl, je tak neuvěřitelné... ale naprosto správné.“ Vypadalo to, že ho uchlácholila. Napil se trochu vína. Pak najednou snížil zase hlas a opět se naklonil těsně k ní, než však promluvil, obezřetně se kolem sebe rozhlédl. „Párkrát jsem pomohl svému bratrovi.“ Významně pokýval hlavou.

„Netušila jsem, že máš bratra.“

„Je kněz.“ Pozvedl sklenku ke rtům a ke svému překvapení zjistil, že je prázdná. Vyndal láhev z kbelíku s ledem, a jak plnil oba poháry až po okraj, pramínek vody stekl do jeho talíře.

„Ty jsi taky věřící?“

Zavrtěl hlavou. „Moc dobře spolu nevycházíme.“

„Jak jsi mu pomáhal?“

„Zbavovat místa duchů. Hledat paměťová místa. Je diecézní exorcista. Ví, že to, co umím, není telepatie.“

„Exorcista?“

„Není to přímo jeho titul... ale v podstatě to dělá.“

„Pro koho pracuje?“

„Pro anglikánskou církev.“

„Copak oni mají exorcistu?“

„A ne jednoho. Zabývá se pátráním – když se lidé z jeho farnosti domnívají, že mají ducha v domě nebo v hospodě nebo prostě kdekoli, musí tam jít a zjistit, co se děje. Chodím s ním a udělám si své.“

„To jako čteš z věcí?“

„Z předmětů. Nebo ze stěn.“

„Nevidím v tom žádnou souvislost s exorcismem.“

„Někteří duchové vznikají vlastně z paměťových míst, které lidé nějak aktivují. Dokážu zjistit, co jsou zač.“

„Ze zdí?“

„Většinou.“

„Nebojíš se?“

Opatrně pozvedl naplněnou sklenku. „Minulosti se člověk bát nemusí; nemůže mu ublížit.“ Sklopil zrak, jako by se nechtěl střetnout s jejím.

„Víš něco o spiritistických seancích?“

Zkoumavě si prohlížel okraj svého poháru, nejistě ho postavil a opět uchopil hůlky. „Můj bratr je nesnáší.“ Přeběhl pohledem po miskách s pokrmem a vylovil další houbu. „Chodí k němu spousta lidí, co mají po seancích problémy.“

„Jaké problémy?“

Houba mu odpadla z hůlek, aniž dospěla k ústům, ale vůbec si toho nevšiml; najednou se postavil, z obličeje se mu vytratila barva a beze slova spěšně a potácivě krácel do zadní části restaurace. Ani po deseti minutách se neobjevil. Frannie sešla po úzkých schodech vzadu, aby se po něm podívala. Dole byly dvojce dveře, jedny se siluetou muže, druhé s obrysem ženy. Zaklepala na ty s pánem, ale nic se neozývalo. Nesměle je pootevřela a ucítila pronikavý zápach zvratků. Spode byl stočený na podlaze pod umyvadlem a spal.

Frannie očistila kolegův obličej navlhčeným ručníkem a vrchní zavolal taxíka. Zaplatila za oba účet. Mezitím se Spode vzpomatoval natolik, že se dopotácel k taxíku, podpíraný Frannie i číšníkem, a pokoušel se řidiči sdělit svou adresu.

„Spenrose Pode, šlo šedumdesát sedům.“

Taxi zastavilo před viktoriánským blokem obytných domů ve Wandsworthu, kde, jak Frannie věděla, bydlel. Pomohla mu po chodbě až do bytu, aby se přesvědčila, že se v pořádku dostal dovnitř. Byt měl stejně tak uklizený a strohý jako svůj psací stůl. Podíval se na ni rozostřeným pohledem a vynaložil obrovské úsilí na to, aby promluvil souvisle: „Bratr by ti mohl pomoci,“ vysoukal ze sebe a pak ho musela zachytit, když zavrával.

„Ano, prosím tě.“

„Zavolám ho ráno.“

Nastoupila do čekajícího taxíku. Hlava se jí motala z vína a vyčerpání a sama také při jízdě usnula. Náhle se leknutím probudila a zjistila, že stojí před vlastním domem. Zaplatila řidiči částku, která by ji za normálních okolností jinak mrzela, namáhavě se vyhrabala z vozu, vrátce sestupovala po schodech, přitom se přidržovala pevně zábradlí a nakonec dole hlučně vrazila do popelnic.

Odemkla si, vstoupila do bytu a civěla na poštu rozházenou po zemi. Jak zavřela vstupní dveře, obklopilo ji ticho.

Přílišné ticho.

Najednou zcela vystřízlivěla a rozhlížela se po prázdné chodbě se zlou předtuchou. Vrátila se ke dveřím, položila ruku na západku a naslouchala. Něco nebylo v pořádku. Ticho – až na hučení ledničky. Udělala krok dopředu. Pak další. Dveře ložnice byly otevřené. Od kuchyně rovněž. Temnota se z nich hrnula do chodby. Dveře obývacího pokoje byly také dokořán. Prosvítal jimi slabý odlesk oranžového svitu z pouličních lamp.

Prosvítal tichem.

Odhodlala se k dalšímu kroku. Vyčkávala. Nad sebou zaslechla hlasy. Křik muže. Pak ženy. Dvojice se zase hádala, jak měla ve zvyku. Dítě se rozplakalo. Zvuky okolního života v domě dodaly Frannie odvahy a opět pokročila kupředu.

Došla k obýváku, strčila ruku dovnitř a hmátla po vypínači.

Nic se nehýbalo. Nic tu nebylo. Pusto. Závěsy byly roztažené, nehybné. Na konferenčním stolku stála její římská nádoba. Koutkem oka zahlédla cosi na chodbě; pohnul se tam nějaký stín; nebo to snad byla její fantazie? Upírala zrak na vstupní dveře a pozorovala prázdnotu. V uších jí zaléhalo, jako kdyby stoupala v letadle, a musela polykat, aby to přestalo. Tu zazvonil telefon a ticho se roztříštilo jako explodující sklo.

Popadla sluchátko a přitiskla si ho k uchu. „Ano haló?“ vydechla potichu, jako by se bála, že by ji někdo v bytě zaslechl.

„Frannie?“ Byl to Oliverův hlas. „Frannie? Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Opět jen šepot.

„Celý večer tě volám. Jsem hrůzou bez sebe.“

Pozorovala chodbu. Stín se pohnul znova. Zastavil se. Zase se pohnul. „Kde jsi?“

„V Mestonu.“

Pojednou všude kolem ní vyskákaly stíny. Vzhledla. Světlo, které viselo od stropu, sebou divoce házelo ve větru.

Až na to, že tu žádný vítr nebyl.

Nervy jí poplašeně pulzovaly. Světlo se začalo houpat rychleji. Laciné stínidlo s třásněmi nabylo barvy pergamenu; šňůra hnědavá. Rychleji. Drátěná konstrukce skřípěla o bakelitovou objímku. Rychleji. Stínidlo narazilo na strop a šňůra se na okamžik prověsila; znovu se zhouplo a udeřilo do stropu z druhé strany; poté zapraštělo a kus suché papírovité látky se snesl k zemi.

„Frannie? Frannie? Jsi tam?“

Světlo se přehouplo na druhou stranu, vrazilo do stropu daleko silněji, vztekalo sebou mrštělo; ze stínidla odpadl veliký kus. A opět přelétlo na opačnou stranu. Zase uhořelo do stropu. Rozlíceně.

Zaječela a zvedla ruce, když značná část stínidla i jeho drátěná konstrukce spadly a minuly ji o pouhý vlasek.

Vyskočila na nohy, stáhla telefon s sebou za pohovku a zírala na lustr v němž hrůze.

„Frannie?“

Tentokrát se světlo rozkývalo ještě víc. Zbytek stínidla spadl a zbyla jen holá žárovka s několika drátěnými hroty.

„Okamžitě jedu k tobě, Frannie. Budu tam za hodinu.“

Nad hlavou se jí zablesklo. Poté se celý byt ponořil do tmy.

Mrštěla sluchátkem, vyběhla do chodby ke dveřím, prudce je otevřela a klopýtala po schodech nahoru na chodník, teprve pak se zastavila, aby popadla dech, a zbrocená studeným potem se opřela o zábradlí.

Aniž se pohnula nebo ohlédla k bytu, zůstala tam stát něco přes hodinu, dokud jí tvář neozářily světlomety range rovem a neocitla se v Oliverově náručí.

„Nebyla to moje fantazie, Oliver.“

Opravit pojistky a pak se usadili na pohovku v obývacím pokoji.

„Vůbec ne.“ Teprve teď si všimla, jak vypadá vyčerpaně. Obličej měl bílý, pleť mastnou a vlasy splhlé. Tmavošedý oblek s úzkými proužky byl pomačkaný, horní knoflíček u košile rozepnutý, kravatu měl uvolněnou, ruce celé zašpiněné.

Zadíval se na římskou nádobu. „Volal mi biskup. Byl velice ochotný. Řekl jsem mu, že jsi katolička – nebo že jsi bývala, tvrdil, že na tom nezáleží –, doporučil mi kněze z Londýna, který má tuhle oblast na starosti jako diecézní exorcista. Asi kvůli protokolu.“ Vstřelil ruce do kapes u kalhot. „Zkoušel jsem mu volat, ale musel být někde pryč. Nechal jsem mu vzkaz na záznamníku. Měla bys zítra čas?“

„Jdu na oběd se Sebem Hollandem.“

„Neměl by se připojit, až půjdeme za tím knězem?“

„Pokud se mi podaří ho přemluvit.“

„Musíš zítra do práce?“

„Ano.“

„Tomu knězi jsem nechal vzkaz, aby zavolal tobě, když nesežene mě, a dal jsem mu obě tvá čísla.“

„Jak se jmenuje?“

„Je to... ehm...“ Luskal několikrát palcem a ukazovákem. „Má dost divné jméno.“ Vytáhl diář, otevřel ho a obrátil pár stránek; připadalo jí, že má potíže s luštěním vlastního rukopisu. „Kanovník Benedict Spode“, přečetl konečně nahlas.

„Spode?“

Přikývl. „Přesně tak.“

„Es-pé-ó-dé-é?“ hláskovala.

„Ano.“ Překvapeně na ni pohlédl. „Proč? Ty ho znáš?“

Upřeně se na něho dívala. „Kdy už tomu bude konec, všem těm náhodám?“

Zamračil se. „Nerozumím ti.“

Nevěřícně kroutila hlavou. „Sedím s jeho bratrem v kanceláři. A dnes večer jsme spolu byli na večeři.“

Na stránce v diáři Frannie stálo: Úterý 25. září.

Seděla za psacím stolem a pokoušela se pracovat, čekala na zazvonění telefonu a v duchu přemítala, co poví Sebu Hollandovi. Usilovně se snažila zachovat si zdravý rozum, zkoušela přemýšlet o všem, co se přihodilo, a zároveň na to nemyslet. Nemyslet na Tristrama. Na Phoebin pahýl. Na Maxe Gabriela, kterého pomalu užírá nemoc.

Hlava ji šíleně bolela. Bylo vlhké, zachmuřené dopoledne a venku fičel silný vítr; do celého těla jí pronikal ledový strach, napadal ji vnitřnosti plísni a způsoboval nevolnost. Zatoužila, aby měla na sobě teplejší šaty než tmavomodrý plátěný kostýmek a třeshňově červenou blůzu, které si oblékla kvůli Sebovi, aby vypadala elegantně, a taky kvůli návštěvě u kněze.

Penrose Spode se objevil až po jedenácté, beze slova vklouzl dovnitř, pověsil svou cyklistickou výstroj na hák a kráčel po místnosti podivným prkenným způsobem, jako by právě dorazil z lekce správného držení těla. Klesl na židli a opatrně položil ruce na stůl. V tváři měl tentýž odstín bílé, jako když ho Frannie našla na podlaze toalety. Omluvně se usmál, pak sebou škubl, jako by mu pouhý pohyb rtů působil bolest v obličeji.

„Ahoj,“ pozdravila.

Spode pohnul rty v nehlasné odpovědi.

„Jak ti je?“

„Dost bledě.“ Rozhlížel se pozorně po kanceláři, jako by se pokoušel upamatovat, kde je. „Myslím, že to jídlo bylo na mě moc těžké. Děkuji ti za...“ Pozvedl ruce, spustil je dolů a přitom zrudl. Sedl si, zavřel oči a oběma rukama si pevně stiskl čelo. „Neumím moc pít.“

„Bylo toho moc.“

Vypadalo to, že se hodlá zase postavit. „Myslím, že bych si došel pro kafe..., dáš si taky?“

„Včera jsi mi vykládal o bratrovi.“

Okamžik si držel čelo v dlaních a pak zvolna přikývl. „Už jsem s ním mluvil.“

„Vážně?“

„Proto jsem přišel pozdě. Stavoval jsem se u něj.“

„Ano?“

„Chtěl jsem se přesvědčit, jestli to pochopil.“

„Děkuji ti,“ vyhrkla překvapeně.

„Domluvil jsem ti s ním schůzku na půl sedmou na dnešek večer. Hodí se ti to?“

„Ano... ano, díky.“

„Fajn. Já...“ Odmlčel se a zdálo se, že se mu myšlenky někam zatoulaly. Pak vstal. „Černou, bez cukru?“

„Ano, díky. Chceš, abych to přinesla?“

„Ne, to je v pořádku.“ Šoural se po místnosti jako stařec. Když dospěl ke dveřím, zastavil se a chvíli na ni hleděl.

„Půjdeš tam, vid?“

„Jistě.“

„Je to moc důležité.“

„Ano, vím.“

Jenomže já pořádně nikdy nevím, jestli si neděláš legraci.“

„Tentokrát ne, Penrosi. Myslím to naprosto vážně. Je tu ještě někdo, koho bych s sebou ráda vzala, jestli to nebude vadit.“ Podívala se na něj, ale nebyla schopna odhadnout jeho reakci. Jmenuje se Seb Holland.“

Nic víc už neřekl a vystrachal se ze dveří na chodbu.

Kapitola dvacet devět

Ve tři čtvrti na jednu vyšla Frannie ze stanice podzemní dráhy Bank a mžourala ve slunečních paprscích, které se draly z mraků. Podzimní vítr byl osvěžující a pronikal jí přímo skrze lehké oblečení. Vlasy ji nepříjemně bičovaly přes tvář, sako i sukně se jí vzdouvaly a vlnily.

Než přešla ulici, vyčkala, až naskočí zelená. Kolem přednčel vyhlídkový autokar. Za ním následovalo taxi, pak BMW, jehož řidič mluvil do telefonu. Se řvoucím motorem mezi nimi proklíčkoval kurýr na motocyklu. Dopravní hluk duněl a její nervy se rozduňely s ním.

Na protější straně z kanceláře vyběhla dívka a přivítala se dlouhým polibkem a objetím s mladíkem v obleku. Frannie se závistí pozorovala, jak se bezstarostně do sebe zavěsili a odcházeli pryč. Normální život běžel dál a ona měla pocit, že je z něho vyloučena.

Chodníky se hemžily lidmi, kteří bez ustání někam spěchali. Kolem ní si razili cestu muži v důstojných oblecích a křiklavých kravatách, ženy v kostýmech s šijemi pyšně zahalenými do šálů od Hermese a Cornelia Jamesové. Provoz se zastavil a Frannie přešla silnici.

Lidé stáli fronty v bistrech, a jak mýjela jakousi restauraci, zaslechla důvěrně známý halas; teprve když přešla stín vržený na chodník gotickou fasádou kostela, nastalo ticho. Vzhlédla na zeď bez oken. Strach se jí přísál ke kůži jako reliéf k pauzovacímu papíru a přes obličej jí obtiskoval tmavé linky. Zahoukala siréna. Zpomalila krok, jak jí chuť ztížila nejistota. Vzápětí se kolem mihla sanitka, jejíž siréna poplašeně kvílela a šlehala jí v žaludku jako metla.

Mýjela místa tolik známá z dětství, že je sotva vnímala. V City se věci zřídka měnily; a pokud se tak stalo, bylo to brutální: radikální řez; známé poklidné místo bylo amputováno jako prs; jako protetické údy se tu zvedaly jeřáby a skeletové nosníky. Prošla kolem obchodu s gramofonovými deskami, lékárny Boots, oděvů Austin Reed, které se k její úlevě nezměnily, pak před ní zablikala oranžová světla. Uprostřed cesty stály dočasné světelné majáky. Trojúhelník zátarasů; reflektory nerozsvícených červených luceren. Pociťovala první osten zlého tušení, jakmile spatřila ohradu

vybíhající až do silnice a obklopující celý blok prázdných budov, a na ní obrovský nápis: BRATŘI MACFAZEDEANOVI, S.R.O. VÝSTAVBA A OBNOVA CITY.

Bratři MacFazedeanovi. Ta slova jí uvízla v hrdle. Mizerové. Prohnaní mladíci v šedivých oblecích s proužkem, kteří doručovali oznámení o soudním vystěhování, přijímali otcovy nářky téměř bez hnutí svalu v obličeji a měli tu drzost mu tvrdit, že je to tak pro všechny nejlepší.

Bylo to rozlehlé staveniště. Sedmákrů velké. Z jeho středu se tyčily dva obří jeřáby, jeden z nich s demoliční koulí, která mu visela z ramene a pohupovala se zlověstně ve větru. Ozýval se tu hřmot, který rval uši, a nad celým staveništěm se ve vzduchu držel příkrov prachu.

Z některých budov tyčících se nad vysokou ohradou strhli už fasády, místnosti byly tudíž vystaveny různým přírodním živlům a vypadaly jako ve scénách z filmu o druhé světové válce. Frannie na okamžik pocítila, že z ní samé něco servali a nechali ji krvácející a odhalenou. Za tou ohradou byla ulice Poulterers' Alley číslo 14; kdesi vzadu. Přešla na druhou stranu a běžela po vydlážděné cestě, kde dříve býval chodník, podél nápisu Architekti Garbutta McMillana na apartní červené tabuli.

Orientovala se podle obchodů naproti a dospěla nakonec k místu, kde měla začínat ulice Poulterers' Alley, jenže i přes ni vedla ohrada a uzavírala k ní přístup. V ohradě byly vyřiznuté malé průzory. Frannie přitiskla k jednomu obličej a zjistila, že hledí zrovna do jejich ulice, která vypadala opuštěně a bezútěšně; okna zabednili prkny a jediné, co zůstalo, byly názvy obchodů, kanceláří a zavřené dveře. Viděla i jejich bistro a smutek, který ji obestřel, ještě zesílil vzrůstajícím strachem.

Celé jádro stavební plochy už vykuchali. Viděla dokonce přímo do sklepů. Jeden byl plný vody; další samé bláto a podepřený železnými vzpěrami. Z ramene obrovského jeřábu se spouštěl hák a ona zahlédla, jak se demoliční koule zhoupla a zmizela z dohledu. Pak následoval praskot zdiva, buldozer řadil rychlost, zazvonil kov a poté se ozval nepřerušovaný sykot stlačeného vzduchu.

Frannie pokračovala v chůzi, prach jí přitom vysušoval hrdlo, až dorazila ke vchodu na stavební plochu. Prošla dokořán otevřenými vraty na blátivou šterkovou cestu, která byla rozježděná od pneumatik, a octla se rovnou uprostřed horečné činnosti: mezi buldozery, dampry, vyklápečími vozy, muži v přilbách, kteří něco vyměřovali, kopali, vrtali. Dva pracovníci připevňovali k háku jeřábu železnou podpěru. Další tři vytahovali na vrchol střechy nářadí na laně. Někdo vykřikoval povely. Po její pravici se právě zhoupla demoliční koule a narazila na nepodepřenou stěnu jedné z budov přímo za Poulterers' Alley. Zeď se zborčila. Koule se znovu rozhoupala. V jejích stopách chňapal po zbouraném zdivu – jako krab živící se zdechlinami na mořském dně – buldozer. V jedné z hlubokých obdélníkových jam bušilo rypadlo do kamenné podlahy, trhlo z ní veliké kusy, zvedalo je a sypalo do kontejneru. Vypadalo to, jako kdyby rvalo ven samotné útroby země. Překročila nějaké kabely a pak musela uhnout z cesty dalšímu nákladnímu autu. Pohlédla na hodinky. Za pět minut jedna.

Otočila se, opustila staveniště, a jak přecházela silnici, zrychlila krok. Když došla na konec další ulice, spatřila před sebou budovu, ve které se nacházela kancelář Seba Hollanda. Byla to Winston Churchill Tower, jejíž bronzové zdi se zvedaly do výše šedesáti pater na otevřeném prostranství, kde stála. Její nejoblíbenější moderní budova, kterou jako dítě pozorovala, když ji stavěli, ale v jejímž vnitřku nikdy nebyla. Vzpomněla si, jak se jí vždycky zdálo, že vstřebává různé nálady počasí. Právě nyní nečekaně potemněla, když úzkým koridorem oblohy proklouzl mrak; vypadalo to, jako by se zavřelo střešní okénko. Dravý poryv větru se přehnal přes nekryté náměstí, hrozivě hvízdal jako horský víchr, ohýbal jehličnaté keře v mramorových květinových nádobách a rozfoukával do stran spršky z fontán; kapky vody postříkaly Frannie tváře a na okamžik vytvořily iluzi, že prší. Sako se jí nadouvalo jako uvolněná plachta a musela si ho pevně přidržovat na hrudi. Jednou z mála výtek, kterou vůči budově měla, bylo to, že se kolem ní vytvářel větrný tunel. Frannie prošla otáčivými dveřmi do prostorného mramorového vestibulu, kde panovalo překvapivé ticho. Zaslechla cinknutí zdviže, poté další. Jména společností sídlících v budově byla vyryta na vysoké mosazné tabuli jako v seznamu padlých na zdi katedrály. Přelétla ji pohledem.

Skupina Johna Biebera 58

Adam Hackett International 26-29

Holland Delarue 38; Společníci, s.r.o. 40/41

Čtyřicáté patro, vzpomněla si, že jí to Seb Holland říkal.

Středu vestibulu dominovalo sousoší od Henryho Moorea. Na vše dozíral postarší uniformovaný vrátný v černém kepru, předeek saka mu pokrývaly řady vyznamenání a nárameníky měl obkroužené zářivě bílou šňůrou. Za ním se hala zužovala do výklenku, který tvořily dva protilehlé bloky, z nichž každý obsahoval čtyři výtahy. Jeden právě vychrlil skupinku mužů, kteří mlčky kráčeli po vestibulu. Z dalšího vystoupily dvě mladé úřednice, a jak Frannie míjely, zůstávaly za nimi útržky jejich hovoru.

Z jiného výtahu vyšli muž se ženou, která cosi energicky vykládala. Frannie vstoupila do zdviže. Uvnitř byl vysoký koberec bronzové barvy, černě lakované stěny a zrcadla v odstínu bronzové hnědi a vonělo to tam parfémem, který neznala.

Dotkla se knoflíku označeného číslem 40. Panel se sice rozsvítil, ale okamžik se nic nedělo. Upravila si před zrcadlem vlasy, pak vytáhla z kabelky papírový kapesníček a chvatně si setřela bláto ze staveniště na tmavomodrých střevících. Dveře se zavřely, rázně a hladce. Opět se chvilku nic nedělo. Pak ji neviditelná ruka uchopila za vnitřnosti v břiše a zvedla ji. Koberec se jí pevně přitiskl k chodidlům. V kolenou cítila mocný tlak. Ozvalo se svištění vzduchu a slabé rachocení. Na digitálním číselníku nad dveřmi rotovala čísla. Tělem jí stoupal žaludek nahoru. 15, 20, 25, 30, 35.

Tlak polevil. Podlaha se jí odlepila od chodidel. Žaludek zvolna klesal zpět. Displej zpomaloval, 38, 39, pak se zastavil na 40. Cink. Dveře se rozjely. Mírně omámená vyšla ven, do chodby. Naproti ní se objevilo čtvero dveří od výtahů a zprava i zleva viděla dubové dvoukřídlové dveře. Na těch vlevo byla velká mosazná tabulka, kde stálo: HOLLAND

DELARUE, S.R.O. RECEPCE.

Frannie vešla do přepychové místnosti s dubovým táfováním, hlubokými koženými křesly a pohovkami po obou stranách recepčního pultu. Na stěně za ní obrovská zlatá písmena uváděla na tučt zemí po celém světě, v nichž Holland Delarue, s.r.o., měla zastoupení, a střed stěny zdobil veliký zlatomodrý emblém Královnina ocenění za vývoz. Recepční se věkem blížila k padesátce, měla stříbrné proužky v načesaných černých vlasech, horlivě klábosila do telefonu a zároveň si pilovala nehty. „Melanie dneska nepřišla kvůli té její migréně, takže tu musím být přes oběd. Napadlo mě, že bych navečer možná zašla do toho nového obchoďáku Asda. Počkej chvilku, prosím tě, nepokládej to.“ Zmáčkla knoflík a tázavě pohlédla na Frannie.

„Mohla byste říct Sebastianu Hollandovi, že je tu Frannie Monsanto, prosím?“

„Jste ohlášená, ano?“

„Jistě.“

Recepční stiskla dva knoflíky na svém telefonu a zvedla sluchátko. „Řekla bys panu Sebastianovi, že v recepci je Frannie Monsanto? Ano, ne, pořád jsem tady. Melanie dneska nepřišla, takže tu zůstávám přes oběd.“ Okamžik držela mlčky sluchátko u ucha. „Výborně. Mockrát díky.“ Znovu se podívala na Frannie. „Bude tu za pár minut. Posadte se.“ Ukla do knoflíku a pokračovala v hovoru.

Frannie seděla v hlubokém koženém křesle a vrhla pohled na časopisy a noviny na stolku vedle sebe. Financial Times. Fortune. Business Week. Lloyds Log. Stěny byly ověšené zářámovanými barevnými fotografiemi moderních úředních budov. Telefon opět zatrylkoval. Tady existoval úplně jiný svět; na hony vzdálený tomu, v němž Seb Holland, student archeologie, sestoupil do sklepa pod bistro, aby se pobavil.

Dveře za ní se otevřely. „Frannie! Ahoj! Promiň to čekání!“

Vstala a otočila se. Seb vypadal unaveně, ale vesele, tentýž Seb, vždycky lehce povznesený nad život: vysoký a statný, s dobromyslným usměvavým obličejem, velkými bílými zuby, černými, podle poslední módy dlouhými vlasy, trochu zpevněnými gelem, a sytě zelenýma očima. Dobře střižený oblek a úřednická stafáž mu slušely. Hodily se k němu.

Vzal ji za ramena a políbil na obě tváře. Silně voněl vodou po holení, jako vždycky, uvědomila si. „Páni, vypadáš skvěle! Doufám, že jsi pořád volná, kdyby se náhodou na mě Lucy na poslední chvíli vykašlala.“

Usmála se. „Taky vypadáš dobře. Zasnoubení ti sluší.“

„Jo. Je to senzace. Tak honem, jdeme. Zamluvil jsem něco tady za rohem. Musíme si pospíšet, jestli ti to nevadí – vyskytla se tu malá krize a musím se do dvou vrátit.“

„Do New Yorku letíš zítra?“

„Je to fofr. Zrovna tu máme dost vážné problémy. Tak kde děláš?“

„V Britském muzeu, neřikals mi to?“ Přidržel jí dveře, pak šel k výtahu a zmáčkl knoflík. „Děláš něco s archeologií? Ani nevypadáš jako archeoložka.“

„Jak máme podle tebe vypadat?“ opáčila s hraným rozhořčením.

„Já myslel, že budeš ve větrovce a v holinkách.“

„Jako tehdy, když jsem byla na večer?“

Zazubil se. „Takže si dáváš hogofoho randička, co? Ty chodíš s Oliem Halkinem?“

„Ano.“ Připadalo jí to divné, když slyšela Oliverovo jméno zkráceně.

„Dobrá trefa. Jak dlouho?“

Za nimi se ozvalo cinknutí a oba se otočili. Řada zelených světel blikala na umělém dekodérovém displeji nad výtahem. Byl to tentýž, kterým vyjela nahoru, došlo jí.

Dveře se rozjely, Seb vykročil rychle kupředu a natáhl ruku, aby dveře zachytil. „Haló, mladý muži!“ zvolal. Frannie ucítila prudký závan ledového vzduchu. „Do těchhle krámů se musí lézt rychle,“ vysvětloval, „ty dveře jsou fakt strašně nebe–“

Hlas zmlkl uprostřed slova. Zahlédla, jak se Sebovy oči rozšířily údivem. Obkroužil ji další závan větru a vcucával ji, jako kdyby se ji pokoušel stáhnout k Sebovi. Všude kolem něho se rozprostírala černota. Nikoliv však černý lak stěn výtahu a bronzový odstín zrcadel.

Ani podlaha pokrytá bronzově zbarveným kobercem.

Byla to temná matná čern. Ven se valil vzduch. Chladný vzduch, který vlhce páchl sklepem. Čerň holé šachty. Po zadní zdi se táhly kabely. V ní byly vodící drážky; dráty a spoje.

Seb v očích neměl strach; jenom výraz překvapení; jako když dítě otevírá balíček a uvnitř nic nenajde. Jeho ruka se pojednou zachytila ocelového rámu dveří; prsty mu sklouzly po lesklém povrchu o kousek níž bez jakékoliv naděje na to, aby se udržely.

Pak jí v naprostém tichu zmizel z očí.

Kapitola třicet

Na chvilku, na letmý okamžik si Frannie pomyslela, že to byl jeden z jeho žertíků. Pokročila o kousek dopředu a přitom se pohybovala pomalu, jako by se brodila vodou. Dotkla se chladného ocelového rámu dveří, zadívala se do temnoty a vdechovala zatuchlý olejový pach.

Svazek jasně žlutých drátů, stažených tlustou černou páskou, se po protější zdi sbíhal do spojovací skříně s výstražnou šipkou v podobě blesku, nalepenou na povrchu. Vedle drátů se táhlo potrubí; klesla na kolena a po rukou se posunula kousek dopředu, stále ještě chráněná vrstvou nedůvěry.

„Sebe?“ zvolala, ale vyznělo to jako slabé zakrákání, hrdlo se jí sevřelo jako sklapnutá past.

Dotkla se kovového okraje a usilovně třeštila zrak do čtvercového temného tunelu, který se ztrácel v hloubce čtyřiceti pater. Prach, který se vznášel v průvanu, jí pálił v očích. „Sebe?“ Ted' to bylo zaskučení. Pohlédla vzhůru. Žebrovaný černý strop byl pouhé tři metry nad ní; visely z něho dráty. Chvilku trvalo, než si uvědomila, že to není strop, ale podlaha výtahu, který se zastavil jen kousek nad horním okrajem dveří. „Sebe?“ Tma pohlcovala její hlas. Podívala se nahoru na zdviž a pak opět dolů do šachty.

Náhle jí došla celá realita a z hrdla se jí vydral výkřik.

Odplížila se od okraje šachty, namáhavě se postavila na nohy a klopýtavě vpadla dvoukřídlymi dveřmi do recepcce, očima vysílala svou hrůzu jako signálními praporky k ženě, kterou tam předtím viděla a která stále vesele tlachala do telefonu.

„Sežeňte pomoc! Panebože, zavolejte pomoc!“ křičela Frannie. „Spadl. Spadl do výtahu. Zavolejte sanitku! Ať lidi nechodí k tomu výtahu. Ať tím nikdo nejedí, dveře jsou otevřené.“

Proběhla východem nazpátek, zadívala se na otevřenou výtahovou šachtu a pak se zoufale rozhlížela kolem sebe. Na zdi byl hasicí přístroj a sploštělá hadice na kotouči. Popadla přístroj a postavila ho před otevřené dveře, pak zvedla kotouč s hadicí a položila ho vedle, aby zatarasila přístup k šachtě.

Za ní se otevřely dvoukřídle dveře. Byla to recepční. Pohlédla na Frannie a pak na otevřenou šachtu. Hrůzou se jí zkrabatil obličej jako propíchnutý balon. „Pan Sebastian? Říkala jste pan Sebastian?“

„Kde je schodiště?“ zařvala na ni Frannie, příliš vystrašená na to, aby použila jiný výtah.

„Za těmi druhými dveřmi,“ ženin hlas přešel do šepotu. „Pan Sebastian?“

Frannie přikývla.

Žena si rukou zakryla ústa.

„Zavolejte sanitku! Prosím vás, zavolejte sanitku!“ naléhala Frannie. Proběhla lítacími dveřmi a vešla do prostorné kanceláře rozdělené příčkami, kde většina psacích stolů byla opuštěná kvůli polední přestávce. Po své pravici okamžitě spatřila dveře označené nápisem NOUZOVÝ VÝCHOD, prudce je otevřela a octla se na kamenném schodišti. Rozběhla se dolů, přidržovala se kovového zábradlí, točila se, točila, znovu zatočila, až zahlédla číslo 39, nedbale namalované černou barvou na drsné betonové zdi.

Řítíla se dolů dál a ozvěna jejích klapajících bot ji pronásledovala. 36... 35... 34. Motala se jí hlava a ruka jí páliła od zábradlí. 33... 32... 31... Proběhla kolem požárních kbelíků, zmačkané krabičky od cigaret, špinavého hadru. Světlo bylo slabé a v několika patrech odešly žárovky, takže utíkala téměř v úplné tmě. 25... 24... Uvědomovala si zvuky vlastního dechu a vzlykotu. 20... 19... Stěny kolem ní kroužily. 14... 13... 12... Cítila, že se přibližuje k přízemí. 7... 6... 5...

Klopýtla, ztratila rovnováhu, zachytila se pevně zábradlí a narazila na zeď. Vyzula se jí bota, přeskočila pár schodů a skutálela se na odpočívadlo.

Belhala se dál dolů, přitom popadala dech, slzy jí tekly proudem po tváři, obula si botu a znovu se rozběhla. 3... 2... 1... Konečně dospěla na konec, do chabě osvětlené suterénní chodby s tlustě izolovaným potrubím u stropu. Ozýval se tu pravidelný hukot nějakého přístroje, syčení vzduchu a hvízdání čerpadel. Za bloky s výtahovými dveřmi zahlédla kbelík a smeták; vedle nich se opíral o zeď gumový stírač a stála tam plastická láhev s čisticím prostředkem. O kousek dál byl otevřený vchod, odkud Frannie zaslechla ťukání, jako když kladívko buší na kov, a hlasitě zavolala.

Hlas jí utonul v řevu. Běžela chodbou, zahlédla dveře a vyšla ven. Slyšela hukot kotle ústředního topení. V kovových regálech byly skladovány zásoby; toaletní papír, papírové utěrky, plastické kontejnery s mýdlem a čisticími. Strop byl nízký a pokrytý potrubím. Bylo tam horko jako ve větrací zahříváné skřini a vzduch byl plný chuchvalců prachu. Na vzdáleném konci svítilo světlo v otevřených dveřích. „Pomoc!“ zvolala.

Ve světle se mihl stín. Zaslechla opět ťukání a rozběhla se. V malé dílně černoch v montérkách klepal kladívkem do skoby upevněné ve svěráku a obličej měl napjatý soustředěním.

Hnala se k němu. „Prosím vás, máte na starosti výtahy?“ Docházel jí dech, takže sotva dokázala promluvit.

Překvapeně se na ni podíval. „Jo, dělám tu správce, slečno.“

„Prosím vás, honem! Někdo spadl do výtahové šachty...“

Na obličejí měl špinavé šmouhy a vlasy prošeďivé. Otřel si ruce o montérky, okamžik si ji zkoumavě prohlížel, vstřebával její výraz unavenýma hnědýma očima, z nichž v jednom byla prasklá žilka. „To se nemůže stát, to není možné.“

„Byla jsem s ním ve čtyřicátém patře. Dveře se otevřely. Výtah tam ale nebyl. Prosím vás, rychle.“ Zoufale potřásla hlavou. „Prosím vás!“

Podíval se na ni, jako by se s ní chtěl dohadovat, pak jeho výraz změkkl. „Zrovna se všechny kontrolovaly. Nemůže se to stát,“ tvrdil, jako by se trochu hájil.

„Může. Panebože, stalo se to.“

Zdálo se, že zvuk jejího hlasu jde mimo něj.

„Ve čtyřicátém patře?“

„Ano. Dveře se otevřely – řekl, že je musí rychle zachytit, vlezl dovnitř, ale nic tam nebylo. Prosím vás,“ opakovala.

„Prosím.“

Prohrábl řadu poliček, vyndal dlouhý vroubkovaný nástroj a z háku sundal svazek klíčů, vzal velikou baterku a poté se kulhavou chůzí vydal po chodbě k výtahům. „Kterej to byl?“

Frannie musela chvilku přemýšlet a pokoušela se zorientovat. Otočila se a ukázala na třetí výtah po pravici.

Dal jí možnost, aby si to znovu rozvážila. „Víte to jistě?“

„Ano.“

Zaváhal. „Ze čtyřicátého patra?“

„Ano.“

„Muž, tvrdíte?“

„Ano.“

„Neřek bych, že by tam někdo spadnul, slečno.“

„Prosím vás,“ zaseptala a v ústech měla slanou příchut' po slzách. Pot jí stékal proudem po prsou i po zádech. „Prosím vás, koukněte se.“

Všimla si, že vedle dveří výtahu je připevněno zarámované osvědčení o provedené údržbě.

ZÁZNAM O PROVEDENÉ ÚDRŽBĚ DATUM POSLEDNÍ BEZPEČNOSTNÍ KONTROLY DATUM ROČNÍ

PROHLÍDKY BEZPEČNOSTNÍ TECHNIK: D. PAPWORTH Záznamy byly pečlivě zapsány. Zřetelně viděla poslední datum kontroly. 27. srpen. Před necelým měsícem.

Správce na něj poklepal ukazovákem, nehet měl temně modrý, jako by se nedávno uhodil kladívkem. „Byla tu kontrola, vidíte.“

Přikývla.

„Není to možný. Ty dveře nejdou otevřít. Neotevřou se, když tam není kabina.“ Vstrčil klíč do skříňky na zdi, otočil jím a otevřel malá kovová dvířka. Uvnitř byla řada spínačů a blikajících světel. Jedno oranžové světlo bylo v klidu a údržbář na ně chvilku hleděl, potom stiskl několikrát spínač a zatvářil se nejistě. Pak stlačil další dva spínače a ozval se zvonek. Zmáčkł další a zvonění přestalo. „Budu muset vypnout celý systém,“ brumlal. „Z toho nikdo nadšenější nebude.“ Zatáhl za páku a ozvalo se hlasité lupnutí. Všechna světélka přestala blikat a zůstala rozsvícená.

Poklekl a vsunul dlouhý vroubkovaný nástroj do malého otvoru v dolní části jedné půlky dveří u výtahu a prudce jím otočil. Tutéž proceduru zopakoval v otvoru nahoře a pak znovu u druhé části dveří. Pak pomalu vsunul prsty do mezery a začal dveře tlačit od sebe. Roztahoval je tak dlouho, dokud nevznikl dostatečný rozestup, aby do něj mohl strčit hlavu.

Dal Frannie varovný signál rukou, aby se nepřibližovala, uchopil baterku, naklonil se dovnitř a posvítil si dolů.

„Proboha...“ Ucoulil neschopen slova. Oči mu zabloudily k Frannie, aniž ji zaregistrovaly, pak se nekoordinovaně stočily stranou. Ústa se mu chvěla. Baterka mu vyklouzla z rukou. Prudce se sklonil ke kbelíku, klekl si a začal zvracet. Frannie sebrala rozsvícenou baterku a přistoupila s hrůzou, co asi uvidí, k otvoru mezi dveřmi. Pomalu přejela světelným kuzelem po zadní stěně šachty.

Když se dotkl dna, spatřila prach spředený do jemného mechovi, nedopalky cigaret, klíče, krabici od mléka a dětské chraстítka. Vzlínal odtud odpudivý zápach výkalů. Hrud' se jí sevřela, když paprsek sklouzl po zkroucené postavě v proužkované látce. Naleštěná mokasína se zeleným a červeným proužkem a zlatým řetízem. Srdce jí poskočilo. Zasvítilo na ni něco sněhově bílého. Byl to Sebův obličej, s očima široce dokořán, jako by se je něco pokoušelo vytlačit z důlků. Na zlomek vteřiny ji napadlo, že je v pořádku, že mu nic není, že je pouze v šoku.

Trvalo to jen do té doby, dokud si neuvědomila, že jeho tělo spočívá na hrudi a na břiše, ale hlava se otočila o sto osmdesát stupňů, a dokud neuviděla jasně bílou kost trčící ze strany jeho krku. A pak rovněž zpozorovala beztvorou hmotu, která mu pronikala skrze vlasy a ležela mu za ušima jako polštářek. Zanařikala. Ze zad mu cosi vystupovalo jako ohnutá tyčka; bylo to ostré a špičaté a probodlo mu to přímo střed saka mezi lopatkami. Nějaká kost, došlo jí; jedno ze žeber.

Polykala a žaludek se jí zvedal, když zavrávala dozadu, a Sebova podoba se jí vtiskla do mozku jako vyvolávaná fotografie. Opřela se o zeď. Jeden po druhém se rozezněly zvony: zoufalé, poplašené, drásavé zvuky. Prudce a sípavě se nadechovala, hrůza jí zachvacovala tělo, zatímco upřeně civěla na temnou skulinu mezi dveřmi, jako by čekala, že Seb tudy každou chvilku vyleze ven.

Otočila hlavu. Správce vytácel číslo na telefonu připevněném na zdi. Pach jeho zvratků jí rozhoupal žaludek; obrátila se a běžela po schodech nahoru do vestibulu. Zvony vyzváněly i zde a všimla si, jak vrátný ve své parádní uniformě vzrušeně prošel kolem ní směrem ke vchodu do suterénu.

Přeběhla po mramorové podlaze, nohy ji však sotva nesly, pronikla otáčivými dveřmi ven do skučícího vichru, zhroutila se na týkovou lavičku, zatímco v ruce stále třímala baterku. Vypnula ji a znovu rozsvítila a opět zhasla. Pod tlakem jejího prstu se vypínač pohyboval a cvakal.

Sledovala spršku z fontán, kterou rozfoukával do stran neutuchající vítr. Na místě, kam s šustěním křidel dosedl holub a vyčkávavě si ji prohlížel, viděla na zemi pouhou šedivou rozmazanou skvrnu. Lidé byli stále u oběda. Slyšela dokonce vzdálený cinkot vidliček a nožů, smích a hovor. Teď by byli se Sebastianem také v restauraci a povídali by si o tom, jak zůstat naživu. Zabořila obličej do loktů, zacpala si uši prsty, aby neslyšela jakot blížící se sirény, a tiše se roztřásla žalem. A také hrůzou.

Čaj byl sladký a Frannie jej vděčně usrkávala, pak položila hrnek na korkovou podložku na mahagonový stůl, který se v zasedací síni leskl jako kluziště. Z protější zdi na ni shlížel z portréту muž, který měl rodinnou podobu se Sebem. Byl to přísně vyhlížející člověk se Sebovými typickými rysy, ale bez jeho laskavosti, oblečený do hermelineu a s řetězem nejvyššího úředníka v hrabství.

Otočila se k policistovi, konstáblu Boyleovi, který seděl naproti ní a před sebou na stole měl poznámkový blok. Seděl rovně a široká ramena držel zpřímá. Přestože mu bylo kolem pětaticet let, jeho tvář měla dětské, nezralé rysy se srpkovitými očima a silnými kyprými rty. Jeho chování však bylo sebejisté, dospělé a zocelené zkušenostmi.

Výzařovala z něho nepatrná aura smutku, jako kdyby existovaly v lidském životě věci, které byly nad jeho chápání a schopnosti změnit je.

Co chvíli se na ni usmál a pokaždé jí z tohoto drobného projevu laskavosti bylo do pláče, popotahovala nosem, mrkáním potlačovala slzy a pokračovala ve vypravování, postupovala krok za krokem vpřed, pak se zase vracela, každý úsek několikrát zrekapitulovala a vždy doplnila další nový detail.

„Víte jistě, že bylo deset minut po jedné, Francesko?“ Hlas měl nevýrazný a formální, až musela přemáhat chut'

podrážděně na něj vyjet.

„Ano.“

Pak se donutila pokračovat. „Pamatuju se, že jsem se koukla na hodinky, když jsme šli k výtahům.“ Přitom však myslela na jediné. Je mrtvý. Nic už ho nevrátí zpátky. Co na tom sakra záleží, kolik bylo hodin?

„Měli jsme se sejít v jednu na oběd a já přišla pozdě. Dorazila jsem až v jednu deset, a když vyšel, řekl mi, že si musíme pospíšet, protože musí být do dvou zpátky. Měl nějaké problémy v práci, které musel vyřešit.“

„Proč jste přišla pozdě?“

Pruďce se nadechla, jak opět přemáhala podráždění. Hodiny na stěně ukazovaly 14.45. Bolel ji žaludek. Upila trochu čaje. Někdo ze staveniště by si ji mohl pamatovat, napadlo ji, i když věděla, že je to absurdní. „Nejspíš jsem si to časově špatně odhadla. A když jsem byla tady poblíž, chtěla jsem se podívat na bývalé bistro rodičů – je to na tom velkém staveništi –, takže jsem to sem vzala oklikou.“ Pokrčila rameny.

„A nikdo jiný nešel k výtahu s vámi?“

„Nikdo.“

Haló, mladý muži.

„Chodívala jste na oběd... ehm... s panem Hollandem pravidelně?“

Haló, mladý muži! zněl Sebův hlas jako ozvěna.

„Ne. Chodili jsme spolu na univerzitu.“

„Z jakého důvodu jste šli spolu dneska na oběd?“

Chtěla jsem ho varovat kvůli té seanci.

„My... neviděli jsme se od studií... a náhodou jsme na sebe narazili před pár týdny v jedné restauraci. Řekl mi, že je zasnoubený a že bychom si někdy měli zajít na oběd.“

Nadzpědl obočí. „Promiňte, že jsem osobní, Francesko, ale bylo něco mezi... chápete... mezi vámi a panem Hollandem?“

„Ne.“

„Ani na univerzitě?“

Zaváhala. Málem. Jednou. Mazlili se na gauči na jakémsi večírku. Ale ona tehdy chodila s někým jiným a dál to nepokračovalo. Byla to jedna z těch věcí, která se mohla stát. „Ne.“ Pohlédla na něj. „Myslíte si, že jsem ho tam snad strčila nebo co? V záchvatu žárlivosti? Nebo že bych si ho pak chtěla vzít?“ Obličej jí zrudl hněvem a všimla si, že měl aspoň tu slušnost a trochu se začervenat.

„Bohužel, to už je moje práce nakukovat do všech zákoutí.“

Haló, mladý muži! Výraz na Sebově obličejí, když vkročil do výtahu. Jako by někoho zdravil.

Malého chlapce.

Edwarda.

Viděl Edwarda.

„Takže jsem podezřelá z vraždy, je to tak?“

Zvedl ruce. „Prosím vás! Nic takového. Ale já musím podat podrobné hlášení.“ Usmál se. „Musíte pochopit, že jsem o tom neměl žádné informace. U soudního vyšetřování budeme muset prokázat, že jsme zvážili všechny možnosti v zájmu všech... a především v zájmu zemřelého a jeho příbuzných.“

V břiše ji bobtnal mokrá těžký písek. V mysli jí vyvstala představa Sebovy tváře. Opět ho viděla, jak tam leží v té špině. Policistův obličej se rozplynul v Sebův a vznesl se od stolu. Stůl se naklonil na stranu; pevně ho sevřela a pokoušela se zabránit, aby se nezřítíl na zem. Přitiskla k němu líci, uviděla svůj rozmazaný odraz v jeho zrcadlovém lesku a oči jí zalévaly slzy.

Její paže se jemně dotkla čísi ruka. „Seženu někoho, aby vás odvezl domů. Máte číslo svého doktora? Poprosíme ho, aby sem zajel a podíval se na vás.“

Pomalou zvedla hlavu a pocítila závrať. Stůl byl v pořádku, pevně stál a Frannie na něj zmateně hleděla. „Musím jít do práce. Ve tři odpoledne máme poradu. Šéf se bude strašně zlobit.“

„Nechcete mu zavolat?“

„Jak dlouho tu budu muset ještě zůstat?“

„Jsme skoro hotoví.“ Usmál se. „Nebojte se; nikdo vás z ničeho neobviňuje.“

Je to moje vina, chtělo se jí vykřiknout. Já to zavinila. Máte plné právo mě obvinít. Byl to můj nápad udělat tu seanci u nás ve sklepě. Já to způsobila. Seb by teď byl naživu, kdyby...

Napila se ještě trochu čaje, když se jí oči nanovo začaly plnit slzami. „Promiňte,“ omlouvala se policistovi.

„Myslím, že byste měla jet domů a lehnout si, ať vám doktor něco dá, abyste se v noci pořádně vyspala.“

Zavrtěla hlavou. „To nejde. Nezbývá mi čas.“

Opětovně se pousmál, ale nezeptal se jí, co tím chtěla říct.

Kapitola třicet jedna

Frannie se vrátila do Muzea krátce po půl čtvrté. Musela se zastavit uprostřed haly, protože se jí točila hlava a bylo jí zle, a otupěle se dívala na davy lidí, na fronty u pokladen, u obchodu se suvenýry a informační přepážky. Všude kolem ní se ozýval klapot podpatků. Hlasy. Šátrala v kabelce po kapesníku, osušila si oči a pokoušela se zahnat představu Sebova posledního udiveného pohledu, která jí vířila jako centrifuga v lunaparku hlavou a tiskla jí týl na stěny lebeční. Kdyby byla rychlejší, mohla se vrhnout dopředu a...

Haló, mladý muži!

Konstábl Boyle ji přesvědčoval, že nemohla vůbec nic dělat, že by nikdy neudržela Sebovu váhu, že by ji stáhl s sebou

dolů. Cítila, že se pod ní houpe podlaha. Mohla si přece všimnout, že výtah tam není, mohla vykřiknout. Mohlo ji to napadnout, když vyslovil to Haló, mladý muž! Vyzvedla si klíč, kývla na strážného, aniž si ho všimla, kráčela dál jako v transu, pak se zastavila před svou kanceláří a přitom na chvíli zapomněla, kde je, protože strach a šok jí blokovaly mozek. Konečně odemkla dveře a vešla dovnitř. Penrose Spode tam nebyl, ale nechal jí na stole vzkaz: Nebylo mi dobře. Sel jsem domů. Benedict tě čeká v 18.30, adresa a instrukce na druhé straně. Pokud ti můžu pomoci, zavolej mi domů.

Byl tam ještě jeden vzkaz, rovněž psaný jeho rukou: Volala Kate Hemingwayová z Evening Standardu. Ve 14.50. Ještě zavolá.

S pocitem zoufalství hleděla na vzkaz z novin. Bezpochyby volali kvůli Sebovi. Posadila se, zavřela oči a začala, se modlit. Zazvonil telefon a Frannie ho ostražitě zvedla v obavě, že by to mohla být ta reportérka z Evening Standardu. Ozval se však Oliver a byl silně rozrušený.

„Edward zmizel,“ prohlásil.

„Ze školy?“

„Nasnídal se, jenže pak vůbec nešel na vyučování. Nikdo ho neviděl.“

Spodeův úhledný rukopis se jí rozplynul před očima. „Co ti řekl... ředitel?“

„Neví, co má dělat.“

„A policie...?“

„Už ho hledají.“

„Panebože, je mi to moc líto.“ Kousla se do rtu. „Co se to děje?“ zeptala se tiše. „Do čeho jsme se to zapletli?“

„Já nevím.“

Kolena se jí rozklepala; cítila na tváři tlak svých kloubů, jak držela sluchátko u ucha. Musela mu to říct. „Je to dokonce horší, než si myslíš. Seb je mrtvý.“

„Seb? Holland?“

Začala mu vyprávět, co se stalo, ale hlas se jí zalykal pláčem, takže nemohla pokračovat.

„Kristepane, chudinko,“ litoval ji a na okamžik se odmlčel. „Volal ti ten... ten kněz?“

Zkoumavě si prohlížela drobné dírký v mluvítku. „Jdu za ním dneska večer.“

„Jestli se Edward objeví, rozjedu se hned do Londýna.“

„Jsem si jistá, že je v pořádku. Určitě si poradí.“

„Ano,“ souhlasil Oliver chmurně. „V kolik hodin máš být u toho kněze?“

„V půl sedmé.“

„Zavoláš mě potom?“

Přidušeným šepotem slíbila, že se ozve.

Jak se ukázalo, bydliště reverenda Benedicta Spodea bylo na rušné hlavní silnici jižně od Temže za stanicí London Bridge v pochmurném osamělém domě.

Po obloze se honily temné mraky s okraji růžovými od zapadajícího slunce. Větr byl osvěžující, a jak Frannie kráčela ke vchodu a zazvonila, tu a tam se kolem ní na chodníku rozprskly těžké kapky deště.

Překvapilo ji vzezření muže, jenž jí přišel otevřít, naprosto odlišné od představy, kterou si o něm vytvořila. Byl o deset let starší než bratr, nevysoký a plešatý, s malou kulatou hlavou, tvrdou jako dělová koule, a vypoulenýma očima.

Jediný rys, který měl s Penrosem společný, byla tatáž ústa ve tvaru zátky. Tělo mu halila rozevlátá černá klerika a krk, pokud měl nějaký, byl vecpán do těsného kolárku, až z něho přetékal.

„Frannie Monsantová?“ vyštěkl nevlídně.

„Ano.“ Natáhla nerozhodně ruku. Kněz ji pustil málem dřív, než jí vůbec potřásl, jako kdyby to byl balíček, který obdržel na dobročinné účely a jenž měl být předán někomu dalšímu. „Čekal jsem vás v šest hodin.“

„Omlouvám se. Penrose mi řekl v půl sedmé.“

Pohlédl na hodinky. „Vážně už nemám čas... , snad byste mohla přijít na začátku příštího týdne? Třeba v pondělí večer?“

Frannie na něj zděšeně pohlédla. „Jenže já potřebuju pomoc hned. Tak dlouho nemůžu čekat. Prosím vás, nemůžeme si promluvit dneska večer? Klidně počkám, jestli vám to nevadí, musím si s vámi promluvit ještě dnes.“

Vypadal popuzeně. „Ten hlupák! Řekl jsem mu v šest docela jasně!“

„Prosím vás,“ žadonila.

Zaváhal, chvíli si ji prohlížel, pak ustoupil a pokynul jí, aby vešla dovnitř.

Hala byla poznamenaná zašlostí, která Frannie připomínala studentskou ubytovnu, a zapáchala psinkou. Koberec byl v některých místech vyšlapaný až na podklad a posetý vypelichanými chlupy; malba byla zažloutlá a oprýskaná a stěny prakticky holé. Kněz jí odebral plášť a pověsil ho na viktoriánský věšák, který tam pyšně vynikal, a zavedl ji do malé prosté pracovny.

Byl tam mramorový krb s nezapnutým plynovým topením v ohništi a na římse oddaně spočíval krucifix – vedle něho pohlednice s pyramidami. Na obyčejném dubovém psacím stole, který byl poházený papíry, trůnily unaveně vyhlížející psací stroj a malý fax a tomu všemu vévodila otáčecí židle, jež vyhlížela, jako kdyby byla zachráněna z odpadu. Pokoj se také honosil odřenou klubovkou a pohovkou se zničenými uvolněnými pružinami, které se na modrém potahu jevíly jako boule. Okno za stolem vedlo do ulice a drnělo vinou rušného provozu dole.

Frannie zaslechla cupitání a do místnosti se zvědavě vbelhal staříčský skotský ovčák.

„Do koše, Shulo!“ zavelel Benedict Spode stejným pánovitým tónem, ale přece jen o něco laskavějším, než jakým přivítal ji. „Zpátky do koše!“

Pes se otočil a pomalu, vyťapkal z pokoje. Benedict Spode pokynul Frannie, aby si sedla na pohovku, pak dosedl na

otáčivou židli a podrobil návštěvnici důkladnější prohlídce. Svým přezíravým a povýšeným zevnějškem jí připomínal portrét jednoho muže z rodu Borgiů, který kdysi viděla.

Když mluvil, pozvedl mírně hlavu, jako kdyby chtěl oslovit celé shromáždění, a jeho útočný hlas zněl pohrdavě.

„Penrose mi pověděl, že jste si kdysi zahrávala se spiritismem?“

„Jednou. Jako studentka,“ upřesnila Frannie.

„Jednou!“ Poklepal nohou na koberec; měl obuté naleštěné černé mokasíny, které se jí zdály pro něho příliš malé a elegantní. „Co je na tom slově jednou, že se zdá, jako by všechno dokázalo napravit? Existují okolnosti, kdy jednou je víc než dost, slečinko. Zbankrotujeme jednou. Uškrtíme nějakou stařenu jednou.“

Potřásl beznadějně hlavou, jako by byl zmítán nějakým vnitřním démonem. „Už mám po krk inteligentních mladých lidí, kteří by to měli vědět nejlíp, ale přesto se pletou do spiritistických seancí, pak za mnou běhají, abych jim pomohl, a čekají, že mávnu kouzelnou hůlkou a všechno se dá do pořádku.“ Nálada Frannie poklesla ještě níž. Celé to byla chyba. Neměla se Penroseovi svěřovat, neměla ho poslechnout. Sevřela pěsti vzteky i zoufalstvím. Ale přesto včera večer: Penrose u stolu. Věci, které říkal, nebyly pouhé dohady. A navíc si připomněla, že biskup z Lewes tohoto kněze doporučil. Diecézní exorcista. Musí přece vědět, co dělá. Musí.

„Podle mě ani nechodíte do kostela, že? Kromě půlnoční na Vánoce?“ dodal s mírnou jízlivostí.

„Chodívala jsem.“

„Jak dlouho je to chodívala?“

„Sedm nebo osm let.“

Sepjal ruce. „Už mám dost všech těch absentérů! Trefí za mnou buď proto, že chtějí svatbu v kostele..., aby si mohli vystavit na krbovou římsu líbivé fotky, nebo proto, že si zahrávali s okultismem.“ Poté se jeho tón poněkud zmínil.

„Dobrá. Kázání skončilo; času je málo.“ Ve tváři se mu dokonce objevil náznak zájmu. „Nechtěla byste mi všechno vyprávět?“

„Kolik vám toho pověděl Penrose?“

„Nedohadujme se, pak neuděláme taky žádnou chybu.“ Opřel se a čekal.

Frannie začala. Kněz netrpělivě párkrát přikývl, když mu líčila celou spiritistickou seanci a řekla mu o vzkazech, z kterých se stala prorocství. Seděl bez hnutí, když mu vykládala, s čím se jí Edward svěřil tehdy v knihovně, o latině, kterou odříkával ze spaní podobně jako ona sama. A bez poznámek vyslechl i vyprávění o Oliverově pátrání v minulosti jejich rodu, o jeho studiích numerologie a o jejím objevu, že bistro jejich rodičů a rezidence Halkinů sídlily na totéž pozemku.

„Dvacet šest,“ vyslovil Benedict Spode, když skončila, a přitom si vcucel tváře, jako kdyby měl v puse tvrdý bonbon.

„Dvacet šest. Ten člověk, co dneska zemřel, ten váš přítel, Seb Holland..., nevíte, co se dozvěděl na seanci?“

„Ne.“

„Vy si vážně myslíte, že by se něco změnilo, kdybyste to věděla?“

Skříčeně na něj upřela zrak. „Já nevím.“

Urovnal si záhyb na klerice, vyhrnul si nepatrně lem a prohlížel si boty. Pak vrhl na Frannie upřený pohled. „Ptáci v Osvětlení nikdy nezpívají. Věděla jste to?“

„Ne,“ odpověděla, překvapená zdánlivě nelogickým vybočením.

„Existuje pro to důvod. Veškeré utrpení, které tam lidé prožili, se vtisklo do půdy. Živočichové to vycítí a vyhýbají se jí; ti, kteří ji přelétají, jsou zticha.“ Sám se na okamžik odmlčel. „Lidi za sebou zanechají otisky, když umřou. Stopy své energie, emocí. Někteří, jako můj bratr, dokážou z těch otisků číst. Jsou jiní lidé, kteří fungují, aniž to tuší, jako kanály, jako rádiové přijímače a vysílače, předávají tyto otisky dalším, kteří je mohou vyvolat buď ve formě duchů, nebo jimi mohou být podvědomě ovlivňováni.“

Kanál. Slovo, které použil i Oliver.

„Vypadá to,“ pokračoval Benedict Spode, „jako byste možná přenášela ducha toho druhého markýze na syna lorda Sherfielda, Edwarda.“

Hlas se jí chvěl. „Opravdu si myslíte, že je to možné?“

„Co si myslíte vy?“ odsekl ostře.

Vrátila se v úvahách zpátky, soustředila myšlenky do minulosti, na temnotu ve sklepech. Něco se snad otisklo do jeho zdi? Duch muže mrtvého 350 let, který dosud přemýšlel, intrikoval, plánoval; který byl stále ještě schopný přinutit druhé, aby poslechli jeho příkazy? Schopný přinutit ji, aby je vykonávala ona? Aby je prováděl Edward? Schopný zabít Meredith, Jonathana Mountjoye, Seba Hollanda? A ozářit Maxe Gabriela, zmrazit Phoebe a oslepit Susie Verbeetenovou? Zabít Oliverovu manželku? Tristramu?

„Nechápu, co to přesně je..., to, co tam přežívá, jak to působí.“

Kněz promluvil o něco zdvořileji. „Věřím, že existují zlé síly, které působí samy o sobě a které podle naší volby můžeme buď přijmout, nebo odmítnout. Pokaždé, když přijmeme zlo, dovolíme, aby do nás vešlo, živíme ho a tím se stane silnějším; a někdy, když zemřeme, nezanikne. Druhý markýz si zvolil a podporoval zlo. Možná že s ním nezemřelo, ale přechodně zůstalo v nečinnosti; je to natolik mocná síla, že přetrvala celých 350 let.“

„Přetrvala v cihlách a maltě? V kamenech?“

„Cihly a kameny nereagují, ale obsahují mnoho částic – včetně elektřiny a uhlíku –, které dokážou akumulovat energii. Když si lidé zahrávají se seancemi, hromadí tuto intenzivní energii do jediného ohniska. Způsobují tak fúzi energií. Energií šesti nebo sedmi lidí, kteří se všichni soustředí na jedinou sklenici. Toto koncentrované množství může narušit cokoliv, co je v místnosti kolem nich, a někdy i reaktivovat paměťová místa... nebo nečinnou zlou sílu. Domnívám se, že ten sklep, se vším tím zlem, které se tam odehrávalo, bylo vysoce nebezpečné místo pro to, aby se tam prováděla spiritistická seance. Nedovedu si představit nic horšího než právě tohle: sexuální perverze; hromadné vraždy; a

nakonec příšerná smrt.“ Potřásl hlavou. „Co byste čekala?“

Frannie mlčela.

„Zlo je neuvěřitelně prohnané, ale může působit jen pomocí dospělých bytostí, které ho přijmou, nebo malých dětí, které ještě nechápou ten rozdíl.“ Ironicky se usmál. „Druhý markýz byl zavražděn někde v těch místech, a to nejspíš dole ve sklepech, sedmi vojáky. A byl posedlý numerologií.“ Přísně se podíval na Frannie. „Sedm studentů uspořádalo seanci.“ Pokrčil rameny. „Možná to má význam, možná taky ne. Ale důležité je to, že lord Sherfield se svým pětiletým synem zašli do bistra potom, co jste znovu zaktivizovali onu sílu. Vy jste byla přirozeným pojítkem.“

„Proč?“

„Vědomí dítěte se plně zformuje až kolem věku sedmi let. Tady se naskytlo oné zlé síle nebo duchovi nebo jak tomu chcete jinak říkat dítě nejen malé, ale i v přímém rodovém, a tudíž genetickém svazku s druhým markýzem. Tím, že vás zlá síla použila jako kanál, se mohla postupně stát součástí vědomí toho dítěte; vyzkoušet si toho chlapce, aniž si to uvědomoval, dokud si na to nezvykl a nepřijímal to jako součást sebe sama. A pak...“ na okamžik se odvrátil.

„A pak co?“

„Pak to – nebo on – vás oba už nebude potřebovat.“ Knězův ironický úsměšek se vrátil.

„Proč?“ naléhala Frannie. „Proč by to chtělo pokračovat? Přece nemá... nemá určité důvody...“ Tok jejích myšlenek se zarazil.

„Zlo je zkázou dobra. To je jeho jediný cíl: kazit, ničit, mařit. Nepotřebuje žádný důvod, pouze energii. Energii ze seance; energii hostitelova těla.“

„Proč to ublížilo všem, co byli na té seanci?“

„Znáte rčení ‚Nedráždí hada bosou nohou‘?“

„Ovšem.“

„Had neprojeví moc vděku, když ho někdo dráždí.“ Složil ruce do klína a panovačně si obhlížel pokoj. „Pokud se druhý markýz zabýval numerologií, ducha patrně baví v tom pokračovat. Sedm vojáků mu způsobilo smrt. Sedm lidí ho opět oživilo. Opakuje vzor.“ Oddělil ruce. „Zlo se nemusí nikomu za své činy zodpovídat.“

„Ale jak se dá vysvětlit, že moje přítelkyně oslepla? Chytila nějaký virus při plavání – jak mohl duch způsobit tohle?“ Setřepal jakési drobné smítko z kleriky. „Velice málo chápeme schopnosti lidského těla pečovat o sebe. Imunitní systém je v mnohém stále ještě záhadou. Podle mého názoru by většina lidí z viru, který chytila vaše přítelkyně, neoslepla. Nebo snad pouze nepatrné procento. Měla smůlu? Nebo se něco dostalo do jejího podvědomí aablokovalo jí imunitní systém? Aby se proroctví uskutečnilo?“

Frannie měla pocit, jako by jí uvnitř praskl nerv. „Neexistuje vůbec nic, co bych mohla podniknout?“

„Je tady jediná věc, kterou lze udělat. Půjďme do toho sklepa a budeme sloužit rekviem. A půjdeme hned.“

„Kdo?“

„Jen vy a já.“

Kousla se do hřbetu ruky. „Nevím, jestli se dostaneme dovnitř.“

„O to se budeme starat, teprve až tam dorazíme.“

„Co... co se děje při rekviem?“

„Budeme sloužit obyčejnou zádušní mši, aby se duch uložil k věčnému odpočinku.“

„A co když to nezabere?“

Podíval se na ni jako na bláznou. Pokožka kolem jeho úst se stáhla v pevném odhodlání. „Jdeme tam vyzbrojeni autoritou církve. Autoritou Boha. To je silnější než cokoli, co přísluší Satanovi. To snad chápete, ne?“ Cítila, jak jí chloupky vstávají po celém těle a naskakuje husí kůže. Doufala, že když zajde za knězem, najde jakousi útěchu. Místo toho však dostala daleko větší strach.

Kapitola třicet dva

Frannie kráčela s Benedictem Spodem přes London Bridge a kapsu jejího pláště tížila baterka, kterou jí zapůjčil. Kněz nesl malou vinylovou kabelu a mával jí po boku s úmyslnou bezstarostností, která neodrážela znepokojení v jeho tváři. Počkali, až přejede šňůra aut, pak přešli na King William Street a kráčeli směrem ke stanici podzemní dráhy Bank. Vpravo od nich, když Frannie pohlédla do jedné z postranních ulic, stála proti noční obloze osvětlená výšková budova Winston Churchill Tower. Okamžitě se však musela odvrátit.

„Myslíte si,“ promluvila, „že tohle mohl být důvod, proč jsme se s Oliverem setkali? Že to všechno bylo zmanipulované, předem zesnované... tím... tímhle...?“ Zarazila se, protože nevěděla, jaké slovo vlastně hledá. Duch? Síla?

„Věřím, že v chaosu existuje řád,“ pronesl Benedict Spode stručně.

Vzpomněla si, že Oliver řekl totéž. „Jak to myslíte?“

Neodpověděl, dokud se na konci ulice nezastavili, aby počkali na zelenou. „Chci říct, že dokonce i v očividném chaosu jsou určité formy řádu. Někdy je člověk tak blízko nich, že je vidí.“

„Nevím, jestli to chápu, já...“

Světla na semaforu se změnila a oni přešli na ulici Poultry. Vzduch jí v plicích okamžitě ztěžkl. Vpředu nalevo viděla světla ohrady kolem staveniště. Zpomalila krok a kněz provedl totéž.

„Chtěla bych jen něco říct, než tam...“ odmlčela se, když zahlédla jemnou, bezmála dětskou pleť knězovy líce ve světle pouliční lampy, jak se k ní pootočil. „Omlouvám se za všechno. Za všechno to neštěstí, které jsem zavinila. Za to, že jsem byla tak strašně hloupá.“

Benedict Spode se k ní obrátil celým obličejem. Znepokojení z jeho tváře nezmizelo, ale hlas měl klidný. „Sedm se vás rozhodlo uspořádat seanci, Frannie,“ řekl tiše. „Není na tobě, aby sis ty jediná dávala vinu. To posoudí jedině Bůh.“

Ostrý závan větru jí uchvátil vlasy i šaty. Knězova klerika se vzdouvala pod přšipláštěm a v ruce se mu zmítala kabelka. Ohrada se kymácela; dokonce na vzdálenost stovky metrů Frannie zaslechla, jak tam bouchají uvolněná prkna, nepromokavé plátno pleská jako lodní plachty a jak zvoní kov.

Pohlédla na Benedicta Spodea. „Můžu se vás zeptat na něco opravdu hloupého? Když lidi dokážou tohle provádět – vyvolávat zlé duchy – sami, proč je potřeba kněze, aby to zastavil? Nemohl by to někdo zarazit jenom modlením?“

„Duchovní nemají žádné kouzlo,“ vysvětloval jí. „Dobro je silnější než zlo; ale když se zlo vymkne z ruky, pak ti, kdo mají autoritu církve, si s ním poradí daleko účinněji než kdokoli jiný. Církev jedná jménem Boha, s Jeho svolením. A Bůh je mocnější než ďábel.“

Kolem nich zarachotil autobus. Naproti přes ulici se otevřely dveře hospody a vyšli z nich dva muži. Uvnitř to vypadalo příjemně a Frannie pocítila bodavý osten závisi.

„Přesto můžu pořád těžko uvěřit – při tom všem, co se už stalo –, že pouhé odříkání několika modliteb to celé zarazí.“

Její společník se zastavil. „Proč?“

„Zdá se mi to příliš jednoduché.“

Vyrukoval na ni s logikou. „Není to snad o nic jednodušší, než jak to začalo? Jen partou přiopilých přátel, převrácenou sklenicí a útržky papíru?“

Chabě se usmála, ale Benedict Spode jí úsměv neoplatil. Pohlédla na hodinky. Čtvrt na devět. Bylo to tady daleko víc osvětlené, než očekávala. Chodník, ohrada, staveniště; všechno se koupalo v mléčně oranžovém oparu. Vše bylo jasné viditelné. Ale směrem k vrcholům budov, které se tyčily kolem nich, se umělé světlo vytrácelo. A ještě daleko výš probodávaly chladné bílé hvězdy hustou černotu nebe.

Okolí vypadalo stejně, jak je Frannie dnes po poledni už viděla: rameno jeřábu tyčící se nad ulicí; silueta masivní olověné demoliční koule, která pod ním visela jako nějaká kořist ze zobáku obřího ptáka. Avšak budova, která tu ještě v poledne stála, tam nebyla. Útrobami jí projel šok. Rozběhla se přes silnici směrem k ohradě a nakoukla skulinou dovnitř, neviděla však nic. Běžela k dalšímu průzoru, který vedl přímo na zbytky rohového domu na okraji Poulterers' Alley.

Budovu téměř celou zbořili, fasádu strhli a její nitro bylo vystaveno přírodním živlům. Ale jinak zbývající domy na obou stranách ulice ještě stály.

Část jejího já si přála, aby tam nebyly; chtěla předstírat, že je příliš pozdě. Kněz se to ani nedozví. Pak jí v mysli vyvstala tvář Seba Hollanda. Poté Tristramova. A Meredithina rakev na katafalku. Frannie se zachvěla. Představila si, že už nikdy neuvidí Olivera. Ani svou rodinu. Bude zmrzačená nebo mrtvá nebo znetvořená. Kývla na Benedicta Spodea a ukázala mu to místo.

Podíval se na ohradu. „Zjistíme, jestli nenajdeme nějakou díru,“ řekl rozhodně.

Zastavili se před hlavními vraty, která byla zavřená na řetěz. Zkusila je, ale nešla povolit. Kolem přešel taxík, v tichu se rozléhal klapavý zvuk jeho motoru a jí ve chřípí zůstaly výfukové plyny, i když dávno zmizel. Pokračovala v chůzi, až došli na konec bloku, pak odbočili vlevo, kde chodník pokrývala prkna, a spěchali dál podél ohrady ulicí, která byla tichá a hůře osvětlená. Benedict Spode zatlačil na část oplocení, kde se spojovalo, až neochotně povolilo, ale pak se prudce vymrštilo do původní polohy. Rozhlédl se kradmo kolem, poté zatlačil na plot daleko silněji, přidržel ho pro Frannie, prošel za ní a uvolnil ho s hlasitým bouchnutím.

Stáli na vratké hromadě sutin; harašení uvolněného plechu bylo daleko hlasitější. Frannie rozsvítila baterku a paprsek se hladově vrhl na stíny za mlžným světlem pouličních lamp. Narazil na stopy housenkového pásu buldozeru. Potom na kabinu jeřábu. Posvítla na částečně zbořený dům, kde sídlila kancelář staveniště. Vzduch byl plný podivně nasládlého pachu ztrouchnivělého dřeva i vlhkosti a ostřejšího, suššího zápachu staré omítky. Paprsek sjel po štaflích, po kontejneru na suť, ozářil okna přenosné stavební kabiny. Nervózně pokročila kupředu a opatrně prošla kolem rozbitého nákupního vozíku, našlapovala obezřetně po sádrové desce, která jí praskla pod nohama, a pokračovala dál koleji udusaného bláta.

Benedict Spode krácel po špičkách a kleriku si vykasal jako sukni. Když míjeli přenosnou kabinu s nápisem Sklad materiálu, namalovaným přes šablonu na dveřích, dole po silnici rychle příjížděla dodávka a zastavila před vraty se zapnutým motorem. Frannie ihned zhasla baterku, protože zaslechla kroky a praskot vysílačky. Pak se ozval mužský hlas.

„Tady Výstavba a obnova City. Jedna devět pět pět. Staveniště zajištěno. Jedeme k Docklandsům. Přepínám.“

Řetěz zachrastil a vůz prudce vyrazil. Frannie zas rozsvítila baterku a odhalila tak knězovo pozvednuté obočí. „To mohl být pěkný trapas,“ pronesl.

Frannie se nedokázala ani usmát a pokračovala v chůzi, dokud se před nimi neobjevila Poulterers' Alley jako opuštěné město ve filmových exteriérech.

Do knězovy tváře se vrátil strach a ona cítila, že ji jím nakazil a že se vkrádá i do ní. Musí jít dál; tak či onak musí být statečná. Musí pokračovat. Musí. Představila si dvě oči, které je pozorují zpoza zabeđených oken. Oči malého chlapce. Cítila, že se jí v prsou rozkmitalo srdce jako člunek a začalo snovat tapiserii ze živých vláken jejích nervů. Málem to přešla. Co jí kdysi připadalo tak veliké, se najednou zdálo malé. Posvítla baterkou nahoru nad dveře, jako kdyby se potřebovala přesvědčit: B S T O L U I G I.

Okna byla zabeđená jako všude jinde, ale ve dveřích ještě vydržely skleněné tabulky. Vydala kroužek s klíči z kabelky, oddělila jeden staříčkový značky Banham a strčila ho do zámku. Vklouzl dovnitř až příliš lehce a umožnil jí i kanovníku Spodeovi, aby mohli vstoupit do míst, v kterých trávil skoro celý život.

Na podlaze uvnitř byl nepořádek. Kus stropu odpadl a zanechal po sobě odhalené trámy. Frannie zvolna našlapovala po zemi, pak počkala na Benedicta Spodea, zatímco si svítila kolem dokola baterkou a vyháněla tmu z koutů. Bělostný obdélník naznačoval, kde stával pult. Starý plakát s Neapolí spadl a válel se na podlaze. Druhý, s výjevem z Amalfi, stále ještě visel vzadu na stěně. A právě na ten kněz upíral zrak, až se mu oči rozšířily. Frannie sledovala jeho pohled.

Plakát se hýbal, levý horní roh se odtrhával, jako by ho rvala neviditelná ruka. Druhý roh se už uvolnil. Měla pocit, že se jí vlastní tělo trhá žalem vedví. Celé místo působilo jako nabitě elektrinou. Plakát se stále víc odchlipoval od zdi, až dopadl na zem, zkroutil se a zůstal ležet.

Účinek byl paralyzující. Frannie si zkoušela namluvit, že to byl jen průvan, jak se otevřely dveře, a přinutila se jít tmou dál k držadlu padacích dveří, které se, jak si všimla, matně lesklo.

Když zatáhla, studený kov ji štípl do prstů jako led. Strašidlo bylo tam dole pod poklopem a číhalo na ni ve svém temném, tichém doupěti. Bydlelo ve sklepě. To strašidlo, které ji nyní bodalo ostrými jehlami hrůzy do všech kostí v těle. Druhý markýz – Francis Edward Alwynn Halkin.

Poklop se trochu nadzvedl, ale hned zase klesl. Zapomněla, že je tak těžký. Vzepřela se knězovým pokusům pomoci jí, sebrala veškerou sílu a prudce zatáhla; povolil a vzal s sebou i lepkavou pavučinu. Ven vyrazil proud vzduchu tak studeného, jako kdyby otevřela dveře mrazáku.

Táhla za padací dveře, až se opřely v závěsech, a pak posvítila baterkou na dřevěné schody vedoucí do tmy. Černé jako výtahová šachta. Frannie se roztrásla, neschopna se ovládnout, jako kdyby ji zachvátily křeče. Jakmile se podívala do temnoty, která se kolem ní vinula jako kouř, podlomila se jí kolena.

„Mám jít první?“ nabídl se duchovní.

„Půjdu já,“ slyšela samu sebe, „a vy mi pak podáte tu tašku.“

Pomalou se spouštěla dolů s baterkou v ruce. Měla pocit, jako by sestupovala do bezedné jámy. Konečně se její nohy dotkly tvrdých dlaždic. Připadalo jí, že se pod ní zahoupaly, ale pak si uvědomila, že se zapotácela strachy ona sama.

„Poďte“ zavolala a namířila baterku nahoru. Slovo zaznělo znovu ozvěnou. POJĎTE... POJĎTE... POJĎTE.

Noha Benedicta Spodea nemotorně došlápla na vrchní stupeň. „Pozor!“ křikla do tmy. POZOR... ZOOORRRR.

Chlad z dlaždic jí pronikal až do bot. Tělem jí probíhalo mravenčení a cítila, jak jí vstávají jemné chloupky na pažích, na nohou a na zátylku a naskakuje husí kůže. Slyšela pravidelný kovový zvuk padajících kapek... kap... kap... kap a vzpomněla si, že se to také ozývalo, když tu byla naposledy. Příliš vyděšená na to, aby se rozhlížela kolem, přejela znovu baterkou po schůdkách a natáhla se pro kabelu, kterou jí Spode podával.

Kněz slezl dolů, ale stále se přidržoval zábradlí a nabíral dech. „Moji tašku,“ žádal úzkostlivě, jako by se bál, že je od ní odloučen.

Podala mu ji za doprovodu tichého dunivého zvuku, který vycházel ze tmy a byl čím dál silnější a hlasitější, jako by se k nim valila hromada balvanů. Slyšela ten hluk už tisíckrát, ale pokaždé ji děsil. Začal se vytrácet stejně rychle jako přicházel, až se z něho stal vzdálený hukot a pak zcela odumřel. „Podzemní dráha,“ vysvětlila. „Central Line.“

Spode se pustil zábradlí a poodešel o pár kroků dál od Frannie, jako by ho cosi vleklo místností. Sledovala ho, jak otevírá kabelu; vyndal si vlastní baterku, pak přistoupil k jednomu z řady vyrovnaných sudů, použil ho jako stolu a dal se do vybalování. Ve světle druhé baterky zahlédla bedýnku z překližky, na jejíž vrchní ploše stála svíčka a dole kolem ní byla loužička vosku. Povalovaly se tu útržky papíru. Byla to tatáž bedna, kterou použili jako stolku pro seanci. Zaplavily ji vzpomínky. Popošla jen o kousek v obavě, aby se neocitla příliš blízko. Písmena abecedy ležela zpřeházená a uprostřed byla slova ANO a NE, žilkovaná černými skvrnami plísně.

Kněz vytáhl z kabely fiólu se svěcenou vodou a stříbrnou slánku a položil je na sud. Poté dva stříbrné svícný, do kterých nasadil svíčky a zapálil je. Objevily se také kalich, stříbrný podnos a stříbrná kroupka. Zatímco se mu rty pohybovaly v tiché modlitbě, nalil část vody do kroupky a přidal do ní trochu soli. Při mihotavém svitu svíčky pracoval pomalu, klidně, metodicky, jako by mu patřil veškerý čas světa.

Pozvedl kroupku. „Ochraňuj nás, ó Pane, snažně Tě prosíme.“ Slova pronášel pevně, aniž zvýšil hlas. Pak z kabely vytáhl cosi, co se podobalo stříbrnému míčku, a řetěz. Kroupáč, uvědomila si Frannie.

Než kroupáč uchopil za řetěz a zlehka ho rozhoupal, opatrně ponořil hlavici do svěcené vody. Pak jej vyzdvihl ještě výš, jako by se chtěl ujistit, že ať tu je s nimi kdokoliv nebo cokoliv, může ho vidět. Začínal jej rozhoupávat, nejdříve zvolna, potom rychleji, až kapky vody stříkaly na zeď. Současně se kněz začal pohybovat po sklepě a stále opakoval stejná slova i tutéž proceduru znova a znova.

„Ochraňuj nás, ó Pane, snažně Tě prosíme.“

Venku se zatím olověná demoliční koule, která visela z ramene jeřábu šest metrů nad hromosvodem, o kousek pohnula v závanu větru. Přestože vítr ustal, pohybovala se dál, nepatrným, sotva znatelným kolébavým pohybem; pak se postupně začala rozhoupávat rychleji a přitom dělala široké rozmáchlé oblouky, až rameno jeřábu prudké houpání nevydrželo a celý jeřáb se počal naklánět. Olověná koule se kývala jako kroupáč v knězově ruce. Stejně jako stínítko v pokoji u Frannie. Víc a víc. Dokud nevyhlédla příliš vysoko a řetěz se neprověsil. Pak se spustila dolů plnou vahou svých pěti tun. Nezadržitelně se řítila vzduchem, jak se řetěz postupně narovnával. Potom se napjal. Zprudka. Až příliš prudce.

Vrchní konstrukce ramene se odlomila a byla bleskurychle stržena dolů demoliční koulí, která střemhlav prolétla střešními taškami a zpráchnivělými trámy.

Dole ve sklepě opět zhoupl Benedict Spode kroupáč. Svěcená voda se rozstříkla po zdivu.

„Ochraňuj nás, ó Pane, snažně Tě prosíme.“

Udělal krok vlevo a začal s celým obřadem znova. Jakmile tak učinil, zaslechla Frannie slabý praskavý zvuk, jako by se náhle rozsypala hranice polen. Pak mohutné dunění. Vlak, napadlo ji zprvu, ale znělo to jinak: silněji, daleko hrozivěji. Spatřila klikaté pavučinovité praskliny, které páraly stěny i strop. Na oba přšely drobné kamínky s prachem a strefovaly se jí do vlasů a do rukou.

„Ven!“ křičela. „Rychle pryč!“

Celý sklep se otfásal a otevřeným poklopem se dolů valil prach. Frannie opět zakřičela, pak ji něco udeřilo do ramene a srazilo k zemi. Hřmot byl teď ohlušující. Zaslechla, jak někdo zařval, ale prach a omítka jí naplnily ústa, až se zcela

oslepená mračnem smetí začala dusit.

Potom nastalo ticho.

Cítila na tváři vítr a pokoušela se pohnout. Byla však jako svázaná, uvězněná. Vyplivla změť prachu. „Pane Spode?“ Mlhou, která ji páčila v očích, se prodíral slaboučký opar světla. Pak se začala rozplývat i samotná mlha. Prach si sedal. Nad ní se rozprostíral zvláštní oranžový jas a známé bílé špendlíkové hlavičky v husté černi kolem. Přízračné zdí se vzpínaly do výše. Poté si Frannie, celá zmatená, uvědomila, že hledí přímo ven do noci.

Zjevil se tam obličej. Někdo ji upřeně pozoroval. Nahoře stál malý mužíček a díval se trychtýřem v podlaze dolů.

Usmíval se a jí to připadalo naprosto nevhodné. Usmíval se a oči mu zářily. Pak strnula hrůzou, když zjistila, že to vůbec není muž.

Byl to Edward.

Kapitola třicet tři

Zatímco na něj Frannie hleděla, Edward zmizel.

S námahou se pokoušela vyprostit ze zátěže, která jí drtila nohy a levé rameno, a panický strach se jí plížil celým tělem.

„Pane Spode!“ zvolala.

Ticho. Připadala si jako hmyz lapený v krabici od sirek. Brouci jsou škodliví, tati.

„Pane Spode?“

Dusila se prachem a rozkašlala se. Napínala zrak, ale nic neviděla. Něco ostrého se jí vrývalo do zápěstí; hýbala s ním, kroutila, ale dloubalo to dál. Podívala se nahoru, ale neviděla nic než slabou oranžovou zář.

Míhl se tam jakýsi stín. Zaslechla skřípot, jako když někdo vleče za sebou nohu, a do svalů ji chytla křeč. Přesto stále nemohla pohnout nohama; jako by byly zalité v betonu.

Uslyšela další zaskřípění. Hlasitější. Pak znovu. Za sebou. Hlavou ještě hýbat dokázala, a tak s ní horečně kroutila.

Stála tam nějaká silueta; kdosi malý. Rozsvítila se baterka a její paprsek ji oslepil. Pak jí sjel z očí a v přímém světle spatřila, že je to Edward.

Nehýbal se a veškerou pozornost soustředil na ni.

„Edwarde!“ zvolala. Zkus s ním promluvit, vyburcovat ho, nutila se zoufale.

Jeho rty se pohnuly, neslyšela však, co říkají. Paprsek baterky přešel po sklepe. Sklepení se celé probořilo a ona vězela v uzavřeném prostoru. Poté světlo dopadlo na obličej po její levici.

Byl to Benedict Spode; záda i nohy měl rozdrcené demoliční koulí na placku. Jazyk mu trčel z úst a stékal z něho pramínek nažloutlé žluče na zem do kaluže krve, která se pomalu rozlévala po podlaze směrem k Frannie.

Z hrdla jí vyrazily křečovitě přidušené výkřiky. Edward postoupil o krok k ní. Pak o další. Jeho rty se přitom pohybovaly, hovořily, odříkávaly cosi, co neslyšela.

Jedinou končetinou, kterou dokázala hnout, byla pravá paže a tou teď nenápadně šátrala po sutinách, aniž z chlapce spustila zrak. Pak v prstech sevřela kus zdiva, pevně ho stiskla a máchla s ním, natolik šílená hrůzou, že by ho použila.

Edward k ní kráčet s vážnou tváří, očima potaženým skelným leskem a jeho rty neslyšitelně cosi odříkávaly; měl na sobě školní uniformu sestávající ze šedého sáčka, krátkých kalhot a pruhované kravaty. Pozvedla kus zdiva výš a sbírala veškeré síly. Pokračoval v recitování, a když se přiblížil, uvědomila si se stoupajícím zděšením, že mu z úst nevychází vlastní hlas, ale hlas někoho mnohem staršího.

Prošel kolem ní, poklekl a sebral kropáč, který ležel přímo u roztažených prstů mrtvého kněze, vstal a rozhoupal ho na řetězu. Kapky svěcené vody dopadly Frannie na obličej.

„Ochraňuj nás, ó Pane, snažně Tě prosíme. Ochraňuj nás, ó Pane, snažně Tě prosíme,“ opakoval daleko hlasitěji a zřetelněji vážným hlasem, který už poznávala.

Opět poklekl a začal odstraňovat suť vedle kanovníka Spodea a zároveň si ustavičně něco mumlal. Nyní odříkával modlitbu Páně. Frannie zpozorovala, že vyhrabal stříbrný podnos a kalich, jako by přesně věděl, co hledá a co má udělat dál. Ze zasypané kabely vyndal láhev mešního vína a oplatky.

„Vyslyš naše modlitby, Pane,“ pravil. „Smiluj se, jakož i my Tě pokorně prosíme o smilování.“

Frannie to nedokázala pochopit, ale hlas, který vycházel z Edwarda, patřil knězi, který ležel na zemi mrtvý. Duchovní promlouval skrze chlapce.

Edward pokračoval s klidnou sebejistotou. Autoritativně. „Vyslyš naše modlitby, Pane, jakož i my Tě pokorně prosíme o smilování, a dej, aby se duše Tvého služebníka Francise Alwynna Halkina, jehož Jsi povolal z tohoto života, přenesla na místo pokoje a světla a mohla tudíž sdílet život všech Tvých svatých. S pomocí Krista Pána našeho. Amen.“

„Amen,“ opakovala Frannie bezděčně a pustila kus zdiva ze sevření.

„Snažně Tě prosíme, Pane náš, abys přijal duši tohoto Tvého služebníka Francise, pro něhož byla prolita Tvá krev.

Pamatuj, Pane, že jsme pouhý prach a že člověk je jako tráva a květ na poli. Dej, Pane, ať odpočívá navěky a svítí naň světlo věčné. O, Bože, je Tvou přirozeností činit milosrdenství a mít slitování. Pane, dej, ať se Tvému služebníku Francisovi dostane místa odpočinku a odpuštění.“

Chlapec, který si počínal jako dospělý, na okamžik utichl. V dálce slábl zvuk sirény a Frannie měla zvláštní dojem, že vedle nich stojí ještě kdosi jiný. Neodvážila se však odtrhnout pohled od zázraku, který jí probíhal před očima. Edward začal odříkávat modlitbu Páně znovu a ona se k němu přidala.

Když skončili, vzal hostii a odlomil kousek do kalicha. „Beránku Boží,“ promluvil. „Bereš na Sebe veškeré hříchy světa; měj s námi slitování. Nechť tato směsice těla a krve našeho Pána Ježíše Krista přinese věčný život nám, kdož ji přijímáme.“ Donesl hostii k Frannie a vložil ji do její ruky.

„Vezmi a jez,“ pronesl.

Pozvedla ji k ústům a položila na jazyk. Sladká papírovitá oplatka se rozplynula. Pak jí přinesl kalich a přiložil okraj k jejím rtům. Ucítila čistič stříbra; pak těžké sladké víno a vděčně jej polykala. „Toto je krev Ježíše Krista.“ Edwardova slova zněla sebejistě a pevně. Poté kalich odložil. „Pane Bože, Tvůj Syn nám podal svátost Svého těla, aby nás posílil na poslední cestě. Dej, ať náš bratr Francis může zasednout s Kristem k Jeho věčné hostině: S tím, kdož bude žít a panovat na věky věků.“

„Amen,“ zašeptala Frannie.

Vzduch se mírně oteplil a ona se už nebála. Vedle ní klečel Edward. Tma ustoupila a ona viděla, že má jasné oči a usmívá se. Hlas měl zase normální.

„Jsi v pořádku, Frannie?“

Přikývla.

„Teď už to bude dobrý, vid', Frannie?“ Vkleče z ní začal odstraňovat kamení. Zatímco pracoval, prohlížela si jeho drobnou chlapeckou tvář a vzpomněla si na jeho otázku: Myslíš si, Frannie, že mrtví zůstanou mrtví?

Benedict Spode byl vyzbrojen autoritou církve a zemřel. Avšak ne docela. Tím, že ho druhý markýz zabil, neomezil kněžskou autoritu, ale dal Spodeovi novou zbraň: Edwarda.

Non omnis moriar.

Kanovník Spode i ve smrti přenášel svého ducha skrze Edwarda.

Frannie zvedla paži, jemně vzala Edwarda za ruku a hlavou jí přitom zněla knězova slova. Když se zlo vymkne z ruky, pak ti, kdo mají autoritu církve, si s ním poradí daleko účinněji než kdokoliv jiný.

Ještě něco jiného, co jí řekl, se v ní ozvalo. Věřím, že v chaosu existuje řád.

Frannie k sobě Edwarda pevně přitiskla; zdálo se, že mu nevadí slzy, které jí stékaly po tváři. Připadalo jí, jako kdyby oba věděli, že zde v sutinách minulosti a v přítomnosti smrti jsou svým způsobem konečně volní.

Epilog

Červenec 1999

Když Charles Richard William Halkin dosáhl věku sedmi let, objevil tajné místo svého nevlastního bratra Edwarda, kam chodíval kouřit. Objevil je tak, že ho stopoval do podkrovního dětského pokoje. Pozoroval, jak Edward vylezl z okna, a pak se vyplížil za ním po parapetu až do dutiny vedle jednoho z masivních komínů.

Edward se nejdřív našel, ale nakonec dovolil Charlesovi, aby tam s ním chodil, kdykoli se mu zachce. Za pěkného dne člověk mohl přes kopce zahlédnout Lamanšský průliv. Edward tvrdil, že ta čára na obzoru je Francie, přesto mu Charles moc nevěřil. Existovala spousta dalších věcí, které mu Edward vykládal a kterým, i když byl mladší, také příliš nevěřil a raději se pokoušel zjistit pravdu sám. Objevování věcí ho ohromně vzrušovalo. Rád všemu přišel na kloub a zdědil logické, analytické myšlení po matce; odjakživa ho bavilo skládat drobné úlomky v celek.

Jednou, když se nudil, prohrabával se v kterési z podkrovních místností ve starých kufrech a našel odřenou truhlu s vybledlou samolepkou s nápisem Alitalia. Byla plná fotografií jeho matky, tetiček a strýců a také starých časopisů a svazků dopisů. Když truhlu zavíral, všiml si obálky, která vypadala poněkud nověji než ostatní, a prohlédl si ji. Byla na ní adresa: Francesca, lady Sherfieldová, Meston Hall, Meston, East Sussex.

Obsahovala stručný dopis, ke kterému byl svorkou připojený pruh papíru. Písmo dopisu se podobalo spíš čmáranici.

Milá Frannie!

Když jsem byla u mámy na víkendě, pomáhala mi vyklízet nějaké staré krámy a našla tohle. Napadlo mě, že bys to ráda viděla, pokud Tě to ještě zajímá.

Na chudáka Seba to bohužel přesně sedělo, ale to tvoje moc nechápu. Vypadá to, že se Phoebe trochu spletla, nebylo to nakonec jen číslo 26. Teď už na tom beztak nesejde.

Příště, až tam zase přijedu, zkusím Ti zavolat. V srpnu čekám druhé dítě. Moc tě zdravím.

Susie

Charles oddělal proužek papíru. Byl asi šest centimetrů široký, linkovaný, a vypadalo to, že byl odtržen z nějakého diáře. Na jedné straně byla jakási adresa. Na druhé pod sebou stála dvě jména:

Seb Holland – PAN VAJÍČKO

Frannie – DÁŠ ŽIVOT DVACÁTÉMU ŠESTÉMU

Když byl Charles mladší, Edward mu svěřil, že není jeho doopravdický bratr, protože nemají stejnou maminku. Charles tomu rozuměl; věděl, že Edwardova mamka dávno umřela.

Taky chápal, že to bude Edward, kdo jednou zdědí otcův titul. Jeho taťka byl dvacátý čtvrtý markýz ze Sherfieldu a Edward bude dvacátý pátý markýz. Až zemře Edward, z jeho nejstaršího syna se stane dvacátý šestý markýz. Pokud by Edward zemřel a neměl syna, titul by přešel v tomto případě na Charlese.

Charles měl Edwarda vcelku rád a přes věkový rozdíl spolu dobře vycházeli. Nicméně ho někdy o něm napadaly divné myšlenky. Třeba si představoval, že pozoruje Edwarda, jak padá dolů z parapetu a zabije se.

Peter James

PROROCÍ

Z anglického originálu Prophecy,
vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz Ltd., Londýn 1992,
přeložila Milena Havlová.

Přebal převzat z původního anglického vydání,
autor Tom Stimpson.
Vydání L, Praha 1994.
Vydalo a sazbu zhotovilo Naše vojsko,
nakladatelství a knižní obchod, s. p. , v Praze
jako svou 6 301. publikaci, stran 224.
Odpovědná redaktorka PhDr. Jaroslava Jiráčková.
Výtvarná redaktorka Larisa Ďásková.
Technická redaktorka Eva Baumová.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.
AA 17,88. VA 18,41.
28-019-94.

JAMES, Peter Proroctví / Peter James
Z angl. přel. Milena Havlová.
1. vyd. – Praha
Naše vojsko, 1994
(Český Těšín : Těšínská tiskárna). – 223 s. Orig. Prophecy

ISBN 80-206-0380-8